ฉบับแก้ไขใหม่

การมอบทั้งหมด!

ความสำคัญของการมอบ
ในคำสอนของพระคัมภีร์

อีริค เอช เอช ชาง

กุญแจสำคัญที่ไม่ผิดพลาดซึ่งนำไปสู่ชัยชนะในฝ่ายวิญญาณและชีวิตคริสเตียนที่ครบบริบูรณ์ก็คือ ความเชื่อที่แสดงออกในการมอบอย่างทั้งหมดต่อพระเจ้า คริสตจักรในปัจจุบันไม่ได้รับพระพรอันมากมายในฝ่ายวิญญาณเนื่องจากคริสตจักรลืมความสำคัญของการมอบในเรื่องพื้นฐาน เช่น การรักพระเจ้าด้วยสุดใจ การรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง การปฏิบัติตามคำเทศนาบนภูเขา และการเดินในทางแคบ

หนังสือเล่มนี้เขียนในรูปแบบที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย หนังสือเล่มนี้มีพื้นฐานมาจากพระคัมภีร์ ปฏิบัติได้ สร้างแรงบันดาลใจ และเต็มไปด้วยความหวัง โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่กำลังแสวงหาความยินดีและชัยชนะในชีวิตคริสเตียน จงเตรียมพร้อมรับความท้าทายที่เปลี่ยนแปลงชีวิต!

หนังสือเล่มนี้ได้กล่าวถึง: การมอบทั้งหมดในคำสอนของพระคัมภีร์ ● การมอบเป็นจุดสำคัญของความเชื่อ ● อาณาจักรของพระเจ้า ● พระคัมภีร์ใหม่สอนอะไรเกี่ยวกับความร่ำรวย? ● ความสุขมีแก่คนยากจน หรือว่าคนยากจนในจิตวิญญาณ? ● การรักพระเจ้าด้วยสุดใจ ● การรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ● การไม่พูดถึง “เหมือนตัวเอง” ในงานเขียนของคริสตจักรยุคแรก ๆ ● เราจะรู้ได้อย่างไรว่าพระเจ้าทรงเป็นจริง? ● การเอาชนะความชั่วด้วยความดี ● การไม่ตอบโต้แบบอยู่เฉย ไม่ใช่คำตอบ ● พระเจ้าเป็นผู้ทำลายความสุขของคนใช่ไหม? ● การเอากุญแจแห่งความรู้ไป ● การทรงนำของพระวิญญาณ ● การเกลียดชังชีวิตของตนในโลกนี้

อีริค เอช เอช ชาง เกิดที่เซี่ยงไฮ้และมารู้จักพระเจ้าหลังการปลดปล่อยประเทศจีน โดยผ่านการอัศจรรย์มากมาย ท่านจบการศึกษาจากสถาบันอบรมพระคัมภีร์ (กลาสโกว์), วิทยาลัยพระคริสตธรรมลอนดอน, และมหาวิทยาลัยลอนดอน (อักษรศาสตร์และศาสนศาสตร์, วิทยาลัยคิงส์คอลเลจ และสถาบันการศึกษาเกี่ยวกับประเทศตะวันออกและแอฟริกา) ท่านได้ทำงานศิษยาภิบาลในประเทศอังกฤษ แคนาดา และฮ่องกง หนังสือที่ตีพิมพ์ของท่านนั้นรวมถึง *พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว: การศึกษาเรื่องความเชื่อว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์* และ *มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว: พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์*

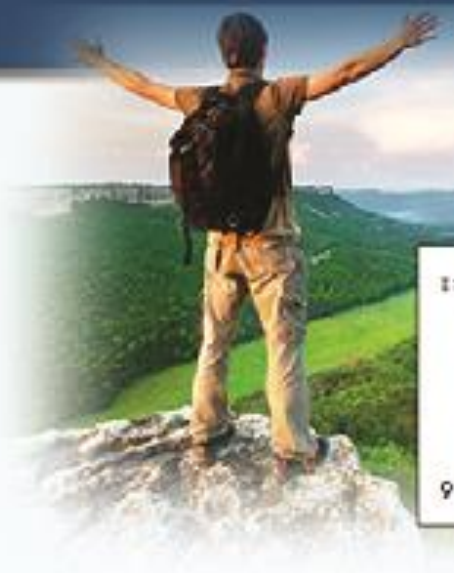

Christian Disciples Church Publications

ISBN 978-2-276-60829-6

www.christiandc.org

การมอบทั้งหมด!

ความสำคัญของการมอบ
ในคำสอนของพระคัมภีร์

ฉบับแก้ไขใหม่

อีริค เอช เอช ชาง

การมอบทั้งหมด!

ความสำคัญของการมอบ
ในคำสอนของพระคัมภีร์

แก้ไขใหม่โดยเบนท์ลี่ ซี เอฟ ชาน

อีริค เอช เอช ชาง

CDC
Publishers
Christian Disciples Church
www.christiandc.org

การมอบทั้งหมด! ความสำคัญของการมอบในคำสอนของพระคัมภีร์
โดย อีริค เอช เอช ชาง, แก้ไขใหม่โดย เบนท์ลี่ ซี เอฟ ชาน

Totally Committed! The Importance of Commitment in Biblical Teaching
By Eric H.H. Chang, Revised by Bentley C.F. Chan

Copyright © 2001, 2015, 2020, Eric H.H. Chang, Bentley C.F. Chan

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้เพื่อคัดลอกหรือเผยแพร่ในรูปแบบใด ๆ หรือด้วยวิธีการใด ๆ ทางอิเล็กทรอนิกส์หรือตีพิมพ์ รวมถึงภาพประกอบ การบันทึกเสียง หรือการจัดเก็บข้อมูลและระบบการดึงข้อมูลใด ๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ถือลิขสิทธิ์

ผู้แปล: กลิ่นอุบล ชิณโกสุม
ผู้ออกแบบปก: เบนท์ลี่ ซี เอฟ ชาน
ภาพจาก: Mikadun/Shutterstock; Mikael Damkier/Shutterstock; Can Stock Photo/rozum

ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงภาษาอังกฤษ มาจากฉบับ ESV, NIV, HCSB, และ NASB ใช้โดยได้รับอนุญาต

Scripture quotations marked ESV are from *The Holy Bible*, English Standard Version, copyright © 2001 by Crossway Bibles, a division of Good News Publishers. Used by permission. All rights reserved.

Scripture quotations marked NIV are from *The Holy Bible:* New International Version. Copyright © 1973, 1978, 1984 by International Bible Society. All rights reserved worldwide. Quotations are from the 1984 edition unless the 2011 edition is mentioned

Scripture quotations marked HCSB are from the Holman Christian Standard Bible. Copyright © 1999, 2000, 2002, 2003 by Holman Bible Publishers. Used by permission. Holman Christian Standard Bible, Holman CSB, and HCSB are federally registered trademarks of Holman Bible Publishers.

Scripture quotations marked NASB are from the New American Standard Bible, © copyright The Lockman Foundation 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1988, 1995. Used by permission.

สารบัญ

คำนำ 8

ตอนที่หนึ่ง: การมอบต่อพระเจ้า
การรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ สุดจิต สุดความคิด และสุดกำลังของเรา

1. การมอบในพระคัมภีร์ 11
2. การมอบมาจากใจ 27
3. ความมั่งคั่ง – รากเหง้าของความเฉื่อยชาในฝ่ายวิญญาณ 39
4. ความยากจน ความเป็นฝ่ายวิญญาณ และความเป็นเจ้านาย 54
5. การมอบในทางปฏิบัติ 70
6. ชีวิตคริสเตียนที่ครบบริบูรณ์ 81
7. การมอบและความเมตตาสงสาร, ความดีและความชั่ว 92
8. ความดีของพระเจ้า 104
9. การเอาชนะความชั่วด้วยความดี 114
10. การมีประสบการณ์ความเป็นจริงของพระเจ้า 126

ตอนที่สอง: การมอบต่อกันและกัน
การรักกันและกัน เหมือนรักตนเอง

11. ความรักต่อคนข้างเคียง 145
12. เหมือนตนเอง 155
13. ใครคือเพื่อนบ้านของฉัน? 166
14. การมอบที่จะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ 175
15. กฎทองและการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่ 186

คำอุทิศ

ณ ที่นี้ ผมขอระลึกถึงเฮนรี่ ชอย[1]

ผู้ชี้นำก้าวแรกของผมที่ยังก้าวเดินไม่มั่นคงในวัยทารกฝ่ายวิญญาณ
และสอนวิธีเดินตามพระคริสต์ไม่ใช่ด้วยคำพูดเพียงอย่างเดียว
แต่ด้วยตัวอย่างชีวิต เป็นคนที่มอบทั้งหมดต่อความจริง
และมอบต่อพระคริสต์

และสุดท้ายนี้ เป็นผู้ที่ได้ประทับตราการมอบของเขา
ด้วยโลหิตของเขาในค่ายแรงงานที่ห่างไกล และไม่มีใครรู้จัก
การมอบของฮาบากุกสรุปวิถีชีวิตของเฮนรี่ ชอย ดังนี้

“แม้ต้นมะเดื่อไม่ออกดอก และเถาองุ่นไม่ออกผล
แม้ต้นมะกอกไม่มีผล และทุ่งนาไม่ได้ผลิตอาหาร
แม้ไม่มีฝูงแกะในคอก และไม่มีฝูงวัวในโรง
ถึงกระนั้น ข้าพเจ้าจะร่าเริงในพระยาห์เวห์
ข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีในพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า
พระยาห์เวห์องค์เจ้านาย ทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า”

(ฮาบากุก 3:17-19 ฉบับ HCSB)

[1] Henry Choy

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้มาจากแผนการหรือความประสงค์ที่จะเขียนหนังสือขึ้นมาสักเล่มหนึ่ง แต่มาจากความพยายามที่จะจัดการกับสถานการณ์บางอย่างในคริสตจักรของเรา ในคริสตจักรของเรา มีผู้ไม่ได้เป็นคริสเตียนที่กำลังคิดจะรับบัพติศมาและต้องการจะรู้วิธีดำเนินชีวิตคริสเตียน แต่เรายังมีคริสเตียนที่แม้จะรับบัพติศมาแล้ว ก็ยังไม่รู้ว่าการเป็นคริสเตียนในความหมายตามพระคัมภีร์หมายถึงอะไร พวกเขายังดำเนินชีวิตที่พ่ายแพ้ในฝ่ายวิญญาณและไม่ได้ก้าวไปข้างหน้าในการดำเนินชีวิต “คริสเตียน” ของพวกเขา เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าการติดตามพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้านั้นหมายถึงอะไร

คริสเตียนเหล่านี้มาจากการดำเนินชีวิตทุกแบบและได้รับการเลี้ยงดูตามศาสนาทุกประเภท แต่มีส่วนที่เหมือนกันในการป่วยทางจิตวิญญาณของพวกเขา นั่นก็คือ *การขาดการยอมมอบต่อพระเจ้า* คริสเตียนที่ไม่ได้ยอมมอบต่อพระเจ้า นั่นก็เหมือนกับทหารที่ไม่จงรักภักดีต่อประเทศชาติของตนเอง หรือสมาชิกในครอบครัวที่ไม่ใส่ใจในสวัสดิภาพของครอบครัวของเขาเอง หากปราศจากการยอมมอบต่อพระเจ้าแล้ว ชีวิตคริสเตียนก็ดำเนินไปต่อไม่ได้

เพื่อช่วยสถานการณ์นี้ เราจึงจัดอบรมพระคัมภีร์ที่เรียกว่า *การอบรมเรื่องการมอบทั้งหมด* (CT)[2] ซึ่งยังคงดำเนินอยู่ต่อเนื่องในทุกคริสตจักรของเรา (คริสตจักรคริสเตียนดีสไซเปิ้ล)[3] หนังสือเล่มนี้ซึ่งอิงตามเนื้อหาของการอบรมซีที (CT) และมีการแก้ไขเพื่อให้เข้าถึงผู้อ่านได้มากขึ้น หนังสือนี้สามารถใช้ให้เกิดประโยชน์ได้กับคริสตจักรทุกแห่ง เพราะจะช่วยจัดการกับปัญหาในทุกที่ที่หลายคนในพระกายของพระคริสต์เผชิญอยู่

มีผู้ที่ได้รับการอบรมนี้มากกว่าพันคน ซึ่งส่วนใหญ่ที่ต้องการรับบัพติศมานั้นไม่ได้เป็นคริสเตียน แต่เป็นเรื่องน่ายินดีที่พวกเขาส่วนใหญ่ยอมที่จะมอบตัวพวกเขาเองต่อพระเจ้า อย่างไรก็ตาม มีคนส่วนน้อยที่รู้สึกว่าราคาของการเป็นสาวกนั้นสูงเกินไป จึงได้ชะลอการมอบด้วยความเชื่อออกไป

การอบรม CT ครั้งแรกจัดขึ้นในฮ่องกงโดยใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นเมืองที่ภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาแม่ของคนส่วนใหญ่ ดังนั้นเราจึงใช้ภาษาอังกฤษแบบง่าย ๆในการอบรม ทั้งนี้ก็เพื่อความชัดเจนและเพื่อให้สะดวกในการแปล รวมถึงการแปลที่ใช้ในการอบรม CT ต่อมาในประเทศไทย อินเดีย เนปาล พม่า และอินโดนีเซีย แต่ถึงแม้ในหมู่ผู้แปล ระดับภาษาอังกฤษก็ไม่จำเป็นต้องสูงเสมอไป และสำหรับผู้อบรมเองนั้น บางคนก็ไม่ได้มีการศึกษามาก แม้แต่ในภาษาของตนเอง นี่เองที่ความเรียบง่ายของภาษาจึงเป็นประโยชน์ และดังที่เราเห็น

---

[2] Commitment Training
[3] Christian Disciples Church

ว่าพระปัญญาของพระเจ้าที่ให้พระคัมภีร์ใหม่เขียนขึ้นด้วยภาษากรีกแบบ “คอยเน (Koine)” ของคนธรรมดาสามัญซึ่งแตกต่างจากภาษากรีกในเชิงวรรณกรรมของผู้มีการศึกษา

สิบห้าบทในหนังสือเล่มนี้จะเหมือนกับคำสอน CT สิบห้าคาบ ซึ่งเดิมทีแต่ละคาบมีความยาวหนึ่งชั่วโมง อย่างไรก็ตาม คนส่วนใหญ่ก็สามารถอ่านหนังสือเล่มนี้จบหนึ่งบทได้ในเวลาที่สั้นกว่านั้นมาก

ความคิดที่จะจัดพิมพ์คำสอน CT นั้นเริ่มทีเดียวไม่ได้อยู่ในความคิดของเรา แต่ด้วยพระคุณของพระเจ้า หลายคนได้พบว่าคำสอนเหล่านี้มีประโยชน์ตลอดหลายปีที่ผ่านมา จึงได้ถามเรื่อย ๆว่าทำไมจึงไม่จัดพิมพ์ขึ้น

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ครั้งแรกในปี 2001 ฉบับแก้ไขใหม่ปี 2015 นี้แก้ไขการเขียนให้ลื่นไหลขึ้น (เช่น ลบคำพูดซ้ำที่ไม่จำเป็นในการเขียน) และเพิ่มย่อหน้าเสริมหลายแห่ง (เช่น การอธิบายการมอบเมื่อพิจารณาถึงความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์)

เราหวังว่าทุกคนที่อ่านหนังสือเล่มนี้ จะได้รับแรงบันดาลใจให้มอบต่อพระเจ้าที่เที่ยงแท้องค์เดียว เมื่อเราดำเนินรอยตามพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ผู้ดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังและมอบทั้งหมดต่อพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์

อีริค ชาง
มอนทรีออล, 1 กรกฎาคม 2000

เบนท์ลี่ ชาน
มอนทรีออล, 13 ตุลาคม 2015 (และ 20 ธันวาคม 2020)

biblicalmonotheism@gmail.com

ส่วนแรก:
การมอบต่อพระเจ้า

การรักพระเจ้า
ด้วยสุดใจ สุดจิต
สุดความคิด
และสุดกำลังของเรา

บทที่ 1

ความหมายของการมอบ ในพระคัมภีร์

ชีวิตคริสเตียนไม่ได้มีไว้สำหรับคนที่ใจไม่สู้ เพราะมันเกี่ยวข้องกับคำถามที่ยากซึ่งต้องการคำตอบที่เป็นรูปธรรมมากกว่าคำตอบเพียงผิวเผิน เราจะรับชีวิตนิรันดร์ได้อย่างไรหรือ? หรือรู้ได้อย่างไรว่าพระเจ้ามีจริง? หรือจะดำเนินชีวิตอย่างคริสเตียนแท้ได้อย่างไร? หรือจะตายต่อบาปอย่างไร?

เราจะเห็นว่าในพระคัมภีร์นั้น คำตอบคำถามเหล่านี้เชื่อมโยงกับการมอบของเราต่อพระเจ้า

ดังที่ผมได้กล่าวไปแล้วในคำนำว่า คริสเตียนที่ไม่ยอมมอบต่อพระเจ้าก็เหมือนกับทหารที่ไม่จงรักภักดีต่อประเทศของตน หรือสมาชิกในครอบครัวที่ไม่ใส่ใจครอบครัวของตนเอง ชีวิตคริสเตียนที่ไม่มีการมอบนั้นก็ดำเนินไปต่อไม่ได้

การมอบไม่ใช่สิ่งที่ทำอย่างไม่เต็มใจ แต่เป็นการตอบสนองอย่างทั้งหมดต่อพระเจ้า เพราะไม่มีประโยชน์อะไรที่จะพูดถึงการมอบ ถ้าคนนั้นไม่มีความตั้งใจจะมอบต่อพระเจ้าแม้แต่น้อย จุดมุ่งหมายของเราในหนังสือเล่มนี้ก็เพื่อให้มีการตอบสนองอย่างกระตือรือร้นต่อพระเจ้า มากกว่าจะเพิ่มพูนความรู้ของเราเกี่ยวกับพระองค์ เรามุ่งหมายที่ให้มีการเปลี่ยนแปลงชีวิตในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า และสำหรับพวกคุณที่ได้มีการมอบไปแล้ว ผมหวังว่าอุปสรรคใด ๆที่ยังเหลืออยู่ระหว่างคุณกับพระเจ้าจะถูกขจัดออกไป ผมจะให้หนังสือเล่มนี้อยู่บนรากฐานของพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้า ไม่ใช่ตามความคิดเห็นของมนุษย์

การมอบเพียงบางส่วนนั้นแย่กว่าการไม่ได้มอบ

คริสเตียนจำนวนมากต้องดิ้นรนในชีวิตคริสเตียนปีแล้วปีเล่า เพราะเจออุปสรรคด้วยการมอบต่อพระเจ้าเพียงบางส่วน ในกรณีส่วนใหญ่ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ไม่มีการมอบ แต่อยู่ที่การมอบเพียงบางส่วน แต่ตามพระคัมภีร์แล้ว การมอบเพียงบางส่วนนั้นแย่ยิ่งกว่าการไม่ได้มอบ พระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าตรัสว่า

> เรารู้ความประพฤติของเจ้า เจ้าไม่เย็นหรือไม่ร้อน เราอยากให้เจ้าเย็นหรือร้อน! เพราะว่าเจ้าเป็นแต่อุ่น ๆ ไม่ร้อนหรือไม่เย็น เราจะบ้วนเจ้าออกจากปากของเรา (วิวรณ์ 3:15-16 ฉบับ ESV)

“เย็น” หมายถึงว่า คุณหันหลังให้พระเจ้าไปเลย แต่ในความคิดของพระเยซูนั้น นั่นไม่ได้แย่เท่ากับการที่ “อุ่น ๆ” ซึ่งไม่เอาทางใดทางหนึ่ง คุณอาจให้กับพระเจ้า 80 เปอร์เซ็นต์ และให้กับโลก 20 เปอร์เซ็นต์ แต่ความจริงอยู่ที่ว่าแม้จะให้กับพระเจ้าตั้ง 95 เปอร์เซนต์ก็ยังดีไม่พอสำหรับพระเจ้า พระองค์ทรงเรียกร้องที่เราจะต้องมอบ*ทั้งหมด*

คริสเตียนจำนวนมากไม่ได้ก้าวหน้าในชีวิตคริสเตียนเลย นั่นก็เพราะการมอบที่ไม่หมดใจ พวกเขาไม่มีประสบการณ์กับความชื่นชมยินดีและสันติสุขในชีวิตคริสเตียน และพวกเขาไม่สามารถจะสื่อสารกับพระเจ้าได้ เพราะพระองค์ไม่ทรงฟังคำอธิษฐานของพวกเขา ปัญหาก็คือว่าพวกเขายังไม่ได้มีการมอบ พวกเขาไม่ได้มอบทั้งหมดกับพระเจ้า

เราสามารถพูดได้อย่างมั่นใจอย่างแท้จริงบนพื้นฐานของพระวจนะของพระเจ้าว่า ถ้าไม่มีการมอบทั้งหมดก็เป็นไม่ได้ที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียนได้เลย นี่ไม่ใช่เรื่องของทฤษฎี แต่เป็นเรื่องของความเป็นจริง ถ้าคุณไม่ได้ยอมมอบกับพระเจ้า คุณจะพบว่าชีวิตคริสเตียนของคุณก็จะดำเนินไปต่อไม่ได้ ถ้าพระองค์ไม่ทรงตอบคำอธิษฐานของคุณ ก็แสดงว่ามีบางสิ่งที่ต้องจัดการกับการมอบของคุณ แม้แต่ในหมู่ของผู้ทำงานรับใช้เต็มเวลา ก็ยังมีบางคนที่มีปัญหาเรื่องการมอบ และนี่มักจะเป็นสิ่งที่พวกเขารู้ตัวหลังจากเข้ามาอยู่ในงานรับใช้เต็มเวลาแล้ว มันเป็นสถานการณ์ที่น่าสลดใจที่เป็นอย่างนั้น เพราะคุณอาจทิ้งทุกสิ่งในโลกออกมารับใช้พระเจ้า แต่พบว่าตัวเองขาดความชื่นชมยินดี ขาดพลังฝ่ายวิญญาณ และขาดสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

เราจะพบการมอบได้ที่ไหนในทุกวันนี้?

เรื่องของการมอบนี้มีสอนอยู่ทุกที่ในพระคัมภีร์ ไม่ว่าจะแบบอ้อม ๆหรือแบบตรง ๆ ถ้าเราเอาเรื่องของการมอบออกไปจากพระคัมภีร์ ก็จะไม่เหลือพระคัมภีร์ให้เราอ่าน เพราะการมอบเป็นหัวใจสำคัญของความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า

เมื่อผมยังเป็นคริสเตียนใหม่ ๆ ในประเทศจีนนั้น ไม่เคยมีใครบอกเรื่องการมอบกับผมเลย อย่างไรก็ตาม ผมมีข้อได้เปรียบที่ช่วงเวลาที่การมาเป็นคริสเตียนเป็นเรื่องที่อันตราย และเมื่อบรรดาศิษยาภิบาลของเราได้ถูกส่งไปอยู่ในค่ายแรงงาน เรารู้ดีว่าถ้าไม่มีการมอบ ชีวิตคริสเตียนของเราก็จะไปไม่รอด ดังนั้นการมอบต่อพระเจ้าจึงไม่ใช่สิ่งที่คริสตจักรต้องอธิบายอย่างชัดเจน

เมื่อผมมาถึงฮ่องกงในเวลาต่อมา ผมคิดในใจว่า “ดีเหลือเกิน ที่ได้อยู่ในสังคมที่มีเสรีภาพ ที่ผมสามารถนมัสการพระเจ้าในโบสถ์ได้ และหาซื้อพระคัมภีร์ที่ร้านหนังสือได้” แต่เมื่อผมเริ่มไปโบสถ์ในฮ่องกง ผมได้แต่เห็นว่าชีวิตจิตวิญญาณพวกคริสเตียนได้ตายแล้ว ผมใจหาย ผมพูดกับตัวเองว่า “นี่หรือเสรีภาพ? คริสเตียนเหล่านี้ ไม่มีชีวิตในพวกเขาเลย! ผมไม่สามารถจะพูดคุยเรื่องลึก ๆที่เกี่ยวกับพระเจ้ากับพวกเขาได้ หรือแม้แต่เรื่องพื้น ๆ เมื่อผมพูดเรื่องพระเจ้า พวกเขาก็มองผมอย่างงง ๆยังกับว่าผมมาจากนอกโลกอย่างนั้นแหละ หลังจากได้ยินประสบการณ์ของผมเกี่ยวกับการอัศจรรย์ของพระเจ้า พวกเขาจะพูดกับผมว่า “เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นในหนังสือกิจการ คุณเพิ่งออกมาจากศตวรรษแรกหรือ?” ผมคิดในใจว่า “เกิดอะไรขึ้นที่นี่หรือ? ผมไม่สามารถแม้แต่จะสามัคคีธรรมกับพี่น้องคริสเตียนของผมได้”

เมื่อเวลาผ่านไป ขณะที่ผมฟังคำเทศนาที่โบสถ์ ผมก็เริ่มมองเห็นความเฉยเมยกับเรื่องสำคัญเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า เมื่อผมพูดคุยกับศิษยาภิบาลบางคน ผมรู้สึกว่าผมกำลังพูดอยู่กับนักธุรกิจที่สนใจรายได้ของคริสตจักรหรือทรัพย์สินของคริสตจักรมากกว่าความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับพระเจ้า พวกเขาคิดแต่หาวิธีเพิ่มความสะดวกสบายของคริสตจักรและหาทุนเพื่อขยายองค์กรตลอดเวลา เหมือนกับบริษัทธุรกิจที่พยายามขยายแผนการตลาด ผมรู้สึกไม่สบายใจและสงสัยว่าอะไรคือปัญหา

ผมไม่สามารถระบุได้อยู่สักพักว่าอะไรคือปัญหา แต่เมื่อผมเริ่มรอคอยคำตอบจากพระเจ้าและตรวจสอบว่าพระคัมภีร์พูดถึงเรื่องนี้อย่างไร ผมจึงเริ่มเห็นว่าต้นตอของปัญหาก็คือการขาดการมอบ ผู้คนในสังคมที่เสรีนั้นไม่สนใจที่จะยอมมอบกับพระเจ้า ผลของการที่ในคริสตจักรไม่ได้สอนเรื่องการมอบ เราจึงมีแต่คริสตจักรที่ตายแล้วอยู่รอบตัวเรา เมื่อใดที่ผมพูดเรื่องของการมอบนี้ มีหลายคนจะพูดกับผมว่า “ราคาของการมอบนั้นสูงเกินไป ถ้าคุณสอนเรื่องนี้ ก็จะไม่มีใครมาโบสถ์ หรือมาเป็นคริสเตียนกันหรอก” ผมจะพูดว่า “แต่เรื่องการมอบนั้นมีสอนอยู่ทุกที่ในพระคัมภีร์”

ตอนนี้ให้เรามาพิจารณาพระคัมภีร์เพื่อดูว่าพระคัมภีร์พูดอะไรเกี่ยวกับการมอบ อย่ารับสิ่งที่ผมพูดจากความคิดเห็นใด ๆของมนุษย์ แต่จงดูด้วยตัวคุณเองว่าพระคัมภีร์สอนอะไรเกี่ยวกับการมอบ

พระเจ้าที่เรายอมมอบนั้นคือใคร?

พระคัมภีร์ไม่ได้สอนแค่การมอบ แต่เป็นการมอบทั้งหมด การมอบเป็นรากฐานของความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า บางครั้งมีการระบุไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ และบางครั้งก็ระบุอ้อม ๆในข้อต่าง ๆที่จะเข้าใจได้ก็เมื่อเกี่ยวข้องกับการมอบเท่านั้น

เราจะเริ่มต้นด้วยข้อความที่สำคัญจากพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู นั่นก็คือ เช-มา[4] จากเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5

> [4]Hear, O Israel: The Lord our God, the Lord is one. [5]You shall love the Lord your God with all your heart, with all your soul, and with all your strength
>
> [4]จงฟังเถิด คนอิสราเอลเอ๋ย องค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรา องค์ผู้เป็นเจ้าทรงเป็นหนึ่ง [5]ท่านจงรักองค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านด้วยสุดจิต สุดใจ และสุดกำลังของท่าน

การมอบต่อพระเจ้าอย่างทั้งหมดตรงนี้ เห็นได้จากความรักที่มีต่อพระเจ้าอย่างทั้งหมด เราต้องรักองค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรา ด้วยใจ*ทั้งหมด*ของเรา จิตวิญญาณ*ทั้งหมด*ของเรา กำลัง*ทั้งหมด*ของเรา คำ “ทั้งหมด” สามครั้งครอบคลุมความทุ่มเททั้งหมด (ทั้งหมดหัวใจของคุณ) ตัวทั้งหมด (จิตวิญญาณทั้งหมดของคุณ) การกระทำทั้งหมด (กำลังทั้งหมดของคุณ)

แล้วใครคือองค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรา ที่เราจะต้องรักด้วยใจทั้งหมดของเรา? ตรงนี้คำว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) ภาษาอังกฤษพิมพ์ด้วยตัวพิมพ์เล็ก ซึ่งเป็นแบบแผนในการพิมพ์ที่ใช้ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษเพื่อบ่งชี้ว่าคำภาษาฮีบรูดั้งเดิมคือ YHWH (ยหวห) หรือ Yahweh (ยาห์เวห์)

ดังนั้นเราจะต้องมอบต่อพระยาห์เวห์! เราจะต้องรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราด้วยสุดใจของเรา สุดจิตของเรา สุดกำลังของเรา จงสังเกตการแปลเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5 ต่อไปนี้ในพระคัมภีร์ฉบับนิวเยรูซาเล็ม[5] และการคงพระนาม “ยาห์เวห์” ไว้

> จงฟังเถิด คนอิสราเอล พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงเป็นหนึ่ง พระยาห์เวห์เท่านั้น ท่านจะต้องรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยจิตทั้งหมดของท่าน ด้วยใจทั้งหมดของท่าน และด้วยกำลังทั้งหมดของท่าน (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5 ฉบับนิวเยรูซาเล็ม)

พระยาห์เวห์คือใครกันแน่?

ในการพิจารณาดูว่าพระยาห์เวห์คือใคร โปรดดูหมายเหตุเพิ่มเติมในท้ายบทนี้ ต่อไปนี้คือข้อสรุปในเจ็ดประเด็น

---

[4] “Shema” (ภาษาฮีบรูแปลว่า “ได้ยิน” หรือ “ฟัง”) เป็นคำแรกของเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 (“จงฟังเถิด อิสราเอลเอ๋ย พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นหนึ่งเดียว”) Shema เดิมอ้างถึงคำประกาศอันศักดิ์สิทธิ์ของเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 แต่ต่อมาได้ขยายไปจนถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-9 และ 11:13-21 และกันดารวิถี 15:37-41 ความสำคัญยิ่งของ Shema เห็นได้จากการที่ Shema กลายเป็นคำยอมรับตามความเชื่อของชาวยิว และชาวยิวบางคนได้ตายเพราะความจงรักภักดีที่กล้าหาญและไม่เปลี่ยนแปลง

[5] New Jerusalem Bible

- **“ยาห์เวห์” คือพระนามส่วนตัวของพระเจ้า**
- **“ยาห์เวห์” เป็นชื่อเรียกดั้งเดิมของพระเจ้าในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู**
- **“ยาห์เวห์” เป็นชื่อเฉพาะซึ่งไม่เคยหมายถึงพระเทียมเท็จ**
- **พระยาห์เวห์ เป็นพระเจ้าองค์เดียวและเพียงผู้เดียว**
- **พระยาห์เวห์ เป็นผู้สร้างจักรวาลแต่เพียงผู้เดียว**
- **พระยาห์เวห์ เป็นพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ**
- **พระยาห์เวห์ เป็นพระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์**

การรักด้วยทั้งหมดของตัวเรา

เมื่อได้ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5 แล้ว ตอนนี้เราได้ขยายความให้รวมถึงข้อ 6 และ 7 ด้วย เพื่อให้เห็นระดับของการมอบของเราต่อพระเจ้า

> จงฟังเถิด คนอิสราเอล องค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรา องค์ผู้เป็นเจ้าทรงเป็นหนึ่ง ท่านจงรักองค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านและด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดกำลังของท่าน และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน ท่านจงหมั่นสั่งสอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน และจงพูดถึงถ้อยคำเหล่านั้นเมื่อท่านนั่งอยู่ในบ้านของท่าน เมื่อท่านเดินไปตามทาง และเมื่อท่านนอนลง และเมื่อท่านลุกขึ้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 6: 4-7 ฉบับ ESV)

ไม่ว่าคุณจะหลับหรือตื่น จะนั่งหรือเดิน จะอยู่ในหรือนอกบ้าน คุณจะต้องรักองค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของคุณด้วยสุดใจของคุณ ด้วยสุดจิตของคุณ ด้วยสุดกำลังของคุณ นี่คือความรักทั้งหมดและการมอบทั้งหมด และได้กล่าวซ้ำในเฉลยธรรมบัญญัติ 11:13

> ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญชาซึ่งข้าพเจ้าแจ้งท่านไว้ในวันนี้อย่างซื่อสัตย์ ให้รักองค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดใจของท่านและด้วยสุดจิตของท่าน (ฉบับ NIV)

สิ่งนี้ยืนยันอีกครั้งโดยพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าในมัทธิว 22:37 ว่า

> และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านจงรักองค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านและด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน”

ด้วยเหตุนี้ ทั้งในพระคัมภีร์เดิมและในพระคัมภีร์ใหม่ การมอบทั้งหมดจึงเห็นได้จากการรักองค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรา (พระยาห์เวห์) ด้วยทั้งหมดของเรา

คำว่า "มอบ" มีอยู่ในพระคัมภีร์จริงหรือ?

คำว่า "*มอบ*" หรือ "*การมอบ*" นี้พบได้ในพระคัมภีร์ไหมหรือว่าเราแค่คิดขึ้นมาเอง? ก่อนตอบคำถามนี้ เราก็ทราบว่าการไม่ปรากฏคำในพระคัมภีร์ก็ไม่ได้หมายความว่าคำนั้นไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ ความคิดบางอย่างในพระคัมภีร์จะถูกสื่อด้วยถ้อยคำที่ไม่มีปรากฏในพระคัมภีร์ ตัวอย่างคือคำว่า *พิธีศักดิ์สิทธิ์* ซึ่งหมายถึงการบัพติศมาและอาหารมื้อสุดท้ายขององค์ผู้เป็นเจ้าที่รู้จักกันว่าพิธีมหาสนิท

อีกตัวอย่างหนึ่งคือคำว่า "*การชดใช้*" คำที่หมายถึงสิ่งที่ทำสำเร็จโดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ที่พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อชดใช้ หรือจ่ายชดใช้ให้กับความผิดบาปของเราเพื่อให้เราคืนดีกับพระเจ้า คำนี้มีปรากฏเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในพระคัมภีร์ใหม่ในโรม 5:11 ของฉบับคิงเจมส์[6] ข้อซึ่งพระคัมภีร์สมัยใหม่มีแนวโน้มที่จะใช้คำว่า "*การคืนดี*" แต่ไม่ว่าจะใช้คำว่า "*การชดใช้*" หรือไม่ก็ตาม มันก็ยังแสดงให้เห็นความจริงถึงสิ่งที่ได้กระทำสำเร็จเพื่อเราบนกางเขน

แต่*การมอบ*ไม่ได้จัดอยู่ในประเภทเดียวกับ *พิธีศักดิ์สิทธิ์* หรือ *การชดใช้* เพราะที่จริงคำว่า *การมอบ* เป็นคำที่ใช้หลายครั้งในพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับพระเจ้า ตัวอย่างเช่น ในสดุดี 31:5 ของพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ที่กล่าวว่า "ข้าพระองค์มอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งความจริง พระองค์ทรงไถ่ข้าพระองค์แล้ว"[7] เมื่อพระเยซูกำลังจะสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระองค์ได้ตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์มอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์"[8] (ลูกา 23:46) การมอบจิตวิญญาณของคน ๆหนึ่งต่อพระเจ้า ก็คือการมอบตัวคุณเองทั้งหมดกับพระองค์

สุภาษิต 16:3 กล่าวว่า "จงมอบงานของเจ้าไว้กับพระเจ้า แล้วแผนงานของเจ้าจะได้รับการสถาปนา" จงมอบงานของคุณและความเพียรพยายามของคุณไว้กับพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะทรงทำให้สิ่งเหล่านั้นเกิดผลตามพระประสงค์ของพระองค์

ด้วยเหตุนี้ คำว่า "*มอบ*" ไม่ได้อยู่ในจำพวกคำเช่น *พิธีศักดิ์สิทธิ์* หรือ *การชดใช้* ในแง่ของการมีหรือไม่มีในพระคัมภีร์ ในทางตรงกันข้าม มีการใช้คำว่า "*มอบ*" หลายครั้งในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเจ้า

---

[6] King James Version (KJV)

[7] ฉบับมาตรฐาน 2011

[8] ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย

“ดังนั้น ขอให้คนทั้งหลายที่ทนทุกข์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า มอบวิญญาณจิตของตนไว้กับพระองค์ในการทำความดี เหมือนทำถวายแด่พระผู้สร้างที่สัตย์ซื่อ” (1 เปโตร 4:19 ฉบับนิวคิงเจมส์[9]) คำภาษากรีกสำหรับจิต*วิญญาณ* ยังหมายถึงชีวิตอีกด้วย การรักษาจิตวิญญาณของคุณก็คือการรักษาชีวิตของคุณ การสูญเสียจิตวิญญาณของคุณก็คือการสูญเสียชีวิตของคุณ การมอบจิตวิญญาณของคุณต่อพระเจ้าก็คือการมอบชีวิตของคุณต่อพระเจ้า

ที่จริงนี่คือหลักการของความเชื่อตามพระคัมภีร์ ในการมอบตัวของเราต่อพระเจ้า ความเชื่อไม่ใช่แค่การเชื่อในหลักคำสอนบางอย่างเท่านั้น แต่เป็นการมอบตัวของคุณต่อพระเจ้าด้วย การเชื่ออย่างสุดใจของคุณว่าลิฟต์จะสามารถพาคุณขึ้นไปได้นั้น แตกต่างจากการที่คุณก้าวเข้าไปในลิฟต์จริง ๆ ถ้าคุณไม่ก้าวเข้าไปในลิฟต์ คุณก็จะไม่ได้ขึ้นไปแม้คุณจะเชื่ออย่างสุดใจของคุณว่ามันจะพาคุณขึ้นไปได้ คุณจะต้องเดินเข้าไปในลิฟต์และฝากตัวคุณเองไว้ในลิฟต์ ในพระคัมภีร์นั้น การฝากก็คือการไว้วางใจ “เข้าไปใน” สิ่งนั้น เมื่อคุณฝากตัวคุณเองกับลิฟต์ คุณจะก้าว*เข้าไปใน*ลิฟต์และให้ลิฟต์พาคุณขึ้นไป

ในทำนองเดียวกัน คุณจะไม่ได้รอดเพียงเพราะเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถช่วยคุณให้รอดได้ ซาตานก็ยังเชื่อด้วยว่าพระเจ้าทรงมีแผนการในการช่วยให้รอด แต่นั่นไม่ได้ทำให้มันรอดได้ พวกผีเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นหนึ่งเดียว แต่พวกมันก็กลัวจนตัวสั่น (ยากอบ 2:19)[10] การที่จะได้รับความรอดนั้นคุณจะต้องเชื่อในพระเจ้าในลักษณะที่มอบตัวหรือมอบฝากตัวคุณเองกับพระองค์

ในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ “*มอบฝาก*” คือคำที่ใช้ใน 1 เปโตร 4:19 (ได้อ้างอิงแล้ว) และใช้ในข้ออื่น ๆ เช่น 1 ทิโมธี 1:18 และ 2 ทิโมธี 1:12 และ 2 ทิโมธี 2:2 พระเยซูได้ทรงมอบตัวพระองค์เองต่อพระเจ้าพระบิดาของพระองค์ ทรงมอบฝากจิตวิญญาณของพระองค์ไว้กับพระบิดา เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานและทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา

> เมื่อเขากล่าวคำสบประมาทอย่างหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้ทรงตอบโต้ เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ก็ไม่ได้ทรงขู่อาฆาต แต่ทรงมอบฝากพระองค์เองไว้กับพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างยุติธรรม (1 เปโตร 2:23 ฉบับ NIV)

[9] New King James Version (NKJV)

[10] ยากอบ 2:19 “ท่านเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียว นั่นก็ดี แม้พวกผีก็เชื่อและกลัวจนตัวสั่น”

เรื่องราวของอดีตอันธพาล

ตอนนี้เราจะขยับจากการใช้อย่างชัดเจนมาเป็นการใช้คำ “มอบ” อย่างเป็นนัย คำตรัสแรกที่พระเยซูได้ทรงสั่งสอนเมื่อเริ่มพันธกิจของพระองค์หลังจากทรงรับบัพติศมาคือ “จงกลับใจใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มัทธิว 4:17)

คำภาษากรีกสำหรับ “กลับใจใหม่” ในที่นี้หมายถึงการเปลี่ยนใจ การเปลี่ยนความคิด การเปลี่ยนท่าที การกลับใจใหม่คือการหันกลับชีวิตของคุณ คุณกำลังมุ่งหน้าไปในทิศทางหนึ่ง ตอนนี้คุณหันกลับ

แต่ว่าจะเป็นไปได้ไหมที่จะกลับใจใหม่โดยไม่ต้องมีการมอบ? นี่คือสิ่งที่ผมหมายถึงการมอบที่ “บอกเป็นนัย” คำว่า “การมอบ” อาจไม่ได้ระบุไว้อย่างชัดเจน แต่ถ้าไม่มีการมอบ ก็จะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือกลับใจใหม่ได้ เราไม่ได้พูดถึงการเปลี่ยนเพียงผิวเผิน แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่มีผลอย่างมากจากสภาวะหนึ่งไปสู่อีกสภาวะหนึ่ง

ผมได้ยินคำพยานของอดีตอันธพาลในชิคาโกที่บอกเล่าว่า การกลับใจใหม่และการมาเป็นคริสเตียนมีความหมายกับเขาอย่างไร การทิ้งชีวิตอันธพาลของเขาจะทำให้เขาตกอยู่ในอันตรายเป็นอย่างแรกจากการถูกตามฆ่า แก๊งเก่าของเขาต้องการให้เขาตายเพราะเขารู้ความลับของแก๊งมากเกินไป เขาสามารถจะเดินเข้าไปในสถานีตำรวจแห่งใดก็ได้และแจ้งชื่อของกลุ่มอันธพาลตั้งแต่พวกลิ่วล้อไปจนถึงหัวหน้าแก๊ง

ประการที่สอง เนื่องจากเขาได้เงินและทรัพย์สินมาจากอาชญากรรม การกลับใจใหม่จึงหมายถึงการคืนทุกสิ่งให้กับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ

สุดท้ายแล้ว การกลับใจใหม่ก็ไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆเลย อดีตอันธพาลคนนี้ได้กลับใจใหม่อย่างที่เขาทำโดยไม่ได้มีการมอบได้หรือ? เขาเอาชีวิตของเขามาแขวนไว้บนเส้นด้าย เขาขายทุกสิ่งที่เขามีและพยายามคืนทุกบาททุกสตางค์จนไม่เหลืออะไรเลย

สำหรับพวกเราส่วนใหญ่แล้ว การมาเป็นคริสเตียนไม่ใช่เรื่องที่ตื่นเต้นน่าเร้าใจนัก แต่ไม่ว่าสถานการณ์ของเราจะเป็นอย่างไร เราก็ยังคงต้องเปลี่ยนแปลงวิถีทางของเราเอง ในทุกกรณีของการกลับใจใหม่นั้นจำเป็นต้องมีการมอบเพราะถ้าไม่มีการมอบ ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะมีการเปลี่ยนแปลง

ถ้าหากเราไม่เต็มใจที่จะมอบต่อพระเจ้า เราก็ไม่ควรพูดถึงการกลับใจใหม่ ไม่เช่นนั้น เราจะทำให้มันเป็นคำเปล่า ๆที่ไร้ความหมาย เรามักจะนึกถึงการกลับใจใหม่ในแง่ของความรู้สึกเสียใจต่อบาปของตนเอง แต่นั่นไม่ใช่ความหมายตามพระคัมภีร์ของการกลับใจใหม่ การกลับใจใหม่ที่แท้จริงเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงในใจและความคิดอย่างแท้จริง ไม่ใช่แค่ความรู้สึกเสียใจ อดีตอันธพาลรู้สึกมากกว่าเสียใจเมื่อเขาเอาชีวิตของเขา

มาแขวนไว้บนเส้นด้าย อันที่จริงครั้งหนึ่งแก๊งนั้นก็พยายามจะฆ่าเขา เขาขายทุกสิ่งที่เขามีและหมดเนื้อหมดตัวการมาเป็นคริสเตียนทำให้เขาต้องสูญเสียทุกสิ่ง มันเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ใช้การมอบอย่างทั้งหมด

การมอบและอาณาจักรของพระเจ้า

ตอนนี้เราจะพูดถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของพระคัมภีร์ใหม่และคำสอนของพระเยซู คุณสามารถจะประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าได้ไหมโดยที่ไม่ต้องพูด หรืออย่างน้อยก็พูดเป็นนัยถึงการมอบได้ไหม? คุณไม่สามารถทำเช่นนี้ได้ เว้นเสียแต่จะเพิกเฉยต่อความหมายตามพระคัมภีร์ของคำว่า “อาณาจักร” แต่ถ้าคุณเข้าใจว่าการมอบคืออะไร คุณก็จะรู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าคืออะไร ถ้าคุณเอาการมอบออกไปจากอาณาจักร คุณก็จะเหลือแต่คำเปล่า ๆที่ไร้ความหมาย

อาณาจักรของพระเจ้าโดยพื้นฐานแล้วหมายถึง*การเป็นกษัตริย์ของพระเจ้า* เป็นการประกาศว่าพระเจ้าเป็นกษัตริย์ คำว่า*อาณาจักร* ในแบบดั้งเดิมซึ่งกลายเป็นมาตรฐานในพระคัมภีร์ของเรานั้น อาจทำให้เราในยุคสมัยใหม่นี้สับสน เพราะเราจะเข้าใจคำนี้ในแง่ของดินแดนปกครอง เช่นเดียวกับ “สหราชอาณาจักรอังกฤษ” แต่นั่นไม่ใช่ความหมายพื้นฐานของ*อาณาจักร*ในพระคัมภีร์ใหม่ อาณาจักรของพระเจ้านั้น โดยพื้นฐานแล้วหมายถึงการเป็นกษัตริย์ของพระเจ้า การครองราชย์ของพระองค์ การปกครองของพระองค์ การดูแลปกครองของพระองค์ และไม่เกี่ยวข้องกับดินแดนเป็นหลัก (ดูบทที่ 11 ของหนังสือเล่มนี้, เชิงอรรถที่ 2, เกี่ยวกับความหมายของคำภาษากรีกว่า “*basileia*”) แต่เนื่องจากมีการใช้คำว่า*อาณาจักร*ในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ คำนี้จึงกลายมาเป็นคำศัพท์มาตรฐาน แม้ว่าจะมีฉบับแปลสมัยใหม่บางฉบับกำลังเริ่มใช้*การเป็นกษัตริย์*

การเป็นกษัตริย์ของพระเจ้าหมายถึงว่า พระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ในชีวิตของคุณ ถ้าคุณคิดถึงความหมายของมันในทางปฏิบัติ คุณจะเห็นว่ามันเกี่ยวข้องกับการมอบอย่างทั้งหมด ถ้าปราศจากการมอบ คุณจะไม่สามารถเปลี่ยนจากวิถีชีวิตที่มีตนเองเป็นศูนย์กลาง มาเป็นชีวิตที่มีพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ได้ ในวิถีชีวิตเก่าคุณทำอย่างที่คุณอยากทำ คุณทำบาปอย่างที่คุณอยากทำ คุณทำสิ่งที่เห็นแก่ตัวและอารมณ์เสียอย่างที่คุณอยากทำ แต่ตอนนี้คุณมีชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองที่มีพระเจ้าเป็นกษัตริย์ คุณก็จะไม่ทำสิ่งที่คุณเคยทำอีกต่อไป คุณจะต้องขออนุญาตจากพระเจ้าที่จะโกรธด้วยซ้ำ!

“ข้าพระองค์รู้สึกโกรธ ขอให้ข้าพระองค์อารมณ์เสียได้ไหม”

“ไม่ได้!”

“ข้าพระองค์จะทำยังไงดี? ข้าพระองค์จะระเบิดอยู่แล้ว”

คุณก็จงสงบลง และพึ่งพาความช่วยเหลือจากพระเจ้าเพื่อระงับความโกรธของคุณ นี่ไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนจะโกรธไม่ได้เลย แต่มันหมายความว่าคุณจะไม่อารมณ์เสียและควบคุมตัวเองไม่ได้ คุณทุบโต๊ะและขว้างจาน คุณอาจจะโกรธ แต่คุณจะประพฤติตัวแบบที่ทำให้พระเจ้าเสียพระเกียรติไม่ได้

ไม่ใช่ว่าโกรธแล้วจะผิดเสมอไป เปาโลกล่าวว่า "โกรธได้ แต่อย่าทำบาป" (เอเฟซัส 4:26) การโกรธอาจเป็นการสมควรเมื่อเราเห็นความชั่วร้ายหรือความอยุติธรรม แต่เราจะต้องไม่ประพฤติตัวแบบที่ทำให้พระเจ้าเสียพระเกียรติ นี่ต้องมีการบังคับตัวเองอย่างมาก ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่เกิดจากผลของพระวิญญาณ (กาลาเทีย 5:22-23)

เป็นไปได้ไหมที่จะยอมอยู่ใต้การปกครองที่มีพระเจ้าเป็นกษัตริย์โดยไม่มีการมอบ? มันเป็นไปไม่ได้เลย แม้แต่นิด การมีชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองที่มีพระเจ้าเป็นกษัตริย์จะต้องมีการมอบ โดยที่ "ข้าพระองค์ขอมอบฝากตัวข้าพระองค์เองกับพระองค์ และยอมอยู่ใต้การปกครองที่มีพระองค์เป็นกษัตริย์ เพื่อตอบสนองต่อความรักที่พระองค์มีต่อข้าพระองค์" แต่พระเจ้าจะไม่ทรงบีบบังคับคุณให้อยู่ใต้การปกครองที่มีพระองค์เป็นกษัตริย์ เพราะเป็นสิ่งที่คุณสามารถเลือกได้เองโดยเสรี

เรากำลังทำให้พระเจ้าเป็นกษัตริย์แบบตามรัฐธรรมนูญไหม?

สำหรับคนส่วนใหญ่แล้ว การเป็นกษัตริย์ของพระเจ้านั้นเป็นแนวคิดที่คลุมเครือ พระเจ้าทรงได้รับการปฏิบัติเหมือนเป็นกษัตริย์ตามรัฐธรรมนูญในแบบที่สมเด็จพระราชินีแห่งอังกฤษเป็นกษัตริย์ตามรัฐธรรมนูญ คือเป็นกษัตริย์แต่ในนาม พระองค์ทรงได้รับการเทิดพระเกียรติในฐานะราชินี และจะต้องเรียกพระองค์ว่า "ฝ่าบาท" แต่พระองค์ไม่มีอำนาจในการปกครองที่แท้จริง นายกรัฐมนตรีคือผู้มีอำนาจที่แท้จริง เดิมทีคำว่า *"ฝ่าบาท"* หมายถึง อำนาจสูงสุด แต่ในการเป็นกษัตริย์ตามรัฐธรรมนูญนั้น "ฝ่าบาท" นั้นไม่มีอำนาจที่แท้จริง

เราจะเห็นสถานการณ์ที่คล้าย ๆกันนี้ได้ในชีวิตของคริสเตียนจำนวนมาก คุณอาจเรียกพระเจ้าว่า "องค์ผู้เป็นเจ้าหรือกษัตริย์" แต่คุณทำอะไรตามใจคุณเอง คุณเป็นนายกรัฐมนตรีผู้มีอำนาจที่แท้จริงในชีวิตของคุณ ในขณะที่พระเจ้าเป็นเพียงกษัตริย์ตามรัฐธรรมนูญแต่ไม่ได้มีอำนาจเหนือชีวิตของคุณ ถ้าไม่มีการมอบอย่างแท้จริง คุณก็เป็นคริสเตียนแต่ในนาม

อังกฤษเป็นประเทศราชาธิปไตยแต่ในนาม แต่ก็ยังเป็นประเทศประชาธิปไตยด้วย โดยหลักการแล้ว ระบอบประชาธิปไตยไม่สามารถจะเป็นราชาธิปไตยได้ เพราะนั่นจะเป็นคำที่ขัดแย้งกัน เพราะถ้าไม่ใช่กษัตริย์ปกครอง ก็ต้องเป็นประชาชนปกครอง แต่ปัจจุบันนี้เราได้ทำข้อตกลงที่จะให้กษัตริย์หรือพระราชินียังคงรักษาตำแหน่งกษัตริย์ไว้แต่ไม่ได้มีอำนาจที่แท้จริง นายกรัฐมนตรีผู้แทนประชาชนที่ได้รับเลือกตั้งต่างหากที่มี

อำนาจปกครองที่แท้จริง นายกรัฐมนตรีกับรัฐบาลของเขาเป็นผู้กำหนดแผนงานให้รัฐสภา และพระราชินีเป็นผู้ให้พระบรมราชานุมัติเห็นชอบตามความเหมาะสม

ในทำนองเดียวกันกับชีวิตคริสเตียน เราก็เป็นคนตัดสินใจในสิ่งที่เราจะทำ เราเสนอแผนการของเราต่อพระเจ้าที่เราเรียกว่าองค์ผู้เป็นเจ้าและกษัตริย์ แต่ในทางปฏิบัติแล้วเรากำลังทูลพระองค์ว่า "ขอทรงลงพระปรมาภิไธยตรงที่เว้นว่างไว้และขอทรงอวยพรข้าพระองค์ด้วย" เราอาจมีมารยาทที่จะพูดว่า "ขอโปรด" แต่ถ้าพระเจ้าไม่ทรงอวยพรเรา การถวายในสัปดาห์หน้าก็จะลดลง เราตั้งใจไว้ว่าจะถวาย 50 ดอลลาร์ แต่ตอนนี้เราจะถวาย 5 ดอลลาร์เพราะพระเจ้าไม่ได้อวยพรเราอย่างที่เราต้องการ

แต่การเป็นกษัตริย์ของพระเจ้าไม่ได้เป็นเช่นนั้น ถ้าคุณตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์ตามรัฐธรรมนูญในชีวิตของคุณ คุณก็จะลงเอยด้วยการเป็นผู้สูญเสีย คุณอาจจะหลอกตัวเอง แต่คุณจะไม่หลอกพระเจ้า ชีวิตของคุณจะเป็นราชวังที่ว่างเปล่าที่คุณทำสิ่งของคุณเอง แต่พระเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ที่นั่น

การมอบและคำเทศนาบนภูเขา

คำเทศนาบนภูเขา (ในมัทธิวบทที่ 5, 6, 7) มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความเข้าใจที่ถูกต้องกับคำสอนของพระเยซู แต่เราไม่สามารถแม้แต่จะเข้าใจตัวคำเทศนาเอง เพราะเราได้เอาความคิดเรื่องการมอบออกไป

เมื่อคุณดูข้อที่เกี่ยวกับผู้เป็นสุข (คำกล่าวว่า "เป็นสุข" ในมัทธิว 5:3-12) คุณจะบอกไหมว่าผู้ที่ถูกเรียกว่า "เป็นสุข" นั้นถือว่าเป็นสุขตามมาตรฐานของโลก? คนที่ยากจนก็เป็นสุข แต่โลกคิดว่าคนที่ร่ำรวยจะเป็นสุข คนที่โศกเศร้าและร่ำไห้ก็เป็นสุข แต่โลกคาดหวังความสุขและเสียงหัวเราะจากผู้ที่เป็นสุข คนที่อ่อนสุภาพก็เป็นสุข แต่โลกชื่นชมผู้ที่แข็งกร้าวและมั่นใจสูง ข้อผู้เป็นสุขจบลงที่ "ผู้ที่ถูกข่มเหง เพราะเห็นแก่ความชอบธรรมก็เป็นสุข" การถูกข่มเหงนั้นทำให้เป็นสุขตั้งแต่เมื่อไรหรือ? ถ้าคุณถูกข่มเหงเพราะมาเป็นคริสเตียน คุณจะรู้สึกว่านี่เป็นสุขหรือ?

สิ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่าเป็นสุขนั้น โลกไม่ถือว่าเป็นสุข ตรงนี้เราจะเห็นว่าการเห็นคุณค่าของพระเจ้านั้นตรงกันข้ามกับของมนุษย์

> "เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ "เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราก็สูงกว่าทางของพวกเจ้า และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น (อิสยาห์ 55:8-9)[11]

[11] ฉบับมาตรฐาน 2011

ผมเคยพูดเสมอว่า มนุษย์ไม่สามารถคิดค้นพระคัมภีร์ขึ้นมาเองได้ เพราะมันแตกต่างอย่างมากจากวิธีที่เราอาจคิด

การมอบและพระคุณ

การมอบนั้นไม่อาจแยกจากพระคุณได้ เพราะถ้าปราศจากการมอบ เราจะไม่สามารถรับเอาพระคุณและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าได้ ไม่ว่าจะเป็นฤทธิ์อำนาจที่จะเข้าใจพระวจนะของพระองค์หรือทำตามคำตรัสสั่งของพระองค์ ไม่ช้าก็เร็วคุณจะอยู่ในสถานการณ์ที่คุณจะพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ที่จะปฏิบัติตามได้ แต่เพราะพระองค์ตรัสสั่ง ข้าพระองค์ก็จะทำตามโดยพระคุณของพระองค์” ด้วยการมอบในแบบนี้ คุณก็จะมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

เมื่อเราปฏิบัติตามคำสอนของข้อจากผู้เป็นสุขแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือการปฏิบัติตามข้อต่าง ๆที่ตามมาหลังจากผู้เป็นสุข นั่นคือมัทธิว 5:13 ที่กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือของโลก” และข้อ 14 ที่กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” ถ้อยคำเหล่านี้ฟังดูคุ้นหูสำหรับเรา แต่บ่อยครั้งที่คริสตจักรไม่ได้เป็นเกลือของโลก หรือเป็นความสว่างของโลก เราจะเห็นอีกแล้วว่ารากของปัญหาก็คือไม่มีการมอบ คุณไม่สามารถจะข้ามข้อผู้เป็นสุขแล้วไปข้อ 13 และ 14 ได้ ถ้าคุณพยายามจะข้ามข้อผู้เป็นสุขที่จะมาเป็นเกลือของโลก มันจะไม่ได้ผล คุณจะมาเป็นเกลือของโลกได้ก็เมื่อคุณยอมมอบที่จะปฏิบัติตามข้อผู้เป็นสุข ที่จะเป็นคนยากจนในฝ่ายวิญญาณ เป็นคนโศกเศร้ากับความผิดบาป เป็นคนที่ถูกข่มเหงเพื่อเห็นแก่ความชอบธรรม

มีคริสเตียนจำนวนมากที่ไม่เคยมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงพวกเขา แต่ถ้าเรายอมให้พระเจ้าเปลี่ยนแปลงเรา เราก็จะมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และรู้จักพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงพระชนม์อยู่ จากนั้นเราจะเปลี่ยนจากความมืดมาเป็นความสว่างดังข้อที่ว่า “เมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่เดี๋ยวนี้ท่านเป็นความสว่างในองค์ผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง” (เอเฟซัส 5:8)

ความตั้งใจแน่วแน่ที่จะไม่ทำบาป

พระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าตรัสต่อไปในคำเทศนาบนภูเขาว่า

> ถ้าตาข้างขวาของท่านเป็นเหตุให้ท่านทำบาป ก็จงควักทิ้งเสีย เพราะถึงท่านจะเสียอวัยวะส่วนหนึ่งในร่างกายของท่านไป ก็ยังดีกว่าทั้งตัวของท่านต้องถูกทิ้งลงในนรก และถ้ามือข้างขวาของท่านเป็นเหตุ

> ให้ท่านทำบาป ก็จงตัดทิ้งเสีย เพราะถึงท่านจะเสียอวัยวะส่วนหนึ่งไป ก็ยังดีกว่าทั้งตัวของท่านต้องลงนรก (มัทธิว 5:29-30)

นี่คือการมอบที่แท้จริง อันที่จริงคำว่า “การมอบ” นั้นยังเบาไปที่จะอธิบายแนวทางปฏิบัติที่เด็ดขาดและน่ากลัวนี้ คุณจะต้องเต็มใจที่จะตัดมือข้างขวาของคุณทิ้งเสียถ้ามันเป็นเหตุให้คุณทำบาป พระองค์ทรงเตือนว่า ถ้าไม่มีการมอบในแบบนี้ คุณก็อาจมีจุดจบในนรก

แต่พระเยซูไม่ได้ทรงตื้นถึงขนาดที่จะหมายความว่า ให้คุณจัดการกับปัญหาการทำบาปของคุณได้ด้วยการตัดมือของคุณทิ้งเสีย เราอาจตัดศีรษะของเราทิ้งได้เช่นกัน เพราะสมองของเราก็ยังคงทำบาปได้หลังจากที่มือของเราได้ถูกตัดทิ้งไปแล้ว ในข้อก่อนหน้านี้ (มัทธิว 5:28) พระองค์ตรัสว่าปัญหาของความบาปอยู่ที่ “ใจ” พระองค์จึงทรงใช้ภาษาที่ชัดเจนเพื่ออธิบายถึงการมอบที่จำเป็นในการต่อสู้กับบาป พระองค์ไม่ได้หมายความว่า ให้คุณไปตัดมือจริง ๆ แต่คุณจะต้องตั้งใจแน่วแน่และมีการมอบที่จะทำทุกวิถีทางที่จะไม่ทำบาป การที่จะสูญเสียบางสิ่ง อย่างเช่น เสียมือหรือเสียตาของคุณไปก็ยังดีกว่าที่จะตกนรก

พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่แต่ก็เป็นพระเจ้าที่บริสุทธิ์ด้วย ความบริสุทธิ์เป็นคำสอนหลักในพระคัมภีร์แต่ไม่ค่อยมีใครสอนในคริสตจักรปัจจุบันนี้ การมอบกับพระเจ้าไม่สามารถจะแยกออกจากการมอบกับความบริสุทธิ์ได้

การมองเห็นความจริง

สุดท้ายแล้ว เราจะรู้ได้อย่างไรว่าคำสอนนั้นเป็นความจริงหรือเท็จ? พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดตั้งใจกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นจะรู้ว่าคำสอนของเรามาจากพระเจ้าหรือว่าเราพูดของเราเอง (ยอห์น 7:17) เราจะเห็นอีกครั้งถึงการเรียกร้องให้มีการมอบ ถ้าคุณยอมมอบที่ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า คุณก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นเป็นความจริงหรือเท็จ จะรู้ว่ามาจากพระเจ้าหรือมาจากมนุษย์

ผมมั่นใจอย่างยิ่งในความจริงของพระเจ้า เพราะตั้งแต่ผมได้มารู้จักพระองค์เมื่อหลายปีมาแล้ว ผมก็ได้ปฏิบัติตามข้อนี้ ผมจึงเป็นพยานได้ว่ามันเป็นความจริง ผมได้ปักหลักชีวิตของผมกับสิ่งนี้และผมรู้ว่ามันเป็นความจริง ถ้าคุณเต็มใจจะมอบกับพระเจ้า คุณจะมีประสบการณ์ที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงพระชนม์อยู่!

หมายเหตุเพิ่มเติม

พระยาห์เวห์คือใคร?

ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษ เมื่อคำว่า “Lord” ที่พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ขนาดเล็กว่า LORD นั้นบ่งบอกว่าคำเดิมในภาษาฮีบรูคือ YHWH หรือ Yahweh ตัวอย่างเช่น ถ้อยคำที่คุ้นเคยกันว่า “the word of the Lord” (“พระวจนะขององค์ผู้เป็นเจ้า”) นั้นเป็นคำภาษาฮีบรูตามตัวอักษรว่า “the word of Yahweh” (“พระวจนะของพระยาห์เวห์” เช่นใน 1 พงศ์กษัตริย์ 18:1 “พระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงเอลียาห์”[12]) ในสดุดี 23:1 “The Lord is my shepherd” (“องค์ผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงของข้าพเจ้า”) นั้นคำตามตัวอักษรคือ “Yahweh is my shepherd” (“พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงของข้าพเจ้า”) ส่วนคำที่คุ้นเคยว่า “the Spirit of the Lord” (“พระวิญญาณขององค์ผู้เป็นเจ้า”) นั้นคำตามตัวอักษรคือ “the Spirit of Yahweh” (“พระวิญญาณของพระยาห์เวห์” เช่น เอเสเคียล 11:5 “พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ลงมาบนข้าพเจ้า”)

ที่จริงการแปลอิสยาห์ 42:8 ที่เป็นสากลนั้นไม่สอดคล้องกันที่ว่า “I am the Lord, that is my name” (“เราคือองค์ผู้เป็นเจ้า นั่นคือชื่อของเรา”) เว้นแต่จะกลับมาใช้พระนามพระยาห์เวห์ดังเดิม เช่นในพระคัมภีร์ฉบับ NJB และฉบับ HCSB[13] ที่ว่า “I am Yahweh, that is my name” (“เราคือยาห์เวห์ นั่นคือนามของเรา”)

รูปแบบการพิมพ์คำว่า “Lord” ในรูปแบบ “LORD” ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ขนาดเล็กนั้น มีอธิบายไว้ในคำนำของพระคัมภีร์สมัยใหม่ส่วนใหญ่ ตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์ฉบับ ESV กล่าวว่า “ฉบับ ESV จะใช้คำว่า LORD (พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ขนาดเล็ก) แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้า (YHWH) เสมอ

ตอนนี้เราจะให้ข้อสังเกตย่อ ๆเจ็ดข้อเกี่ยวกับพระยาห์เวห์ โดยเน้นที่อัตลักษณ์ของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์คือใคร?

1. “ยาห์เวห์” คือพระนามเฉพาะของพระเจ้า

เราเพิ่งอ้างอิงฉบับ ESV ว่ากล่าวว่า YHWH เป็น “พระนามเฉพาะของพระเจ้า” ความจริงที่สำคัญนี้ที่ว่า “ยาห์เวห์” เป็นพระนามเฉพาะของพระเจ้า ที่มีให้เห็นอยู่ทั่วพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ตัวอย่างเช่น ในพระบัญญัติสิบประการที่ว่า “อย่าออกพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไม่สมควร” (อพยพ 20:7) นี่ยังเห็นได้อีกในอพยพ 3:15 ซึ่งพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า

---

[12] “the word of Yahweh came to Elijah”
[13] New Jerusalem Bible and Holman Christian Standard Bible

> เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน” นี่*เป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์* และเป็นที่จดจำถึงเราตลอดทุกชั่วอายุ (ฉบับ ESV โดยที่กลับมาใช้ “พระยาห์เวห์” ดังเดิมตามฉบับภาษาฮีบรู)

เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “นี่เป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์” (ดูคำตัวเอน) พระองค์กำลังหมายถึงพระนามของพระองค์เองว่า “ยาห์เวห์” ซึ่งได้กล่าวถึงในข้อเดียวกัน คำว่า “ตลอดไปเป็นนิตย์” นั้นบ่งชี้ว่า “ยาห์เวห์” จะต้องเป็นพระนามของพระเจ้า ไม่เพียงแค่หนึ่งชั่วอายุคนแต่ทุกชั่วอายุคนตลอดไปชั่วนิรันดร์ แท้จริงแล้วเป็น “การจดจำตลอดทุกชั่วอายุ”

สิ่งนี้เป็นความรู้ที่ยอมรับกันในหมู่นักวิชาการพระคัมภีร์ว่า “ยาห์เวห์” เป็นพระนามเฉพาะของพระเจ้า ดังที่เห็นในสารานุกรมพระคัมภีร์ เช่น ฉบับ ISBE[14] (“ยาห์เวห์” เป็นพระนามเฉพาะอย่างแท้จริงเพียงนามเดียวของพระเจ้าในความเชื่อของชนอิสราเอล”) ในพจนานุกรมภาษาฮีบรู เช่น ฉบับ TWOT[15] (“ยาห์เวห์, พระนามเฉพาะของพระเจ้า”) และในคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ เช่น ฉบับ UBC (“ความรู้เรื่องพระนามเฉพาะของพระเจ้า, ยาห์เวห์, ที่ว่ากันว่าเป็นของประทานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่อิสราเอล”)[16]

ในความเป็นจริงแล้ว มีนักวิชาการพระคัมภีร์บางคนกำลังเรียกร้องให้กลับมาใช้พระนามยาห์เวห์ตามเดิม พจนานุกรมศาสนศาสตร์ฉบับมาตรฐานห้าเล่มกล่าวดังนี้ว่า

> “การแปล” LORD นั้นเป็นปัญหาจากมุมมองต่าง ๆ การใช้คำ LORD นั้นเป็นการปิดบังความจริงที่ว่าพระยาห์เวห์เป็นพระนามและไม่ใช่คำเรียก ... เมื่อพิจารณาความจริงข้อนี้ อาจกล่าวได้ว่าก็เช่นเดียวกับนามเฉพาะอื่น ๆ *เราเพียงแค่ทับศัพท์จากสิ่งที่ว่าเป็นคำเดิมภาษาฮีบรูว่า—ยาห์เวห์*[17] (เพิ่มตัวเอน)

2. “ยาห์เวห์” เป็นคำหลักสำหรับพระเจ้าในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู

ในขณะที่คำว่า “ยาห์เวห์” มีปรากฏ 6,828 ครั้งในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูนั้น คำว่า“เอโลฮิม”[18] (พระเจ้า, พระ) มีปรากฏประมาณ 2,600 ครั้ง ดังนั้น ชื่อหลักสำหรับพระเจ้าในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู (พระคัมภีร์เดิม) จึงไม่ใช่ “พระเจ้า” แต่เป็น “พระยาห์เวห์”

---

[14] ISBE, International Standard Bible Encyclopedia
[15] TWOT, Theological Wordbook of the Old Testament
[16] ISBE (ชื่อของพระเจ้า); TWOT (484a, YHWH); ทำความเข้าใจคำอธิบายในพระคัมภีร์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:11)
[17] *New International Dictionary of Old Testament Theology* (vol.5, *Yahweh*)
[18] “Elohim”

3. “ยาห์เวห์” เป็นชื่อเฉพาะที่ไม่เคยหมายถึงพระเทียมเท็จทั้งหลาย

ตัวอย่างส่วนใหญ่ของ “เอโลฮิม” (พระเจ้า) ประมาณ 2,600 ตัวอย่างหมายถึงพระเจ้าแห่งอิสราเอล แต่ถึงกระนั้นก็มีกว่า 200 ครั้งที่คำนี้อ้างถึงพระเทียมเท็จ เช่น โคทองคำ (อพยพ 32:4) และเจ้าแม่อัชโทเรท (1 พงศ์กษัตริย์ 11:33)[19] แต่ตรงกันข้ามกับพระนาม “ยาห์เวห์” ที่จะหมายถึงพระเจ้าของอิสราเอลเสมอและไม่เคยหมายถึงพระเทียมเท็จใด ๆโดยไม่มีข้อยกเว้น

4. พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวและเพียงผู้เดียว

พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เราคือยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่น” (อิสยาห์ 45:5) และ “นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก” (ข้อ 21)

5. พระยาห์เวห์เป็นผู้สร้างจักรวาลแต่เพียงผู้เดียว

พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เราคือยาห์เวห์ ผู้สร้างทุกสิ่ง ผู้ขึงฟ้าสวรรค์เพียงลำพัง ผู้กางแผ่นดินโลกด้วยตัวเราเอง” (อิสยาห์ 44:24)

6. พระยาห์เวห์คือพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ

พระยาห์เวห์ตรัสสั่งโมเสสให้บอกชนอิสราเอลว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่าน พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน” (อพยพ 3:15)

7. พระยาห์เวห์ คือพระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์

ก่อนอื่น เราก็ทราบกันว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระบิดาของเรา “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นพระบิดาของเรา” (อิสยาห์ 63:16; เปรียบเทียบ 64:8; เฉลยธรรมบัญญัติ 32:6; มาลาคี 2:10) โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 15:6; 2 โครินธ์ 1:3; 11:31; เอเฟซัส 1:3) ซึ่งเป็นความจริงที่พระเยซูทรงกล่าวย้ำเมื่อพระองค์ตรัสว่า “เรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน” (ยอห์น 20:17) ในสามบทก่อนหน้านี้ พระเยซูทรงเรียกพระบิดาของพระองค์ว่า “พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว” (ยอห์น 17:3) ซึ่งเป็นการระบุที่สอดคล้องกับอิสยาห์ 45:5 ที่ว่า “เราคือยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่น” ด้วยเหตุนี้ พระยาห์เวห์จึงเป็นพระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์

---

[19] อพยพ 32:4 “เมื่ออาโรนได้ทองคำจากพวกเขาแล้ว จึงใช้เครื่องมือหล่อทองคำเป็นรูปโคหนุ่ม แล้วเขาทั้งหลายประกาศว่า ‘โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์’” และ 1 พงศ์กษัตริย์ 11:33 “เพราะเขาทอดทิ้งเรา ไปนมัสการเจ้าแม่อัชโทเรทพระของชาวไซดอน เคโมชพระของโมอับ และมิลโคมพระของคนอัมโมน และไม่ดำเนินในทางของเราคือทำสิ่งที่ชอบธรรมในสายตาของเรา”

บทที่ 2

การมอบมาจากใจ

การมอบจากใจ

ในบทนี้เราแสดงให้เห็นว่า การมอบมีอยู่ทั่วคำเทศนาบนภูเขา ให้เราเริ่มด้วยคำกล่าวต่อไปนี้ของพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้า

> มีคำกล่าวไว้ว่า “ผู้ใดหย่าภรรยาของตน ก็ให้เขาทำใบหย่าให้นาง” แต่เราบอกท่านว่า ทุกคนที่หย่าร้างภรรยาของตนด้วยเหตุอื่นที่นอกจากการผิดศีลธรรมทางเพศ ก็เท่ากับทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และผู้ใดแต่งงานกับหญิงที่หย่านั้น ผู้นั้นก็ล่วงประเวณี” (มัทธิว 5:31-32 ฉบับ ESV)

เรื่องนี้เกี่ยวข้องอะไรกับการมอบ? การแต่งงานเป็นเรื่องของคนสองคนที่มอบต่อกัน เมื่อการมอบต่อกันหมดไปจากใจ การหย่าร้างก็มักจะตามมา ในเมื่อการมอบหมดสิ้นไปจากใจแล้ว การแต่งงานก็ไม่มีความหมายอย่างที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้ คนบางคนแต่งงานเพื่อเงินทอง หรือแต่งเพื่อจะได้สัญชาติ หรือสถานการณ์บังคับ แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด การแต่งงานจะมีความหมายโดยที่ไม่มีการมอบต่อกันไหม?

โดยพื้นฐานแล้ว ความบาปคือการไม่ได้มอบ หรือตรงกันข้ามกับการมอบ เป็นการปฏิเสธการมอบต่อบุคคลหนึ่งหรือต่อพระเจ้า นั่นคือสาเหตุที่การล่วงประเวณีจึงทำลายการมอบในการแต่งงาน และนี่คือสาเหตุที่พระเจ้าตรัสว่า “เราเกลียดการหย่าร้าง” (มาลาคี 2:16) พระเจ้าทรงเกลียดการไม่มอบต่อกันและกันในการแต่งงาน เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงเกลียดการที่ประชากรของพระองค์ไม่มอบต่อพระองค์

ในสวนเอเดน พระเจ้าทรงบอกอาดัมไม่ให้กินผลจากต้นที่ระบุไว้ แต่เหตการณ์ทั้งหมดสรุปด้วยการไม่เชื่อฟังของอาดัม จะมีการเชื่อฟังอย่างแท้จริงโดยไม่มีการมอบได้หรือ? “การเชื่อฟัง” เป็นอีกคำหนึ่งที่จะหมดความหมายเมื่อเอาการมอบออกไป เพราะสิ่งที่จะคงอยู่นั้นไม่ใช่การเชื่อฟังจากใจอีกต่อไป

การมอบในการพูด

ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูกำลังตรัสถึงการหย่าร้างอยู่ และต่อมาก็เป็นการไม่เสียคำพูด คำกล่าวของพระองค์ในคำเทศนาบนภูเขาอาจดูเหมือนจะไม่เชื่อมโยงกันจนกว่าคุณจะเห็นว่า คำกล่าวเหล่านั้นทั้งหมดเผยให้เห็นแง่ด้านต่าง ๆของการมอบ

> ท่านก็เคยได้ยินคำกล่าวกับคนในสมัยก่อนว่า “ท่านอย่าสาบานเท็จ แต่จงปฏิบัติตามสิ่งที่ท่านได้ปฏิญาณแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า” แต่เราบอกท่านว่าจงอย่าสาบานเลย ไม่ว่าจะอ้างสวรรค์ เพราะสวรรค์เป็นพระที่นั่งของพระเจ้า หรือจะอ้างแผ่นดินโลก เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่วางพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นนครของกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ และอย่าสาบานโดยอ้างศีรษะของท่าน เพราะท่านไม่สามารถทำให้ผมขาวหรือดำสักเส้นหนึ่งได้ ให้สิ่งที่ท่านพูดมีแค่ “ใช่” หรือ “ไม่” สิ่งใดที่มากกว่านั้นก็มาจากมาร (มัทธิว 5:33-37 ฉบับ ESV)

ถ้าผมพูดว่า “ใช่” ก็เป็นการที่ผมมอบตัวเองให้กับการทำสิ่งที่ผมได้พูดไปว่าผมจะทำ ถ้าผมพูดว่า “ไม่” ก็เป็นการที่ผมจะไม่ทำสิ่งที่ผมได้พูดไปว่าจะไม่ทำสิ่งนั้น ไม่ว่าจะทางไหนก็มีการมอบ นิสัยของคุณจะต้องแสดงให้เห็นการมอบที่จะยึดมั่นในคำพูดของคุณ ไม่ว่าจะ “ใช่” หรือจะ “ไม่” โดยไม่ต้องพูดอะไรมากกว่านี้ ไม่จำเป็นต้องกล่าวคำสาบาน การสาบานไม่ได้เพิ่มน้ำหนักให้กับสิ่งที่พูดไปแล้วเลย การสาบานมักกล่าวขึ้นด้วยจุดประสงค์ที่จะโน้มน้าวให้อีกคนเชื่อว่า คุณกำลังหมายความอย่างที่คุณได้พูด แต่โดยพื้นฐานแล้ว นิสัยของคุณจะต้องเป็นอย่างที่คุณหมายถึงตามที่คุณพูดเสมอ ไม่ว่าจะสาบานหรือไม่สาบานก็ตาม

เมื่อเราอ่านคำเทศนาบนภูเขา เราจะเห็นใจความสำคัญของการมอบที่แฝงอยู่ ในส่วนของคำสาบานนั้น มีการเปลี่ยนลักษณะที่คำพูดของเรากลายมาเป็นข้อผูกมัดและเป็นการมอบของเรา คุณจะไม่เชื่อใจคนที่เวลาหนึ่งพูดว่า “ใช่” แล้วเวลาต่อมาก็พูดว่า “ไม่ใช่” และเพราะว่าพระลักษณะของพระเจ้าเองแสดงถึงการมอบ พระองค์จะไม่สามารถทนต่อการไม่มอบ ซึ่งเป็นเรื่องปกติของคนที่ไม่ได้บังเกิดใหม่

ความรักคือการมอบในที่สุด

พระเยซูตรัสในคำเทศนาบนภูเขาต่อไปอีกว่า

> ท่านทั้งหลายได้ยินคำกล่าวไว้ว่า “ท่านจงรักเพื่อนบ้านของท่าน และจงเกลียดชังศัตรูของท่าน” แต่เราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเผื่อบรรดาผู้ที่ข่มเหงท่าน เพื่อท่านจะได้เป็นบุตรของพระบิดาของท่านในสวรรค์ เพราะพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นแก่ทั้งคนชั่วและคนดี และทรงให้ฝนตกแก่ทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม เพราะถ้าท่านรักแต่ผู้ที่รักท่าน แล้วท่านจะได้

> บำเหน็จอะไร? แม้แต่พวกคนเก็บภาษีก็ยังทำเช่นนั้นไม่ใช่หรือ? และถ้าท่านทักทายแต่พวกพี่น้องของท่าน แล้วท่านได้ทำอะไรที่พิเศษกว่าคนอื่นเล่า? แม้แต่พวกต่างชาติก็ทำเช่นนั้นไม่ใช่หรือ? เหตุฉะนั้นท่านจะต้องดีพร้อมเหมือนพระบิดาของท่านในสวรรค์ทรงดีพร้อม (มัทธิว 5:43-48 ฉบับ ESV)

คำกล่าวเริ่มต้นคือ “ท่านจงรักเพื่อนบ้านของท่าน” ให้เราครุ่นคิดสักครู่ถึงความหมายของความรัก โดยพื้นฐานแล้ว ความรักจะเป็นอย่างไรถ้าไม่มีการมอบ? คุณจะให้คำนิยามของความรักโดยไม่รวมการมอบได้ไหม? นั่นคงเป็นไปไม่ได้ เพราะการมอบคือจุดสำคัญของความรัก มีคนมากมายที่พลาดจุดสำคัญนี้ และคิดว่าความรักเป็นเพียงความรู้สึก แต่ความหมายตามพระคัมภีร์ของความรักคือความรักที่มีรากฐานอยู่ในการมอบมากกว่าความรู้สึก

หลายปีที่ผ่านมา ผมได้ถามคนที่กำลังวางแผนจะแต่งงานว่า “คุณชอบอะไรในตัวเขา?” หรือ “คุณชอบอะไรในตัวเธอ?” คำตอบที่ผมต้องประหลาดใจบ่อย ๆคือ “ชอบรูปลักษณ์ของเขาหรือเธอ” นั่นหมายความว่าอย่างไร? คุณชอบเขาที่ทรงผมหรือ? หรือชอบเธอที่ดวงตาหรือ? ผมจะเกาหัวและจะพูดกับตัวเองว่า “ดวงตาสวย ๆจะเป็นรากฐานของการแต่งงานนี้หรือ? บางครั้งพวกเขาก็พูดลึกไปอีกว่า “ชอบสไตล์ของเขาหรือเธอ” นั่นหมายความว่าอย่างไร? คุณกำลังจะหมายถึงลักษณะการพูดหรือการแต่งตัวอย่างนั้นหรือ? ถ้าคุณตกหลุมรักด้วยเหตุผลที่ผิวเผินอย่างนี้ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อคนใดคนหนึ่งเกิดเจ็บป่วยลง หรือแก่ลง หรือมีผมบางลง? นั่นจะเป็นจุดจบของความสัมพันธ์ไหม?

แน่นอนว่าเราจะต้องทำให้การมอบอยู่บนรากฐานที่มั่นคงยิ่งขึ้น อย่างน้อยผมก็คงจะไม่มอบตัวของผมเองในการแต่งงาน เว้นแต่ว่าเราสองคนจะมีเป้าหมายชีวิตที่เหมือนกัน เราจะเดินไปในเส้นทางเดียวกัน ต่อสู้ในสนามรบเดียวกัน และมุ่งมั่นเพื่อเป้าหมายเดียวกัน นี่จะเป็นพื้นฐานที่แข็งแรงยิ่งขึ้นสำหรับการมอบต่อกัน

การแต่งงานที่อยู่บนพื้นฐานของความรู้สึก หรือความน่าดึงดูดใจภายนอก แต่ไม่มีความหมายลึกซึ้งนั้นไม่ได้มีรากฐานของการมอบ ถ้าคุณเอาการมอบออกไปจากความรัก คำว่า *ความรัก* จะไม่มีความหมายอีกต่อไปตามคำนิยามในพระคัมภีร์

สามประเด็นเกี่ยวกับความรักและการมอบ

1. ความรักขึ้นอยู่กับการมอบ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับอารมณ์

เรารักเพื่อนบ้านหรือรักกันและกันนั้น ไม่ใช่เพราะคุณน่ารักหรือผมน่ารัก แต่เป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงน่ารักและสั่งเราให้รัก นี่ลบล้างอารมณ์ที่เป็นรากฐานของความรัก การมอบเป็นรากฐานเดียวที่แน่นอนที่ทำให้ความรักระหว่างคนทั้งหลายสามารถดำรงอยู่ได้ ถ้าคุณให้การมอบขึ้นอยู่กับ “การชอบ” อีกบุคคลหนึ่ง

การมอบนั้นจะไม่คงอยู่อีกต่อไป เพราะแค่คำพูดที่ไม่ใส่ใจเพียงคำเดียวก็จะทำลายความสัมพันธ์นั้น ถ้าเราเอาการมอบออกไปจากความรัก ก็จะไม่มีความรักให้พูดถึงอีกต่อไป

2. การมอบที่จะรักเป็นเรื่องของการเชื่อฟัง

แรงจูงใจของความรักไม่ควรเป็นเพียงความชอบเท่านั้น ในคำสอนของพระเยซู เหตุผลที่เรารักและมอบนั้น ไม่ใช่เพราะอีกฝ่ายน่ารัก แต่เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงสั่งให้เรารัก ดังนั้นการมอบที่จะรักจึงเป็นการกระทำที่เชื่อฟัง

เรารักคนที่ไม่น่ารักก็เพราะพระเจ้าผู้ทรงน่ารัก ได้ทรงสั่งเราให้รักคนที่ไม่น่ารัก แม้แต่ศัตรูของเรา จากมุมมองของคุณนั้น ศัตรูของคุณเป็นผู้ที่ไม่น่ารักที่สุด ถ้าคุณรักแต่คนที่น่ารัก มันคงเป็นไปไม่ได้ที่คุณจะรักศัตรู แค่รักเพื่อนก็ยากอยู่แล้ว เมื่อคุณรู้ข้อบกพร่องของเขาและเธอ แล้วที่จะให้รักศัตรู ก็ยิ่งไม่ต้องนึกถึงเลย

ความจริงก็คือ เราไม่สามารถจะรักศัตรูของเราได้ เว้นแต่โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า แค่รักเพื่อนของเราก็ยากพอแล้ว ภรรยาหลายคนก็รักสามีของพวกเธอได้ยาก และสามีหลายคนก็รักภรรยาของพวกเขาได้ยาก แต่เมื่อใดที่มีการมอบในส่วนของเรา เมื่อนั้นก็จะมีพระคุณของพระเจ้าที่เสริมกำลังให้เราทำในสิ่งที่ปกติแล้วเราไม่สามารถจะทำได้ เมื่อคุณดำเนินชีวิตโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า คุณก็จะรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นจริง

ผมรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นจริง เพราะผมได้เต็มใจยอมรับความท้าทายที่จะมอบต่อพระองค์ และทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ซึ่งขัดกับนิสัยของผม เมื่อผมทำในสิ่งที่ปกติแล้วผมไม่สามารถทำได้ ผมจึงรู้ว่า พระคุณของพระองค์กำลังเสริมกำลังผม มีคริสเตียนจำนวนมากไม่มีความชื่นชมยินดีในชีวิตคริสเตียน เพราะพวกเขาไม่ได้เต็มใจยอมรับความท้าทายของการมอบ แต่ถ้าคุณเต็มใจยอมรับความท้าทายนี้ คุณจะมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

3. การมอบมาจากใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

การมอบที่แท้จริงมาจากใจ และไม่ใช่การแสดงออกภายนอกให้คนอื่นเห็น สิ่งนี้ปรากฏในมัทธิวบทที่ 6 ในคำเทศนาบนภูเขา ด้วยคำสอนเรื่องการอดอาหาร การอธิษฐาน และการทำทาน การมอบมาจากลักษณะที่เปลี่ยนแปลง ไม่ใช่ด้วยการกัดฟันพูดว่า “ฉันจะผ่านสิ่งนี้ไปได้” สิ่งที่เราอาจเรียกว่า “การมอบอย่างวีรชน” จริง ๆแล้วคือการพยายามทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าด้วยกำลังของเราเอง มันจะล้มเหลวอย่างแน่นอน

เพราะไม่ช้าก็เร็ว เราจะหมดแรง และท้อแท้ คุณอาจจริงใจในการมอบของคุณ แต่คุณก็ยังพึ่งพากำลังของคุณเอง คุณจะต้องมอบต่อพระเจ้าจากใจของคุณ และรับกำลังจากพระองค์

การมอบที่พระเยซูทรงเรียกร้องในคำเทศนาบนภูเขานั้น เป็นไปไม่ได้เลย เว้นแต่ว่าจะเป็นโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ผมเคยเห็นคริสเตียนพยายามที่จะมอบแล้วเลิกล้ม เพราะพวกเขากำลังทำด้วยกำลังของพวกเขาเอง คุณลองรักศัตรูของคุณด้วยกำลังของคุณดู คุณจะทำได้ไม่ถึงหนึ่งหรือสองนาที

อีกด้านหนึ่งของภาพ การมอบของพระเจ้าที่มีต่อเรา

ให้เราศึกษาการมอบให้ลึกขึ้นในพระลักษณะแท้ของพระเจ้า ใน 1 ยอห์น 4:8,16 เราเห็นคำกล่าวสำคัญที่ว่า *พระเจ้าทรงเป็นความรัก*

ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก (ข้อ 8) ....พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าทรงอยู่ในเขา (ข้อ 16)

มีกล่าวไว้สองครั้งว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นความรัก ผู้ที่ติดตามพระองค์จึงต้องดำเนินในความรักด้วย และเนื่องจากการมอบคือรากฐานของความรัก การมอบจึงมีอยู่ในพระลักษณะของพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรัก

แต่การมอบของเราที่มีต่อพระเจ้านั้นไม่สมบูรณ์ จนกว่าเราจะเห็นอีกด้านหนึ่งของภาพ คือการมอบของพระเจ้าที่มีต่อเรา สิ่งนี้มีให้เห็นแล้วในบทเดียวกันว่า “เรารัก เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน” (1 ยอห์น 4:19) ในทำนองเดียวกัน เรามอบต่อพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงมอบต่อเราก่อน

ส่วนที่เหลือของบทนี้ เราจะดูที่การมอบของพระองค์ที่มีต่อเรา มากกว่าการมอบของเราที่มีต่อพระเจ้า ที่จริงแล้วในตอนท้ายของมัทธิวบทที่ 5 คำเทศนาบนภูเขาเปลี่ยนการมุ่งเน้นจากการมอบของเราที่มีต่อพระเจ้ามาเป็นการมอบของพระเจ้าที่มีต่อเรา พระเยซูตรัสว่า

> ...เพื่อท่านจะได้เป็นบุตรของพระบิดาของท่านในสวรรค์ พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ขึ้นแก่คนชั่วและคนดี และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม (มัทธิว 5:45 ฉบับ NIV)

ตรงนี้เราเห็นการมอบของพระเจ้าที่มีต่อเราบนพื้นฐานของความจริงที่ว่า เราเป็นผู้ที่พระองค์ทรงสร้าง เมื่อพระองค์ทรงให้ฝนตกบนแผ่นดินนั้น พระองค์จะทรงอวยพรเฉพาะคนชอบธรรมเท่านั้นหรือ และทรงให้ฝนตกไปทางทุ่งนาของพวกเขา ส่วนคนอธรรมไม่ได้รับฝนและต้องอดอยากหรือ? คำตอบตามพระคัมภีร์ก็คือ พระเจ้าทรงสำแดงการมอบขั้นพื้นฐานของพระองค์ต่อทุกคน ไม่ว่าพวกเขาจะชอบธรรมหรือไม่ชอบธรรมก็

ตาม พระองค์ประทานฝนและแสงแดดแก่คนไม่ชอบธรรม แม้ว่าพวกเขาจะไม่ขอบคุณพระองค์สำหรับการเก็บเกี่ยวเป็นผลสำเร็จ แต่ถือว่าเป็นเพราะความขยันขันแข็งของพวกเขาเอง แต่ถ้าพระเจ้าไม่ให้ฝนตกเป็นเวลาหนึ่งปี พวกเขาก็จะเริ่มมองเห็นข้อจำกัดของมนุษย์ ถ้าฝนไม่ตกเป็นเวลาสองปี ความสิ้นหวังของพวกเขาก็จะรุนแรง ถ้าพระเจ้าไม่ให้ฝนตกเป็นเวลาสามปีเหมือนในสมัยของเอลียาห์ ที่พระเจ้าทรงลงโทษชนชาติอิสราเอลที่ไม่เชื่อฟัง สถานการณ์ของพวกเขาก็จะเลวร้ายอย่างคิดไม่ถึง

พระเจ้าทรงมอบต่อผู้ที่พระองค์ทรงสร้าง ไม่ว่าคุณจะเป็นคนชอบธรรมหรือเป็นคนไม่ชอบธรรม พระเจ้าก็ประทานแดดฝน อากาศสำหรับหายใจ และสุขภาพที่ดีให้แก่คุณ ในโลกนี้เราเห็นตัวอย่างของสุขภาพที่ดีในหมู่คนชอบธรรม และสุขภาพที่ไม่ดีในหมู่คนไม่ชอบธรรมไหม? ที่จริงแล้ว หากมีตัวอย่างใด ๆ ก็อาจเป็นในทางที่กลับกัน ซึ่งคุณอาจรู้สึกว่าพระเจ้าทรงลำเอียงไปทางคนไม่ชอบธรรม สดุดี 73 คร่ำครวญว่าคนชั่วเจริญรุ่งเรือง ในขณะที่คนชอบธรรมประสบความทุกข์

พระเจ้าพระผู้สร้างของเราทรงมอบต่อผู้ที่พระองค์ทรงสร้าง แม้ว่าพวกเขาจะไม่ขอบคุณพระเจ้าก็ตาม คุณขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ประทานให้คุณไหม? คุณได้มอบต่อพระผู้สร้างของคุณไหม? หลายคนไม่ได้มอบ แม้ว่าพวกเขาจะมีสุขภาพที่ดีหรือมีงานที่เงินเดือนสูงก็ตาม มันเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ไม่ใช่หรือที่พระเจ้าทรงเมตตาต่อโลกที่ไม่ยอมรับพระองค์? แต่มีมากกว่านั้นคือ

> จงดูนกในอากาศ พวกมันไม่ได้หว่าน หรือเก็บเกี่ยว หรือสะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านในสวรรค์ทรงเลี้ยงดูพวกมัน ท่านไม่มีค่ายิ่งกว่านกเหล่านั้นหรือ?... แล้วทำไมท่านจึงวิตกกังวลเรื่องเครื่องนุ่งห่ม? จงดูดอกไม้ในท้องทุ่งว่ามันงอกงามขึ้นอย่างไร มันไม่ได้ลงแรงหรือปั่นด้าย (มัทธิว 6:26, 28 ฉบับ NIV)

จงมองดูรอบ ๆตัวคุณ จงดูนกสิ พวกมันต้องพึ่งพายุ้งฉางและเครื่องจักรใหญ่โตมาเก็บเกี่ยวไหม? พวกมันไม่ได้หว่านเมล็ดพืชด้วยซ้ำ! แต่พวกมันก็ยังเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีชีวิตชีวา บินและกระโดดไปมา และส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้ว พระเจ้าทรงให้แน่ใจว่าสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมีอาหารและสิ่งจัดเตรียมอื่น ๆ

จงดูดอกไม้รอบ ๆตัวคุณ สิ่งหนึ่งที่ผมชื่นชอบเกี่ยวกับฮ่องกงก็คือ มีดอกไม้บานตลอดทั้งปี ผมไม่รู้ว่าคนฮ่องกงอาจมองข้ามดอกไม้บานเหล่านี้ไปหรือเปล่า ในประเทศแคนาดา ดอกไม้จะบานเฉพาะช่วงเดียวของปีเท่านั้น แต่เมื่อพวกมันบาน ผมมักจะหยุดมองและชื่นชมความสวยงามของพวกมัน แม้แต่ความงดงามในสง่าราศีของกษัตริย์ซาโลมอน ก็ยังไม่สามารถจะแข่งกับความงดงามของดอกไม้ได้ (ข้อ 29)

เมื่อคุณนำกุหลาบดอกหนึ่งกลับบ้าน คุณได้ชื่นชมความสวยงามของมัน แต่สองวันต่อมามันก็เหี่ยวเฉาไป แต่ในขณะที่มันยังใหม่สดอยู่ มันมีคุณค่าและความหมาย ที่แสดงถึงการออกแบบที่สวยงามของพระเจ้าในการทรงสร้าง และการเอาพระทัยใส่ของพระองค์ในการจัดเตรียมสิ่งจำเป็นให้กับสิ่งที่ทรงสร้าง ถ้าพระเจ้าทรง

ตกแต่งดอกหญ้าในท้องทุ่งให้สวยงาม ซึ่งสวยสดงดงามอยู่ในวันนี้และหมดไปในวันพรุ่งนี้ แล้วพระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ “โอ ผู้มีความเชื่อน้อย” (ข้อ 30)?

การวางใจพระเจ้าในความต้องการของเรา

พระเยซูกำลังตรัสทั้งหมดนี้ ไม่ใช่เพื่อจะเพิ่มพูนความรู้ทางศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้าให้เรา แต่เพื่อจะสอนเราให้เรียนรู้ที่จะไว้วางใจพระเจ้ากับความจำเป็นในชีวิตของเรา ผมดำเนินชีวิตตามพระคำในมัทธิวบทที่ 6 ทุกวันเป็นเวลาสามปีในประเทศจีน ทุก ๆเช้าเมื่อผมตื่นขึ้นมาโดยที่ไม่มีอาหารจะกิน ผมจะพูดว่า “พระบิดาเจ้า พระองค์ทรงเลี้ยงดูนกในอากาศ วันนี้ข้าพระองค์ไม่มีอะไรกิน ขอทรงเลี้ยงดูข้าพระองค์บุตรของพระองค์ ในวันนี้ด้วยเถิด” ทุกวันพระบิดาของผมจะทรงจัดเตรียมให้ผมอย่างไม่ขาดเลย คุณคงนึกภาพออกว่ามันจะส่งผลอย่างไรกับความเชื่อของคุณ ที่ถูกสร้างขึ้นจากประสบการณ์ที่หนักแน่นในการไว้วางใจพระองค์ ในการมอบกับพระองค์ และรู้ว่าถ้อยคำของพระองค์ไม่เคยล้มเหลว ผมรู้ความจริงของถ้อยคำเหล่านี้ และผมหวังว่าคุณจะรู้เช่นกัน มันคงเป็นสิ่งที่น่าเวทนายิ่งถ้าสิ่งเดียวที่คุณรู้ในโลกนี้ก็คือ การทำให้ชีวิตของคุณเองมั่นคงปลอดภัยด้วยมือของคุณเอง โดยแลกกับการไม่มีประสบการณ์กับการมีอยู่จริงของพระเจ้า

เมื่อสิ้นสุดการอบรมเต็มเวลารุ่นแรกของการเป็นสาวกที่ผมสอนในมอนทรีออล ผมบอกกับผู้อบรมว่าพวกเขาจะถูกส่งไปที่จังหวัดออนตาริโอ[20] ผมบอกพวกเขาว่า “คุณจะได้เรียนรู้ที่จะไว้วางใจในพระเจ้า ผมกำลังส่งพวกคุณออกไปออนตาริโอพร้อมเงินในกระเป๋าไม่กี่ดอลลาร์ และในเดือนนั้นพวกคุณจะต้องไว้วางใจพระเจ้ากับสิ่งจำเป็นทุกอย่างของคุณ พวกเขามีเงินพอแค่ค่ารถที่จะเดินทางไปถึงจังหวัดออนตาริโอ และก็มีอีกสองสามดอลลาร์ที่จะใช้ในเดือนข้างหน้านี้ ผมพูดว่า “เราจะดูว่าพระเจ้าจะทรงเลี้ยงดูผู้รับใช้ของพระองค์หรือไม่ ดูซิว่าพระองค์จะทรงจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นให้พวกคุณหรือไม่ ถ้าพระคัมภีร์ไม่เป็นความจริง หรือพระเจ้าไม่ได้เป็นอย่างนั้นจริง พวกคุณก็ลืมการมอบชีวิตของคุณเพื่อรับใช้พระองค์ไปได้เลย จะมีประโยชน์อะไรที่พวกคุณจะทิ้งวิชาชีพของคุณมาเพื่อรับใช้พระเจ้าที่พวกคุณไม่สามารถจะไว้วางใจได้? ถ้าในที่สุดพวกคุณต้องอดอยากในเดือนถัดไป ก็ลืมเรื่องทั้งหมดนี้เสีย แล้วเก็บกระเป๋าของคุณกลับบ้านไปได้เลย”

เมื่อทุกคนกลับมาที่มอนทรีออลในอีกหนึ่งเดือนต่อมา ไม่มีใครผอมลงสักคนหลังจากที่ออกเดินทางไปเดือนก่อน พวกเขาทุกคนต่างชื่นชมยินดีในพระเจ้า และได้แบ่งปันว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้พวกเขาตลอดทั้งเดือนอย่างไร หนึ่งเดือนไม่ใช่เวลาที่ยาวนาน แต่แม้ในเวลาช่วงสั้น ๆนั้นพวกเขาก็ได้เรียนรู้มากมายถึงการมีอยู่จริงของพระเจ้า ผมรู้ว่าพระเจ้าของผมทรงเป็นจริงอย่างนั้น!

---

[20] Ontario (Montreal อยู่ในจังหวัดควีเบก)

นี่ไม่ได้กำลังทดสอบพระเจ้า แต่กำลังนำสิ่งที่พระเยซูได้ทรงสอนเราในหลาย ๆที่ เช่น ในลูกาบทที่ 12 จงไว้วางใจพระเจ้า จงอย่าวิตกกังวลเรื่องอาหารและเครื่องนุ่งห่ม จงอย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในโลกนี้ แต่จงให้ทรัพย์สมบัติของคุณกับคนยากจน จงออกไปแล้วพึ่งพาพระเจ้าอย่างเต็มที่ แล้วดูสิ่งที่พระองค์จะทรงทำ นั่นแหละคือการมอบ! จะมีประโยชน์อะไรที่จะพูดถึงการมอบโดยไม่ได้ทำให้เป็นจริง? และเหล่าสาวกติดตามพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าอย่างไรหรือ? พวกเขาใช้ชีวิตเหมือนพระองค์ ก็เหมือนที่พระองค์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้รับการสนับสนุนทางการเงินที่เพียงพอจากแหล่งใดในโลก พวกเขาก็จะออกไปผจญภัยทุกวัน โดยไว้วางใจในพระบิดา

คุณกล้าที่จะมอบฝากชีวิตของคุณไว้กับพระเจ้าไหม? ถ้าคุณไม่เห็นว่าพระองค์น่าไว้วางใจได้มากพอที่จะดูแลคุณในชีวิตนี้ แล้วจะมีอะไรที่จะทำให้คุณมั่นใจการมีชีวิตนิรันดร์ในยุคที่จะมาถึงได้เล่า? คุณอาจจะหวังสิ่งที่ดีที่สุด แต่คุณก็ไม่แน่ใจจริง ๆว่า หลังจากที่คุณตายไปแล้วพระเจ้าจะทรงทำให้คุณเป็นขึ้นมา ถ้าคุณไม่สามารถจะไว้วางใจพระองค์ได้ในตอนนี้ แล้วคุณจะไว้วางใจพระองค์กับอนาคตของคุณได้อย่างไร? นี่เองที่ทำไมคริสเตียนจำนวนมากจึงขาดความมั่นใจในคำสอนของคริสเตียนหรือทิศทางชีวิตของพวกเขา พวกเขาไม่ได้เข้าใจการมอบของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา เป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นที่สุดที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในโลกนี้เมื่อคุณรู้ว่าพระเจ้านิรันดร์ได้ทรงมอบต่อคุณ! สิ่งนี้จะนำสันติสุขและความชื่นชมยินดีมาสู่ชีวิตของคุณในแบบที่น้อยคนนักจะมีประสบการณ์

พระเยซูทรงบอกเราไม่ให้วิตกกังวลในสิ่งต่าง ๆ เช่น เครื่องนุ่งห่ม (มัทธิว 6:28) ความวิตกกังวลเป็นการไม่ยอมรับ หรือแม้กระทั่งเป็นการปฏิเสธการมอบ แต่เมื่อผมได้มอบ ผมจะมั่นใจ ผมจะไม่วิตกกังวลอีกต่อไป แต่มีสันติสุขอย่างมากในใจของผม เมื่อผมรู้ว่าพระเจ้าทรงมอบต่อผม ผมจึงไม่มีอะไรที่จะต้องวิตกกังวล

การมอบที่มากขึ้นของพระเจ้าที่มีต่อเราซึ่งเป็นบุตรของพระองค์

มัทธิวบทที่ 7 นำเราไปสู่หัวใจของคำเทศนาบนภูเขา ตรงไปสู่การมอบของพระเจ้าที่มีต่อเรา เราได้เห็นแล้วว่าการมอบของพระองค์ที่มีต่อเราขึ้นกับความจริงเกี่ยวกับการทรงสร้าง เพราะว่าเราเป็นผู้ที่พระองค์ทรงสร้าง แต่ที่นอกเหนือกว่าการมอบขั้นพื้นฐานก็คือ พระองค์ทรงมอบต่อบุตรของพระองค์ในระดับที่ลึกกว่านั้น

> จงขอแล้วท่านจะได้รับ จงหาแล้วท่านจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้รับ และผู้ที่แสวงหาก็พบ และผู้ที่เคาะก็จะเปิดให้แก่เขา หรือมีใครบ้างในพวกท่านที่เมื่อบุตรขอขนมปังแล้วจะเอาก้อนหินให้? หรือถ้าเขาขอปลาแล้วจะเอางูให้? ถ้าท่านเองผู้เป็นคนชั่วยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของท่าน แล้วพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์ให้มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด! (มัทธิว 7:7-11 ฉบับ ESV)

ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของคุณ พระองค์จะประทานของดีให้แก่คุณยิ่งมากกว่าบิดาทางโลกของคุณสักเท่าใด! พระองค์จะทรงคอยดูแลสิ่งจำเป็นของคุณ ตอนที่ผมอยู่ในประเทศจีนลำพังคนเดียว ไม่มีเงิน ไม่มีที่ซุกหัวนอน ผมต้องพึ่งพระองค์โดยสิ้นเชิง ในทุก ๆเช้าผมจะพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นบุตรของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์” และพระองค์จะไม่มีวันทำให้ผมผิดหวัง

พระเจ้าพระผู้สร้างทรงมอบต่อเราที่เป็นผู้ที่พระองค์ทรงสร้าง ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมแม้แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ยังได้รับสิ่งจำเป็นจากพระองค์ แต่ยิ่งกว่านั้น ถ้าเราเป็นบุตรของพระองค์ พระองค์จะทรงมอบต่อเราในระดับที่ลึกยิ่งขึ้น ในฐานะของพระบิดากับบุตรชายหรือบุตรสาว “แต่ส่วนคนทั้งปวงที่ยอมรับพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็ประทานสิทธิ์ให้มาเป็นบุตรของพระเจ้า (ยอห์น 1:12)

โดยสรุปแล้ว การมอบของพระเจ้าที่มีต่อเรานั้นแสดงออกในสองระดับคือ ระดับของสิ่งที่ทรงสร้างซึ่งแสดงต่อมวลมนุษย์ และระดับของการเป็นบุตรซึ่งแสดงต่อบรรดาบุตรของพระองค์ ถ้าเราเป็นบุตรของพระเจ้า เราจะเห็นการมอบของพระองค์กับสองระดับนี้ ขอให้สิ่งนี้ซึมซับอยู่ในใจของคุณว่าพระเจ้าทรงมอบต่อคุณ!

พระเจ้าจะแสดงการมอบของพระองค์ต่อเรา โดยขึ้นกับการแสดงการมอบของเราต่อพระองค์

หลักการสำคัญอย่างหนึ่งที่ปรากฏออกมาจากคำเทศนาบนภูเขาก็คือ พระเจ้าทรงมอบต่อเรา แต่การที่พระองค์จะแสดงการมอบของพระองค์ต่อเราอย่างไรนั้น ก็ขึ้นอยู่กับว่าเราแสดงการมอบของเราต่อพระองค์อย่างไร ไม่ว่าพระองค์จะทรงอวยพรเราหรือจะตัดสินโทษเรา ไม่ว่าพระองค์จะปฏิบัติต่อเราอย่างเมตตาหรือเข้มงวด ก็ขึ้นอยู่กับว่าเราตอบสนองต่อพระองค์อย่างไร แม้แต่การพิพากษาของพระเจ้าก็เป็นการแสดงถึงการมอบของพระองค์ที่ทรงมีต่อเรา

แต่ละคนต่างมีประสบการณ์กับพระเจ้าแตกต่างกัน เพราะการมอบของพวกเขาที่มีต่อพระองค์นั้นแตกต่างกัน คุณจะมีประสบการณ์กับพระเจ้าไม่ทางใดก็ทางหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับการมอบของคุณที่มีต่อพระองค์ ถ้าคุณมอบต่อพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงตอบสนองกับคุณอย่างหนึ่ง ถ้าคุณไม่ได้มอบกับพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงตอบสนองกับคุณอีกอย่างหนึ่ง มัทธิว 6:1 กล่าวว่า

> จงระวัง อย่ากระทำดีเพื่อให้คนอื่นเห็น เพราะถ้าทำเช่นนั้น ท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ (ฉบับ ESV)

ถ้าคุณกระทำดีเพื่อให้คนอื่นเห็น คุณก็จะไม่ได้รับบำเหน็จรางวัลจากพระเจ้า แต่ถ้าคุณกระทำดีอย่างลับ ๆ (เช่นการให้ทานคนยากจนอย่างลับ ๆ) “พระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลับจะประทานบำเหน็จรางวัลแก่ท่าน” (ข้อ 4) ในกรณีหนึ่ง คุณจะไม่ได้รับบำเหน็จรางวัล ในอีกกรณีหนึ่งคุณจะได้รับบำเหน็จรางวัล การตอบสนอง

ของคุณต่อพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์จะเป็นตัวกำหนดว่าคุณจะได้รับบำเหน็จรางวัลหรือไม่ การมอบของพระองค์ที่มีต่อคุณนั้นคงอยู่เสมอ แต่การที่คุณจะมีประสบการณ์นั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าคุณตอบสนองต่อพระองค์อย่างไร

หลักการเดียวกันนี้กล่าวซ้ำในข้อ 5 (ไม่ได้รับบำเหน็จรางวัลจากพระเจ้า) และข้อ 6 (ได้รับบำเหน็จรางวัลจากพระเจ้า) และกล่าวอีกในข้อ 16 (ไม่ได้รับบำเหน็จรางวัลจากพระเจ้า) และ 18 (ได้รับบำเหน็จรางวัลจากพระเจ้า) ผู้ที่ได้รับบำเหน็จรางวัลจากมนุษย์ในรูปของการยกย่องจากมนุษย์ จะไม่ได้รับบำเหน็จรางวัลจากพระเจ้าอีก

ความเชื่อมโยงระหว่างการมอบของพระเจ้ากับการมอบของเรานั้นมีอย่างต่อเนื่องในคำเทศนาบนภูเขา เราจะได้รับการอภัยหรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าเราให้อภัยผู้อื่นหรือไม่ พระเจ้าทรงแสดงการมอบของพระองค์ต่อเราโดยการให้อภัยเราถ้าเราให้อภัย หรือไม่ให้อภัยเรา ถ้าเราไม่ให้อภัย

> ถ้าท่านอภัยให้คนที่ทำบาปผิดต่อท่าน พระบิดาของท่านในสวรรค์จะทรงอภัยให้ท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ให้อภัยบาปผิดของคนอื่น พระบิดาของท่านก็จะไม่ทรงให้อภัยบาปผิดของท่าน (มัทธิว 6:14-15 ฉบับ NIV)

มัทธิว 7:1-2 ก็เผยให้เห็นหลักการที่เหมือนกันว่า

> อย่าตัดสิน ไม่เช่นนั้นท่านเองจะถูกตัดสินเช่นกัน เพราะท่านตัดสินผู้อื่นอย่างไร ท่านก็จะถูกตัดสินอย่างนั้น ท่านตวงด้วยทะนานอันใด ก็จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้นเช่นกัน (ฉบับ NIV)

ถ้าคุณมอบต่อใครสักคน คุณจะทำสิ่งที่ดีสำหรับเขาหรือเธอ แต่การตัดสินคนคนหนึ่งเป็นการกระทำที่ยกระดับคุณให้อยู่เหนือการมอบ ที่คุณกำลังบอกว่าตัวคุณไม่ได้เป็นหนี้การมอบใด ๆกับเขา แต่คุณยืนอยู่เหนือเขาในฐานะผู้พิพากษา คุณได้เข้ามาแทนที่ของพระเจ้าในเรื่องของคนนั้นแต่ไม่มีความรักและการมอบของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า คุณใช้มาตรฐานอะไรตวงให้คนอื่น ก็จะเป็นมาตรฐานที่จะใช้ตวงให้คุณเช่นกัน ในเชิงการตีความแล้ว นี่คือ “การปฏิบัติอย่างเดียวกันจากพระเจ้า” เป็นการอ้างอิงถึงพระเจ้าโดยอ้อม ไม่ได้กล่าวถึงพระเจ้าอย่างชัดเจน แต่บอกเป็นนัยว่า พระองค์คือผู้ที่จะปฏิบัติต่อคุณตามที่คุณปฏิบัติต่อคนอื่น นี่ยังเผยให้เห็นว่าคุณกำลังเชื่อฟังพระเจ้าหรือไม่ ถ้าคุณตัดสินคนอื่น คุณก็ไม่ได้เชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าที่ไม่ได้ตัดสิน ถ้าคุณรักคนอื่น คุณก็กำลังเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ให้รัก ถ้าคุณตัดสินคนอื่น พระเจ้าก็จะตัดสินคุณ ถ้าคุณรักคนอื่นพระเจ้าจะเทความรักของพระองค์ให้กับคุณ

การที่จะมีประสบการณ์กับความรักอันเหลือล้นของพระเจ้า ก็เพียงแค่ให้เชื่อฟังคำสั่งให้รัก การที่จะมีประสบการณ์กับการพิพากษาของพระเจ้า (ซึ่งยังเป็นการแสดงออกถึงการมอบของพระองค์ที่มีต่อเรา) ก็จงออกไปตัดสินคนอื่น แล้วคุณก็จะเห็นสิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำกับคุณ แม้ว่าคุณจะเป็นคริสเตียน

หลักการเดียวกันนี้ก็ทำงานในมัทธิว 7:7 ที่ “จงขอแล้วท่านจะได้รับ จงแสวงหาแล้วท่านจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน” จะเห็นอีกว่าการกระทำของคุณจะกำหนดการตอบสนองจากพระเจ้า จงขอแล้วคุณจะได้รับ ถ้าคุณไม่ขอ คุณก็จะไม่ได้รับอะไรเลย ถ้าคุณแสวงหาพระเจ้าด้วยสุดใจของคุณ คุณก็จะพบพระองค์ ถ้าคุณไม่ได้แสวงหาพระเจ้า คุณก็จะไม่พบพระองค์ ถ้าคุณไม่เคาะประตูของอาณาจักร ประตูก็จะไม่เปิดให้คุณ

ชีวิตคริสเตียนไม่ใช่ชีวิตที่นั่งอยู่เฉย ๆ ที่รอให้มีอะไรตกลงมาจากฟ้าลงมาบนตักของคุณ มันเกี่ยวข้องกับการขอ การแสวงหา และการเคาะที่อยู่นิ่งไม่ได้ พระเจ้าจะตอบสนองต่อการกระทำของเรา เพราะพระองค์ไม่ต้องการให้เราเป็นตุ๊กตาหุ่น แต่ให้เราเป็นคนริเริ่มเองที่จะแสวงหาสิ่งที่ดีในสายพระเนตรของพระองค์ ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตที่ตอบสนองต่อกันอยู่ตลอดระหว่างพระเจ้ากับเรา พระเยซูตรัสต่อว่า

> ในทำนองเดียวกัน ต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้ผลดี แต่ต้นไม้เลวย่อมให้ผลเลว ต้นไม้ดีไม่สามารถจะให้ผลเลวได้ และต้นไม้เลวไม่สามารถจะให้ผลดีได้ ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ให้ผลดีจะต้องถูกโค่นและโยนทิ้งในไฟ (มัทธิว 7:17-19 ฉบับ NIV)

ถ้าเราเกิดผลดี เราก็จะได้รับพระพรจากพระเจ้า ถ้าเราเกิดผลเลว การมอบของพระองค์ที่มีต่อเราจะถูกแสดงออกมาในการพิพากษา เพราะต้นไม้เลวทุกต้นจะถูกฟันลงและโยนทิ้งในไฟแห่งการพิพากษาของพระเจ้า ฉะนั้นอย่าคิดว่าการพิพากษาของพระเจ้าไม่ใช่การมอบในส่วนของพระเจ้า ที่จริงการพิพากษาเป็นการกระทำของการมอบอย่างแท้จริงของพระเจ้าที่มีต่อผู้ที่พระองค์ทรงสร้าง ความรับผิดชอบของการมอบต่อพระเจ้าอยู่ที่เรา ความรับผิดชอบตกอยู่ในมือของเรา และเราไม่สามารถปัดความรับผิดชอบให้พระเจ้าได้

เราจะเห็นหลักการที่ว่า การตอบสนองของพระเจ้ากับเราขึ้นกับการตอบสนองของเรา ซึ่งพบได้ไม่เฉพาะแต่ในพระคัมภีร์ใหม่เท่านั้น แต่ยังพบในพระคัมภีร์เดิมอีกด้วย

> องค์ผู้เป็นเจ้าได้ประทานบำเหน็จรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามที่มือของข้าพเจ้าสะอาดในสายพระเนตรของพระองค์ กับผู้สัตย์ซื่อ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ว่าสัตย์ซื่อ กับผู้ไร้ตำหนิ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ว่าไร้ตำหนิ กับผู้บริสุทธิ์ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ว่าบริสุทธิ์ ส่วนผู้คดโกง พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ว่าเฉียบแหลม (สดุดี 18:24-26 ฉบับ NIV)

ผู้บริสุทธิ์จะพบว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ ผู้ที่ภักดีจะพบว่าพระเจ้าทรงภักดี ผู้ที่คดโกงจะพบว่าจะรับมือกับพระเจ้าได้ยากมาก พระเจ้าจะเป็นกับคุณอย่างที่คุณเป็นกับพระองค์ ถ้าคุณเริ่มเล่นเกมกับพระเจ้า คุณจะพ่ายแพ้ในที่สุด ถ้าคุณซื่อตรงกับพระเจ้า พระองค์ก็จะซื่อตรงกับคุณ พระเจ้าไม่เคยไม่ซื่อตรง แต่ถ้าคุณมีใจที่ไม่ซื่อตรงหรือคดโกง มุมมองของคุณเกี่ยวกับพระเจ้าว่าทรงเป็นพระเจ้าที่ไม่ซื่อตรงจะถูกหล่อหลอมด้วยประสบการ์ทางลบที่คุณมีกับพระองค์ ต่างคนต่างก็มีประสบการณ์กับพระเจ้าแตกต่างกันไป บางคนไม่มีประสบการณ์กับพระองค์เลย เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ตอบสนองกับพระองค์

ผู้เขียนสดุดีกล่าวว่า “แน่ทีเดียว พระองค์จะประทานบำเหน็จรางวัลให้แต่ละคนตามการกระทำของเขา” (สดุดี 62:12) เพราะพระเจ้าทรงตอบสนองกับเราตามสิ่งที่เรากระทำ หลักการเดียวกันนี้ก็ใช้กับอิสราเอลที่ว่า “เราจะจัดการกับพวกเขาตามความประพฤติของพวกเขา และเราจะพิพากษาพวกเขาตามมาตรฐานของพวกเขาเอง เมื่อนั้นพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระเจ้า” (เอเสเคียล 7:27 ฉบับ HCSB)

วิธีที่ลูกสาวของผมสัมพันธ์กับผมจะมีผลกับวิธีที่ผมจะตอบสนองกับเธอ ถ้าเธอไม่เชื่อฟัง เธอจะเห็นว่าพ่อของเธอก็สามารถเข้มงวดกับเธอได้ แต่ถ้าเธอเชื่อฟัง เธอจะเห็นว่า พ่อของเธอใจดีเหลือเกิน ผมก็สงสัยเหมือนกันว่าทำไมบางทีเธอจึงเลือกที่อยากจะให้ผมต้องเข้มงวดกับเธอในเมื่อผมอยากที่จะใจดีกับเธอมากกว่า ถ้าคุณเป็นพ่อแม่ คุณก็จะเข้าใจสิ่งที่ผมหมายถึง ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าก็ต้องการจะอวยพรเรา แทนที่จะเข้มงวดกับเรา แล้วทำไมเราจึงอยากมีปัญหากับพระองค์ด้วย? ที่เราเห็นในมัทธิว 7:11 ว่า พระเจ้าทรงเต็มพระทัยที่จะเทพระพรของพระองค์ให้กับคุณ แล้วทำไมคุณจึงไม่เปิดโอกาสให้พระองค์ทำอย่างนั้นกับคุณล่ะ?

ในเฉลยธรรมบัญญัติ 27 และ 28 พระเจ้าทรงให้ชนอิสราเอลเลือกระหว่างคำถูกสาปแช่ง (บทที่ 27) กับคำอวยพร (บทที่ 28) พระองค์ไม่ต้องการจะสาปแช่งเรา แต่ถ้าเราดำเนินชีวิตอยู่ในบาปและความชั่ว การมอบของพระองค์ที่มีต่อเราก็จะแสดงออกมาในการพิพากษา

ภูเขาเอบาลและเกริซิม เป็นภูเขาสองลูกในสะมาเรียที่เกิดเหตุการณ์ในเฉลยธรรมบัญญัติ 27 และ 28 คำสาปแช่งได้ถูกประกาศจากภูเขาเอบาล ในขณะที่คำอวยพรถูกประกาศจากภูเขาเกริซิม มันเป็นเหตุการณ์ที่ติดตาตรึงใจที่อิสราเอลทั้งหมดได้มาชุมนุมกันในที่แจ้ง และพวกเขาได้ยินคำสาปแช่งและคำอวยพรดังออกมาจากภูเขาแต่ละลูก ทุกครั้งเมื่อผมเดินทางไปอิสราเอลและผ่านระหว่างภูเขาทั้งสองลูก ผมจะนึกถึงเหตุการณ์นี้ เราจะรับคำอวยพรหรือคำสาปแช่งก็ขึ้นอยู่กับเราที่จะเลือกเอง ซึ่งเป็นหลักการที่มีอยู่ตลอดทั้งในพระคัมภีร์เดิมและในพระคัมภีร์ใหม่ พระเจ้าตรัสกับอิสราเอลว่า “เจ้าเท่านั้นที่เราเลือกไว้จากเผ่าพันธ์ทั้งสิ้นในโลก ฉะนั้นเราจะลงโทษเจ้าเพราะความผิดบาปทั้งสิ้นของเจ้า” (อาโมส 3:2)

ทางเลือกนั้นชัดเจน การมอบต่อพระเจ้าแยกออกจากการมอบต่อความชอบธรรมไม่ได้ เราจะต้องเลือกฝั่งใดฝั่งหนึ่ง – จะร้อนหรือเย็น – แต่การอุ่น ๆจะทำให้เราไปไม่ถึงไหน ถ้าคุณมีปัญหาในชีวิตคริสเตียน เช่น ความยากลำบากในการอธิษฐาน หรือประสบการณ์กับความเป็นจริงของพระเจ้า ให้ตรวจสอบชีวิตของคุณเพื่อดูว่าคุณกำลังถือว่าบาปเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือไม่ การที่จะรู้จักพระเจ้านั้น เราจะต้องมอบกับสิ่งที่ดี สิ่งที่จริง สิ่งที่บริสุทธิ์ และสิ่งที่ชอบธรรม ถ้าคุณกำลังติดแน่นอยู่กับบาป แม้แต่สิ่งที่คุณถือว่าเป็นบาปเล็ก ๆน้อย ๆ มันจะขวางกั้นการติดต่อสื่อสารของคุณกับพระเจ้า “ถ้าข้าพเจ้าคำนึงถึงความชั่วอยู่ในใจ พระเจ้าจะไม่ทรงสดับฟัง” (สดุดี 66:18)

บทที่ 3

ความมั่งคั่ง
รากเหง้าของความเฉื่อยชาในฝ่ายวิญญาณ

ความบอดและความหนวก

พระเยซูตรัสซ้ำ ๆถึงผู้ที่มีตาแต่ไม่เห็น และมีหูแต่ไม่ได้ยิน เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร? ทำไมบางคนถึงมีตาแต่ไม่เห็นสิ่งฝ่ายวิญญาณ? หรือมีหูแต่ไม่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าเลย? สำหรับคนเหล่านี้ การไปศึกษาพระคัมภีร์ก็ไม่มีประโยชน์ เหมือนกับการที่พาคนตาบอดไปดูหนังเงียบ หรือชวนคนที่ไม่ชอบดนตรีไปฟังคอนเสิร์ตดนตรี

พระเยซูตรัสว่า ชาวอิสราเอลซึ่งเป็นประชากรของพระเจ้า มีตาที่มองไม่เห็น และมีหูที่ไม่ได้ยิน

> เหตุฉะนั้นเราจึงพูดกับพวกเขาเป็นคำอุปมา เพราะเมื่อมองดูแต่พวกเขาก็ไม่เห็น และเมื่อฟังแต่พวกเขาก็ไม่ได้ยิน หรือไม่ได้เข้าใจ นี่เป็นไปตามคำเผยพระวจนะของอิสยาห์ที่กล่าวว่า “เจ้าจะยังฟัง แต่จะยังคงไม่เข้าใจ เจ้าจะยังมอง แต่จะยังคงไม่เห็น เพราะจิตใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชาไป และหูของพวกเขาก็แทบไม่ได้ยิน และพวกเขาก็ได้ปิดตาของพวกเขา ไม่เช่นนั้นพวกเขาก็จะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และเข้าใจด้วยใจของพวกเขาและหันกลับมา แล้วเราจะรักษาพวกเขาให้หาย” (มัทธิว 13:13-15 ฉบับ NASB)

แต่ถ้าตาของพวกเขามองเห็นและหูของพวกเขาได้ยิน และถ้าพวกเขาหันกลับมาหาพระเจ้า พระองค์ก็จะรักษาพวกเขาให้หาย ประเด็นสำคัญก็คือการได้รับการรักษาให้หาย (การได้รอด) เพราะคุณจะตายถ้าคุณไม่ได้รับการรักษาจิตวิญญาณให้หาย

พระเยซูทรงยกประเด็นเดียวกันนี้ ที่มองแต่ก็ไม่เห็น ที่ฟังแต่ก็ไม่ได้ยินในมาระโก 4:12 และ 8:18 และลูกา 8:10 ยอห์นพูดถึงชาวยิวด้วยคำที่คล้ายกันนี้ในยอห์น 12:40 เช่นเดียวกับเปาโลในกิจการ 28:26 และโรม 11:8

ใจความสำคัญที่ปรากฏซ้ำ ๆนี้ในพระคัมภีร์บ่งชี้อย่างชัดเจนว่า เราต้องให้ความสนใจอย่างจริงจังกับปัญหาเรื่องความมืดบอดฝ่ายวิญญาณและหูหนวก

ในมัทธิว 13 พระเยซูกำลังอ้างอิงจากอิสยาห์ ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิม สิ่งที่เป็นจริงกับอิสราเอลในสมัยของอิสยาห์ ก็เป็นจริงในเวลาต่อมาในสมัยของพระเยซู และก็เป็นจริงกับคริสตจักรในปัจจุบันนี้ พระคัมภีร์ตอนที่พระเยซูทรงอ้างอิงคืออิสยาห์ 6:10-11 (จงสังเกตคำว่า “ตายด้าน”)

> “จงทำใจของชนชาตินี้ให้*ตายด้าน* หูก็ตึง และตาของพวกเขาก็มืดมัว มิฉะนั้นพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา ได้ยินด้วยหูของพวกเขา เข้าใจด้วยใจของพวกเขา และหันกลับมาและหายโรค” ข้าพเจ้าทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า นานเท่าใด?” พระองค์ตรัสตอบว่า “จนกว่าเมืองต่าง ๆจะถูกทำลายล้างและไร้ผู้คน บ้านเรือนถูกทิ้งร้าง และแผ่นดินก็รกร้างว่างเปล่าทีเดียว” (อิสยาห์ 6:10-11 ฉบับ NASB)

การถูกทำลายและความรกร้างว่างเปล่าจะเป็นผลลัพธ์สุดท้ายของความบอดและความหนวก การไม่ได้รับการรักษาให้หายจะนำไปสู่ความหายนะ

ใจที่อ้วนพี

แล้วทำไมพวกเขาจึงตาบอดและหูหนวกฝ่ายวิญญาณ? อะไรคือสาเหตุของความเจ็บป่วยนี้ ในพระคัมภีร์ที่เพิ่งอ้างอิงฉบับนิวอเมริกันแสตนดาร์ด กล่าวว่า ใจของชนชาตินี้ “ตายด้าน” (ดูคำตัวเอน) แต่คำต้นฉบับในภาษาฮีบรูไม่ได้หมายถึง “ตายด้าน” แต่หมายถึง “อ้วนพี” (ดังที่คงอยู่ในฉบับคิงเจมส์ว่า “ทำให้ใจของชนชาตินี้อ้วนพี”)[21] เมื่อคิดถึงคำว่าอ้วน เราจะนึกถึงการสะสมของคอเลสเตอรอลในหลอดเลือดแดงที่อุดตันการไหลเวียนโลหิตและทำให้หัวใจหยุดเต้น

อิสยาห์ไม่ได้พูดถึงศัพท์ทางการแพทย์ เราจึงต้องหาเบาะแสที่อาจอธิบายสิ่งที่เขาหมายถึง คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ที่ดีที่สุดก็คือพระคัมภีร์เอง วิธีหนึ่งที่จะทราบความหมายของคำในข้อหนึ่งก็คือดูว่าคำนี้ถูกใช้ในที่อื่นในพระคัมภีร์อย่างไร เครื่องมือที่มีประโยชน์สำหรับสิ่งนี้คือศัพท์สัมพันธ์ ที่จริงเฉลยธรรมบัญญัติ 31:20 ใช้คำภาษาฮีบรูคำเดียวกันสำหรับ “อ้วนพี” (ดูคำตัวเอน)

> เพราะเมื่อเรานำพวกเขาเข้าไปในดินแดนซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ที่เราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา และพวกเขาได้กินอิ่มหมีพลีมันและ*มั่งคั่ง* แล้วพวกเขาจะหันไปหาพระอื่นและปรนนิบัติพระเหล่านั้น และปฏิเสธเราและละเมิดพันธสัญญาของเรา (ฉบับ NASB)

---

[21] New American Standard Bible (NASB); King James Version (KJV), “Make the heart of this people fat”

ตรงนี้เราจะไม่เห็นคำว่า “อ้วนพี” เพราะฉบับอเมริกันแสตนดาร์ดแปลคำภาษาฮีบรูนี้ว่า “มั่งคั่ง” ชาวอิสราเอลกำลังจะเข้าไปในแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เช่นเดียวกับชาวยิวในปัจจุบันนี้ พวกเขาเป็นคนที่ทำงานหนัก เมื่อพวกเขาได้รับแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์และสภาวการณ์ที่เอื้ออำนวย พวกเขาก็ได้ผลิตผลงอกงามและมั่งคั่งขึ้น แต่พระเจ้าทรงมองเห็นล่วงหน้าว่า เมื่อพวกเขามั่งคั่ง พวกเขาก็จะหันเหไปจากพระองค์และพันธสัญญาของพระองค์ และหันไปหาพระอื่น

พระเจ้ากำลังเผยพระวจนะในสิ่งที่จะเกิดขึ้น โดยบอกโมเสสถึงสิ่งที่ชาวอิสราเอลจะทำในภายหลัง พวกเขายังไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินแห่งพระสัญญาเลย แต่พระเจ้าทรงมองเห็นล่วงหน้าแล้วว่าพวกเขาจะมีความมั่งคั่งในแผ่นดินนั้น และจะหันหลังให้พระองค์ พระเจ้าทรงอ่านคนเหล่านั้นออกอย่างทะลุปรุโปร่ง และในบทถัดไปโมเสสก็พูดสิ่งที่คล้าย ๆกัน

> แล้วเยชุรูนก็อ้วนพีขึ้นและกบฏ เจ้าอ้วนท้วน อ้วนฉุ ตะกละตะกลาม เขาทอดทิ้งพระเจ้าผู้ทรงสร้างเขา และดูหมิ่นพระศิลาแห่งความรอดของเขา (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:15 ฉบับ HCSB)

เยชูรุนเป็นอีกชื่อหนึ่งของอิสราเอล และหมายความอย่างถากถางว่า “ผู้ชอบธรรม” ชาวอิสราเอลถูกเรียกว่าชอบธรรม แต่พวกเขาทอดทิ้งพระเจ้าเมื่อพวกเขามาเป็นผู้ที่มั่งคั่ง พวกเขาถึงขนาด *“ดูหมิ่น”* (คำที่แรง) พระศิลาแห่งความรอดของพวกเขา

โมเสสไม่ได้พูดถึงชาวอิสราเอลในแบบที่เป็นบุคคลที่สามที่พูดถึง โมเสสกำลังพูดกับพวกเขา*โดยตรง*โดยบอกพวกเขาว่าพวกเขาจะทำอะไรในอนาคต ก็เป็นอย่างนั้นจริง ในเวลาต่อมาประชากรของพระเจ้าก็หันหลังให้พระองค์เมื่อพวกเขามีความมั่งคั่งดังที่อิสยาห์อธิบายไว้ ใจของพวกเขาอ้วนขึ้น ตาของพวกเขามองไม่เห็น หูของพวกเขาไม่ได้ยินอีกต่อไป พวกเขากลายมาเป็นผู้เจ็บป่วยทางฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นสภาวะที่อันตรายมากที่สุด ที่จริงแล้วอิสราเอลไม่สามารถจะรักษาให้หายได้ จนกว่าอิสราเอลจะถูกทำลายชาติ พระคัมภีร์เดิมบอกกับเราถึงผลลัพท์สุดท้ายของความบอดและหูหนวกของพวกเขา นั่นก็คือ*การถูกทำลาย*

การกบฏ

วันหนึ่งพระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงเอเสเคียลว่า “บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางวงศ์วานที่กบฏ ผู้มีตาไว้มอง แต่ก็มองไม่เห็น ผู้มีหูไว้ฟัง แต่ก็ไม่ได้ยิน เพราะพวกเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ (เอเสเคียล 12:2) นั่นเป็นเพราะความกบฏที่ทำให้คนทั้งหลายตาบอดและหูหนวก นี่เป็นผลที่น่าสะพรึงกลัวของความมั่งคั่ง ในพระคัมภีร์นั้น การกบฏจะถูกลงโทษด้วยความตาย

> ถ้าชายใดมีบุตรชายที่ดื้อรั้นและกบฏ ไม่ยอมอยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังบิดามารดาของตน และจะไม่ฟังท่าน เมื่อท่านตีสอนเขา บิดาและมารดาของเขาจับตัวเขาและพาเขาไปหาพวกผู้ใหญ่ที่ประตูของเมืองนั้นที่เขาอาศัยอยู่ บิดามารดาจะพูดกับพวกผู้ใหญ่ว่า “ลูกชายของเราคนนี้เป็นคน*ดื้อรั้นและกบฏ* เขาจะไม่เชื่อฟังเรา เขาเป็นคนหลงระเริงและสำมะเลเทเมา” แล้วทุกคนในเมืองของเขาจะเอาหินขว้างเขาให้ตาย ท่านต้องขจัดความชั่วร้ายออกไปจากหมู่พวกท่าน ชาวอิสราเอลทั้งปวงจะได้ยินเรื่องนี้และจะกลัว (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:18-21 ฉบับ NIV, เพิ่มคำตัวเอน)

ถ้าเขาเป็นลูกชายที่ “ดื้อรั้นและกบฏ” แม้แต่พ่อแม่ก็จะไม่สงวนชีวิตเขาไว้จากโทษที่ถึงตาย ถึงกระนั้นในพระคัมภีร์ไม่มีกรณีใด โดยมีข้อยกเว้นที่น่าสังเกตประการหนึ่ง คือที่บุตรชายถูกประหารโดยได้รับความยินยอมจากบิดามารดาของเขา มีพ่อแม่คนไหนบ้างที่ไม่ว่าลูกชายจะดื้อรั้นสักแค่ไหน พ่อแม่ก็จะพาเขาไปที่ประตูเมืองเพื่อให้บุตรถูกประหาร? ผมคิดว่าไม่มีพ่อแม่คนไหนที่สามารถทำเช่นนั้นได้ มีแต่ผู้เดียวเท่านั้นที่เคยใช้บทบัญญัติในเฉลยธรรมบัญญัตินี้ ก็คือพระเจ้าเอง แต่ไม่ใช่เพราะการกบฏใด ๆ ในส่วนของพระบุตรของพระองค์ ข้อถัดมานั้นกล่าวว่า

> และถ้าผู้ใดได้กระทำบาปที่มีโทษถึงตาย และเมื่อเขาถูกประหาร และท่านจงแขวนเขาไว้บนต้นไม้... (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:22 ฉบับ HCSB)[22]

เปาโลเชื่อมโยงข้อนี้กับพระเยซู “ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ถูกแช่งสาป” (กาลาเทีย 3:13) ในพระคัมภีร์ใหม่ ต้นไม้เป็นสัญลักษณ์ของกางเขน สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงการมอบอย่างแท้จริงของพระเจ้าที่มีกับเรา เพราะพระองค์ “ไม่ได้ทรงสงวนพระบุตรของพระองค์เองไว้ แต่ได้ประทานพระบุตรเพื่อเราทุกคน” (โรม 8:32) แม้ว่าเราเองที่สมควรตายเพราะบาปของเรา

แต่คำกล่าวนั้นมีอีกด้านหนึ่ง คือถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงสงวนชีวิตพระบุตรของพระองค์เองไว้ พระองค์ก็จะไม่สงวนชีวิตเราไว้เช่นกันถ้าเรากบฏ “เพราะถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงสงวนกิ่งเดิมไว้ พระองค์ก็จะไม่ทรงสงวนท่านไว้เหมือนกัน” ซึ่งก็คือคริสเตียนต่างชาติ (โรม 11:21) กิ่งเดิมหมายถึงอิสราเอล ส่วน “ท่าน” หมายถึงคริสเตียนชาวต่างชาติ เราต้องไม่คิดว่า เพียงเพราะเราเป็นบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงสงวนชีวิตเราไว้ ไม่ว่าเราจะดำเนินชีวิตอย่างไม่ชอบธรรมแค่ไหน พระเจ้าไม่ได้ทรงสงวนชีวิตพระบุตรของพระองค์เองผู้ชอบธรรมตามความจริงของพระคัมภีร์แล้ว พระองค์ก็จะไม่สงวนชีวิตคุณไว้เช่นกันถ้าคุณดื้อรั้น หรือถ้าตาของคุณมองไม่เห็น และหูของคุณไม่ได้ยิน

---

[22] Holman Christian Standard Bible (HCSB)

ทรัพย์สมบัติบนโลก

เมื่อเราได้สำรวจคำเทศนาบนภูเขานั้น เราได้ข้ามตอนที่สำคัญซึ่งเราจะนำมาพิจารณากันตอนนี้

> อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตนในโลก ที่ตัวมอดและสนิมทำลายได้ และโจรบุกเข้ามาลักขโมยเอาไป แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตนในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมจะทำลายไม่ได้ และที่ไม่มีโจรบุกเข้ามาลักขโมยเอาไปได้ เพราะทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ตาเป็นโคมสำหรับร่างกาย ฉะนั้นถ้าตาของท่านดูชัด ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง แต่ถ้าตาของท่านดูไม่ชัด ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด ฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านเป็นความมืด ความมืดนั้นจะยิ่งมืดทึบสักเท่าใด! ไม่มีใครจะรับใช้นายสองคนไปพร้อม ๆกันได้ เพราะเขาจะต้องเกลียดชังนายคนหนึ่งและรักนายอีกคนหนึ่ง หรือเขาจะต้องภักดีต่อนายคนหนึ่งและดูหมิ่นนายอีกคนหนึ่ง ท่านไม่สามารถจะรับใช้พระเจ้าและเงินทองไปพร้อม ๆกันได้ (มัทธิว 6:19-24 ฉบับ NASB)

“เงินทอง” เป็นคำภาษาอาราเมคที่หมายถึงความร่ำรวยและทรัพย์สมบัติ และรวมถึงสิ่งต่าง ๆ เช่น ทอง เงิน ที่ดิน อสังหาริมทรัพย์ อาราเมคเป็นภาษาที่เกี่ยวดองกับภาษาฮีบรู เป็นภาษากลางที่พูดกันในปาเลสไตน์ในสมัยของพระเยซู พระเยซูกำลังตรัสว่า ทรัพย์สมบัติของคุณอยู่ที่ไหน ใจของคุณจะอยู่ที่นั่น ถ้าคุณเก็บทรัพย์สมบัติของคุณไว้บนโลก ใจของคุณก็จะอยู่กับสิ่งที่อยู่บนโลก ถ้าท่านสะสมเก็บทรัพย์สมบัติของคุณไว้ในสวรรค์ ใจของคุณก็จะอยู่กับทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แต่คุณจะไม่สามารถมอบต่อนายสองคนได้ คุณจะไม่สามารถรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันได้ เพราะคุณจะต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง การมอบแบบทั้งคู่นั้นไม่ใช่ทางให้เลือก เพราะจะเป็นการมอบเพียงบางส่วน และการมอบเพียงบางส่วนนั้นไม่ใช่การมอบในที่สุด

การถือโชคลางและการบูชาเงินทอง

ในบทความของนิตยสารไทม์[23] เกี่ยวกับอาคารของธนาคารแห่งประเทศจีนที่ฮ่องกง มีข้อความที่น่าสนใจว่า “การบูชาเงินทองที่ควบคู่ไปกับความเชื่อในเรื่อง*ฮวงจุ้ย* ดูเหมือนจะเป็นศาสนาที่โดดเด่นของฮ่องกง” บทความนี้กำลังบอกว่าศาสนาของฮ่องกงคือการบูชาทรัพย์สิน เงินทอง และทรัพย์สมบัติ ผลที่ตามมาก็คือความเชื่อที่แพร่หลายในเรื่อง*ฮวงจุ้ย*หรือภูมิพยากรณ์ *ฮวงจุ้ย*ซึ่งแปลตรงตัวว่า “ลม น้ำ” ในภาษาจีนคือการเชื่อเกี่ยวกับอาถรรพณ์หรือความเชื่อในเรื่องของเจ้าที่เจ้าทางที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่อาศัยหรือภูมิศาสตร์ที่ตั้ง ผู้เชี่ยวชาญด้านฮวงจุ้ยกล่าวว่า โครงสร้างของอาคารใหม่นี้ขาดฮวงจุ้ยที่ดีเกี่ยวกับทิศทางของลมและน้ำ หรือวิญญาณที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบเหล่านี้

---

[23] Time magazine

ผมสังเกตเห็นว่าผู้ที่รักและบูชาเงินทองนั้น มีแนวโน้มที่จะเชื่อถือโชคลาง สิ่งนี้เป็นจริงไม่เฉพาะแต่ในฮ่องกงเท่านั้นแต่ยังรวมถึงในโลกตะวันตกด้วย ในอเมริกาเหนือหรือที่อื่น ๆ ในหนังสือพิมพ์ก็จะมีคอลัมน์ “ดูดวงประจำวัน” คนจำนวนมากจะไม่เริ่มทำอะไรจนกว่าจะได้ตรวจดูดวงชะตาราศีของตนในวันนั้นเสียก่อนเพื่อจะได้คำแนะนำจากโหรทั้งหลายว่าอะไรควรหรือไม่ควรทำในวันนั้น

การถือโชคลางมีอยู่ในทุกที่ มีบางคนเชื่อว่าจะโชคร้ายถ้าเดินลอดใต้บันได หรือมีแมวดำวิ่งตัดหน้า มีคนมากมายที่เห็นว่าเลข 13 เป็นเลขอัปโชค อาคารที่พักส่วนใหญ่จะไม่มีชั้น 13 ตอนที่ผมอยู่ในอิสราเอล ผมพักอยู่กับเพื่อนคนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในอาคาร 13 บนชั้น 13 ในอพาร์ตเม้นท์ 52 ซึ่งก็คือ 4 x13!

พระกิตติคุณแบบผิด ๆ ที่เชื่อพระเจ้าแล้วจะร่ำรวย!

เราได้เห็นว่าในพระคัมภีร์ใหม่พูดถึงความร่ำรวยไว้มาก แต่พูดถึงด้วยโทนเสียงในแง่ลบ นั่นเป็นเพราะว่าความร่ำรวยทำให้ใจของเราอ้วน ซึ่งนำไปสู่โรคทางฝ่ายวิญญาณที่ทำให้ตาของเราบอดและหูของเราหนวก นี่ไม่ใช่เรื่องของหลักทฤษฎี แต่เป็นเรื่องของการปฏิบัติ นอกเสียจากว่าเราจะเผชิญกับปัญหานี้ ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะพูดถึงการมอบ เพราะเราไม่สามารถจะมอบต่อพระเจ้าและมอบต่อความร่ำรวยและกับพระเจ้าในเวลาเดียวกันได้

จิมและแทมมี่ เฟย์ แบ็กเกอร์[24] สองสามีภรรยาของผู้นำคริสเตียนจำนวนมากที่บิดเบือนพระกิตติคุณได้บอกว่า คุณสามารถมัสการพระเจ้าแล้วร่ำรวยได้ (จิม แบ็กเกอร์ได้ปฏิเสธคำสอนเท็จนี้ตั้งแต่นั้นมา) พวกเขาไม่เพียงแต่สอนว่าการรับใช้พระเจ้าไปด้วยกันได้กับการนมัสการทรัพย์สินเงินทองเท่านั้น แต่ยังสอนว่าถ้าคุณนมัสการพระเจ้า คุณจะมีทรัพย์สินเงินทองมากมาย! ดังนั้นการเชื่อในพระเจ้าจึงเป็นหนทางสู่ความมั่งคั่งทางวัตถุ นี่ไม่ใช่พระกิตติคุณที่ยอดเยี่ยมหรอกหรือ? ช่างเป็นแรงจูงใจอย่างยิ่ง ถ้าคุณเทศน์สอนอย่างนี้ คุณจะได้คนกลับใจมาเชื่อมากมาย

มีความจริงบางอย่างอยู่ในคำสอนนี้ แต่ไม่ใช่แบบที่เราคาดหวัง ผมมีเพื่อนนักธุรกิจคนหนึ่งที่ผมรู้จักเป็นอย่างดีได้มารู้จักพระเจ้ามาสักระยะหนึ่งแล้ว ก่อนที่เขาจะมาเป็นคริสเตียน เขามีธุรกิจที่ไปได้ไม่เลวนัก เขาก้าวหน้าในธุรกิจของเขา แต่ในช่วงสองสามปีเขาก็ก้าวหน้าอย่างช้า ๆ

แต่เมื่อเขามาเป็นคริสเตียน ธุรกิจของเขาก็พลุ่งเหมือนติดจรวด และเขาต้องจ้างคนงานเพิ่มขึ้น จากนั้นบริษัทอเมริกันแห่งหนึ่งก็ให้สิทธิผูกขาดผลิตภัณฑ์ของพวกเขา และเป็นตัวแทนเพียงผู้เดียวในประเทศของเขา ผลิตภัณฑ์ทั้งหมดของพวกเขาต้องซื้อผ่านเขา บริษัทอเมริกันนี้ขอให้เขาตั้งสาขาทั่วประเทศเพื่อจำหน่าย

[24] Jim and Tammy Faye Bakker

ผลิตภัณฑ์ของพวกเขา ดังนั้นธุจกิจเล็ก ๆแค่กระบิมือของเขาก็กลายมาเป็นธุรกิจในระดับชาติ คุณคงคาดหวังว่าเขาจะต้องมีความสุข สามีภรรยาแบ็กเกอร์คู่นี้ก็พูดถูกในที่สุดนะสิว่า เชื่อในพระเจ้าแล้วคุณจะรวย!

ผมขอบคุณพระเจ้าที่เพื่อนของผมมองเห็นชัดมากกว่านั้น และสงสัยในสิ่งที่เกิดขึ้น เขาพูดกับผมว่า “คุณรู้ไหม ก่อนที่ผมจะมาเป็นคริสเตียน ผมหวังอยู่เสมอว่าจะมีสิ่งแบบนี้เกิดขึ้น แต่ตอนนี้ผมเป็นคริสเตียนแล้ว ผมกลับไม่มีความสุขเลยกับเรื่องนี้” ผมถามเขาว่าทำไมเขาจึงไม่มีความสุข และเขาตอบว่า “เพราะตอนนี้ผมยุ่งมากจนไม่มีเวลาที่จะได้สงบนิ่ง ที่จะอ่านพระคัมภีร์ของผม ที่จะอธิษฐาน” แล้วเขาพูดอีกว่า “ผมอยากจะเลิกธุรกิจนี้”

ซาตานทดลองเราให้ร่ำรวย

คุณคิดอย่างไรกับสถานการณ์ของเพื่อนผม? ถ้าพระเจ้าเป็นผู้ที่ทำให้เขาประสบความสำเร็จตั้งแต่ต้น เขาก็ควรดีใจกับมันไม่ใช่หรือ? แต่เขาไม่ได้ดีใจ เขาไม่ได้ซาบซึ้งใจที่พระเจ้าทรงส่งเสริมธุรกิจหรอกหรือ? และมันเป็นพระพรจากพระเจ้าตั้งแต่แรกไหม?

เรื่องนี้ไม่ได้ง่าย ๆอย่างที่เห็น ผมจะขอเตือนคุณว่าเมื่อคุณเชื่อในพระเจ้า ซาตานจะพยายามทดลองคุณด้วยความร่ำรวย อะไรคือพื้นฐานพระคัมภีร์ที่พูดอย่างนี้? ทันทีที่พระเยซูทรงรับบัพติศมา ซาตานก็เสนอที่จะให้โลกนี้กับพระองค์ ถ้าพระองค์แค่หันกลับจากการมอบของพระองค์ต่อพระเจ้า เราคงนึกภาพออกที่ซาตานพูดกับพระเยซูหรือพูดกับเพื่อนนักธุรกิจของผมว่า “อย่าโง่ไปเลย เราจะให้โลกนี้กับคุณ และทำให้คุณร่ำรวย! คุณเพิ่งรับบัพติศมานี่ แต่การทำเช่นนี้จะไม่ทำให้การรับบัพติศมาของคุณเป็นโมฆะหรอก”

ซาตานรู้ว่าการทำให้คุณร่ำรวยจะเป็นหนทางที่ทำให้คุณเป็นโรคหัวใจฝ่ายวิญญาณ ยิ่งไปกว่านั้นมันจะปลอมตัวของมันเพื่อให้คริสเตียนที่มองเห็นไม่ชัดจะพูดว่า “พระเจ้าได้ทรงอวยพรผม!” ซาตานพยายามทำแบบนี้กับเพื่อนของผม หลังจากที่เพื่อนของผมรับบัพติศมา ธุรกิจของเขาก็เฟื่องฟู แต่เขารู้สึกว่ามีบางอย่างที่ชอบกล ๆอยู่ เพราะเขารู้ว่าพระเจ้าจะไม่ใช้วิธีแบบนั้น เขาสัมผัสได้ว่าซาตานกำลังหยิบยื่นโลกนี้ให้กับเขา ซาตานมีอำนาจที่จะทำให้คุณร่ำรวย ไม่มีข้อสงสัยในเรื่องนี้เลย ที่จริงซาตานเสนอโลกทั้งโลกให้กับพระเยซูว่า

> “มารจึงพาพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาสูง และแสดงให้พระองค์เห็นราชอาณาจักรต่าง ๆในโลก และความรุ่งโรจน์ของราชอาณาจักรเหล่านั้น แล้วมันทูลพระองค์ว่า “เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน ถ้าท่านจะกราบลงและนมัสการเรา” (มัทธิว 4:8-9)

ข้อเสนอเป็นอย่างไรบ้าง? คุณเคยได้โลกนี้ทั้งโลกในไม่กี่วินาทีไหม? ปัจจุบันคุณได้เงินเดือนเท่าไรหรือ? แม้ว่าคุณจะได้ค่าตอบแทนที่ดี แต่นั่นก็แค่ประติ๋วเมื่อเทียบกับสิ่งที่ซาตานสามารถให้คุณได้ ตั้งแต่ผมมารู้จัก

พระเจ้า ผมนับไม่ถูกว่ามีการทดลองมากครั้งแค่ไหนที่เสนอให้กับผม ผมประหลาดใจกับวิธีที่โลกหยิบยื่นให้กับผมครั้งแล้วครั้งเล่า แม้จนถึงทุกวันนี้ ผมก็ยังต้องเกาหัว แปลกใจว่าสิ่งต่าง ๆเหล่านี้มาจากไหน แม้ว่าสุดท้ายแล้วผมได้ปฏิเสธมันไปก็ตาม

ทางกว้าง

เมื่อผมออกมาจากประเทศจีน ผมได้รับอนุญาตให้นำเงินจีนติดตัวมาด้วยประมาณสิบหยวน สิ่งอื่น ๆผมต้องทิ้งเอาไว้ข้างหลัง ผมเกือบจะสิ้นเนื้อประดาตัว เมื่อผมมาถึงสถานีรถไฟเกาลูนในฮ่องกง หลังจากผมจ่ายค่ารถไฟแล้ว ผมก็ไม่รู้ว่าจะไปถึงที่พักอย่างไร แต่ดีที่ผู้ปกครองคนหนึ่งจากคริสตจักรของเราในเซี่ยงไฮ้มารอรับผมที่สถานีและพาผมไปที่พัก

หลังจากผมมาถึงได้ไม่นาน ผมก็ได้รับทุนไปศึกษาในสหรัฐอเมริกาโดยไม่มีเงื่อนไขอะไร ผมพูดกับคนยื่นข้อเสนอให้ผมว่า “น่าประหลาดใจ!” คุณรู้เรื่องของผมได้อย่างไร? ผมเพิ่งจะออกมาจากประเทศจีนนี่เอง”

เธอตอบว่า “เราได้ยินเรื่องของคุณ”

ผมถามว่า “มีข้อผูกมัดอะไรไหม? มีเงื่อนไขอะไรบ้าง? ที่ให้ทุนการศึกษานี้ คุณต้องการอะไรจากผม?”

คุณนึกภาพออกไหม ทางรัฐบาลสหรัฐฯเสนอทุนให้กับคนที่เพิ่งออกมาจากประเทศจีน? ข้อเสนอนี้มาถึงผมผ่านทางมิชชันนารีคนหนึ่งที่ทำหน้าที่แทนรัฐบาลอเมริกัน

เธอบอกว่า “ไม่มีข้อผูกมัดใด ๆทั้งสิ้น”

ผมแทบไม่เชื่อหูตัวเองจึงถามว่า “คุณจะให้ทุนผมไปเรียนที่สหรัฐอเมริกา โดยไม่มีข้อผูกมัดใด ๆหรือ? คุณจะต้องมีแผนอะไรอยู่ ไม่มีใครจะแจกเงินโดยไม่หวังอะไรหรอก”

เธอบอกว่า “ไม่มีข้อผูกมัดใด ๆเลย คุณไม่ต้องจ่ายคืนแต่อย่างใด เราไม่ต้องการสิ่งใดจากคุณ สิ่งเดียวที่เราจะขอจากคุณก็คือ ขอให้คุณเป็นมิตรกับสหรัฐอเมริกา”

“แค่นี้เองหรือ?”

“แค่นี้แหละ”

“ผมเพิ่งจะออกมาจากประเทศจีน แล้วผมจะเข้าสหรัฐอเมริกาอย่างไร?” (เวลานั้นยังไม่มีความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างสองประเทศนี้)

“เรื่องนั้นปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเรา เราจะจัดการเรื่องวีซ่าและเอกสารให้คุณเอง”

“เอาหละ แล้วถ้าผมไปเรียนแพทย์ ซึ่งอาจใช้เวลา 7 หรือ 8 ปี คุณรู้ไหมว่าจะต้องใช้เงินเท่าไร?”

“ไม่มีปัญหาหรอก”

“ผมอาจจะต่อถึงปริญญาเอก เรียนถึงสิบปี”

“สิบปีก็ไม่มีปัญหา”

“ผมจะได้เข้ามหาวิทยาลัยไหน?”

“มหาวิทยาลัยไหนก็ได้ที่คุณต้องการ”

แล้วถ้าผมจะเลือกมหาวิทยาลัยฮาวาร์ดก็ได้นะสิ ถ้าผมเลือกสถาบันเอ็มไอที[25]ก็ได้ด้วยสิ ช่างเหลือเชื่อ! รัฐบาลจะดูแลทุกอย่าง มีเงื่อนไขเดียวคือเป็นมิตรกับสหรัฐอเมริกา

ผมพูดว่า “ดูเอาเถอะ ผมเป็นแค่เด็กหนุ่มที่ออกมาจากประเทศจีน ผมเป็นคนที่ไม่มีใครรู้จัก แล้วทำไมมิตรภาพของผมจึงมีความสำคัญหรับคุณ?”

“เพราะเรารู้ว่า คุณจะไปเป็นผู้นำผู้คนของคุณ”

“ผมต้องขอบอกว่า พวกคุณฉลาดมาก ๆ”

“ผมต้องบอกว่าคุณฉลาดมากทีเดียว” เป็นสิ่งที่ฉลาดมากที่ซื้อมิตรในเวลาที่เขาขัดสนทางการเงิน พระเยซูตรัสถึงการสร้างมิตรโดยใช้เงินทองของโลกนี้ (ลูกา 16:9) การใช้เงินของคุณที่จะสร้างมิตร เป็นสิ่งสำคัญในโลก ถ้าหากผมจะเรียนมหาวิทยาลัยถึงสิบปี ค่าใช้จ่ายทั้งหมดในสมัยนั้นก็คงเป็นหมื่น ๆดอลลาร์ นั่นก็คงเป็นเรื่องขี้ปะติ๋วสำหรับรัฐบาลที่จัดสรรเงินหลายพันล้านดอลลาร์เพื่อช่วยต่างชาติ ฉะนั้นจะเป็นอะไรไปเล่ากับเงินแค่สองสามหมื่นดอลลาร์นี้ที่พวกเขาจะกระจายให้ผมเป็นเวลาหลายปี ค่าใช้จ่ายจริงต่อปีจะอยู่แค่สองสามพันดอลลาร์ตามค่าของเงินดอลลาร์เมื่อ 50 ปีก่อน นั่นคงจะเป็นแค่หยดน้ำในตุ่มเมื่อเทียบกับงบประมาณหลายพันล้านดอลลาร์ของรัฐบาล แต่ด้วยเงินแค่นี้พวกเขาก็สามารถซื้อมิตรคนหนึ่งในอนาคตได้

ผมยังคงสงสัยอยู่ว่า ทำไมพวกเขาถึงคิดว่าผมจะเป็นผู้นำได้ มันเป็นเพราะความสามารถหรือเปล่า? ความสามารถในการมองเห็นของพวกเขานั้นก็น่าสนใจเช่นกัน ที่มีความเฉียบแหลมในทางของโลก เหมือนที่พระเยซูตรัสในลูกา 16:8 ว่า “ลูกของยุคนี้รู้จักใช้ความฉลาดกับคนในสมัยของพวกเขา มากกว่าลูกของความ

[25] Havard University; Massachusetts Institute of Technology (MIT)

สว่างเสียอีก” คนของโลกนี้ฉลาดและมีไหวพริบกว่าพวกคริสเตียน ผมสังเกตเห็นว่าคนที่ไม่เป็นคริสเตียนมีสติปัญญาและฉลาดในสิ่งที่พวกเขาทำ

ดังนั้นโลกจึงถูกใส่พานยื่นให้กับผมอย่างนั้นเลย เธอพูดว่า “คุณจะรับข้อเสนอนี้ไหม?”

ผมพูดว่า “ผมจะไม่ทำอะไรที่นอกคำสั่งของพระเจ้า ผมจะทูลถามพระองค์ว่าผมจะรับข้อเสนอนี้หรือไม่และจะมาบอกคุณ” เธอตอบว่า “ตกลง”

ผมกลับไปที่ห้องพักและคุกเข่าต่อพระเจ้า ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า สิ่งนี้มาจากพระองค์หรือ?” ตอนนั้นผมไม่มีงาน และไม่มีเงิน ผมเพิ่งออกมาจากประเทศจีน และก็มีผู้ลี้ภัยอย่างผมเป็นจำนวนมากในฮ่องกง ที่ยังไม่มีงานทำและอยู่อย่างยากจนข้นแค้นอีกด้วย สถานการณ์ในฮ่องกงย่ำแย่และวุ่นวาย แต่ผมก็ยังได้รับโอกาสทองที่หยิบยื่นให้กับคนไม่กี่คนในโลกนี้ ผมอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์ตรัสว่า “ไม่” ผมไม่มีงาน ไม่มีเงิน แต่*ไม่* ก็คือ*ไม่*

สองสามวันต่อมาเมื่อมิชชันนารีท่านนี้พบผม และถามถึงการตัดสินใจของผม ผมพูดว่า “ผมรู้สึกซาบซึ้งใจมากกับข้อเสนอที่กรุณาของคุณ และผมขอบคุณ แต่พระเจ้าของผมไม่อนุญาตให้ผมรับทุนนี้”

มิชชันนารีท่านนี้รู้สึกแปลกใจ แต่ไม่ได้แสดงความโกรธหรือไม่พอใจเลย เธอพูดอย่างเรียบ ๆว่า “เมื่อไรที่คุณต้องการทุนการศึกษานี้ ก็จะเป็นของคุณ”

“จริง ๆหรือ? แม้จะอีกสิบปี?”

“ใช่แล้ว แม้จะอีกสิบปี ทุนนี้ก็ยังเปิดโอกาสให้คุณอยู่ ถ้าคุณเปลี่ยนใจเมื่อไร ก็ช่วยติดต่อฉัน แล้วคุณจะได้รับทุนนี้”

ผมไม่เคยรับทุนนี้ แต่ผมกลับเดินบนทางที่ยากลำบากของความยากจนข้นแค้นแทน หลายปีหลังจากนั้นผมต้องมีชีวิตอยู่อย่างแร้นแค้น บ่อยครั้งมากที่ผมไม่มีเงินสักสตางค์ในกระเป๋า แต่ผมก็ไม่เคยเสียใจกับการตัดสินใจของผม หรือรู้สึกถูกทดลองให้รับข้อเสนอนี้เลย ในเมื่อพระเจ้าของผมตรัสว่า “ไม่” มันก็จบอยู่ตรงนั้น ถ้าผมเลือกทางที่ง่าย ผมก็คงจะมีชีวิตที่ดี ทุกอย่างมีคนจ่ายให้หมด แต่ผมจะต้องแลกกับการสูญเสียพลังฝ่ายวิญญาณทั้งหมดของผมไป ใจของผมคงจะอ้วนพีและหนาขึ้น ตาของผมก็คงจะบอด หูของผมก็คงจะหนวก ผมก็จะเป็นคนที่ไร้ประโยชน์ต่อพระเจ้า มีทางที่กว้างและเป็นทางที่ง่ายที่มีเงินทอง กับทางที่แคบและเป็นทางที่ยากลำบากที่ติดตามพระเจ้า

ผมได้หันหลังให้กับโลกหลายครั้งและผมไม่ได้เสียใจเลย เมื่อผมกำลังจะสำเร็จการศึกษาในลอนดอน ก็มีอีกข้อเสนอหนึ่งเข้ามาคือ อาจารย์ของผมเสนอให้ผมทำปริญญาเอก นี่เป็นโอกาสที่เปิดอยู่ตรงหน้าผมอีกครั้ง เขาบอกว่า ผมสามารถเป็นผู้ช่วยสอนที่มหาวิทยาลัยได้ ดูเหมือนว่าเขาอยากจะเตรียมผมให้รับช่วงต่อจากเขา

และรับตำแหน่งที่แผนกนั้นในวันหนึ่ง ผมขอบคุณเขาแต่บอกเขาว่า ผมไม่สนใจจะทำปริญญาเอก หรือศึกษาในสายนั้นอีกต่อไป

ครั้งแล้วครั้งเล่าเมื่อจุดที่ต้องตัดสินใจในชีวิตของผมที่เจอกับทางแยก ที่บังคับให้ผมต้องเลือกระหว่างทางแคบกับทางกว้าง ระหว่างพระเจ้ากับเงินทอง แต่ละครั้งผมก็เดินในทางที่ยากลำบากในการติดตามพระเจ้า มันคงจะง่ายกว่ามากที่จะไปตามทางที่กว้าง แต่พระเยซูตรัสว่าคุณจะรับใช้ทั้งพระเจ้าและเงินทองไม่ได้

ผู้ใดยากจนในจิตวิญญาณก็เป็นสุข

เรามาศึกษาต่อถึงสิ่งที่พระคัมภีร์พูดไว้เกี่ยวกับความร่ำรวย พระคัมภีร์พูดหลายสิ่งในเรื่องนี้ แต่เรื่องนี้กลับไม่ค่อยมีใครสอนในคริสตจักรจากมุมมองของพระคัมภีร์ ปัจจุบันนี้คุณจะไม่ค่อยได้ยินคำเทศนาที่พระคัมภีร์กล่าวไว้จริง ๆเกี่ยวกับความร่ำรวย นั่นเป็นเพราะว่าไม่มีศิษยาภิบาลคนใดต้องการจะทำให้ผู้ฟังของเขาต้องขุ่นเคืองใจ ดังที่เราจะได้เห็นเมื่อพระคัมภีร์ใหม่พูดถึงเรื่องนี้จะมีโทนเสียงในทางลบต่อความร่ำรวย ถ้าเราจะซื่อตรงต่อพระคำของพระเจ้าและซื่อตรงต่อพระเจ้าเอง เราจำเป็นต้องตรวจสอบเรื่องนี้ด้วยใจที่เปิดกว้างและด้วยความจริงใจ

คำกล่าวแรกในคำเทศนาบนภูเขาคือ “ผู้ใดยากจนในจิตวิญญาณก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา” (มัทธิว 5:3) จงสังเกตคำตรงนี้คือ “ในจิตวิญญาณ” หลาย ๆคนสุขใจกับคำ “ในจิตวิญญาณ” เพราะสำหรับพวกเขาแล้ว มันทำให้เป็นเรื่องของฝ่ายวิญญาณที่ยากจน ไม่ใช่เป็นความยากจนจริง ๆ เป็นที่หวังกันว่าคนยากจนทางจิตวิญญาณจะยังคงมีเงินมากมายได้ แต่ความพยายามเช่นนี้ที่จะร่ำรวยได้อย่างชอบธรรมจะไม่ได้ผล

เมื่อใดที่พระเยซูทรงใช้คำว่า “ยากจน” ในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มที่นอกเหนือข้อนี้ (มัทธิว 5:3) พระองค์มักจะหมายถึงความยากจนจริง ๆ ไม่ใช่ความยากจนทางจิตวิญญาณ[26] สิ่งนี้จะเห็นได้ เช่น ในมัทธิว 19:21 (“จงไปขายทรัพย์สิ่งของที่ท่านมีอยู่และแจกให้คนยากจน”) และแม้กระทั่งในมัทธิว 11:5 ที่ว่า “คนตาบอดเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนที่เป็นโรคเรื้อนหายจากโรค คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และคนยากจนได้รับข่าวดี” เป็นเรื่องน่าทึ่งที่พระกิตติคุณ หรือข่าวดี ได้สั่งสอนแก่คนยากจน

ตรงนี้พระเยซูกำลังอ้างอิงจากอิสยาห์ 61:1 ของพระคัมภีร์เดิม ในพระคัมภีร์เดิมนั้น “คนยากจน” มักจะหมายถึงผู้ที่มีชีวิตอยู่ในความยากจนจริง ๆ ไม่ได้มีชีวิตอยู่ในความยากจนฝ่ายวิญญาณ เราไม่สามารถสำรวจพระคัมภีร์เดิมได้ตรงนี้ แต่ถ้าคุณค้นดู “คนยากจน” ในส่วนของพระคัมภีร์เดิมจากศัพท์สัมพันธ์ คุณจะเห็นว่า

---

[26] มัทธิว 11:5; 19:21; 26:11; มาระโก 10:21; 12:43; 14:7; ลูกา 4:18; 6:20; 7:22; 14:13; 14:21; 16:20,22; 18:22; 21:3; ยอห์น 12:8

มันจะหมายถึงคนยากจนอย่างแท้จริงเสมอ ตัวอย่างเช่น อาโมส 2:6-7 กล่าวว่าคนยากจนและคนขัดสนถูกขายแลกกับรองเท้าคู่เดียว

> พระเจ้าตรัสว่า “เราจะไม่ถอนการลงโทษอิสราเอล เพราะความผิดสามครั้งหรือสี่ครั้งด้วยซ้ำ เพราะพวกเขาขายคนชอบธรรมเพื่อเงิน และคนขัดสนเพื่อรองเท้าคู่หนึ่ง พวกเขาเหยียบย่ำศีรษะของคนยากจนให้จมดิน และขวางทางคนขัดสน” (อาโมส 2:6-7)

ในสองบทต่อมา เราจะเห็นการหาประโยชน์จากคนยากจนอีกครั้ง

> “จงฟังถ้อยคำนี้เถิด บรรดาแม่วัวแห่งบาชานที่อยู่บนเนินเขาสะมาเรีย พวกผู้หญิงที่กดขี่คนยากจนและบดขยี้คนขัดสน และพูดกับสามีของพวกตนว่า “เอาอะไรมาให้เราดื่มหน่อย” (อาโมส 4:1)

ในคำเผยพระวจนะเชิงเหน็บแนม อาโมสเรียกพวกผู้หญิงที่ร่ำรวยนี้ว่า “บรรดาแม่วัวแห่งบาชาน” บาชานเป็นดินแดนแถบหนึ่งในอิสราเอล พื้นที่ที่มีหญ้าใช้เลี้ยงสัตว์อย่างดีที่ขุนพวกแม่วัวจนอ้วนพี พระเจ้าจะทรงตัดสินโทษพวกผู้หญิงที่ร่ำรวยเหล่านี้ที่กดขี่คนยากจน

> เพราะเจ้าเหยียบย่ำคนยากจน และรีดไถข้าวสาลีจากเขา ฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้อยู่อาศัยในบ้านที่สร้างด้วยหินสกัดอีกเลย เจ้าจะไม่ได้ดื่มเหล้าจากสวนองุ่นอันเขียวชอุ่มที่เจ้าปลูกไว้ เพราะเรารู้ว่าความผิดของเจ้ามีมากมาย และบาปของเจ้ามีนับไม่ถ้วน พวกเขากดขี่คนชอบธรรม รับสินบน และริดรอนความเป็นธรรมที่ประตูเมือง (อาโมส 5:11-12 ข้อความทั้งหมดที่ยกมาจากอาโมส มาจากฉบับ HCSB)

ทำไมจึงมีเรื่องการกดขี่คนยากจนปรากฏขึ้นซ้ำ ๆ? อาโมสกำลังเตือนว่าอิสราเอลจะถูกทำลายทั้งชาติเพราะมีการกดขี่คนยากจน นั่นคือประเด็น พระเจ้าจะทรงเทความพินาศมาสู่อิสราเอล การแสวงประโยชน์จากคนยากจนมีให้เห็นอีกครั้งในสามบทต่อมา ในอาโมส 8:4 (“เจ้าผู้เหยียบย่ำคนขัดสน และขจัดคนยากจนในแผ่นดิน”) และในอาโมส 8:6 (“เพื่อเราจะซื้อคนยากจนด้วยเงิน และซื้อคนขัดสนด้วยรองเท้าคู่เดียว”) ในข้อ 7 พระเจ้าตรัสว่า “เราจะไม่ลืมการกระทำทุกอย่างของพวกเขาเลย” และจากนั้นก็บรรยายรายละเอียดที่น่าสะพรึงกลัวถึงการทำลายอิสราเอลทั้งชาติที่กำลังจะเกิดขึ้น (ข้อ 8 เป็นต้นไป) พระเจ้าทรงรู้สึกอย่างมากกับการปฏิบัติต่อคนยากจน

เรามาถึงบทสรุป พระเยซูตรัสว่าข่าวดีได้ประกาศกับคนยากจน ในการกล่าวเช่นนี้ พระองค์กำลังอ้างอิงจากพระคัมภีร์เดิม เมื่อใดก็ตามที่พระคัมภีร์เดิมกล่าวถึงคนยากจน ก็มักจะหมายถึงผู้ที่ดำเนินชีวิตในความยากจนทางวัตถุ ไม่ใช่ในความยากจนฝ่ายวิญญาณ

เราสามารถยืนยันความเข้าใจของเราในเรื่อง “ยากจนในฝ่ายวิญญาณ” ได้โดยการเปรียบเทียบพระคัมภีร์ด้วยพระคัมภีร์ สิ่งที่พระเยซูตรัสในมัทธิวบทที่ 5 เกี่ยวกับคนยากจนถูกกล่าวซ้ำอีกในลูกา 6:20-25

> [20] พระองค์ทอดพระเนตรดูเหล่าสาวกของพระองค์แล้วตรัสว่า “ผู้ที่ยากจนก็เป็นสุข เพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่านแล้ว [21] ผู้ที่หิวโหยอยู่ในเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะท่านจะได้อิ่มหนำ ผู้ที่ร่ำไห้อยู่ในเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะท่านจะได้หัวเราะ [22] ผู้ที่คนทั้งหลายเกลียดชัง เมื่อพวกเขาถูกขับไสและถูกดูหมิ่น และปฏิเสธชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้าเพราะเห็นแก่บุตรมนุษย์ ก็เป็นสุข [23] จงชื่นชมยินดีในวันนั้นและกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดีเถิด เพราะบำเหน็จของท่านในสวรรค์ยิ่งใหญ่นัก เพราะบรรพบุรุษของพวกเขาก็ปฏิบัติต่อพวกผู้เผยพระวจนะอย่างนั้น [24] แต่วิบัติแก่เจ้าผู้ที่มั่งมี เพราะเจ้าได้รับความสุขสบายแล้ว [25] วิบัติแก่เจ้าผู้ที่อิ่มหมีพีมันอยู่ในเวลานี้ เพราะเจ้าจะหิวโหย วิบัติแก่เจ้าผู้ที่หัวเราะอยู่ในเวลานี้ เพราะเจ้าจะเศร้าสลดและร่ำไห้” (ลูกา 6:20-25 ฉบับ NIV)

โปรดสังเกตสองข้อความที่ขีดเส้นใต้ ในการตีความแล้ว ถ้า “คนที่ยากจน” ในข้อ 20 เป็นคนยากจน*ฝ่ายวิญญาณ* (ตามที่คริสเตียนส่วนใหญ่คิด) ถ้าเช่นนั้น “คนที่มั่งมี” ที่ตามมาในข้อ 24 ก็ต้องเป็นคนที่มั่งมีใน*ฝ่ายวิญญาณ*เหมือนกัน แต่ถ้าเป็นเช่นนั้น ทำไมพระเยซูจึงตรัสว่า “แต่วิบัติแก่เจ้าผู้ที่มั่งมี”? คำว่า “วิบัติ” ก็คงไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง เพราะคนมั่งมีฝ่ายวิญญาณก็ต้องเป็นสุขในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่ใช่ถูกสาปแช่ง ดังนั้นพระเยซูจะต้องหมายถึงคนร่ำรวยจริง ๆในข้อ 24 และคนยากจนจริง ๆในข้อ 20 เราไม่สามารถจะเปลี่ยน “คนยากจนในจิตวิญญาณ” ให้เป็นเรื่องความยากจนของฝ่ายวิญญาณได้

แล้วทำไมพระเยซูจึงใช้คำ “ยากจนในฝ่ายวิญญาณ” ในมัทธิว 5:3? นั่นเป็นเพราะความยากจนจริง ๆนั้นไม่ได้รับประกันจากพระเจ้าว่าจะเป็นสุข มีคนยากจนมากมายที่รักความร่ำรวยพอ ๆกับที่คนร่ำรวยรักความร่ำรวย ไม่ใช่แต่คนรวยเท่านั้นแต่คนยากจนก็โลภพอ ๆกัน พระเยซูตรัสถึง “คนที่ยากจนในฝ่ายวิญญาณ” ก็เพราะแค่ยากจนเท่านั้นก็ยังไม่ดีพอ จะต้องมีความตั้งใจในฝ่ายวิญญาณที่จะยากจนในแง่ที่คนนั้นไม่ละโมบหาความร่ำรวย ถ้าคุณเป็นคนจนและคุณปรารถนาความร่ำรวย คุณก็ไม่ได้แตกต่างอะไรจากคนรวย สิ่งเดียวที่ต่างกันก็คือคนรวยนั้นมีเงินและคนจนไม่มี คนจนหวังว่าสักวันหนึ่งจะรวย บางทีอาจจะถูกล็อตตารี่ ถ้าใจของพวกเขาปรารถนาความร่ำรวย พวกเขาก็จะไม่เป็นสุขจากพระเจ้าเช่นกัน

เราอาจพูดได้อย่างนี้ว่า คุณสามารถเป็นคนยากจนได้โดยไม่ได้เป็นคนชอบธรรมหรือคนฝ่ายวิญญาณ แต่คุณจะเป็นคนชอบธรรมหรือคนฝ่ายวิญญาณไม่ได้ โดยที่คุณไม่ได้เป็นคนยากจน

การดำเนินชีวิตในทางปฏิบัติจริง

คนส่วนมากมองว่าการรักเงินทองไม่ใช่เรื่องผิด วิธีคิดแบบนี้ได้ฝังแน่นในตัวเรามาตลอดชีวิตของเราที่ว่า “ฉันรักเงินทองแต่ฉันก็รักพระเจ้า แล้วจะผิดอะไรหรือ?” นี่เป็นหนึ่งในอุปสรรคใหญ่ที่สุดของการมอบ

พระเยซูบอกเราในมัทธิวบทที่ 6 ไม่ให้สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเองในโลก แต่เราก็ทำแบบนี้ทุกวัน เมื่อฉันเจ็บป่วย ฉันจะจ่ายค่ารักษาพยาบาลอย่างไร? ฉันจำเป็นต้องมีบ้านเพื่ออยู่อาศัยด้วย ฉันต้องซื้อชุดรับแขก แล้วจะให้ฉันนั่งบนพื้นหรือ? ถ้าคุณแต่งงานหรือคุณมีลูก ค่าใช้จ่ายของคุณจะเพิ่มขึ้น การไม่มีเงินก็หมายถึงไม่มีการแต่งงาน ไม่มีลูก ไม่มีบ้าน เมื่อคุณเกษียณใครจะมาเลี้ยงดูคุณ? คุณจะอาศัยพ่อแม่ที่แก่เฒ่าไม่ได้ เพราะพ่อแม่ของคุณอาจต้องการให้คุณเลี้ยงดู แล้วค่าเล่าเรียนของลูกคุณล่ะ? ถ้าคุณไม่สะสมตอนนี้ แล้วคุณจะจ่ายค่าใช้จ่ายทั้งหมดนี้ยังไง?

และเราจะไม่ดูตามความเป็นจริงในชีวิตหรือ? ทำไมเราจึงใช้ชีวิตอยู่กับความเพ้อฝัน เราต้องอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง ถ้าไม่มีเงินเราก็อยู่ในโลกนี้ไม่ได้ การพูดถึงการมอบทั้งหมดต่อพระเจ้าก็พูดได้ แต่เมื่อเรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เราต้องอยู่กับความเป็นจริง เมื่อคุณขึ้นรถเมล์คุณก็ต้องจ่ายค่าโดยสาร คุณจะรอคนที่มีน้ำใจมาจ่ายค่าเดินทางให้คุณหรือ?

ดังนั้นเราจึงหาเหตุผลว่า “ชีวิตคริสเตียนไม่ได้อยู่ในความเป็นจริง แต่เราเป็นพวกที่อยู่ในความเป็นจริงที่รู้ถึงความสำคัญของเงินทอง แต่เราจะพยายามไม่รักเงินทองให้มากจนเกินไป พระเยซูตรัสว่า จงอย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในโลก แต่มันเป็นไปไม่ได้ในยุคปัจจุบัน ในสมัยนี้มีใครบ้างที่ไม่มีบัญชีธนาคาร? คุณจะชำระค่าใช้จ่ายไม่ได้ถ้าไม่มีบัญชีธนาคาร บัญชีธนาคารมีเงินอยู่ในนั้น นั่นจะเป็นการสะสมทรัพย์สมบัติใช่ไหม?”

แล้วเช่นนั้น เราจะปฏิบัติตามคำสอนของพระเยซูที่ไม่ให้สะสมทรัพย์สมบัติได้อย่างไร? เราต้องคิดเรื่องนี้ให้ลึกซึ้ง ในบทต่อไปเราจะพูดต่อในเรื่องนี้

ผมสามารถบอกกับคุณได้อย่างเต็มปากว่าผมได้ดำเนินชีวิตตามหลักคำสอนนี้ และเห็นไหม ผมก็ยังอยู่ได้เลย ผมรู้กับตัวเองว่ามันใช้ได้ ผมเป็นพยานได้ว่าตั้งแต่มารู้จักพระเจ้าจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ตามความจริงแล้ว ผมไม่เคยสะสมอะไรจากรายได้ของผมเลย ซึ่งอย่างแรกนั้นผมก็ไม่ได้มีรายได้อะไรมากที่จะพูดถึงได้ เมื่อผมทำงานที่คริสตจักรลอนดอน ผมไม่ได้รับเงินเดือนเป็นปีๆในการทำงานในช่วงที่กำลังเรียนอยู่ แม้ว่าผมจะนำศึกษาพระคัมภีร์ทุกสัปดาห์ เทศนาบางครั้งก็เดือนละสองครั้ง นำกลุ่มที่นั่น และสอนในการประชุมของคริสตจักร ผมไม่เคยได้รับสักสตางค์เดียวในการทำงานอยู่หลายปี และผมก็ไม่ได้เรียกร้องที่จะได้ด้วย เมื่อผมไปอยู่ที่คริสตจักรลิเวอร์พูล ผมก็ไม่ได้รับเงินจากคริสตจักร ผมบอกปัดที่จะรับเงินเดือนจากที่นั่น ผมได้รับเงินสนับสนุนจากความสมัครใจถวายให้ ที่จริงคนส่วนมากในคริสตจักรไม่รู้ว่าผมได้รับเงินสนับสนุนด้วยการสมัครใจถวาย พวกเขาไม่รู้ว่าด้วยซ้ำว่าเงินที่ลงไปในกล่องถวายนั้นไม่ได้มาถึงผม และนั่นเองที่ผมไม่ได้รับจากคริสตจักร

คำแบ่งปันส่วนตัว: คำสอนของพระเยซูทำได้จริง ๆ

ในขณะเดียวกัน ผมก็สามารถเป็นพยานได้ว่า ผมได้ดำเนินชีวิตตามหลักการของการไม่สะสมทรัพย์สมบัติ และผมยังอยู่! ผมรู้ด้วยตัวของผมเองว่าทำได้จริง นับตั้งแต่ผมมารู้จักพระเจ้า ผมไม่เคยเก็บออมสิ่งใดจากรายได้ของผมเลยจนถึงทุกวันนี้ ไม่ว่าในกรณีใด ผมไม่ได้รับอะไรที่คุ้มค่าพอที่จะพูดถึง สมัยเป็นนักศึกษาเมื่อผมรับใช้ในคริสตจักรแห่งหนึ่งในลอนดอน ผมไม่ได้รับค่าตอบแทนหลายปีในการทำงาน แม้ว่าผมจะเป็นผู้นำการศึกษาพระคัมภีร์ทุกสัปดาห์ บางครั้งก็เทศนาเดือนละสองครั้ง นำกลุ่มอื่น ๆ และสอนในการประชุมใหญ่ของคริสตจักร ผมไม่ได้รับเงินสักบาทเดียวจากการทำงานหลายปี และผมก็ไม่ถามหาค่าตอบแทนใด ๆ

ก่อนที่ผมจะย้ายไปแคนาดา ผมต้องแจ้งว่ามีเงินสุทธิเท่าไรของผู้ย้ายถิ่นฐานใหม่ ผมต้องกรอกแบบฟอร์ม แต่ผมไม่มีเงินที่จะสำแดง ผมคิดในใจว่า “ถ้าผมจะเข้าประเทศแคนาดาและไม่สามารถแม้แต่จะสำแดงเงินสุทธิไม่กี่ดอลลาร์ได้ พวกเขาคงจะสงสัยว่าผมเป็นคนเข้าเมืองแบบไหนกัน” ถ้าผมเขียนลงไป 50 ดอลลาร์ เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองคงคิดว่า “หมอนี่มีภรรยาและลูกหนึ่งคน และครอบครัวนี้มาถึงแคนาดาด้วยเงินแค่ 50 ดอลลาร์แค่นั้นหรือ?” ผมจึงทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ควรจะเขียนลงไปในแบบฟอร์มนี้เท่าไรดี?” หลังจากรอคอยต่อพระพักตร์พระเจ้า ผมทูลว่า “ถ้าพระองค์ไม่ว่าอะไร ข้าพระองค์จะใส่จำนวน 1,000 ดอลลาร์โดยความเชื่อ” ผมไม่มีเงิน 1,000 ดอลลาร์แคนาดา แต่ผมแจ้งเป็นจำนวนนั้นโดยความเชื่อ

เมื่อผมมาถึงเมืองมอนทรีออล เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองถามผมว่า “ที่คุณเขียนว่า 1,000 ดอลลาร์ในแบบฟอร์ม คุณมีจริง ๆหรือ?” ผมพูดว่า “รอเดี๋ยวครับ ขอผมนับก่อน” ผมดึงทุกสิ่งที่มีออกมา ผมบอกภรรยาให้เอาทุกสิ่งที่มีวางไว้บนโต๊ะด้วย เรานับได้ 1,004 ดอลลาร์ นี่เป็นเงินสุทธิทั้งหมดของเรา ตลอดระยะเวลาหลายปีที่รับใช้ในคริสตจักร ผมสามารถมีเงิน 1,004 ดอลลาร์วางบนโต๊ะนั้น ซึ่งส่วนใหญ่มอบให้เราเป็นของขวัญอำลาก่อนเราจะออกจากลิเวอร์พูล

เมื่อคุณย้ายไปประเทศใหม่ คุณจำเป็นต้องซื้อของใช้สอย เมื่อมาจากประเทศอังกฤษ เราไม่มีเสื้อผ้าหนา ๆและรองเท้าบูทสำหรับฤดูหนาวของประเทศแคนาดา และของใช้พวกนี้ก็มีราคาแพง แต่พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่เราจำเป็นให้กับเรา

เราไม่เคยเก็บเงินสำรองไว้จากรายได้ของเราเลย ทุก ๆสิ้นเดือนมันจะลดลงเหลือศูนย์ และเราต้องการจะให้เป็นแบบนั้น การไม่มีเงินเหลือสักสตางค์จะหมายความว่า เรามีความลำบากเรื่องการเงินไหม? ไม่ใช่เลย! ที่จริงแล้วเราไม่เคยขาดสิ่งใดเลย

ถ้าคุณไม่ดำเนินชีวิตตามพระคัมภีร์ แล้วคุณจะสอนพระคัมภีร์ได้อย่างไร? ถ้าผมไม่ได้ดำเนินชีวิตตามพระคัมภีร์ ผมคงจะไม่สามารถอธิบายคำสอนเรื่องความร่ำรวยได้อย่างมั่นใจ

บทที่ 4

ความยากจน ความเป็นคนฝ่ายวิญญาณ และความเป็นเจ้านาย

ทำไมเราจึงไม่สามารถเป็นคนชอบธรรมหรือเป็นคนฝ่ายวิญญาณได้โดยที่ไม่เป็นคนยากจน? ถ้าคุณจริงจังกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ คำถามนี้อาจทำให้คุณลำบากใจ เมื่อพระเยซูทรงบอกเศรษฐีหนุ่มว่าการได้รับชีวิตนิรันดร์นั้นมีราคาที่สูงที่จะต้อง “ไปขายทุกสิ่งที่มีอยู่และแจกจ่ายให้กับคนยากจน” แล้ว “จงตามเรามา” ชายหนุ่มผู้นี้ก็รับไม่ได้ (มัมธิว 19:21-22) มันทำให้เขากลืนไม่เข้าคายไม่ออก เขาต้องการชีวิตนิรันดร์ แต่ราคาของมันสูงเกินไป บางทีมันอาจจะสูงเกินไปสำหรับพวกเราบางคนด้วยเช่นกัน

แต่ผมไม่สามารถจะทำให้เรื่องนี้ง่ายขึ้นสำหรับคุณได้ เพราะผมไม่มีอำนาจที่จะพูดว่า “คุณก็เข้าอาณาจักรสวรรค์ทางประตูหลังสิ เพราะมันเข้าทางประตูหน้าได้ยาก”

แต่มันก็ยุติธรรมที่จะถามว่า อะไรเป็นหลักพื้นฐานในพระคัมภีร์ที่บอกว่า เราไม่สามารถเป็นคนชอบธรรมหรือคนฝ่ายวิญญาณได้ ถ้าไม่ได้เป็นคนยากจน? นี่คือสิ่งที่เราจะทำการตรวจสอบกันในบทนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามคำสอนของพระเยซูในพระกิตติคุณลูกา

ตั้งแต่เริ่มต้นของพระกิตติคุณลูกา เราจะอ่านพบว่า “พระองค์ทรงให้คนหิวโหยอิ่มด้วยสิ่งดี แต่ทรงส่งคนมั่งมีไปมือเปล่า” (ลูกา 1:53) ฉะนั้นเราจะเห็นการปฏิเสธคนร่ำรวยตั้งแต่บทแรกแล้ว คนร่ำรวยถูกส่งไปมือเปล่า โดยไม่ได้รับพระพรฝ่ายวิญญาณใด ๆจากพระเจ้า สิ่งนี้บอกเป็นนัยในลูกา 4:18 จากมุมมองที่ต่างกันว่า

> พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวดีกับคนยากคนจน พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่บรรดาผู้ถูกจองจำ และให้คนตาบอดได้มองเห็นได้อีกครั้ง ให้ปล่อยผู้ที่ถูกกดขี่ให้เป็นอิสระ (ลูกา 4:18 ฉบับ ESV)

ข่าวดีได้ประกาศกับคนยากคนจน แทนที่จะประกาศกับคนร่ำรวย เราสามารถพูดได้ว่าข่าวดีนี้มุ่งเป้าไปที่คนจน เราจะเห็นอีกครั้งในสามบทต่อมา

> จงกลับไปแจ้งสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ยินแก่ยอห์น คือที่คนตาบอดมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนที่เป็นโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายฟื้นขึ้นมา และข่าวดีก็ประกาศแก่คนยากคนจน" (ลูกา 7:22 ฉบับ NIV)

การปฏิเสธคนร่ำรวยนั้นเห็นได้ในลูกา 6:24-25 เช่นกัน

> แต่วิบัติแก่เจ้าผู้มั่งมี เพราะเจ้าได้รับความสุขสบายแล้ว วิบัติแก่เจ้าผู้อิ่มหมีพีมันอยู่ในเวลานี้ เพราะเจ้าจะหิวโหย วิบัติแก่เจ้าผู้หัวเราะอยู่ในเวลานี้ เพราะเจ้าจะเศร้าสลดและร่ำไห้ (ฉบับ NIV)

วิบัติคือคำสาปแช่ง ซึ่งตรงข้ามกับความเป็นสุข ความแตกต่างระหว่างวิบัติและความเป็นสุขปรากฏให้เห็นในบริบทใกล้กันในข้อ 20 ถึง 23 พูดถึงผู้ที่เป็นสุข ในขณะที่ข้อ 24 ถึง 26 พูดถึงผู้ที่อยู่ภายใต้การพิพากษา การกล่าวโทษนี้ "วิบัติแก่เจ้า" จะเป็นจริงอย่างสมบูรณ์ในวันพิพากษา

อุปมาเรื่องเศรษฐีโง่

เมื่อเราดูต่อในพระกิตติคุณลูกา ก็จะมาถึงอุปมาเรื่องเศรษฐีโง่ (ลูกา 12:16-21) ในอุปมานี้ ชาวนาร่ำรวยขึ้นเรื่อย ๆ พืชผลที่เขาเก็บเกี่ยวมีมากจนล้นไม่มีที่เก็บ จนต้องรื้อยุ้งฉางและสร้างให้ใหญ่โตขึ้น ต่อไปนี้คือเรื่องราวครึ่งแรกของอุปมา

> ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งให้ผลผลิตมากมาย เขาจึงคิดในใจว่า "ข้าจะทำอย่างไรดี? ข้าไม่มีที่ที่จะเก็บพืชผลของข้าแล้ว" เขาจึงพูดว่า "ข้าจะทำอย่างนี้ ข้าจะรื้อยุ้งฉางของข้าและสร้างให้ใหญ่ขึ้น แล้วข้าจะเก็บข้าวส่วนที่เหลือเก็บของข้าไว้ที่นั่น แล้วจะบอกตัวข้าเองว่า 'เจ้ามีข้าวมากมายเก็บไว้กินได้หลายปี จงใช้ชีวิตอยู่ กิน ดื่ม และรื่นเริงให้สบายเถิด'" (ลูกา 12:16-21 ฉบับ NIV)

ในใจของคุณ คุณคงคิดจะต้องเป็นพระเจ้าที่ทรงอวยพระพรเขา เพราะการเก็บเกี่ยวที่ได้ผลผลิตดีขนาดนั้นต้องเป็นการอวยพระพรจากพระเจ้าแน่ นี่ไม่ใช่ปัญหา ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ผลผลิตที่เศรษฐีหนุ่มคนนี้เก็บเกี่ยว แต่อยู่ที่ว่าเขาทำอย่างไรกับความมั่งคั่งของเขาต่างหาก เขาเก็บตุนไว้เพื่อตัวเขาเอง (ข้อ 21) ปัญหาไม่ได้อยู่ที่การมีรายได้ดี แต่ว่าเขาทำอย่างไรกับรายได้ที่ได้มานั้น

เศรษฐีหนุ่มคนนี้มองดูความมั่งคั่งของเขาอย่างพึงพอใจ และพูดกับตัวเองว่า "เจ้ามีข้าวมากมายเก็บไว้กินได้หลายปี จงใช้ชีวิตอยู่ กิน ดื่ม และรื่นเริงให้สบายเถิด" เขาไม่รู้เลยว่าเขาจะตายในคืนนั้น

> พระเจ้าตรัสกับเขาว่า “เจ้าคนโง่! ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะถูกเอาไปจากเจ้า แล้วสิ่งที่เจ้าได้เตรียมไว้สำหรับตัวเองจะตกไปเป็นของใคร” ผู้ที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้เพื่อตนเอง แต่ไม่ได้มั่งมีต่อหน้าพระเจ้าก็เป็นเช่นนี้ (ลูกา 12:20-21 ฉบับ NIV)

ปัญหาของเศรษฐีหนุ่มคนนี้ก็คือ เขาสะสมความมั่งคั่งเพื่อตัวของเขาเอง สิ่งที่พระเยซูตรัสในมัทธิว 16:26 ตรงกับตรงนี้อย่างแท้จริงว่า “เพราะจะมีประโยชน์อะไร ถ้าคน ๆหนึ่งจะได้โลกนี้ทั้งโลก และต้องสูญเสียจิตวิญญาณของเขา? หรือเขาจะเอาอะไรมาแลกกับจิตวิญญาณของตน?”

ในประเทศอังกฤษนั้น เมื่อมีคนที่ร่ำรวยเสียชีวิต ทรัพย์สินของพวกเขาจะถูกประกาศในหนังสือพิมพ์ว่าคนนี้ได้ทิ้งเงินไว้ 100,000 ปอนด์ อีกคนหนึ่งได้ทิ้งเงินไว้ 500,000 ปอนด์ สำหรับผู้ที่ไม่มีทายาท ทรัพย์สมบัติของเขาก็จะโอนไปให้รัฐ แล้วเหตุใดพวกเขาจึงเก็บสะสมทรัพย์สมบัตินี้เอาไว้ในเมื่อตัวของพวกเขาก็ไม่ได้ใช้อีกต่อไป ทุกสิ่งก็ต้องถูกทิ้งเอาไว้ข้างหลังเมื่อพวกเขาตายไปเหมือนกับเศรษฐีโง่คนนี้ แท้จริงพระเจ้าตรัสกับเขาว่า “แล้วสิ่งที่เจ้าได้เตรียมไว้สำหรับตัวเองจะตกไปเป็นของใคร?” (ลูกา 12:20)

“จงขายทรัพย์สมบัติของท่าน”

สองสามข้อต่อมาในบทเดียวกัน พระเยซูทรงแสดงให้เห็นอีกครั้งถึงความแตกต่างระหว่างความร่ำรวยทางโลกและทรัพย์สมบัติในสวรรค์

> อย่ากลัวเลย แกะฝูงน้อยเอ๋ย เพราะพระบิดาของท่านทรงพอพระทัยที่จะมอบอาณาจักรแก่ท่าน จงขายทรัพย์สมบัติของท่านและให้คนยากจน จงทำถุงเงินที่ไม่มีวันฉีกขาดไว้ให้ตนเอง คือทรัพย์สมบัติในสวรรค์ที่จะไม่มีวันหมดสิ้น ที่ไม่มีขโมยมาใกล้กราย และไม่มีมอดมาทำลาย เพราะทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย (ลูกา 12:32-34 ฉบับ NIV)

ข้อ 33 (“จงขายทรัพย์สมบัติของท่านและให้คนยากจน”) เป็นส่วนที่ต้องกล้ำกลืน เช่นเดียวกับกรณีของเศรษฐีหนุ่มคนนี้ (ลูกา 18:22-23) สิ่งที่พระเยซูทรงเรียกร้องจากขุนนางที่ร่ำรวย ให้ไปขายทรัพย์สมบัติของเขานั้น ก็เรียกร้องจากเราเช่นกัน เพราะข้อ 33 พูดกับ “แกะฝูงน้อย” ในข้อ 32 นั่นก็คือเหล่าสาวก

เรายังคงอยู่ในพระกิตติคุณลูกา แต่ในพระกิตติคุณเล่มเดียวเราก็ได้เห็นคำสอนมากมายแล้วที่เจาะลงไปในเรื่องความร่ำรวย ให้เราดูต่อในพระกิตติคุณลูกาเกี่ยวกับความร่ำรวย

> พระองค์ยังตรัสกับผู้ที่ทูลเชิญพระองค์ว่า “เมื่อท่านจะจัดเลี้ยงมื้อกลางวันหรือมื้อเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเพื่อนพ้องของท่าน พี่น้องของท่าน เครือญาติ หรือเพื่อนบ้านที่ร่ำรวย เพราะพวกเขาอาจเชิญท่านกลับ และท่านจะได้รับการเลี้ยงตอบแทน ในทางตรงข้าม เมื่อท่านจัดงานเลี้ยง จงเชิญคนยากจน

> คนพิการ คนง่อย หรือคนตาบอด และท่านจะเป็นสุขเพราะพวกเขาไม่สามารถจะตอบแทนท่านได้ เพราะท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อผู้ชอบธรรมเป็นขึ้นจากตาย” (ลูกา 14:12-14 ฉบับ HCSB)

จงให้กับผู้ที่ไม่สามารถตอบแทนคุณได้ ตามธรรมเนียมจีนนั้นเมื่อคุณให้ของมูลค่า 100 ดอลลาร์กับคุณ มันก็คงเหมาะสมที่คุณจะให้กลับคืนในมูลค่าพอ ๆกัน แต่พระเยซูตรัสว่าเมื่อคุณให้ จงมองหาคนที่ไม่มีทางที่จะให้คืนได้ จงมองหาคนยากจนและเชิญเขาไปรับประทานมื้อกลางวัน เพราะเขาจะไม่สามารถตอบแทนความเอื้อเฟื้อของคุณได้

ตามมาตรฐานของโลกแล้ว การทำเช่นนี้ดูไม่สมเหตุสมผลเลย แต่จุดสำคัญทั้งหมดก็คือ “คุณจะได้รับการตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นจากตาย” (ข้อ 14) เราจะเห็นเรื่องการสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์อีกครั้ง หากคนที่คุณเชิญมารับประทานมื้อกลางวันให้ของตอบแทนคุณ คุณก็ได้รางวัลของคุณแล้ว แต่ถ้าเขาไม่สามารถให้อะไรตอบแทนคุณได้ คุณก็จะได้รางวัลที่นิรันดร์ เราเข้าใจความคิดแบบนี้ไหม? มันต้องใช้ความเชื่ออย่างมากและการมอบ จึงจะทำตามคำสอนนี้ได้สำเร็จ เพราะมันจะเกี่ยวข้องกับกระเป๋าสตางค์ของเรา

ในบทเดียวกันนี้ เราจะเห็นอีกคำกล่าวหนึ่งที่เกี่ยวกับทรัพย์สมบัติว่า “ใครที่ไม่ได้สละทุกสิ่งที่ตนมีอยู่ ก็จะเป็นสาวกของเราไม่ได้” (ลูกา 14:33) คำกล่าวนี้ชัดเจนมาก จนไม่จำเป็นต้องอธิบายเพิ่มเติม ดังนั้นก็ขึ้นกับเราว่าจะรับหรือไม่รับ

ทรัพย์สมบัติที่เที่ยงแท้นั้นคงอยู่นิรันดร์

เมื่อเราดูต่อในลูกาก็จะมาถึงอีกตอนหนึ่งที่เกี่ยวกับความร่ำรวย จงสังเกตคำสำคัญว่า “ความมั่งคั่งที่แท้จริง” และ “ของคุณเอง” (ดูคำตัวเอน)

> “ดังนั้นถ้าไว้ใจท่านในการจัดการกับทรัพย์สมบัติทางโลกไม่ได้ แล้วใครจะไว้ใจมอบ*ทรัพย์สมบัติอันเที่ยงแท้*ให้ท่านดูแลเล่า? ถ้ายังไว้ใจให้ท่านดูแลทรัพย์สินของคนอื่นไม่ได้ แล้วใครจะมอบทรัพย์สินให้*เป็นของท่านเอง*เล่า? ไม่มีผู้รับใช้คนใดจะสามารถรับใช้นายสองคนพร้อมกันได้ เขาต้องชังนายคนหนึ่งและรักนายอีกคนหนึ่ง หรือเขาต้องภักดีกับคนหนึ่งและเหยียดอีกคนหนึ่ง ท่านไม่สามารถจะรับใช้ทั้งพระเจ้าและเงินทองได้” เมื่อพวกฟาริสีที่รักเงินได้ยินเรื่องทั้งหมดนี้ก็เยาะเย้ยพระเยซู (ลูกา 16:11-14 ฉบับ NIV)

พวกฟาริสีเป็นผู้ที่เคร่งศาสนามาก อันที่จริงฟาริสีหมายถึง “ผู้เคร่งครัดในศาสนา” พวกเขาเป็นผู้ปกป้องบทบัญญัติในสมัยของพระเยซู แต่ผู้นำศาสนาเหล่านี้รักเงินทองเช่นเดียวกับคริสเตียนจำนวนมากในสมัยนี้

เมื่อพวกฟาริสีได้ยินพระเยซูตรัสเรื่องทรัพย์สมบัติ พวกเขาก็พูดเยาะเย้ยพระองค์เพราะคิดว่าคำสอนของพระองค์สุดโต่งจนเกินกว่าที่จะทำให้จริงจังได้ คำสอนของพระองค์เรื่องทรัพย์สมบัตินี้จริง ๆแล้วเป็นเรื่องยากที่จะรับได้ ดังที่เราได้เห็นมาตลอดในพระกิตติคุณลูกา

แต่ในพระคัมภีร์ตอนนี้พระเยซูยังตรัสถึง “ทรัพย์สมบัติที่เที่ยงแท้” ที่คงอยู่นิรันดร์และไม่สูญสิ้นไปซึ่งตรงกันข้ามกับทรัพย์สมบัติทางโลกที่จะสูญสิ้นไป ผมรู้จักคนที่ทำเงินได้มากมายจากการลงทุนซื้อขายหุ้น แต่เมื่อตลาดหุ้นในฮ่องกงตก เขาก็สูญเสียทุกสิ่ง! วันหนึ่งเขาเป็นเศรษฐีเงินล้าน แต่วันต่อมาก็กลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัว นี่เองพระเยซูจึงตรัสว่าทรัพย์สมบัติทางโลกไม่ใช่ “ทรัพย์สมบัติที่เที่ยงแท้” คุณเข้ามาในโลกนี้โดยไม่มีเงินสักบาทติดตัวมา คุณเป็นเพียงผู้ดูแลเงินที่ให้คุณรับผิดชอบในช่วงหลายปีที่คุณมีชีวิตอยู่เท่านั้น วันหนึ่งคุณก็ต้องทิ้งทุกสิ่งเอาไว้ข้างหลัง ถ้าคุณไม่ยอมทิ้งทรัพย์สมบัติของคุณเสียตั้งแต่ตอนนี้ ในอนาคตคุณก็ต้องทิ้งมันอยู่ดี คุณอาจจะพูดว่า “ไม่มีปัญหา ฉันค่อยทิ้งมันเมื่อฉันตาย” แต่เมื่อถึงตอนนั้นคุณก็จะไม่มี “ทรัพย์สมบัติที่เที่ยงแท้จริง” ด้วย

การจะมีทรัพย์สมบัติที่เที่ยงแท้นั้น คุณจะต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าคุณเป็นคนที่ไว้ใจได้ในการดูแลสิ่งที่อยู่ในความรับผิดชอบของคุณในเวลานี้ ถ้าคุณไม่ได้สัตย์ซื่อที่จะดูแลทรัพย์สมบัติที่ไม่ชอบธรรม แล้วคุณจะได้รับความไว้วางใจให้ดูแลทรัพย์สมบัติที่เที่ยงแท้ที่พระเจ้าพร้อมจะมอบให้คุณและสิ่งที่เป็นของคุณเองได้อย่างไร? นี่เป็นคำแนะนำให้จัดการดูแลรายได้และทรัพย์สินของเราในฐานะผู้ดูแลที่สัตย์ซื่อ

ทรัพย์สมบัติที่ชั่วคราว

มีเหตุการณ์หนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ตู้เซฟนิรภัยในธนาคารหลายแห่งถูกงัด พวกหัวขโมยใช้วิธีขุดอุโมงค์ใต้ตึกธนาคารทะลุถึงกำแพงห้องตรงที่เก็บตู้เซฟนิรภัย และก็กวาดทุกสิ่งที่อยู่ในตู้ไปจนเกลี้ยง ทุกสิ่งหายไป มีทั้งเครื่องเพชร ธนบัตร ใบหุ้น ในโลกนี้ไม่มีอะไรปลอดภัยเลย

ผมเองมาจากครอบครัวที่ค่อนข้างมีฐานะดี แต่เราต้องสูญเสียทุกสิ่งเมื่อคอมมิวนิสต์ยึดครองประเทศจีน คุณพ่อของผมออกมาจากประเทศจีนด้วยกระเป๋าเพียงใบเดียว และผมเองก็เช่นกัน (โดยแยกกัน) แต่ทุกสิ่งสูญไปหมด สำหรับเด็กหนุ่มอย่างผมในเวลานั้น จริง ๆผมไม่ได้สูญเสียอะไรมากเพราะผมไม่เคยหาสิ่งใดมาเอง แต่ทุกสิ่งที่คุณพ่อของผมได้มาจากการทำงานหนักมาตลอดหลายปีนั้นต้องสูญเสียไปหมด เราไม่ได้เจอสถานการณ์นี้เพียงคนเดียว เพราะมีผู้คนนับล้านในประเทศจีนที่ได้สูญเสียทุกสิ่งในประเทศจีน

การฝากความไว้วางใจไว้กับทรัพย์สมบัติที่ชั่วคราวนั้นเป็นความผิดพลาดที่พระเยซูทรงเตือนเราไม่ให้ทำ เราเพิ่งอ่านในลูกา 16:12 ว่าทรัพย์สมบัติทางโลกของคุณ ไม่ได้เป็นของคุณอย่างถาวร มันก็แค่ผ่านมือของคุณ

เท่านั้น พระเจ้าทรงอนุญาตให้คุณมีทรัพย์สมบัตินี้เพื่อให้คุณเป็นผู้ดูแล และพระองค์ทรงสามารถเอามันไปได้ทุกเมื่อ เหมือนในกรณีของเศรษฐีโง่นี้

ชีวิตของเรามาจากพระเจ้า

ชีวิตที่คุณมีอยู่แม้แต่ลมหายใจที่คุณมี เป็นของคุณก็เพราะพระเจ้าทรงอนุญาตให้คุณมี สดุดี 36:9 กล่าวว่า “เพราะธารน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์” ชีวิตของคุณไม่ใช่ของคุณเอง พระเจ้าทรงสามารถจะเอามันไปในคืนนี้ พรุ่งนี้ หรือมะรืนนี้ เราไม่มีอำนาจจะรั้งชีวิตของเราไว้ได้ และเมื่อพระเจ้าทรงตัดสินพระทัยว่าถึงเวลาที่เราต้องไปแล้ว ก็ไม่มีใครสามารถหยุดยั้งไว้ได้

เมื่อผมอยู่ในลิเวอร์พูล ผมเป็นโรคหอบหืดจากมลพิษทางอากาศที่นั่น ตอนที่ผมเป็นโรคหอบหืดครั้งแรก ผมไม่รู้ว่าอะไรคือปัญหา เป็นครั้งแรกที่ผมรู้แจ้งในใจว่าผมมีชีวิตอยู่ได้ด้วยลมหายใจเฮือกเดียวนั้น เมื่อผมหายใจไม่ออก ผมไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับผม ผมต่อสู้ที่จะได้ลมหายใจเฮือกหนึ่งเข้าในปอดของผม ผู้ที่ทรมานด้วยโรคหอบหืดก็จะเข้าใจสถานการณ์ที่น่ากลัวนี้ ดูเหมือนว่าทุกลมหายใจที่ได้อาจเป็นการหายใจครั้งสุดท้ายของผม ผมคิดอยู่ว่าผมจะรอดพ้นคืนนี้ไปไหมหนอ ผมไม่ได้ปลุกภรรยาเพราะเธอควรจะได้นอนพัก ดังนั้นผมจึงต่อสู้เองคนเดียวตลอดทั้งคืน เมื่อเธอเห็นผมในตอนเช้า เธอตกใจมาก เพราะหน้าของผมซีดเขียว เธอจึงรีบไปตามหมอทันที

เรามีชีวิตอยู่ด้วยลมหายใจทีละครั้งเท่านั้น ถ้ามีใครมารัดคอเรา เราจะตายภายในหนึ่งหรือสองนาที ชีวิตของเราแขวนอยู่กับลมหายใจเฮือกเดียว ถ้าชีวิตของเราที่ให้กับเราด้วยความไว้ใจ ทรัพย์สมบัติของเราจะยิ่งให้ด้วยความไว้ใจมากเพียงไร ในวันนั้นเมื่อคุณกับผมยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า เราจะต้องรายงานว่าเราดำเนินชีวิตนี้และใช้ทรัพย์สมบัติของเราอย่างไร เราจะต้องตระหนักแก่ใจว่าทรัพย์สมบัติของเราไม่ได้เป็นของเรา ในทางกลับกัน ชีวิตและทรัพย์สมบัติในอาณาจักรของพระเจ้าที่จะประทานให้เราในวันพิพากษาจะเป็นของเราอย่างแท้จริง เมื่อพระเจ้าประทานสิ่งเหล่านั้นให้ พระองค์จะไม่ทรงเอากลับคืน ทรัพย์สมบัติเหล่านี้จะมอบให้เราให้เป็นของเราอย่างแท้จริง (“ของคุณเอง” ลูกา 16:12)

ลอดรูเข็ม

เมื่อเราดูต่อในพระกิตติคุณลูกา เราก็จะมาถึงตอนที่รู้จักกันดีในลูกา 18:24-25

> พระเยซูทอดพระเนตรดูเขาและตรัสว่า “การที่คนร่ำรวยจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนัก! ที่จริงแล้ว ให้ตัวอูฐลอดรูเข็มยังง่ายกว่าที่คนร่ำรวยจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าเสียอีก”

ถ้าคุณเป็นคนร่ำรวย คุณจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้ยากแค่ไหน? คำตอบตามพระคัมภีร์ก็คือ ยากกว่าให้อูฐลอดรูเข็ม! พูดอีกอย่างก็คือ เป็นไปไม่ได้เลย! คุณจะไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้จนกว่าพระเจ้าจะทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ในคุณ คือจะต้องทำให้คุณผอมบางลงจนเหมือนเส้นด้าย

เหล่าสาวกประหลาดใจกับคำกล่าวนี้จึงพูดว่า “ถ้าเช่นนั้นจะมีใครรอดได้” (ข้อ 26) พระเยซูตรัสตอบว่า “สิ่งที่เป็นไม่ได้สำหรับมนุษย์ก็เป็นไปได้สำหรับพระเจ้า” (ข้อ 27) พระเจ้าทรงสามารถเปลี่ยนคนร่ำรวยให้มาเป็นคนยากจน โดยทำให้พวกเขาผอมบางลงเพื่อเขาจะลอดรูเข็มได้ เราเห็นสิ่งนี้ในกรณีของศักเคียส

> มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส เขาเป็นหัวหน้าคนเก็บภาษีและเป็นคนร่ำรวย... และเมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั่น พระองค์แหงนพระพักตร์ดูศักเคียสแล้วตรัสกับเขาว่า “ศักเคียสเอ๋ย รีบลงมาเถอะ เพราะเราจะต้องพักในบ้านของท่านวันนี้”... ศักเคียสยืนขึ้นทูลองค์ผู้เป็นเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า ทรัพย์สินครึ่งหนึ่งของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้กับคนยากจน และถ้าข้าพระองค์ได้โกงของ ๆผู้ใด ข้าพระองค์ยอมใช้คืนให้สี่เท่า” และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “วันนี้ความรอดมาถึงครัวเรือนนี้แล้ว เพราะเขาเป็นบุตรของอับราฮัมด้วย” (ลูกา 19:2 เป็นต้นไป ฉบับ ESV)

ความรอดมาถึงบ้านของศักเคียสแล้ว! เรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร? นั่นจะเห็นได้จากคำมั่นของเขาที่จะให้ทรัพย์สินครึ่งหนึ่งของเขากับคนยากจน นี่คือการอัศจรรย์ที่ทำให้คนรวยกลายมาเป็นคนจน! คุณอาจพูดได้ว่าศักเคียสยังมีเหลือไว้สำหรับตัวเองอีกครึ่งหนึ่ง มันไม่ใช่เช่นนั้น ปัญหาคือว่าศักเคียสได้โกงคนมากมาย เขาจะให้ทรัพย์สินครึ่งหนึ่งกับคนยากจน และอีกครึ่งหนึ่งชดใช้ให้กับคนที่เขาโกงมา ที่จริงเขาเสนอที่จะชดใช้คืนให้พวกเขาถึงสี่เท่า เมื่อเขาได้ชดใช้แล้ว ก็ไม่เหลืออะไรเลย คุณอาจพูดได้ว่าอูฐนั้นถูกรีดจนผอมบางลงเหมือนเส้นด้าย ตอนนี้เขาสามารถลอดรูเข็มได้

ความร่ำรวยของอับราฮัม

บางคนอาจแย้งว่าพระเจ้าต้องการให้เราร่ำรวยเพราะอับราฮัมก็ร่ำรวย และยิ่งไปกว่านั้น อับราฮัมเป็นคนที่เดินกับพระเจ้า ข้อโต้แย้งนี้จะช่วยปลอบใจอย่างไม่สิ้นสุดให้กับคนที่ต้องการจะปลอบจิตสำนึกของพวกเขาเองให้รู้สึกผิดน้อยลงกับความร่ำรวยของพวกเขา แต่การโต้แย้งกลับกลายเป็นอุปสรรค

ประการแรกคือ พระคัมภีร์เดิมใช้มาตรฐานที่แตกต่างจากพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเป็นมาตรฐานทางโลกโดยที่พระพรทั้งสิ้นเป็นพระพรทางโลก ในขณะที่พระคัมภีร์ใหม่นั้น พระพรทั้งสิ้นเป็นพระพรฝ่ายวิญญาณ ที่จริงเอเฟซัสบทที่ 1 ทั้งหมดอธิบายความจริงอันอัศจรรย์ว่าพระเจ้าได้ทรง “อวยพระพรเราในพระคริสต์ด้วยพระพรฝ่ายวิญญาณทุกอย่างในสวรรคสถาน” (ข้อ 3) นี่ตรงกันข้ามกับพระพรในพระคัมภีร์เดิมที่ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องสุขภาพ ความมั่งคั่ง และชีวิตที่ยืนยาว ชนอิสราเอลได้รับคำสัญญาว่าจะมีความมั่งคั่งทางโลกและเก็บ

เกี่ยวผลผลิตได้มาก ภายใต้เงื่อนไขของการเชื่อฟังพระเจ้า พระพรทางโลกเหล่านี้ได้สัญญาไว้กับชนอิสราเอลผู้เป็นประชากรโลกของพระเจ้า

อับราฮัมเป็นคนร่ำรวย แต่เขาก็ยังทำสงครามกับบรรดากษัตริย์ด้วย ตามพระคัมภีร์ใหม่นั้น นี่เป็นสิ่งที่ไม่อนุญาตให้คริสเตียนที่เป็นคริสตจักรทำ (เปรียบเทียบมัทธิว 26:52 “คนเหล่านั้นที่จับดาบจะต้องพินาศด้วยดาบ”) ในฐานะคริสตจักร เราไม่สามารถจับอาวุธต่อต้านความอธรรมได้ แต่อับราฮัมทำเช่นนั้น นี่เป็นการตีความที่ไม่ถูกต้องที่จะมาถกเถียงจากกรณีของอับราฮัม เพราะเขาอยู่ในยุคก่อนและพันธสัญญาก่อน ถ้าเราบอกว่าสามารถเอาอับราฮัมมาเป็นมาตรฐานในพันธสัญญาใหม่ในเรื่องความร่ำรวยได้ ถ้าเช่นนั้นก็อนุญาตให้คริสตจักรไปทำสงครามและฆ่าคนได้ แต่ถ้าไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้องที่เราในฐานะคริสตจักรจะทำสงครามเหมือนที่อับราฮัมทำแล้ว (เพื่อช่วยชีวิตโลท) มันถูกต้องหรือไม่สำหรับเราที่อยู่ภายใต้พันธสัญญาใหม่จะยึดถือมุมมองของเราในเรื่องความร่ำรวยจากพระคัมภีร์เดิม

ประการที่สอง อับราฮัมไม่ได้แสวงหาความร่ำรวย พระเจ้าเป็นผู้ประทานความมั่งคั่งแก่เขา เพราะเขาเป็นคนชอบธรรม นั่นคือหลักของพระคัมภีร์เดิม พระเจ้าประทานความร่ำรวยให้แก่เขา (ปฐมกาล 24:35) แม้ถ้าพระเจ้าจะทรงให้เรามั่งมีในปัจจุบัน นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าภายใต้พระคัมภีร์ใหม่ เรามีสิทธิที่จะสะสมมันไว้เพื่อตัวเอง ดังที่เห็นในอุปมาเรื่องเศรษฐีโง่ ปัญหาของเศรษฐีโง่ผู้นี้ไม่ได้อยู่ที่ว่าเขาเป็นคนร่ำรวย (พระเจ้าเป็นผู้ประทานผลผลิตที่ดีให้เขาเก็บเกี่ยว) แต่อยู่ที่ว่า เขาได้สะสมมันไว้เพื่อตัวเขาเอง

ถ้าวันหนึ่งคุณเกิดร่ำรวยจากมรดก คุณสามารถพูดได้อย่างถูกต้องว่า พระเจ้าเป็นผู้ที่ทำให้คุณร่ำรวยโดยที่คุณไม่ได้หามาเลย และไม่ใช่ความผิดของคุณที่คุณมีชื่อให้เป็นผู้รับผลประโยชน์ตามพินัยกรรมของผู้เสียชีวิต ไม่ใช่ความผิดของคุณเลยที่อยู่ดี ๆก็ได้รับเงินหลายล้าน แต่คำถามอยู่ที่ว่าคุณจะทำอย่างไรกับมันต่างหาก

ประการที่สาม อับราฮัมไม่เคยสนใจความร่ำรวย ซึ่งไม่ใช่เรื่องปกติสำหรับคนรวย ดังที่เราเห็นในฮีบรู 11 (ข้อ 9,10,15,16) เขาไม่ได้สนใจสิ่งของของโลกนี้ แต่รอคอยบ้านเมืองนิรันดร์ซึ่งมีรากฐานที่สถาปนิกและผู้สร้างคือพระเจ้า ใจของเขาปักอยู่ที่บ้านเมืองที่ดีกว่า นั่นคืออาณาจักรสวรรค์

ท่าทีที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางนี้เป็นลักษณะเฉพาะของอับราฮัม เขาอุทิศตนแด่พระเจ้าอย่างมาก แม้เมื่อพระเจ้าขอให้เขาถวายอิสอัคบุตรชายของเขา เขาก็เต็มใจ ลูกชายของเขามีความหมายกับเขามากกว่าความมั่งคั่งทั้งหมดของเขา แต่เขาก็เต็มใจที่จะสละทุกสิ่งแม้กระทั่งลูกชายของเขาเองเพื่อพระเจ้า ถ้าเรามีการอุทิศตนเช่นนั้น เราก็อาจจะเริ่มพูดถึงการให้อับราฮัมเป็นมาตรฐานได้

ความร่ำรวย แหล่งที่มาของความมั่นคง

เราเห็นจากพระคัมภีร์ว่า เราไม่สามารถจะเป็นคนฝ่ายวิญญาณหรือคนชอบธรรมได้ ถ้าเราไม่ได้เป็นคนยากจน อันตรายของความร่ำรวยก็คือ การที่เราจะต้องพึ่งความร่ำรวยเพื่อความมั่นคงของเรา ทำไมคนจึงอยาก จะรวยตั้งแต่แรก? เหตุผลหลักก็คือเพื่อความมั่นคง

คุณวางใจในพระเจ้ามากแค่ไหน? ถ้าพระเจ้าบอกให้คุณทำ คุณจะกล้าเดินผ่านป่าที่เต็มด้วยเสือโคร่งด้วยความวางใจในพระเจ้าเท่านั้นไหม? คุณอาจพูดว่า "ฉันวางใจในพระเจ้า แต่เสือมีเขี้ยว ฉันเลยไม่แน่ใจว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าจะแข็งแรงพอที่จะปกป้องฉันให้พ้นจากเขี้ยวเสือ" คุณคงจะรู้สึกมั่นคงปลอดภัยมากกว่าถ้ามีปืนลูกซองสักกระบอกอยู่ในมือคุณ คุณจะได้คอยเหนี่ยวไกเอาไว้เวลาคุณเดินป่า คุณให้ความไว้วางใจไว้ที่ไหน? ก็ไว้ที่อาวุธของคุณ

เราอาจพูดว่า "เราต้องไม่ทดสอบพระเจ้า การวางใจพระเจ้าเท่านั้นจะเป็นการทดสอบพระองค์ คุณไม่ควรให้พระเจ้าทำเพื่อคุณในสิ่งที่คุณทำได้เอง ฉะนั้นก่อนจะเข้าป่า ฉันจะซื้อปืนลูกซองแบบมีกล้องติดปืนและขึ้นลำยิงซ้ำได้รวดเร็ว เพราะถ้าฉันยิงพลาดและต้องคอยบรรจุกระสุนใหม่ก็อาจถึงแก่ชีวิตได้!" ดังนั้นคุณจึงไว้วางใจในปืนลูกซองของคุณ ถ้าพระเจ้าบอกให้คุณไปโดยไม่มีปืน คุณก็จะพูดว่า "พระองค์เจ้าข้า โลกนี้มีอันตรายเกินไป"

บ้านส่วนใหญ่ในอเมริกาจะมีปืนกัน มีเขียนในรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาว่าให้คุณมีสิทธิ์ครอบครองอาวุธปืนได้ บางคนมีหลายกระบอกจนจะเป็นคลังสรรพาวุธไปแล้ว ช่วงที่ผมไปฟลอริด้า เมื่อผมมองหาอุปกรณ์ว่ายน้ำและดำน้ำ ผมเดินเข้าไปในร้านหนึ่งที่ไม่ได้ขายเฉพาะแต่อุปกรณ์ที่ผมมองหาเท่านั้น แต่ยังขายอาวุธปืนด้วย มีทั้งปืนกล ปืนลูกซอง และปืนพกทุกชนิด ผมมองดูอาวุธเหล่านี้ด้วยความตื่นตาตื่นใจ ซึ่งบางอย่างผมไม่เคยเห็นมาก่อน พนักงานขายเข้ามาถามผมว่าอยากจะซื้อหรือไม่ ผมยังสามารถไปลองยิงที่หลังร้านได้ด้วยซ้ำ!

ครั้งหนึ่งผมไปเยี่ยมเพื่อนคนหนึ่งในลอส แองเจลลิส[27] พอถึงตอนเย็นผมจึงถามเขาว่า "เราไปเดินเล่นในสวนสาธารณะกันไหม?"

เขาพูดว่า "เดินเล่นในสวนสาธารณะเหรอ? มันค่ำแล้วนะ คนที่สติดี ๆเขาไม่เดินในเวลานี้กันหรอก!"

"ถ้างั้นจะมีสวนไว้ทำไม ถ้าคุณไปเดินเล่นไม่ได้?"

"เราเดินกันตอนกลางวัน ไม่ใช่ตอนเย็น"

---

[27] Los Angeles

เมื่อเขาเห็นว่าผมผิดหวัง เขาจึงพูดว่า “แต่เอาเถอะ เราจะไปเดินกัน แต่ถ้าคุณไม่ว่าอะไร ผมจะพกปืนของผมไปด้วย”

“พกปืนหรือ? แค่ไปเดินเล่นในสวนสาธารณะนี่นะ? แต่ถ้าทำให้คุณรู้สึกปลอดภัย ก็ตามใจเถอะ”

เขาจึงเอาปืนของเขาไปด้วย ผมรู้สึกหย่อนใจเมื่ออยู่ในสวนสาธารณะ ในขณะที่เขากังวลใจ ทุกครั้งที่มีคนเดินตามหลังเรา เขาจะหันไปมองและเตรียมปืนของเขาพร้อม ผมจึงพูดว่า “ถ้ามันจะทำให้คุณประสาทกิน ก็กลับบ้านกันเถอะ” ใครที่อยากจะปล้นจี้ผม สายตาของเขาต้องแย่มาก ๆ เพราะถ้าอยากได้ เขาจะได้แค่สิบดอลลาร์จากกระเป๋าของผม

พระเยซูทรงเป็นองค์เจ้านายของเรา

เพื่อเข้าใจว่าทำไมพระคัมภีร์จึงบอกว่า เราไม่สามารถรับใช้เงินทองได้ เราจะต้องพิจารณาความหมายของคำเรียก “องค์ผู้เป็นเจ้า”[28] นี่เป็นคำที่เรียกพระเยซูบ่อย ๆในพระคัมภีร์ใหม่ พระเยซูทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าเพราะ “พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ ให้เป็นทั้งองค์ผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์” (กิจการ 2:36)

คำว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) หมายถึง “ผู้ที่เป็นเจ้านาย” เมื่อผมเรียกใครสักคนว่า “เจ้านาย” หรือ “นาย” นี่บอกอะไรถึงความสัมพันธ์ของผมกับคนนั้น? มันกำลังบอกว่าผมเป็นคนรับใช้ของคนนั้น บรรดาคริสเตียนก็เรียกพระเยซูว่าเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของพวกเขาในแง่ไหน? พระองค์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าผู้ที่เป็นเจ้านายของพวกเขาไหม? คุณเห็นตัวเองเป็นคนรับใช้ไหม? เราส่วนใหญ่ไม่เคยเป็นคนรับใช้ ดังนั้นเราจึงใช้คำ “คนรับใช้” โดยไม่ได้เข้าใจความหมายหรือความสำคัญของคำนั้น

คำเรียก “องค์ผู้เป็นเจ้า” ผู้ที่เป็นเจ้านายนั้น แสดงถึงพลังอำนาจและสิทธิอำนาจ ไม่ใช่พลังอำนาจทางกายโดยพื้นฐาน แต่เป็นพลังอำนาจที่ควบคุม ถ้าคุณเรียกใครสักคนว่า “เจ้านาย” แสดงว่าคุณยอมรับสิทธิอำนาจของเขาที่จะควบคุมชีวิตของคุณ ถ้าคุณไม่ยอมรับว่าพระเยซูทรงมีสิทธิที่จะควบคุมชีวิตของคุณ คุณก็ไม่ควรจะเรียกพระองค์ว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” ไม่เช่นนั้นคุณจะทำให้คำเรียกนั้นไม่มีความหมาย เหมือนที่เราพูดมาก่อนหน้านี้เกี่ยวกับการเป็นกษัตริย์แต่ในนามตามรัฐธรรมนูญ คริสเตียนจำนวนมากเรียกพระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” เป็นคำเรียกตามมารยาทหรือตามธรรมเนียม แต่ไม่ได้ให้พระองค์ทรงควบคุมชีวิตของพวกเขา

ไม่มีใครสามารถพูดว่า “พระเยซูเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า” อย่างที่หมายความอย่างนั้นจริง ๆได้ นอกจากจะพูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 โครินธ์ 12:3) นั่นเป็นงานภายในของพระวิญญาณที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา เช่นเดียวกับที่เศรษฐีหนุ่มไม่สามารถจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้ เว้นแต่เขาจะได้รับการเปลี่ยนแปลงโดย

[28] Lord หรือ “ผู้เป็นเจ้านาย”

ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ดังนั้นคุณและผมก็ไม่สามารถจะเรียกพระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” จากใจของเราได้ เว้นแต่จะโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

คำภาษากรีกของ “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord, *kyrios*) ยังหมายถึงผู้เป็นเจ้าของทาสด้วย ด้วยเหตุนี้ทาสจึงเรียกนายของตนว่า “ผู้เป็นเจ้า หรือผู้เป็นนาย” (Lord) คุณไม่สามารถเรียกพระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” ได้ เว้นแต่คุณจะเป็นผู้รับใช้หรือทาสของพระองค์ ในพระคัมภีร์ใหม่นั้น “คนรับใช้” และ “ทาส” เป็นคำเดียวกันในภาษากรีก (*doulos*)

ทาสคืออะไร? พจนานุกรมฉบับอ็อกซ์ฟอร์ด[29]ให้ความหมายของทาสว่า “บุคคลที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของและต้องรับใช้เขา” เมื่อใช้กับเราที่เกี่ยวกับพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้า ก็หมายความว่าคุณสามารถจะเรียกพระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” ได้ก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงเป็นเจ้าของตัวคุณอย่างแท้จริงเท่านั้น เพราะไม่เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ไม่ใช่“องค์ผู้เป็นเจ้า” ของคุณ พจนานุกรมพระคัมภีร์ของฮาร์เปอร์[30] ให้ความหมายของการเป็นทาสว่า “คือการที่คนหนึ่งอยู่ใต้การปกครองของอีกคนหนึ่งอย่างสมบูรณ์” ถ้าคุณไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองของพระเยซูอย่างสิ้นเชิง คุณก็ไม่สามารถจะเรียกพระองค์ว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” ได้

การเป็นทาสในสมัยพระคัมภีร์ใหม่

การเป็นทาสเป็นเรื่องปกติในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ สังคมโรมันนั้นถูกสร้างขึ้นบนระบบที่มีทาสทั้งทางสังคมและทางเศรษฐกิจ ทาสเป็นรากฐานของสังคมนั้น คนทุกประเภทสามารถมาเป็นทาสได้ ทาสคนหนึ่งอาจมีความเชี่ยวชาญหรืออาจไม่มีความเชี่ยวชาญก็ได้ เขาอาจเป็นนักกฎหมาย เป็นหมอ เป็นนายช่าง หรืออาจเป็นผู้ใช้แรงงานทั่วไป ความเป็นทาสครอบคลุมอยู่ในทุกแวดวงของสังคม และทุกอาชีพ ตั้งแต่มีความเชี่ยวชาญจนถึงไม่มีความเชี่ยวชาญ

การมาเป็นทาสนั้นมีอยู่สามทาง

1. ถูกจับกุมในสงคราม

ทางแรกที่คนจะมาเป็นทาสได้ก็คือ ถูกจับในสงคราม ทาสจำนวนมากในสมัยพระคัมภีร์ใหม่เป็นเชลยสงคราม ใครก็สามารถถูกจับและมาเป็นทาสได้ โดยไม่คำนึงถึงอาชีพหรือสถานะทางสังคมของเขา ชาวโรมัน

[29] Oxford Dictionary
[30] Harper’s Bible Dictionary

จะผูกทวนสามอันเข้าด้วยกันเพื่อทำเป็นแอก (ทางลอด) และเชลยสงครามจะต้องผ่านแอกนั้นในพิธีที่เรียกว่า “ลอดใต้แอก”[31] ในพิธีนั้นทุกคนที่ผ่านใต้แอกจะมาเป็นทาส

กองทัพโรมันก็เหมือนกองทัพส่วนใหญ่ที่จะนำเชลยสงครามของพวกเขากลับไปยังกรุงโรมและเมืองอื่น ๆ และขายเชลยเหล่านี้ให้เป็นทาสของผู้ซื้อที่เป็นพลเรือน เงินที่ได้จากการขายเชลยจะช่วยจุนเจือเงินทุนให้กับกองทัพ เชลยเหล่านี้จะถูกนำไปที่ตลาดกลางในกรุงโรมหรือเมืองอื่น ๆ และจะถูกขายในราคาที่กำหนดหรือถูกประมูลให้กับผู้เสนอราคาสูงสุด ผู้ซื้อก็จะได้เป็นเจ้าของพวกเขาในฐานะทาสของพวกเขา ทาสเหล่านี้ได้ถูกซื้อมาด้วยราคาสูง และตอนนี้พวกเขาก็เป็นของบางคน

2. เกิดจากพ่อแม่ที่เป็นทาส

ทางที่สองที่คนคนหนึ่งจะมาเป็นทาสได้ก็คือ เกิดมาเป็นทาส ถ้าแม่ของเขาเป็นทาส เขาก็จะเกิดมาเป็นทาส

3. ถูกขายไปเป็นทาส

ทางที่สามที่คนคนหนึ่งจะมาเป็นทาสได้ก็คือ ถูกขายให้เป็นทาส ถ้าพ่อแม่ของเด็กชายหรือเด็กหญิงนั้นยากจน พ่อแม่อาจจะขายลูกของเขาไปเป็นทาสเพื่อใช้หนี้ หรือหาเงินมาใช้จ่ายกับสิ่งจำเป็น ครอบครัวที่ยากจนบางครอบครัวมีลูกมาก และบางครั้งพวกเขาก็ขายลูก ๆไปเป็นทาส ถ้าพวกเขาไม่มีลูกที่จะขาย บางครั้งพวกเขาก็จะขายตัวเองไปเป็นทาส

การเปรียบสามประการของการเป็นทาส

ในพระคัมภีร์ใหม่นั้น การมาเป็นทาสทั้งสามทางนำมาใช้กับเราในเชิงเปรียบเทียบ ประการแรก เรามาเป็นทาสของบาปโดยการเป็นเชลยของบาป ประการที่สอง เราเกิดมาจากพ่อแม่ที่พวกท่านเองเป็นทาสของบาป ประการที่สาม เราขายตัวเราเองไปเป็นทาสของบาป ไม่ว่าจะสมัครใจหรือไม่ได้สมัครใจก็ตาม

การเปรียบอย่างแรก การมาเป็นทาสโดยการถูกจับไป ที่พูดถึงใน 2 เปโตร 2:19 ซึ่งพูดถึงเราที่พ่ายแพ้ต่อบาปและมาเป็นทาสของบาป เราก็มาเป็นทาสของมารเช่นกันโดยถูกมันดักจับ (2 ทิโมธี 2:26) แต่เรายังมีความหวัง เพราะพระเจ้าได้ทรงปลดปล่อยเราจากการเป็นทาสบาป โดยมีชัยชนะเหนือมารซาตานและอำนาจ

[31] มาจากธรรมเนียมปฏิบัติโบราณที่ทำให้ศัตรูที่พ่ายแพ้ต้องอับอายโดยให้เดินลอดใต้แอกซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของกองทัพที่ได้รับชัยชนะ

ของความมืด (โคโลสี 1:13) ทรงย้ายเราออกจากการอยู่ภายใต้การครอบครองของซาตาน มาอยู่ภายใต้การครอบครองของพระคริสต์

การเปรียบอย่างที่สอง การเป็นทาสโดยกำเนิดนั้นเปาโลอธิบายไว้ในกาลาเทีย 4:21-31

การเปรียบอย่างที่สาม การถูกขายไปเป็นทาส ซึ่งเห็นได้ทั้งในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ อพยพ 21:7-11 กล่าวถึงกรณีเด็กที่ถูกขายไปเป็นทาสเพื่อใช้หนี้ อพยพ 22:3 พูดถึงขโมยคนหนึ่งที่ถูกขายไปเป็นทาสเพราะเขาไม่มีเงินใช้คืนสิ่งที่เขาขโมยไป 1 ซามูเอล 2:5 (และทำนองเดียวกันในเลวีนิติ 25:47 เป็นต้นไป) พูดถึงคนที่ขายตัวเองเป็นทาสเพราะความยากจนหรือความอดอยาก

คนหนึ่งคนใดอาจขายตัวเองไปเป็นทาสได้เพราะความแร้นแค้นหรือเพราะความอดอยากอย่างที่เห็น

การเปรียบอย่างที่สาม การถูกขายไปเป็นทาสนั้นเด่นชัดในพระคัมภีร์ใหม่โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรมบทที่ 6 โดยเฉพาะ ข้อ 16-22 แต่ข้อ 22 ให้ความหวังเรื่องอิสรภาพแก่เราว่า “แต่บัดนี้ ท่านเป็นอิสระจากบาป และได้มาเป็น*ทาสของพระเจ้า*แล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือชีวิตที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์ และสุดท้ายก็คือชีวิตนิรันดร์” (โรม 6:22)

เมื่อก่อนเราเคยเป็นทาสของบาป แต่ในชีวิตใหม่เราเป็นทาสของพระเจ้าและเกิดผลสำหรับความชอบธรรม คำกล่าวก่อนหน้านี้ที่ว่าเราจะเป็นคนชอบธรรมไม่ได้ถ้าเราไม่ได้เป็นคนยากจนนั้น ได้นำเรากลับมาถึงจุดสำคัญนี้เกี่ยวกับความเป็นทาสก็คือ ภายใต้บทบัญญัติแล้ว ทาสไม่ได้เป็นเจ้าของอะไรเลย ทุกสิ่งที่ทาสมีรวมทั้งชีวิตของเขาเองก็เป็นของนายของเขา ถ้าคุณเป็นทาสของพระคริสต์ทุกสิ่งที่คุณมี ไปจนถึงเงินทุกบาททุกสตางค์ที่อยู่กับคุณนั้นเป็นของพระองค์ ไม่ได้เป็นของคุณ ทาสเป็นคนยากจนก็เพราะเขาไม่ได้เป็นเจ้าของสิ่งใดเลย แม้แต่ชีวิตของเขาเองด้วยซ้ำ

ทาสในสังคมโรมันได้รับการเลี้ยงดู

แต่ในกฎหมายของโรมันนั้น ทาสมักจะได้รับเงินเพื่อใช้ส่วนตัว เขาสามารถใช้ซื้อของส่วนตัว เช่นเสื้อผ้า ไม่มีนายคนไหนอยากให้ทาสของเขานุ่งผ้าขี้ริ้วเดินไปไหนมาไหน เพราะจะทำให้ชื่อนายเสื่อมเสีย เขาต้องการให้ทาสของเขาแต่งตัวดีเพื่อที่เพื่อน ๆของเขาจะพูดได้ว่า “ทาสของเขา ได้รับการดูแลอย่างดี” ชาวโรมันก็เหมือนกับชาวจีนและชาวญี่ปุ่นตรงที่ให้ความสำคัญกับ “หน้าตา” นายไม่อยากถูกมองว่าเป็นเจ้าของทาสที่แย่ แต่อยากถูกมองว่ามีทาสที่ขยัน อยู่ดีกินดี และได้รับการดูแลอย่างดี

นายทาสจะให้เงินติดตัวกับทาสของเขา ที่เขาเอาไปใช้ตามที่ต้องการ เขาอาจใช้ซื้อขนม หรือใช้เงินนั้นไปลงทุน หรือให้คนอื่นยืมก็ได้ ทาสมีอิสระในการใช้เงินนั้น แต่ถ้าจะพูดกันจริง ๆและตามกฎหมายแล้ว เงินนั้นก็

ยังเป็นของนาย สิ่งใดก็ตามที่เขาซื้อด้วยเงินนั้น อาจเป็นเสื้อผ้า ก็เป็นของนายของเขา ไม่ใช่ของเขาเอง ถ้าจะพูดกันจริง ๆและตามกฎหมายแล้ว กำไรใด ๆที่เขาได้จากเงินที่เขาไปลงทุน ก็เป็นของนายของเขา พูดได้ว่าทาสยากจนตามคำนิยาม เพราะตามกฎหมายแล้วเขาไม่ได้เป็นเจ้าของสิ่งใดเลย

แต่ในสังคมของโรมัน คุณจะดูไม่ออกว่าคนนั้นเป็นทาสหรือไม่ใช่ทาส เมื่อเขาเดินผ่านคุณตามที่สาธารณะ คุณจะดูไม่ออกเลยจากการแต่งตัวของเขา และไม่มีเครื่องหมายอะไรบ่งชี้ว่าเขาเป็นทาส ในฮ่องกงทุกวันนี้ก็มีผู้หญิงฟิลิปปินส์จำนวนมากมาทำงานเป็นผู้ช่วยงานบ้าน คุณจะมองไม่ออกจากรูปลักษณ์ภายนอกได้ว่าเป็นคนทำงานบ้านหรือว่าเป็นนักท่องเที่ยวกันแน่ คุณจะมองไม่ออกจากรูปลักษณ์ภายนอก

เราเป็นทาสของพระเจ้า

อะไรคือหลักเกณฑ์ในการพูดว่า เราจะเป็นคนฝ่ายวิญญาณหรือเป็นคนชอบธรรมไม่ได้ ถ้าเราไม่ได้เป็นคนยากจน? คำตอบก็คือ เราไม่สามารถจะเป็นคนฝ่ายวิญญาณหรือเป็นคนชอบธรรมได้ ถ้าไม่ได้เป็นทาสของพระเจ้า ทุกสิ่งที่เรามีรวมทั้งชีวิตของเราเป็นของพระเจ้า การมอบที่แท้จริงเกี่ยวข้องกับการยอมจำนนชีวิตของเราทั้งหมดและทุกสิ่งที่เรามีต่อพระเจ้า

ถ้าคุณเป็นคริสเตียนที่ยอมมอบ คุณจะยอมรับว่าเงินทุกบาททุกสตางค์ในบัญชีธนาคาร ทุกบาททุกสตางค์ที่หามาได้นั้นเป็นของพระเจ้า และคุณจะไม่มีเสรีภาพที่จะใช้ทำอะไรตามความพอใจของคุณได้ เมื่อคุณให้พระเจ้าควบคุมชีวิตของคุณอย่างสมบูรณ์ คุณจะถามพระองค์ว่าจะให้คุณทำอย่างไรกับเงินนั้น บางทีอาจมีบางคนที่ขัดสน เมื่อผมให้เงินกับคนที่ขัดสน สุดท้ายแล้วก็ไม่ใช่ผมที่ให้ แต่เป็นพระเจ้าที่ให้เงินเขาผ่านทางผม ผมจะได้ไม่รู้สึกภูมิใจในตัวเอง หรือจะพูดกับตัวเองว่า “ผมเป็นคนชอบธรรมที่ให้เงินเขาไป 1,000”[32] เราไม่มีอะไรจะอวดได้ เพราะทาสไม่มีอะไรจะอวดได้ เราไม่มีความชอบธรรมของตัวเอง แต่คุณจะได้คำชมเชยจากพระเจ้า เมื่อพระองค์ตรัสว่า “เจ้าทำถูกแล้ว ที่ให้เงิน 1,000 นั้นตามความประสงค์อย่างมากของเรา” คุณจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้าแม้ว่าคุณไม่มีอะไรในตัวเองจะอวดได้ก็ตาม

การมอบทั้งหมดเรียกร้องความเต็มใจที่จะเป็นทาสของพระเจ้า “ท่านถูกซื้อไว้ด้วยราคาสูง ฉะนั้นจงถวายเกียรติพระเจ้าด้วยร่างกายของท่านเถิด” (1 โครินธ์ 6:20) และ “ท่านถูกซื้อไว้ด้วยราคาสูง” (1 โครินธ์ 7:23)

---

[32] ต้นฉบับคือ 100 ดอลลาร์

ทาสและมิตรสหาย

> “ไม่มีผู้ใดมีความรักยิ่งใหญ่กว่านี้แล้ว ที่เขาสละชีวิตของเขาเพื่อสหายของเขา ถ้าท่านทำตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็เป็นมิตรสหายของเรา เราจะไม่เรียกท่านว่าคนรับใช้อีกต่อไป เพราะคนรับใช้ไม่รู้ว่านายทำอะไรบ้าง แต่เราได้เรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะทุกสิ่งที่เราได้เรียนรู้จากพระบิดาของเรา เราได้ให้พวกท่านทราบแล้ว” (ยอห์น 15:13-15 ฉบับ NIV)

พระเยซูได้ทรงไถ่เราโดยสละพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อเรา (กาลาเทีย 3:13) ในยอห์น 15:13-15 ที่เพิ่งอ้างอิงบอกว่า เมื่อคนนั้นสละชีวิตของเขาเพื่อคนอื่น เขาก็ไม่ได้ปฏิบัติต่ออีกคนหนึ่งเหมือนทาสแต่เหมือนมิตรสหาย

พระเยซูทรงปฏิบัติกับเราเหมือนมิตรสหาย ไม่ใช่เหมือนทาส ทั้งที่ความจริงนั้นเราเป็นทาสของพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงไถ่เราด้วยพระโลหิตของพระบุตรที่รักของพระองค์ นั่นไม่ได้หมายความว่าพระเยซูทรงปฏิบัติกับเราเพียงเป็นทาสเท่านั้น ขั้นต่อไปก็คือ เราในฐานะมิตรสหายของพระองค์นั้นทำให้เรามีความสัมพันธ์ที่พิเศษกับพระเยซูและพระบิดาของพระองค์ ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ยินจากพระบิดา พระองค์ก็ได้ทรงสำแดงให้พวกเรารู้แล้ว

การเป็นทาสและมิตรสหายในเวลาเดียวกันนั้นเป็นไปได้ ตามในพระคัมภีร์ บางครั้งมิตรภาพก็เป็นความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าการเป็นบุตรเสียอีก ความสัมพันธ์แบบพ่อลูกไม่จำเป็นต้องเป็นความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดที่สุดระหว่างคนสองคน เขาอาจเป็นบุตรแต่ก็เป็นศัตรูได้ เหมือนกรณีของดาวิดกับอับซาโลม ในจุดหนึ่งของชีวิต ศัตรูตัวร้ายที่สุดของดาวิดก็คืออับซาโลมลูกชายของเขา ที่พยายามจะเอาชีวิตของดาวิดและราชอาณาจักรของเขาด้วย นี่เป็นเรื่องราวที่เจ็บปวดที่สุดเรื่องหนึ่งในพระคัมภีร์เดิม ดังนั้นการเป็นบุตรจึงไม่จำเป็นว่าจะเป็นสิ่งที่ดีในตัวของมันเอง แต่เมื่อคนนั้นเป็นทั้งมิตรสหายและเป็นบุตรด้วย นั่นก็สวยงามอย่างแท้จริง

คำถามสุดท้าย

มันถูกต้องไหมที่จะพูดว่า เราไม่จำเป็นที่จะต้องยากจนจริงๆเพื่อจะเป็นคนชอบธรรม โดยมีเงื่อนไขว่าเขามีท่าทีที่ถูกต้องต่อความร่ำรวย นั่นคือ เขายอมรับว่าสิ่งที่เขามีเป็นของพระเจ้า ไม่ใช่ของตัวเขาเอง? ใช่ หากเราไม่ได้ล้อเล่นกับพระเจ้าโดยพูดว่า “ทุกสิ่งเป็นของพระเจ้า” แต่จริงๆแล้ว “ทุกสิ่งเป็นของฉัน” ในพระคัมภีร์นั้นการใช้ทรัพย์สมบัติของคนคนหนึ่งเป็นสิ่งที่สมัครใจ เพราะการเชื่อฟังนั้นเป็นไปโดยสมัครใจ แต่ถ้าเราล้อเล่นกับพระเจ้า เราก็กลับไปสู่การเป็นกษัตริย์แต่เพียงในนามตามรัฐธรรมนูญ ที่องค์ผู้เป็นเจ้าไม่ได้เป็นองค์ผู้เป็นเจ้านายของเราจริงๆ เราสามารถพูดได้อย่างเดียวกันนี้กับพระบุตรของพระองค์ ถ้าพระเยซูไม่ได้

เป็นองค์ผู้เป็นเจ้าผู้ที่เป็นเจ้านายของเรา พระองค์ก็ไม่ใช่พระผู้ช่วยให้รอดของเราด้วย ถ้าเป็นเช่นนั้นเราก็กำลังล้อเล่นกับความรอดที่นิรันดร์ของเรา!

แต่คนที่จริงใจกับการปกครองของพระเจ้าเหนือชีวิตและทรัพย์สมบัติของเขา ไม่นานก็จะพบว่าพระเจ้าจะทรงชี้แนะเขาว่าจะทำอย่างไรกับความร่ำรวยนั้น ถ้าคุณพร้อมที่จะเชื่อฟังคำชี้แนะของพระองค์ จะมีสิ่งที่มาถึงคุณมากขึ้นอย่างไม่ขาดสาย

ข้อสังเกตปิดท้ายคือ เราต้องไม่ทิ้งทุกสิ่งที่เรามีโดยไม่ยั้งคิด เราต้องดำเนินตามวิธีการในพระคัมภีร์ เพื่อว่าทุกสิ่งจะทำไปอย่างถูกต้อง รอบคอบ และเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า

บทที่ 5

การมอบในทางปฏิบัติ

เรื่องการมอบในพระคัมภีร์นั้นเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตในทางปฏิบัติมากกว่าเป็นทฤษฎี เราได้เห็นสิ่งนี้เมื่อเราอ่านพระกิตติคุณลูกาเพื่อดูว่าพระเยซูตรัสอย่างไรเกี่ยวกับความร่ำรวย ตอนนี้เราจะดูจากพระคัมภีร์บางตอนในคำสอนของเปาโล เริ่มต้นด้วย 1 ทิโมธี 6:9-10

> แต่คนที่อยากร่ำรวย ก็ตกอยู่ในการทดลองและกับดัก และตกในความปรารถนาที่โง่เขลาและเป็นภัย ซึ่งทำให้ผู้คนจมดิ่งสู่ความพินาศและความย่อยยับ เพราะการรักเงินทองเป็นรากเหง้าของความชั่วทุกชนิด และด้วยความโลภอยากได้นี่เอง บางคนจึงละทิ้งความเชื่อและตัวของเขาเองต้องตรอมตรมด้วยความทุกข์มากมาย (1 ทิโมธี 6:9-10 ฉบับ HCSB)

คนที่รักร่ำรวยจะตกอยู่ในการทดลองและกับดัก และจมดิ่งสู่ความพินาศและความย่อยยับ การรักเงินทองเป็นรากเหง้าของความชั่วทุกชนิด เงินทองเป็นเพียงแค่แผ่นกระดาษหรือแผ่นทอง แต่ใจที่ปรารถนาเงินทองได้ทำให้หลายคนหลงไปจากความเชื่อ ตัวของเขาเองต้องตรอมตรมด้วยความทุกข์มากมาย ข้อก่อนหน้าพระคัมภีร์ตอนนี้เปาโลกล่าวใน 1 ทิโมธี 6:6-8 ว่า

> แต่การอยู่ในทางของพระเจ้าพร้อมกับความพอใจก็เป็นกำไรอย่างมาก เพราะเราไม่ได้นำสิ่งใดติดตัวเข้ามาในโลก และเราก็ไม่สามารถนำสิ่งใดออกไปได้เช่นกัน ถ้าเรามีอาหารและมีเสื้อผ้าสวมใส่ เราก็ควรพอใจกับสิ่งเหล่านี้ (ฉบับ HCSB)

ถ้าเรามีอาหารและมีเสื้อผ้าสวมใส่ เราก็ควรจะพอใจแล้ว แต่ปัญหาของเราก็คือ เราไม่เคยพอใจกับสิ่งที่เรามี มีความแตกต่างอย่างมากระหว่างความจำเป็นกับความโลภ สิ่งที่เราจำเป็นนั้นมีน้อยกว่าความต้องการที่โลภของเรา ความโลภคือการไม่เคยพอใจกับเงินไม่ว่าจะมีจำนวนเท่าไร แต่สิ่งที่เราจำเป็นจริง ๆนั้นน้อยมาก คุณกินอาหารได้มากแค่ไหนในแต่ละวัน? คุณต้องการอาหารเพียงเล็กน้อยเท่านั้นในการดำรงชีวิตของคุณ ความโลภเป็นส่วนที่ทำให้ชีวิตมีราคาแพงและยุ่งยาก

โลกป้อนความโลภให้

วันหนึ่งขณะที่ผมเดินอยู่ในย่านจิมซาจุ่ย[33]ย่านการค้าอันดับต้น ๆของฮ่องกงและเดินผ่านบางร้าน ผมแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองเมื่อเห็นราคาของเสื้อผ้าที่แขวนไว้ มีเสื้อแจ็กเกตตัวหนึ่งดูเหมือนทำจากผ้าฝ้ายธรรมดา ๆ คล้ายกับที่คุณสามารถหาซื้อได้ในราคา 60 ดอลลาร์ฮ่องกงในย่านอื่น ๆ ของฮ่องกง แต่ที่จิมซาจุ่ยนี่ราคาตัวละ 1,000 ดอลลาร์ ผมคิดในใจว่า “เสื้อแจ็กเกตตัวนี้คงจะทอด้วยด้ายทองคำไหมนี่?” มีอีกครั้งที่ภรรยาของผมกำลังมองหากระเป๋าผ้าใบเล็ก ๆ เธอเดินเข้าไปในร้านหนึ่งในย่านจิมซาจุ่ยเช่นกัน โดยคิดว่ากระเป๋าผ้าใบเล็ก ๆ ที่เห็นนั้นคงราคาไม่แพง แต่เมื่อเธอถามราคา พนักงานขายบอกว่า “1,200 ดอลลาร์”

“คุณต้องพูดเล่นแน่ ๆ!”

“ไม่ได้พูดเล่นค่ะ กระเป๋านี้ออกแบบและทำในอิตาลี”

กระเป๋านี้ทำด้วยผ้าใบธรรมดา ๆ แต่คุณต้องจ่ายราคาสูงลิบลิ่วให้กับยี่ห้อหรู ๆ ธุรกิจการค้าจะป้อนความโลภให้ ล็อตตารี่เป็นธุรกิจที่ให้ผลตอบแทนที่ป้อนความโลภให้ คุณลงทุนเพียงสองสามดอลลาร์เพื่อจะได้รางวัลหนึ่งล้าน ห้าล้าน สิบล้าน แต่เป็นบริษัทล็อตตารี่เองที่กอบโกยเงินได้มากที่สุด ทำเงินได้ง่าย ๆหลายร้อยล้าน วันแข่งม้าก็เป็นวันที่วุ่นวายในฮ่องกง ที่รถติดบนถนนหลายสายและทางลอดอุโมงค์หลายแห่ง ผู้คนจะพนันม้าคนละสองสามดอลลาร์ โดยหวังว่าจะชนะพนันสองสามพันดอลลาร์ หรือหลายหมื่นดอลลาร์

ความโลภทำให้เราเปราะบาง ในความเป็นจริงแล้ว เราต้องการเงินเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ แต่ก็ไม่มีขีดจำกัดว่าเราต้องการมากเท่าไร ให้เรากลับมาที่คำถามเรื่องการสะสมเงินทอง เท่าไรล่ะจึงจะพอ? เศรษฐีจะตอบว่า “อีกสักนิด แค่อีกสักหน่อยก็พอ”

เท่าไรจึงจะพอ?

เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลที่จะถามว่าใครจะจ่ายค่ารักษาพยาบาลของเราถ้าเราเจ็บป่วย หรือใครจะจ่ายค่าเล่าเรียนของลูก ๆเรา หรือแม้แต่ค่าเล่าเรียนของเราเอง เราต้องการเงินเพื่อเลี้ยงดูครอบครัว เราต้องการจะเดินทางรอบโลกเพื่อจะได้เปิดหูเปิดตาและขยายวิสัยทัศน์ของเราให้กว้างขึ้น และอะไรต่ออะไรอีก

แล้วขอบเขตของเราอยู่ตรงไหน? เราควรจะเก็บออมเงินไว้เท่าไหร่? นั่นเป็นคำถามที่สมเหตุสมผล มันหมายความว่าคริสเตียนไม่สามารถจะเก็บเงินไว้ใช้หลังเกษียณได้ใช่ไหม? เมื่อพวกเขาแก่เฒ่าแล้วใครจะเลี้ยง

---

[33] Tsim Sha Tsui

พวกเขา? พวกเขาจะดำรงชีพด้วยเงินช่วยเหลือหรือ? บางประเทศจะมีสวัสดิการสังคม แต่ถ้าคุณอาศัยอยู่ในประเทศที่ไม่มีสวัสดิการสังคมล่ะ?

สมมติว่าผมมีเงิน 1,000,000[34] ในบัญชีธนาคาร ผมจะทำตามคำสอนของเปาโลที่ให้พอใจกับอาหารที่กินและเสื้อผ้าที่สวมใส่ได้อย่างไร? พระคัมภีร์ให้คำแนะนำเกี่ยวกับเงินที่มี 1,000,000 ไว้ไหม? สิ่งที่เป็นปัญหาสำหรับเราก็คือ พระคัมภีร์ใหม่มองเรื่องเงินและทรัพย์สินไปในทางลบ จนถึงตอนนี้เรายังไม่เห็นสิ่งใดในพระคัมภีร์ใหม่ที่พูดถึงความร่ำรวยและเงินทองในทางบวกเลย

ถ้าเช่นนั้นผมจะทำอย่างไรกับเงิน 1,000,000 นี้ในบัญชีธนาคารของผม เงินจำนวนนี้ที่ผมมีก็ถือได้ว่าออกจะรวย แต่ก็ไม่รวยมาก แต่ในเมื่อคนร่ำรวยจะเข้าอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นเรื่องยากหรือเป็นไปไม่ได้เลย แล้วผมควรจะทำอย่างไรกับเงินนั้น? เป็นคำถามที่ตรงกับความเป็นจริงมาก ในบทเดียวกันของทิโมธีฉบับแรก เปาโลกล่าวต่อไปว่า:

> จงกำชับพวกคนร่ำรวยในโลกปัจจุบันนี้ว่าอย่าเย่อหยิ่ง หรือฝากความหวังของเขาไว้กับทรัพย์สมบัติที่ไม่จีรังยั่งยืน แต่จงฝากความหวังของเขาไว้กับพระเจ้า ผู้ประทานทุกสิ่งอย่างบริบูรณ์ให้เรา เพื่อให้เรายินดี จงกำชับพวกเขาให้ทำการดี มั่งคั่งในการทำการดี มีใจกว้างและเต็มใจที่จะแบ่งปัน การทำเช่นนี้พวกเขาจะสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตนเองเพื่อเป็นรากฐานที่มั่นคงสำหรับยุคหน้า เพื่อพวกเขาจะได้ยึดชีวิตซึ่งเป็นชีวิตที่แท้จริงเอาไว้ (1 ทิโมธี 6:17-19 ฉบับ HCSB)

ผมจะปฏิบัติตามพระคัมภีร์ตรงนี้อย่างไรกับเงิน 1,000,000 ของผม? เอาหล่ะถ้าจะตามคำพูดของเปาโล ผมก็จะพยายามอย่างเต็มที่ที่จะไม่ “เย่อหยิ่ง” กับความร่ำรวยของผม ผมจะยอมถ่อมใจเกี่ยวกับเงินก้อนนี้ ผมจะไม่ฝากความหวังของผมไว้กับเงินนี้ แต่จะฝากความหวังไว้กับพระเจ้าผู้ประทานทุกสิ่งอย่างบริบูรณ์ให้เราเพื่อความยินดีของเราในที่สุด สุดท้ายแล้วพระองค์ทรงเป็นผู้ประทาน 1,000,000 ให้กับผมตั้งแต่แรก และผมก็รู้สึกซาบซึ้งใจมาก ผมจึงเต็มใจที่จะทำการดีสักสองสามอย่าง และจะใส่กล่องถวายเพิ่มอีกสักสองสามร้อย

นี่ใช่ไหมที่เราปฏิบัติตามคำสอนของเปาโล? ทั้งหมดนี้พูดถึงความใจกว้างและทำการดีที่ฟังดูคลุมเครือสำหรับเรา เพราะเราไม่รู้ว่าจะใจกว้างแค่ไหนจึงจะเรียกว่าใจกว้าง ถ้าปกติเราให้ 200 แล้วตอนนี้เราจะให้ 1,000 ใช่ไหม? การให้เพิ่มขึ้นห้าเท่านั้นฟังดูดีแล้ว แต่เราได้ปฏิบัติตามพระคัมภีร์แล้วหรือ?

เงิน 1,000,000 อาจดูเหมือนมาก แต่ในบางประเทศแล้วจำนวนนี้อาจใช้หมดเกลี้ยงกับการผ่าตัดใหญ่ ถ้าผมให้เงินนี้กับคนอื่นไป แล้วใครจะเป็นคนจ่ายค่ารักษาให้ผมเล่า? ความใจกว้างของผมอาจจะช่วยเหลือผู้อื่น แต่ใครจะดูแลความจำเป็นเรื่องค่ารักษาพยาบาลของผม? อย่างงั้นผมก็จะเดือดร้อน เมื่อผมแก่ตัวลงและ

[34] ต้นฉบับคือ 100,000 ดอลลาร์

เจ็บป่วย หรือต้องจ่ายค่าเล่าเรียนของลูก ๆ ผมจะวางใจพระเจ้าว่าจะทรงจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นให้ผมไหม? นั่นต้องใช้การยอมมอบอย่างมาก!

ทำไมผมจึงไม่สามารถยอมรับว่าเงิน 1,000,000 นี้เป็นของขวัญจากพระเจ้าได้? ท้ายที่สุดแล้ว เปาโลก็บอกว่าพระเจ้าได้ประทานทุกสิ่งอย่างบริบูรณ์ให้เรา เพื่อให้เรายินดี (1 ทิโมธี 6:17) แล้วทำไมเราจึงเก็บเงินนี้ไว้ใช้ในยามจำเป็นไม่ได้เล่า? ถ้าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ให้เงินผม 1,000,000 ตั้งแต่แรก แล้วทำไมผมจึงต้องให้คนอื่นไปและต้องมาขอความช่วยเหลือของพระองค์อีกเล่า?

แล้วคริสตจักรที่ร่ำรวยล่ะ?

ผู้คนในคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มแบ่งปันทรัพย์สมบัติทั้งหมดร่วมกัน (กิจการ 2:44-45; 4:32) นั่นหมายความว่าอย่างไรสำหรับผม? ถ้าผมเข้าร่วมคริสตจักรที่มีเงินกองกลางที่จะให้ตามความต้องการของทุกคน บางทีผมอาจไม่ต้องเก็บเงิน 1,000,000 เอาไว้ แล้วคริสตจักรจะดูแลความต้องการของผม นั่นดูเหมือนเป็นหลักการดี การมอบเงินทั้งหมดของผมให้กับคริสตจักร ก็จะไม่แช่อยู่ในบัญชีธนาคาร แต่จะหมุนเวียนเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้คนในคริสตจักร

แต่ปัญหาก็คือคริสตจักรจะร่ำรวย! แทนที่จะเป็นแต่ละบุคคลที่สะสมความร่ำรวย แต่ตอนนี้กลับเป็นคริสตจักรที่สะสมความร่ำรวย เราแก้ปัญหาของเราด้วยการทำให้คริสตจักรร่ำรวยหรือ? ในความเป็นจริงแล้วคริสตจักรที่ร่ำรวยจะพบว่าตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์ที่อันตรายในฝ่ายวิญญาณ พระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าตรัสกับคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียว่า “เพราะเจ้าพูดว่า ข้าร่ำรวย มั่งมีทรัพย์ และข้าไม่ขัดสนสิ่งใดเลย แต่เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนน่าสังเวช น่าสงสาร ยากจน ตาบอด และเปลือยกายอยู่” (วิวรณ์ 3:17 ฉบับ ESV)

อันตรายของความร่ำรวยนั้นเป็นจริงกับคริสตจักรพอ ๆกับแต่ละบุคคล ซึ่งไม่น่าแปลกใจเลยเพราะคริสตจักรประกอบด้วยผู้คน อาการต่าง ๆที่กล่าวไว้ในข้อนี้เป็นจริงกับคริสตจักรและแต่ละบุคคลเหมือนกัน ในระดับของแต่ละบุคคลแล้ว คริสเตียนที่ร่ำรวยนั้นเป็นคนน่าสังเวช น่าสงสาร ยากจน ตาบอด และเปลือยกายอยู่ เงินไม่สามารถซื้อความสุขหรือสันติสุขภายในที่มาจากผลของพระวิญญาณ คริสตจักรที่ร่ำรวยก็เป็นอย่างนี้เช่นกัน ต้องเจอกับปัญหาต่าง ๆเหมือนอย่างที่เราได้อ่านไปนี้ อาการป่วยอย่างเดียวกันนี้พบได้ในคริสตจักรเมืองเลาดีเซีย การทำให้คริสตจักรร่ำรวยนั้นไม่ใช่คำตอบของปัญหาว่าจะทำอย่างไรกับเงินของเรา[35]

---

[35] หมายเหตุเบื้องหลัง: คริสตจักรเยรูซาเล็มไม่ใช่คริสตจักรที่ร่ำรวยแม้จะมีเงินกองกลางก็ตาม ความจริงแล้วเป็นคริสตจักรที่ยากจนมาก จนเปาโลต้องหาเงินเรี่ยไรจากบรรดาคริสตจักรชาวต่างชาติ คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มมีเงินกองกลาง แต่เงินสำรองที่มีอยู่อย่างจำกัดถูกใช้หมดไปเมื่อเกิดการกันดารอาหารในพื้นที่ส่วนนั้นของโลก คริสตจักรยากจนมาโดยตลอด จนกระทั่งคริสตจักรมาซิโดเนียซึ่งก็ยากจนด้วย ต้องพยายามอย่างดีที่สุดที่จะช่วยเหลือคริสตจักรเยรูซาเล็ม นี่เป็นข้อเท็จจริงของคริสตจักรที่ยากจนได้ช่วยเหลือคริสตจักรที่ยากจนยิ่งกว่าอีก

อันตรายอีกอย่างของการมีเงินกองกลางก็คือ เราก็จะไม่วางใจพระเจ้าให้จัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นให้กับเราอีกต่อไป แต่จะพึ่งพาเงินกองกลางนั้น ผมทราบมาว่าบางคนมาเป็นนักบวชโรมันคาทอลิกก็เพราะเหตุนี้ เมื่อพวกเขาเข้ามาอยู่ในอารามแล้ว คริสตจักรจะดูแลสิ่งจำเป็นทางวัตถุให้พวกเขาไปตลอดชีวิตของพวกเขา เมื่อพวกเขาเสียชีวิต คริสตจักรก็ยังดูแลเรื่องการฝังศพของพวกเขา ความเชื่อของเราจึงกลายมาเป็นแนวราบที่เกาะติดกับโลก แทนที่จะเป็นแนวตั้งที่ขึ้นตรงกับพระเจ้า

ให้พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำ

แล้วเราจะจัดการกับเรื่องเงินนี้ของแต่ละคนและคริสตจักรอย่างไร? คำตอบกลับมาที่คำกล่าวในโรม 8:14 ที่ว่า “เพราะว่าทุกคนที่ให้พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำ คนเหล่านี้ก็เป็นบุตรของพระเจ้า”

คำตอบจะพบได้ในการนำของพระวิญญาณ ถ้าเราเต็มใจให้พระวิญญาณทรงนำกับคริสตจักรหรือกับแต่ละคน พระเจ้าจะทรงสำแดงกับเราว่าควรทำอย่างไรกับเงินของเรา ไม่มีใครสามารถให้คำตอบเฉพาะกับคุณได้กับคำถามว่าจะทำอย่างไรกับเงิน 1,000,000 ของคุณ อย่างมาก เราก็สามารถพูดได้ว่าถ้าคุณเป็นลูกของพระเจ้า หรืออยากเป็นลูกของพระเจ้า คุณจะต้องให้พระวิญญาณทรงนำ คุณจะต้องถามพระเจ้าว่าจะให้ทำอย่างไรกับเงิน 1,000,000 นี้ ไม่มีใครตอบคำถามให้คุณได้ ใครก็ตามที่บอกคุณว่าจะทำอย่างไรกับเงินนี้ เขากำลังทำสิ่งที่ไม่ใช่หน้าที่ของเขา

การมอบกับพระเจ้าหมายถึงการเต็มใจให้พระวิญญาณทรงนำในทุกสถานการณ์ แต่นี่เป็นการเตือนว่า ถ้าคุณให้พระวิญญาณทรงนำ คุณจะมีประสบการณ์กับการขัดแย้งภายในกับการนำนั้น กาลาเทีย 5:22 พูดถึงผลของพระวิญญาณ แต่บริบทยังบอกด้วยว่าเนื้อหนังขัดแย้งกับพระวิญญาณ ผู้ที่ไม่ใช่ผู้เชื่อจะไม่รู้ถึงความขัดแย้งนี้ เพราะเขาจะดำเนินชีวิตตามที่เขาพอใจ แต่เมื่อคุณมาเป็นคริสเตียน ชีวิตก็จะซับซ้อนขึ้นทันที เพราะทุกครั้งที่คุณอยากทำบาปก็จะมีบางสิ่งที่มาต่อสู้กับแรงกระตุ้นของคุณ ทุกครั้งที่คุณมีความคิดที่บาป ก็จะมีความคิดอีกอย่างเข้ามาและเริ่มต่อสู้กับมัน คุณรู้สึกว่ากำลังถูกทึ้งอย่างไม่มีชิ้นดี

ชีวิตคริสเตียนจะยากมากถ้าหากคุณยอมให้เนื้อหนังซึ่งก็คือ วิธีคิดแบบเก่า นิสัยเก่าของคุณ เข้ามาควบคุมชีวิตของคุณ เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงยอมให้เป็นเช่นนั้น นี่จึงนำไปสู่ความขัดแย้งภายใน ที่เนื้อหนังจะดึงคุณไปทางหนึ่ง และพระวิญญาณจะดึงคุณไปอีกทางหนึ่ง ถ้าคุณอยากให้พระวิญญาณทรงนำโดยไม่มีความขัดแย้ง คุณจะต้องทิ้งนิสัยเก่าเสีย

แต่เมื่อพระวิญญาณทรงนำคุณ ทุก ๆประสบการณ์กับพระเจ้า จะมีสัญญาณของพระองค์ที่คุณจะรู้ว่ามาจากพระเจ้า ประสบการณ์ของคุณกับพระเจ้าจะเป็นจริงพอ ๆกับประสบการณ์เรื่องบาป หลังจากที่คุณทำบาป คุณ

ก็จะรู้ได้ทันทีว่าคุณได้ทำบาป ในทำนองเดียวกัน เมื่อคุณให้พระวิญญาณทรงนำ คุณจะรู้ถึงการนำของพระวิญญาณ เพราะมีส่วนที่ตัวเองยืนยันได้

ใจใหม่ วิญญาณใหม่

พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสในเอเสเคียล 36:26-27

> เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้า และใส่วิญญาณใหม่ไว้ในตัวเจ้า เราจะเอาใจหินของเจ้าออก และให้ใจเนื้อแก่เจ้า เราจะใส่วิญญาณของเราไว้ในตัวเจ้า และทำให้เจ้าทำตามกฎเกณฑ์ของเรา และใส่ใจปฏิบัติตามบทบัญญัติของเรา (ฉบับ HCSB)

คำว่า “เนื้อ” ในพระคัมภีร์มักจะมีความหมายในแง่ลบ แต่ตรงนี้ได้ให้ความหมายในแง่ดี ซึ่งตรงกันข้ามกับความเย็นชาของ “หิน” อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญคือต้องจำไว้ว่าคำว่า “เนื้อ” ที่อยู่นอกพระคัมภีร์ตอนนี้มักจะมีความหมายในทางลบ

ใจหินกับใจเนื้อแตกต่างกันอย่างไร? เราไม่ได้กำลังพูดถึงใจทางร่างกาย แต่พูดถึงใจที่รู้สึกไวต่อพระเจ้า ในขณะที่ใจหินนั้นเย็นชาและไม่ได้รู้สึกไว เนื้อนั้นรู้สึกไวต่อการสัมผัส ไวต่อความเจ็บปวด และไวต่ออุณหภูมิ การให้พระวิญญาณทรงนำนั้นหมายถึงความรู้สึกไวต่อพระเจ้า คริสเตียนจำนวนมากไม่ได้ให้พระวิญญาณทรงนำ เพราะพวกเขาไม่ได้รู้สึกไวในฝ่ายวิญญาณ พวกเขามีใจหิน ไม่ใช่ใจเนื้อ พระเจ้าไม่สามารถจะพูดกับพวกเขาได้เพราะใจของพวกเขาไม่ตอบสนองต่อพระองค์ แต่เมื่อเรารับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์จะประทานใจใหม่และชีวิตใหม่ให้กับเรา เมื่อคุณรู้สึกไวต่อการทรงนำของพระวิญญาณ คุณจะประหลาดใจว่าพระเจ้าทรงเต็มพระทัยที่จะนำคุณมากเพียงใด

แล้วผมจะได้รับการนำจากพระวิญญาณได้อย่างไร? อย่างน้อย ผมก็ต้องเต็มใจที่จะให้นำ แต่แค่ความเต็มใจนั้นเพียงพอไหม? ความเต็มใจของคุณจะถูกทดสอบ เมื่อพระวิญญาณทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของคุณ และคุณต่อสู้ว่าจะทำตามการนำหรือไม่ คุณอาจจะทนกับการต่อสู้แบบนี้ได้ในช่วงเวลาสั้น ๆ แต่คุณจะสามารถทนต่อไปแบบนี้ในระยะยาวได้ไหม? เมื่อเกิดอุปสรรคหรือแรงกดดัน คุณจะเต็มใจรับมือกับความท้าทายนี้ไหม? คุณจะทำอย่างไรเมื่อเผชิญกับการทดสอบขั้นสูงสุดและชีวิตของคุณตกอยู่ในความเสี่ยง ความทุกข์ทรมานฟังดูยิ่งใหญ่ และบางคนก็หวังว่าจะมีประสบการณ์กับมันสักวันหนึ่ง แต่คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่ต้อนรับความทุกข์ทรมาน

ในชีวิตจริง สิ่งที่ขัดขวางไม่ให้คริสเตียนตามการทรงนำของพระวิญญาณนั้นมักจะเป็นปัญหาเล็ก ๆที่ค่อย ๆ กัดกร่อนความเต็มใจของพวกเขา สิ่งที่บั่นทอนทหารและทำให้เขากลัวนั้นไม่ใช่การยิงปืนใหญ่แต่จากการซุ่ม

ดักยิงจากข้าศึกต่างหาก เป็นการค่อย ๆกร่อนเซาะที่ค่อย ๆทำให้โครงสร้างที่มั่นคงแข็งแรงนั้นพังลงได้ เมื่อคริสเตียนล้มลง ส่วนใหญ่นั้นไม่ได้เกิดจากการโจมตีใหญ่ ๆ แต่เป็นการค่อย ๆกร่อนเซาะการมอบของพวกเขา

การเป็นบุตรกับการเป็นทาส

แต่คนที่มอบกับพระเจ้าจะเต็มใจให้พระวิญญาณทรงนำโดยไม่มีเงื่อนไข คำว่า “ไม่มีเงื่อนไข” นั้นสำคัญเพราะทาสไม่ได้วางเงื่อนไขใด ๆเลย แต่คุณอาจถามว่า คำสอนเรื่องทาสทั้งหมดนี้ถูกค้านด้วยความจริงที่ว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ใช่หรือ?

หลักฐานแรกของเรื่องนี้มาจากโรมบทที่ 6 ซึ่งกล่าวว่า เราได้พ้นจากการเป็นทาสของบาปและเราได้มาเป็นทาสของพระเจ้า คุณจะต้องเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าคุณไม่เป็นทาสของบาป คุณก็เป็นทาสของพระเจ้า ไม่มีตรงกลางระหว่างสองอย่างนี้ ไม่มีใครในโลกนี้เป็นอิสระอย่างแท้จริงในความหมายที่แท้จริงเลย เพราะว่าคุณเป็นทาสของบางสิ่ง คือถ้าไม่เป็นทาสของบาป ก็เป็นทาสของพระเจ้า แต่ในทางกลับกันเราก็สามารถพูดได้ว่าทาสของพระเจ้ามีอิสรภาพในความหมายที่แท้จริงและจากประสบการณ์ เพราะพวกเขาเป็นบุตรของพระเจ้าด้วย ในขณะที่โรมบทที่ 6 พูดถึงเราที่เป็นทาสของพระเจ้า โรมบทที่ 8 พูดถึงเราที่มาเป็นบุตรของพระเจ้า (โดยเฉพาะโรม 8:14 เกี่ยวกับการทรงนำของพระวิญญาณ) ทาสของพระเจ้าในโรมบทที่ 6 เป็นบุตรของพระเจ้าในโรมบทที่ 8

หลักฐานที่สองคือ ในพระคัมภีร์ว่า บุตรกับทาสคือสองภาพของสิ่งเดียวกัน คุณจะเป็นอย่างหนึ่งโดยไม่เป็นอีกอย่างหนึ่งไม่ได้ คำนิยามของการเป็นบุตรในพระคัมภีร์ใหม่ก็แตกต่างไปจากความเข้าใจของคนปกติทั่วไปในเรื่องการเป็นบุตร คำอธิบายความหมายของบุตรในพระคัมภีร์ใหม่แตกต่างจากแนวคิดของมนุษย์ พระคัมภีร์ให้คำนิยามบุตรว่าเป็นผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์ เราจะเห็นสิ่งนี้ได้ในมัทธิว 12:50 (และตอนที่เหมือนกันในมาระโก 3:35 และลูกา 8:21) ดังนี้ว่า “เพราะผู้ใดที่ทำตามประสงค์ของพระบิดาของเราในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”

พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ดังนั้นใครก็ตามที่เป็นพี่น้องของพระเยซูก็เป็นบุตรของพระเจ้าด้วย (คำเรียกทั่วไปของคริสเตียน ในมัทธิว 5:9, โรม 8:14, กาลาเทีย 3:26) และผู้ที่เป็นพี่น้องของพระเยซู ดังนั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า? บุตรก็คือผู้ที่ทำตามพระประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์ พระคัมภีร์ตอนที่เหมือนกันในลูกา 8:21 พระเยซูตรัสว่า “มารดาของเราและพวกพี่น้องของเราคือผู้ที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม” ดังนั้น บุตรของพระเจ้าก็คือผู้ที่เชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้าและพระวจนะของพระเจ้าโดยไม่มีเงื่อนไข คำนิยามอันเป็นเอกลักษณ์ของการเป็นบุตรนี้ใช้ได้เหมือน ๆกันกับทาสของพระเจ้า เพราะทาสก็ทำตามความประสงค์ของเจ้านายของเขาอย่างไม่มีเงื่อนไขเช่นกัน จากทั้งหมดนี้เราเห็นว่าการเป็นบุตรและการเป็นทาสนั้นคือสิ่งเดียวกันสำหรับคริสเตียน พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า

> ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา และเราจะทูลขอต่อพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้อยู่กับท่านตลอดไป คือพระวิญญาณแห่งความจริง ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ ท่านรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน (ยอห์น 14:15-17 ฉบับ ESV)

ไม่ว่าคุณจะเรียกตัวเองว่าเป็นบุตรหรือเป็นทาสนั้นไม่ใช่ประเด็น เพราะท้ายที่สุดแล้วก็ขึ้นอยู่กับว่า คุณทำตามพระบัญญัติของพระเจ้าหรือไม่ (ข้อ 15) สิ่งนี้ใช้กับบุตรและทาสในลักษณะเดียวกัน ความแตกต่างกันระหว่างบุตรและทาสก็คือคำที่ใช้ ในทางปฏิบัตินั้นทั้งสองสิ่งเหมือนกัน เนื่องจากทั้งคู่ได้ยอมมอบที่จะทำตามพระบัญญัติของพระเจ้าและทำตามพระประสงค์ของพระองค์

หลักฐานที่สามที่แสดงถึงการทำหน้าที่ที่เหมือนกันของบุตรและทาสคืองานของพระวิญญาณ ผู้ที่ทำตามพระบัญญัติของพระเจ้าจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 5:32) ซึ่งเป็นผู้ช่วยและพระวิญญาณแห่งความจริง (ยอห์น 14:16-17 เพิ่งอ้างอิง) ในทางกลับกัน ยอห์น 1:12 กล่าวว่า “แต่ทุกคนที่ยอมรับพระองค์ คือคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็ประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า” สิทธินี้คืออะไร? เหตุใดยอห์นจึงนำแนวคิดเรื่องสิทธิเข้ามา? มันหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ การได้รับสิทธินี้ก็คือการรับพระวิญญาณ นอกจากนี้ยังเป็นสิทธิที่จะมาเป็นบุตรของพระเจ้าด้วย เพราะบุตรของพระเจ้าคือผู้ที่พระวิญญาณทรงนำ (โรม 8:14) โดย “ได้รับพระวิญญาณแห่งการรับเป็นบุตร” (ข้อ 15)

ถ้าคุณไม่ได้รับพระวิญญาณหรือไม่ได้รับการนำของพระวิญญาณ คุณก็ไม่ใช่บุตรของพระเจ้า แม้ว่าคุณจะได้รับบัพติศมาแล้วก็ตาม พระวิญญาณเป็นกุญแจสำคัญในชีวิตคริสเตียน เพราะจะไม่มีชีวิตคริสเตียนโดยปราศจากพระวิญญาณ ในการได้รับพระวิญญาณ คุณก็ได้รับสิทธิ์มาเป็นบุตรของพระเจ้า สิทธินั้นมาพร้อมกับความรับผิดชอบในการให้พระวิญญาณทรงนำทุกขณะ ถ้าคุณเป็นคริสเตียน คุณจะเต็มใจที่จะให้พระวิญญาณนำคุณในทางปฏิบัติ เช่น ฉันจะทำอย่างไรกับเงินในบัญชีธนาคารของฉัน? ฉันควรทำอย่างไรกับบาปในอดีตของฉัน? ฉันจะแก้ไขปัญหาความสัมพันธ์ของฉันกับพี่น้องในคริสตจักรได้อย่างไร? การทรงนำของพระวิญญาณนั้นเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตทุกวันในทางปฏิบัติ

ความเชื่อมโยงแรก การเชื่อคือการตาม

เราได้เห็นในยอห์น 1:12 ว่าการยอมรับพระเจ้าคือการเชื่อในพระองค์ และอาจกล่าวถึงพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์อย่างเดียวกันว่า เป็นผู้ที่พระบิดาทรงส่งมา (ยอห์น 6:38, 39, 44; 7:16, 28, 33) ถ้าการยอมรับคือการเชื่อ แล้วการเชื่อก็คือการปฏิบัติตาม ดังจะเห็นได้โดยเปรียบเทียบสองข้อความดังนี้

> เราได้เข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อทุกคนที่*เชื่อใน*เรา จะไม่อยู่ในความมืด (ยอห์น 12:46 ฉบับ NIV)
>
> เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่*ตาม*เรามาจะไม่เดินในความมืดเลย แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (ยอห์น 8:12 ฉบับ NIV)

ทั้งสองข้อพูดถึงการหันหลังให้กับความมืด ข้อแรกเชื่อมโยงสิ่งนี้กับการเชื่อในพระเยซู ข้อที่สองกับการตามพระเยซู ทั้งสองแสดงให้เห็นความเหมือนกันของการ “เชื่อ” และ “ตาม” ซึ่งเป็นความเชื่อมโยงที่เห็นในยอห์น 10:26-27 เช่นกันที่ว่า “พวกท่านไม่*เชื่อ* เพราะท่านไม่ใช่แกะของเรา แกะของเราจะฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้น*ตาม*เรา” (ยอห์น 10:26-27)

ความเชื่อมโยงที่สอง การตามคือการรับใช้

เรามาถึงการเชื่อมโยงการทำงานถัดไป การตามพระเยซูคือการรับใช้พระองค์ “ผู้ที่*รับใช้*เราต้อง*ตาม*เรามา และเราอยู่ที่ไหนผู้รับใช้ของเราจะอยู่ที่นั่นด้วย พระบิดาของเราจะให้เกียรติแก่ผู้ที่รับใช้” (ยอห์น 12:26 ฉบับ NIV)

ตรงนี้คำกรีกของ “รับใช้” (*diakoneō*) มีความเกี่ยวข้องกับคำที่เราใช้เรียกคำภาษาอังกฤษว่า “deacon” มันแตกต่างจากการรับใช้อย่างทาส อย่างไรก็ตาม ในพระคัมภีร์ใหม่มีความแตกต่างในทางปฏิบัติเล็กน้อยระหว่างสองคำนี้ ในด้านหนึ่ง พระเยซูตรัสว่า “เราอยู่ท่ามกลางพวกท่านเหมือนคนรับใช้” (ลูกา 22:27) โดยใช้คำที่มาจาก “deacon” ในทางกลับกันพระเยซูทรงรับ “สภาพทาส” (ฟีลิปปี 2:7) ดังนั้น*การรับใช้*และ*ทาส*จึงถูกนำมาใช้กับพระองค์โดยแทบจะไม่มีความหมายที่แตกต่างกันในทางปฏิบัติ

ความเชื่อมโยงที่สาม การรับใช้คือการตาย

ตอนนี้จึงมาถึงส่วนที่ยากเกี่ยวกับการมอบ การรับใช้ก็คือการตาย ถ้าคุณจริงจังกับการมอบต่อพระเจ้าและการตามการทรงนำของพระวิญญาณ คุณจะต้องรู้ว่าองค์ผู้เป็นเจ้าจะทรงนำคุณไปที่ไหน *ก็ไปที่กางเขน* ที่กล่าวไว้ว่า “ถ้าใครต้องการจะตามเรามา ก็ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา” (มัทธิว 16:24)

เราได้เห็นแล้วว่าพระวิญญาณเป็นกุญแจสำคัญสู่ชีวิตคริสเตียน ถ้าไม่มีพระวิญญาณ ก็ไม่มีชีวิตคริสเตียน หลักการที่เกี่ยวข้องกันคือ *ชีวิตฝ่ายวิญญาณต้องผ่านความตาย* หลักการนี้ที่ว่า ถ้าไม่มีความตายก็จะไม่มีชีวิตเกิดขึ้น ที่เห็นได้ในพระคัมภีร์ใหม่หลายตอน ตัวอย่างเช่น

> [23]และพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับพระเกียรติ [24]เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวสาลีไม่ได้ตกลงไปในดินและตายไป ก็จะคงอยู่เพียงแค่เมล็ดเดียว แต่ถ้าเมล็ดตายลงก็จะเกิดผลเป็นเมล็ดอีกมากมาย [25]ผู้ใดรักชีวิตของตน ผู้นั้นจะสูญเสียชีวิต และผู้ใดเกลียดชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้จนถึงนิรันดร์” (ยอห์น 12:23-25 ฉบับ ESV)

การชังชีวิตของตนในโลกนี้อาจดูรุนแรง แต่นี่เป็นหนทางสู่การเกิดผลในฝ่ายวิญญาณ (ข้อ 24) เมล็ดข้าวสาลียังคงเป็นเมล็ดเดียวที่ไม่เกิดประโยชน์ใด ๆ จนกว่าจะตกลงในดินและเปื่อยเน่าตายไป ข้าวเมล็ดเดียวจะมาเป็นเมล็ดข้าวมากมายได้อย่างไร? ก็โดยถูกฝังลงในดิน จากนั้นก็เกิดเป็นต้นที่ต่อมาจะมีหลายเมล็ดมากมายเต็มรวง จากข้าวสาลีเมล็ดเดียวนั้นตอนนี้ได้กลายเป็นเมล็ดข้าวสาลีมากมาย เพราะชีวิตและการเกิดผลมาจากความตาย

และใครเล่าจะได้ชีวิตนิรันดร์? จงอ่านข้อนี้อย่างถี่ถ้วน และอย่าให้ผู้สอนเทียมเท็จคนใดพาคุณออกนอกทางด้วยคำสอนแบบพระคุณราคาถูก พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดเกลียดชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้จนถึงนิรันดร์” การจะรักษาชีวิตของคุณไว้จนถึงนิรันดร์ได้นั้น คุณจะต้องเกลียดชีวิตของคุณในโลกนี้

การเกลียดชีวิตของคุณนั้นหมายความว่าอย่างไร? บางคนเต็มใจที่ตายเพื่อรับใช้ประเทศของเขา พวกเขาเห็นประเทศชาติของพวกเขามีความสำคัญยิ่งกว่าชีวิตของพวกเขาเองเสียอีก พวกเขา “เกลียด” ชีวิตของพวกเขาในแง่ที่ว่า พวกเขาให้คุณค่าของบางสิ่งมากกว่าชีวิตของพวกเขาเอง

ในทางกลับกัน คุณจะไม่ยอมแพ้ชีวิตฝ่ายเนื้อหนังร่างกายของคุณ เว้นแต่คุณจะเห็นว่าชีวิตนิรันดร์มีคุณค่ามากกว่าชีวิตฝ่ายเนื้อหนังร่างกายของคุณ การที่จะเกลียดชีวิตของคุณและปฏิเสธชีวิตของคุณ นั้นต้องใช้การมอบอย่างทั้งหมด ไม่มีการมอบใดที่สูงกว่านั้น

คำว่า “เกลียด” บอกถึงความรุนแรง การเกลียดชีวิตของใครคนหนึ่งไม่เหมือนกับการยอมจำนนต่อความตาย ถ้าคุณกำลังจะตายจากการป่วยระยะสุดท้าย คุณจะเกลียดหรือไม่เกลียดชีวิตของคุณ ก็ไม่ได้แตกต่างอะไร มันไม่มีความหมายที่จะพูดถึงการเกลียดชีวิตของคุณในเมื่อมันกำลังจะจบลงแล้ว แต่ในขณะที่คุณยังมีสุขภาพที่ดีอยู่ คุณก็มีโอกาสที่จะตัดสินใจอย่างมีความหมายที่จะเกลียดชีวิตของตัวเอง

ในแง่ของกระแสความคิด มันเป็นสิ่งสำคัญที่ข้อ 24 เป็นสะพานเชื่อมระหว่างข้อ 23 และข้อ 25 ในข้อ 23 บอกว่าบุตรมนุษย์กำลังจะ “ได้รับเกียรติ” ซึ่งในพระกิตติคุณยอห์นหมายถึงพระเยซูกำลังจะถูกตรึงที่กางเขน นั่นคือเหตุผลที่พระเยซูตรัสถึงพระองค์เองว่าจะ “ถูกยกขึ้น” (ข้อ 32) ซึ่งเป็นการเล่นคำที่มีสองความหมาย

คือการได้รับเกียรติและการตรึงกางเขน การกระทำในทางขึ้นในการ “ถูกยกขึ้น” แสดงถึงการได้รับเกียรติ แต่ยังเป็นการตรึงกางเขนด้วย เพราะกางเขนถูกยกขึ้นจริง ๆเมื่อถูกตรึงกางเขน การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ ในขณะที่โลกมองว่าการตรึงกางเขนเป็นความอัปยศอดสูขั้นสูงสุด อันที่จริงพระองค์ทรงถูกตรึงอยู่กลางระหว่างโจรสองคน แต่ในการคิดทางฝ่ายวิญญาณนั้น สิ่งที่เป็นความอัปยศอดสูในสายตาของโลกคือเกียรติสิริในพระคริสต์

ในขณะที่ข้อ 23 กล่าวถึงพระเยซู ข้อ 25 ก็กล่าวถึงเรา ภาพของเมล็ดข้าวสาลี (ข้อ 24) มาแทรกกลางระหว่างสองข้อนี้ ดังนั้นสิ่งนี้จึงใช้กับพระเยซูและกับเรา โดยนำภาพที่สวยงามของชีวิตฝ่ายวิญญาณออกมา ตรงนี้เราจะเห็นการมอบที่แท้จริงของพระคริสต์ที่มีต่อเรา โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ดั่งเมล็ดข้าวสาลี พระองค์จึงทรงส่งต่อชีวิตของพระองค์แก่คุณและผม ความตายของพระองค์ให้ชีวิตกับเรา หนึ่งชีวิตได้ทวีคูณเป็นหลาย ๆชีวิต แต่องค์ผู้เป็นเจ้าไม่ทรงปล่อยให้กระบวนการหยุดอยู่แค่นั้น ชาวนาเก็บผลผลิตที่เก็บเกี่ยวได้เอาไว้ส่วนหนึ่งในการหว่านครั้งต่อไปเพื่อจะได้ผลผลิตอีก ปีแล้วปีเล่าจะมีการเก็บเกี่ยวใหม่ วิธีที่จะได้รับประโยชน์จากชีวิตพระเยซูที่ทรงส่งต่อให้เรานั้น ไม่ใช่การเก็บรักษาไว้สำหรับตัวเราเอง แต่ปล่อยให้มันตกลงไปในดินและตายไปเพื่อส่งต่อชีวิตให้กับผู้อื่น

ลักษณะที่สำคัญของชีวิตก็คือ ความสามารถในการส่งต่อชีวิต โรม 4:19 บันทึกเรื่องครรภ์ของซาราห์ว่า “ตาย”[36] ในขณะร่างกายของอับราฮัมก็เปรียบเหมือนได้ตายไปแล้ว ที่เขาทั้งสองไม่สามารถจะมีลูกได้ “ตาย” หมายถึงไม่สามารถจะให้กำเนิดชีวิตได้ แต่ผู้มีชีวิตสามารถส่งต่อชีวิตได้ การมอบหมายถึงการดำเนินชีวิตแบบที่พระเยซูได้ทรงดำเนิน เมื่อพระองค์ทรงส่งต่อชีวิตของพระองค์ให้กับเรา ดังนั้นเราจึงส่งต่อชีวิตให้กับคนอื่น ๆ คนแบบนี้แหละคือคนที่จะมีชีวิตที่นิรันดร์

[36] หรือ “ไร้ชีวิต” หรือ “หยุดการสืบพันธุ์”

บทที่ 6

ชีวิตคริสเตียนที่ครบบริบูรณ์

มีพวกเรากี่คนที่รู้จริง ๆว่าชีวิตคริสเตียนที่ครบบริบูรณ์คืออะไร? ถ้าคุณไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน คุณก็จะนึกภาพไม่ออกว่าเป็นอย่างไร ก็เหมือนที่คุณจะนึกภาพไม่ออกว่าประเทศแคนาดาหรือทวีปยุโรปเป็นอย่างไรถ้าคุณยังไม่เคยไปสถานที่เหล่านั้น คุณจะอธิบายชีวิตคริสเตียนที่ครบบริบูรณ์ให้กับคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์นั้นอย่างไร?

ถ้าคุณไม่เห็นว่าชีวิตคริสเตียนที่ครบบริบูรณ์มีอะไรน่าดึงดูดใจ แล้วมีอะไรที่จะจูงใจให้คุณแสวงหาชีวิตคริสเตียนที่ครบบริบูรณ์ไหม? บางทีสิ่งที่ผลักดันคุณให้ไปข้างหน้าก็คือ ความเข้าใจจริง ๆว่าชีวิตที่คุณมีอยู่ในตอนนี้นั้นมันว่างเปล่า ไม่มีความชื่นชมยินดีและไม่มีความหมาย คุณอาจรู้สึกว่าชีวิตแบบนี้ไม่มีคุณค่าพอที่จะให้ดำเนินต่อไป ฉะนั้นคุณจึงอยากก้าวไปสู่สิ่งที่ดีกว่า

ถ้าผมจะโฆษณาประเทศแคนาดา ผมก็อาจจะให้คุณดูภาพโปสเตอร์ของป่าไม้ แม่น้ำ วนอุทยานต่าง ๆ และเทือกเขาร็อกกี้ คุณก็จะได้ดูภาพโปสเตอร์เหล่านี้แล้วพูดว่า “แคนาดาเป็นอย่างนี้เอง!” แต่ผมไม่สามารถจะให้คุณดูภาพของชีวิตคริสเตียนที่ครบบริบูรณ์อย่างที่ผมให้คุณดูภาพของประเทศแคนาดา หรือเทือกเขาแอลป์ที่สวยงามของสวิสได้ คุณจะเห็นว่ามันสวยเอามาก ๆ! แล้วคุณจะเห็นภาพชีวิตฝ่ายวิญญาณได้อย่างไร?

ทางหนึ่งก็คือที่จะรู้จักคนของพระเจ้าบางคนเพื่อดูคุณภาพชีวิตของพวกเขา เมื่อยังเป็นคริสเตียนได้ไม่นานในประเทศจีน ผมมีโอกาสพิเศษที่ได้รู้จักคนของพระเจ้าหนึ่งหรือสองคน ผมอาศัยอยู่กับพวกเขาและได้รู้จักพวกเขาและได้เห็นชีวิตจริงของพวกเขา คุณต้องเห็นชีวิตจริงของพวกเขาที่ไม่ใช่แค่ในเวลาสอนเท่านั้น แล้วคุณจะเห็นว่าทหารจริง ๆเป็นอย่างไร ไม่ใช่ขณะเมื่อเขากำลังเดินสวนสนาม แต่เมื่ออยู่ในการสู้รบ คุณจะเห็นประสบการณ์และทักษะการสู้รบของเขา คุณจะไม่เห็นสิ่งนี้เพียงแค่นั่งอยู่ตรงหน้าเขาและฟังเขาบรรยายถึงยุทธวิธีทางทหาร

มีอะไรในชีวิตในฝ่ายวิญญาณที่พูดกับใจของคุณไหม? เมื่อคุณฟังคำพยานต่าง ๆ คุณจะประหลาดใจมากกับประสบการณ์ในฝ่ายวิญญาณของผู้ที่เดินกับพระเจ้า เพราะประสบการณ์เหล่านี้เป็นประสบการณ์ที่เป็นของ

คนอื่น คุณก็อาจพูดกับตัวเองว่า “ประสบการณ์เหล่านี้เป็นจริงสำหรับเขา แต่ไม่ใช่สำหรับฉัน” แต่ประเด็นของคำพยานก็คือ มันสามารถเป็นจริงกับคุณได้ด้วย แม้ในเรื่องการทรงนำของพระวิญญาณ การทรงนำของพระวิญญาณจะเป็นเพียงแค่ทฤษฎีสำหรับคุณ จนกว่าคุณจะมีประสบการณ์กับการทรงนำในชีวิตจริง

คุณจะเห็นชีวิตที่มีพลังแบบนี้ได้ที่ไหน? ความจริงที่น่าเศร้าก็คือ มีเพียงไม่กี่คนในโลกที่มีชีวิตอย่างมีชัยชนะและมีพลัง พระคัมภีร์ได้เตือนเราไว้แล้วว่าจะมีน้อยคน

> “จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูที่กว้างและทางที่ง่ายนั้นนำไปสู่ความพินาศ และคนที่เข้าไปในทางนั้นก็มีมาก ส่วนประตูที่แคบและทางที่ยากลำบากนั้นนำไปสู่ชีวิต และผู้ที่พบก็มีน้อย” (มัทธิว 7:13-14 ฉบับ ESV)

ความท้าทายอย่างต่อเนื่องที่เราเผชิญในชีวิตคริสเตียนคือ จะมีทางที่ง่าย ๆอยู่ข้างหน้าเราเสมอเพื่อทดลองเรา พวกเราส่วนใหญ่จะเลือกทางที่ง่าย มีน้อยคนที่เลือกไปทางแคบ ทำไมทางนี้จึงมีคนน้อย? แท้ที่จริงแล้ว ปัจจุบันมีคริสเตียนสองพันล้านคนในโลก มีคาทอลิกมากกว่าหนึ่งพันล้านคน มีโปรแตสแตนท์หลายร้อยล้านคน และอีกหลายร้อยล้านคนจากคริสตจักรออร์โธดอกซ์ นี่เป็นสถิติที่น่าทึ่ง แต่มี “น้อยคน” ที่พบประตูที่นำไปสู่ชีวิต

คุณจะเจอประตูแคบไหม? คำตรัสของพระเยซูในยอห์น 10:10 ที่ว่า “เราได้มาเพื่อพวกเขาจะมีชีวิตและมีอย่างครบบริบูรณ์” จะเป็นจริงในตัวคุณไหม? พระเยซูกำลังตรัสถึงชีวิตปัจจุบัน ไม่ใช่ชีวิตอนาคต พระองค์ต้องการให้คุณใช้ชีวิตอย่างเต็มบริบูรณ์ของชีวิตที่ครบบริบูรณ์ในตอนนี้

คนนั้นจะเอาอะไรมาแลกกับจิตวิญญาณของตน?

ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตที่ลำบาก คุณอาจสงสัยว่ามันคุ้มค่าหรือไม่ พระเยซูทรงยกประเด็นนี้เมื่อตรัสว่า “คนนั้นจะเอาอะไรมาแลกกับจิตวิญญาณของตน?” (มัทธิว 16:26) ความมั่งคั่งทางการเงินของคุณมีค่าเกินกว่าจะแลกกับจิตวิญญาณของคุณไหม? คุณจะเอาอะไรมาแลกกับชีวิตนิรันดร์? มัทธิว 10:39 กล่าวตรงประเด็นว่า “ผู้ใดที่พบชีวิต ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดที่เสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะพบชีวิต” ถ้าคุณพบชีวิตของคุณในโลก คุณก็จะสูญเสียมันไป แต่ถ้าคุณสูญเสียชีวิตของคุณไปเพื่อเห็นแก่พระเยซู คุณก็จะพบชีวิต สิ่งนี้ยังเห็นได้ในมัทธิว 16:25-26 ว่า

> เพราะผู้ใดต้องการเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพื่อเรา ผู้นั้นจะได้ชีวิต มันจะมีประโยชน์อะไร ถ้าเขาจะได้ทั้งโลกแต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของเขา? หรือคนหนึ่งจะเอาอะไรมาแลกกับจิตวิญญาณของตนได้? (ฉบับ NIV)

เรามีนิสัยที่เห็นแก่ตัวโดยธรรมชาติ และโดยหลัก ๆก็เพราะความเห็นแก่ตัวของเราที่เราบาป พระเยซูทรงต้องการที่จะเปลี่ยนทิศทางชีวิตของเราจากวิธีคิดที่เห็นแก่ตัวมาเป็นการให้ตัวเอง เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนี้ในชีวิตของเรา พระองค์ทรงวางเงื่อนไขกับชีวิตนิรันดร์ไว้

คำว่า “รัก” หรือ “เกลียดชัง” สื่อให้เห็นถึงท่าทีที่แรง (เช่น การรักชีวิตของคุณกับการเกลียดชังชีวิตของคุณในยอห์น 12:25) ถ้าคุณรักชีวิตของคุณ คุณก็กำลังเดินบนทางกว้างที่นำไปสู่ความพินาศ ถ้าคุณเกลียดชังชีวิตของคุณ คุณก็จะรักษาชีวิตไว้ตลอดนิรันดร์ เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าจงเกลียดชังชีวิตของคุณเอง มันไม่ได้หมายถึงการเกลียดชังชีวิตที่คุณมีในพระคริสต์ แต่หมายถึงชีวิตที่เป็นทาสของบาป การจะพ้นจากความเป็นทาสนี้ สิ่งที่คุณต้องทำในส่วนของคุณก็คือคุกเข่าต่อพระเจ้าแล้วพูดว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์เกลียดชีวิตที่ข้าพระองค์ดำเนินอยู่นี้ ที่แสวงหาค่ายกย่องจากมนุษย์เหนือสิ่งอื่นใด ข้าพระองค์ทูลขอให้พระองค์ทรงเปลี่ยนชีวิตของข้าพระองค์” เราทำส่วนของเราและพระเจ้าจะทรงทำส่วนที่เหลือ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จเข้ามา คุณก็จะมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจของพระองค์

มีคริสเตียนมากมายที่ดำเนินชีวิตด้วยความเห็นแก่ตัว เพราะพวกเขาถูกสอนว่า พวกเขาแค่ “เชื่อ” ก็จะมีชีวิตนิรันดร์ แม้ว่าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริงในชีวิตของพวกเขา แต่นี่ไม่ใช่การสอนตามพระคัมภีร์ เราได้เห็นในบทก่อนหน้านี้ว่าการเชื่อในความหมายตามพระคัมภีร์หมายถึงการทำตาม ซึ่งหมายถึงการรับใช้ ซึ่งหมายถึงการตาย คุณจะต้องสูญเสียชีวิตของคุณเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ก่อนที่คุณจะได้รับชีวิตนิรันดร์ คุณจะต้องเปลี่ยนจากการมีชีวิตที่เห็นแก่ตัวมามีชีวิตที่ให้ตัวเอง

ผมไม่ได้พูดล้อเล่น เมื่อคุณและผมยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในวันพิพากษา ถ้าคุณสูญเสียชีวิตของคุณและถูกตัดสินโทษให้พินาศนิรันดร์ ก็อย่าพูดว่า ผมไม่ได้บอกความจริงข้อนี้อย่างชัดเจนกับพวกคุณมาก่อน เปาโลพูดกับชาวเอเฟซัสว่า “ในวันนี้ข้าพเจ้าขอเป็นพยานกับพวกท่านว่า ข้าพเจ้าพ้นจากความรับผิดชอบต่อโลหิตของทุกคน เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ย่อท้อที่จะประกาศแผนการทั้งหมดของพระเจ้ากับท่าน” (กิจการ 20:26-27 ฉบับ HCSB) ผมกำลังบอกคุณจากพระคำของพระเจ้าว่า คุณต้องเปลี่ยนจากชีวิตที่เห็นแก่ตัวเอง มาเป็นชีวิตที่ให้ตัวเอง โดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราไม่มีฤทธิ์อำนาจที่จะเปลี่ยนตัวเราเองได้เพราะเราไม่สามารถช่วยตัวเราเองให้รอดได้ ความรอดนั้นมาจากพระคุณล้วน ๆเพราะได้มาโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเท่านั้น เราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตัวเองได้ เหมือนที่เสือดาวไม่สามารถจะลบลายจุดของมันได้ (เยเรมีย์ 13:23)

ในเมื่อสิ่งนี้จะทำสำเร็จได้ก็โดยการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเรา สิ่งที่เราสามารถทำได้ในส่วนของเราก็คือเต็มใจที่จะรับการเปลี่ยนแปลง เราเต็มใจจะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เปลี่ยนแปลงเราไหม? ถ้าคนเจ็บป่วยปฏิเสธการรักษา หมอก็จะไม่มาหาคุณที่บ้านแล้วลากคุณไปโรงพยาบาล ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าก็

จะไม่ฉุดกระชากลากคุณ ตะโกนเสียงดังใส่คุณให้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้า คุณจะต้องบอกกับพระเจ้าว่าคุณต้องการชีวิตนิรันดร์หรือไม่

ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอด?

คำสอนเท็จมักจะถูกนำเสนอว่าเป็นความจริง และคนทั้งหลายไม่สามารถบอกความแตกต่างได้ ตัวอย่างคือวิธีที่เราลดทอนคำกล่าวของเปาโลเบาลงว่า “จงเชื่อในพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้า แล้วท่านจะได้รับความรอด” (กิจการ 16:31) นี่มาจากพระคัมภีร์จากเหตุการณ์ที่รู้จักกันดีในกิจการ 16:31

ในเมืองฟีลิปปี เปาโลและสิลาสถูกเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นโบยตีแล้วจับขังคุกด้วยข้อหาเท็จ ในคุกนั้นพวกเขาเริ่มร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นั่นทำให้พวกเขาดูแปลกประหลาดใช่ไหม? แต่สิ่งแปลกประหลาดเกี่ยวกับคนพวกนี้ที่เต็มด้วยพระวิญญาณก็คือ พวกเขาร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าแม้หลังจากที่พวกเขาถูกเฆี่ยนตีจนบอบช้ำและถูกจับโยนเข้าคุก เปาโลและสิลาสได้รับบาดเจ็บสาหัสจนต้องถูกพาไปรักษาบาดแผลในภายหลัง แต่พวกเขาก็ไม่ได้คิดถึงการรักษาอาการบาดเจ็บหรือบรรเทาความเจ็บปวดของพวกเขาเลย แต่ชื่นชมยินดีและร้องสรรเสริญพระเจ้า นั่นคือชีวิตที่มีชัยชนะและครบบริบูรณ์

แผ่นดินที่ไหวนั้นรุนแรงมากจนทำให้เรือนจำสั่นสะเทือน กำแพงพังลงมา ประตูทุกบานหลุดออกมา และทุกสิ่งก็พังทลายลง ผู้คุมคิดว่านักโทษได้หนีไปแล้ว มีเปาโลกับสิลาสอยู่ด้วย

ฟีลิปปีเป็นอาณานิคมของโรมัน ผู้คุมคนนี้คงเป็นทหารโรมัน ถ้าไม่ใช่ทหารประจำการก็เป็นทหารนอกราชการ เมื่อคิดว่านักโทษได้หลบหนีไปแล้ว เขาก็รู้ว่ามีการลงโทษอะไรที่รอเขาอยู่ นั่นก็คือการถูกตัดศีรษะกฎทางทหารของโรมันนั้นเข้มงวดและไร้ความปรานี ผู้คุมไม่ยอมอับอายที่จะถูกพิจารณาคดีของทหาร เขาจึงเตรียมจะฆ่าตัวตาย “พัศดีตื่นขึ้น และเมื่อเขาเห็นประตูคุกเปิดอยู่ เขาก็ชักดาบของเขาออกมาจะฆ่าตัวตาย เพราะคิดว่าพวกนักโทษได้หนีไปแล้ว” (กิจการ 16:27 ฉบับ NIV)

ถ้าผู้คุมได้ฆ่าตัวตายไป คุณลองนึกดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับภรรยาและลูก ๆของเขา ซึ่งก็คือ “ครัวเรือน” ของเขา ในสังคมโรมันนั้น เมื่อผู้ชายเสียชีวิต ภรรยาของเขาจะไม่สามารถเลี้ยงดูตัวเองได้ แล้วนับประสาอะไรที่จะเลี้ยงครอบครัวของเธอได้ ไม่เหมือนกับผู้หญิงทำงานในปัจจุบันนี้ที่มีปริญญาจากมหาวิทยาลัย เมื่อสามีตายภรรยาก็ตกอยู่ในสภาพที่น่าสงสารและน่าเศร้าด้วยซ้ำ คนในครัวเรือนต้องพึ่งอาศัยหัวหน้าครอบครัวแทบจะทั้งหมด นั่นจึงเป็นเหตุที่เมื่อหัวหน้าครอบครัวมาหาองค์ผู้เป็นเจ้า คนในครอบครัวก็จะตามมาด้วย

คำกล่าวของเปาโลที่ว่า “จงเชื่อในพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้า แล้วท่านจะได้รับความรอด” นั้นพูดกับชายคนหนึ่งที่พร้อมจะตาย เมื่อคุณอ้างข้อนี้กับใครสักคน คนนั้นพร้อมที่จะตายเหมือนผู้คุมชาวฟีลิปปีนี้ไหม? หาก

เป็นเช่นนั้น คุณก็สามารถบอกเขาหรือเธอได้ว่า “จงเชื่อในพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้า แล้วท่านจะได้รับความรอด” เพราะส่วนที่เกี่ยวกับการตายได้ถูกจัดการแล้ว แต่ถ้าคุณทิ้งส่วนสำคัญของความตายไปเสีย คำกล่าวของเปาโลก็จะถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด

คำสอนของเปาโลเกี่ยวกับบัพติศมา

เปาโลร้องบอกผู้คุมและขอร้องไม่ให้เขาฆ่าตัวตาย ผู้คุมกลับขอร้องว่า “ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะได้รับความรอด?” เปาโลจึงตอบว่า “จงเชื่อในพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้า แล้วท่านจะได้รับความรอด” (กิจการ 16:30-31) แต่เรื่องไม่ได้จบอยู่แค่นี้ เปาโลไม่ได้พูดว่า “จงเชื่อ แล้วท่านจะได้รับความรอด ตอนนี้ให้เซ็นชื่อของคุณในใบบัพติศมา” ข้อ 32 บอกเราว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปว่า “พวกเขากล่าวพระวจนะขององค์ผู้เป็นเจ้ากับเขาและทุกคนที่อยู่ในบ้านของเขา” นี่เป็นการเตรียมรับบัพติศมาของพวกเขา

เปาโลกับสิลาสกำลังให้คำสอนที่หนักแน่นกับพวกเขาจาก “พระวจนะขององค์ผู้เป็นเจ้า” ถึงความหมายของการเชื่อในพระเยซู เปาโลเป็นคนละเอียดถี่ถ้วนในทุกสิ่งที่เขาทำ และเขาไม่ได้รีบให้บัพติศมาทันที จะมีการบัพติศมาก็เมื่อหลังจากที่เขาได้ให้คำสอนจากพระวจนะของพระเจ้า เนื่องจากความละเอียดถี่ถ้วนของเปาโลในพระวจนะของพระเจ้า ผู้คุมและครอบครัวของเขาจึงสามารถรับคำสอนที่หนักแน่นได้ในไม่กี่ชั่วโมง แล้วจากนั้นจึงมีการบัพติศมา

ตลอดเวลาที่เปาโลกำลังสอนอยู่นั้น บาดแผลของเปาโลก็ยังไม่ได้รับการรักษา เลือดอาจจะยังไหลอยู่ หลังจากที่สอนเสร็จแล้ว เปาโลกับสิลาสจึงยอมให้ผู้คุมรักษาบาดแผลของพวกเขา เปาโลมีลำดับความสำคัญของเขา อย่างแรกคือคำสอนเรื่องความรอด แล้วจึงรักษาบาดแผลของเขา การช่วยผู้อื่นให้รอดนั้นสำคัญกว่าสวัสดิภาพทางกายของเขาเอง เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์อย่างถี่ถ้วน เราจะจับรายละเอียดเล็ก ๆน้อย ๆเหล่านี้ที่เผยให้เห็นสิ่งสำคัญ ๆ ซึ่งในกรณีนี้คือคุณภาพชีวิตของเปาโลกับสิลาส เราจะพลาดรายละเอียดที่สำคัญเหล่านี้เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์อย่างเร่งรีบหรืออย่างผิวเผิน

บัพติศมาและการตายต่อบาป

แล้วเปาโลสอนอะไรผู้คุมและครัวเรือนของเขา? เราสามารถแน่ใจได้ว่าเขาจะไม่สอนสิ่งใดที่ขัดแย้งกับสิ่งที่เขาได้เขียนไว้ในจดหมายของเขา เรามีจดหมายของเปาโลหลายฉบับเพียงพอที่จะให้เห็นชัดกับสิ่งที่เขาสอนคือก่อนที่จะบัพติศมาพวกเขา เปาโลสอนสิ่งที่เขาเองได้สอนเกี่ยวกับบัพติศมาในจดหมายของเขา และสิ่งที่พระเยซูเองได้ทรงสอน คริสเตียนจำนวนมากคิดว่าเปาโลสอนแตกต่างจากพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้า เช่น ในขณะ

ที่พระเยซูทรงบอกเราให้เกลียดชังชีวิตของเราเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์ เปาโลพูดให้ง่ายที่เราจะเข้าใจโดยบอกว่า เราเพียงแต่ต้องเชื่อในพระเยซูเท่านั้น แต่กิจการ 16:31 (“จงเชื่อในพระเยซู แล้วท่านจะได้รับความรอด”) จะต้องเข้าใจโดยพิจารณาถึงคำสอนทั้งหมดของเปาโล

เปาโลสอนอย่างเน้นย้ำเช่นเดียวกับพระเยซูว่า จะไม่มีชีวิตเกิดขึ้นถ้าไม่มีการตาย โรมบทที่ 6 ซึ่งพูดถึงเรื่องบัพติศมานั้น ช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่เปาโลอาจบอกผู้คุมชาวฟีลิปปีก่อนจะให้บัพติศมากับเขา ในโรมบทที่ 6 เปาโลเชื่อมโยงการบัพติศมากับความตายไว้อย่างชัดเจน

> เราควรจะทำบาปต่อไป เพื่อพระคุณจะเพิ่มขึ้นอย่างนั้นหรือ? ไม่อย่างแน่นอน! เราได้ตายต่อบาป เราจะดำเนินชีวิตในบาปต่อไปได้อย่างไร? ท่านไม่รู้หรือว่าพวกเราทุกคนที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมาเข้าในความตายของพระองค์ (โรม 6:1-3 ฉบับ NIV)

เราแน่ใจได้ว่าเมื่อเปาโลกำลังจะให้บัพติศมาแก่ผู้คุม เปาโลได้อธิบายความหมายของบัพติศมากับเขาแล้วในโรมบทที่ 6 เขากล่าวว่าบัพติศมาเกี่ยวข้องกับความตาย เขาหมายความเช่นนี้ในแง่ที่สมมุติหรือเปรียบเทียบหรือ? บัพติศมาเป็นการแกล้งทำเป็นตายไหม? หรือว่าเราตายต่อบาปในความหมายจริงอยู่บ้าง?

เปาโลไม่ใช่คนตื้น ๆที่จะมาเล่นกับคำที่มีความสำคัญ ๆแล้วให้ความหมายตื้น ๆ คำว่า “ตาย” นั้นไม่ใช่คำที่เอามาพูดเล่นกัน ถ้าคำว่า “ตายต่อบาป” หมายความเพียงแค่ว่า “ลืมความบาป” ยังงั้นเราก็ต้องไม่ใช้คำว่า “ตาย” แต่เปาโลใช้คำว่า “ตาย” ก็ต้องหมายถึงสิ่งที่สำคัญ

การตายต่อบาปหมายความว่าอย่างไรหรือ? เป็นการเปลี่ยนท่าทีไหม? และแค่เป็นท่าทีที่เปลี่ยนไปนั้นสมควรจะใช้คำที่หนักแน่น เช่น “ตาย” หรือ “ความตาย” ไหม? ถ้าคนชั่วต้องการจะเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของเขา การเปลี่ยนแปลงนั้นจะสามารถอธิบายได้ถูกต้องว่าเป็นความตายหรือไม่?

แน่นอนว่าการเปลี่ยนท่าทีเป็นก้าวแรกที่สำคัญสู่ความตายที่เปาโลกำลังพูดถึง แต่มันเหมือนกับความตายไหม? “การตายต่อบาป” เป็นแค่การเปลี่ยนท่าที หรือว่าเป็นสิ่งที่ลึกกว่านั้น?

คำว่า “บาป” ในรูปเอกพจน์ ไม่ได้หมายถึงการกระทำบาปที่เจาะจง แต่หมายถึงวิถีชีวิตทั้งหมดที่ถูกครอบงำโดยบาป ดังนั้น “การตายต่อบาป” จึงหมายถึงการหลุดพ้นจากวิถีชีวิตแบบเก่าอย่างสิ้นเชิง ถ้าฉันจบชีวิตในแบบเดิม ฉันก็ได้ตายไปกับมัน

การตายนั้นเป็นมากกว่าการเปลี่ยนแปลง การตายเป็นสิ่งลึก ๆที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำในเรา ผมสามารถเปลี่ยนไปในทางที่ถูกที่ควรได้โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือพระเจ้าช่วยเลย แต่เมื่อเปาโลพูดถึงการตาย เขาไม่ได้หมายถึงการเปลี่ยนแปลงในทางที่ถูกที่ควร เขากำลังพูดถึงสิ่งที่พระวิญญาณทรงกระทำในเราลึก ๆ

และเด็ดขาดจนสิ่งนั้นในเราได้ตายไป ส่วนนั้นในเราซึ่งถูกเนื้อหนังควบคุมและตอบสนองต่อเนื้อหนัง ซึ่งเปาโลเรียกในที่อื่นว่า “ตัวเก่า” ซึ่งจะต้องถูกประหารโดยการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

การเปลี่ยนแปลงในทางที่ถูกที่ควรนั้นจำเป็นต้องมีการมอบในระดับหนึ่ง แต่นั่นไม่ใช่แบบที่พระคัมภีร์พูดถึง การเป็นคริสเตียนไม่ใช่เรื่องของการเปลี่ยนแปลงในทางที่ถูกที่ควร แต่เป็นเรื่องของการมอบที่จะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ประหาร “ตัวเก่า” ในเรา ทุกคนยอมรับการเปลี่ยนแปลงในระดับหนึ่ง โดยเฉพาะหลังจากที่เห็นความน่าเกลียดของความเลวและสวยงามของความดี แต่นั่นไม่ใช่ความหมายของการเป็นคริสเตียน การแค่เปลี่ยนแปลงในทางที่ถูกที่ควรนั้นก็เหมือนกับการปะผ้าใหม่ลงบนผ้าเก่า หรือการเทเหล้าองุ่นใหม่ลงในถุงหนังเก่าซึ่งเป็นการกระทำที่จะทำให้เหล้าองุ่นและถุงหนังเสียหาย (มัทธิว 9:17)

แต่พระวิญญาณทรงทำงานอย่างลึก ๆเพื่อทำลายมะเร็งบาปในตัวเรา นั่นเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงในทางที่ถูกที่ควร ความรอดนั้นมาจากพระคุณล้วน ๆ เพราะว่าจะทำสำเร็จได้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าเท่านั้น

ในพระคัมภีร์ใหม่นั้น การมอบของเราต่อพระเจ้าคือความเชื่อ การมอบของพระเจ้าที่มีต่อเราคือพระคุณ เรารอดโดยพระคุณทางความเชื่อ นั่นคือ โดยการมอบของพระเจ้าที่มีกับเราโดยทำงานทางการมอบของเราที่มีกับพระเจ้า ในที่สุดแล้วความรอดเป็นโดยพระคุณของพระเจ้า หากปราศจากพระคุณแล้วเราก็จะเป็นแค่การเปลี่ยนแปลงในทางที่ถูกที่ควรเท่านั้น

ตอนนี้เราจึงได้ยินสิ่งที่เปาโลบอกกับผู้คุมชาวฟีลิปปีว่า “การฆ่าตัวเองตายไม่มีประโยชน์อะไรเลย ดังนั้นจงยอมให้พระวิญญาณของพระเจ้าทำลายเชื้อโรคบาปในคุณ และนำชีวิตของพระเจ้าเข้ามาในชีวิตของคุณโดยการที่คุณตายต่อบาป

เป็นอิสระจากการเป็นทาส

โรมบทที่ 6 พูดถึงความตาย แต่ครึ่งหลังของบทนี้ให้ความแตกต่างระหว่างการเป็นทาสของบาป และการเป็นทาสของความชอบธรรม

> แต่ขอบพระคุณพระเจ้าที่แม้ท่านเคยเป็น*ทาสของบาป* ท่านก็เชื่อฟังคำสอนซึ่งท่านได้รับมาด้วยใจจริง ท่านได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากบาป และได้มาเป็น*ทาสของความชอบธรรม*แล้ว” (โรม 6:17–18 ฉบับ NJB)

ก่อนหน้านี้เราได้กล่าวถึงสามวิธีที่คนหนึ่งจะมาเป็นทาสได้ มีสามวิธีในทำนองเดียวกันที่คนนั้นจะเป็นอิสระจากการเป็นทาสได้

ทางแรก การจะเป็นอิสระจากการเป็นทาส ก็โดยการตายจากการเป็นทาส

ทางที่สอง ให้นายของคุณปล่อยตัวคุณโดยสมัครใจ แต่ถ้านายของคุณมีบาปซึ่งก็ทำให้คุณตกเป็นทาสตั้งแต่แรก คุณสามารถปฏิเสธการยอมจำนนใด ๆโดยสมัครใจของทาสให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระคริสต์ ดังนั้นความตายยังคงเป็นหนทางให้เราเป็นอิสระจากการเป็นทาสของบาป ถ้าการตายของเราไม่ใช่การตายจริง สิ่งที่เรียกว่าอิสรภาพของเราก็ไม่ใช่อิสรภาพจริงเช่นกัน ทาสไม่ได้หยุดความเป็นทาสโดยแค่แกล้งทำเป็นตาย การแสร้งทำเป็นศพจะหลอกใคร ๆไม่ได้เลย นอกจากว่าจะมีการตายที่แท้จริงไม่เช่นนั้นก็จะไม่มีการหลุดพ้นที่แท้จริงจากการเป็นทาส โดยทางความตายเราจึงหลุดจากการเป็นทาสของบาปดังที่ว่า “เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็เป็นอิสระจากบาป” (โรม 6:7)

ทางที่สาม ที่จะเป็นอิสระจากการเป็นทาสก็คือการไถ่ เป็นการจ่ายค่าไถ่เพื่อปล่อยทาสออกจากการเป็นทาส นั่นเป็นสิ่งสำคัญที่การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เพื่อไถ่เรานั้นเชื่อมโยงกับความตายของเรากับพระองค์

พระคริสต์ได้ตายเพื่อเรา และเราก็ตายกับพระองค์ในการบัพติศมา โรมบทที่ 6 มีการอ้างอิงอยู่มากถึงความตายของเราในการบัพติศมา (ดูที่ขีดเส้นใต้ต่อไปนี้) ที่แสดงให้เห็นอย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่าบัพติศมาเกี่ยวข้องกับความตายดังนี้

> 3 ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า เราทุกคนที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมาเข้าในความตายของพระองค์? 4 เหตุฉะนั้น เราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์โดยการบัพติศมาเข้าในความตาย เพื่อว่าเมื่อพระบิดาทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายโดยพระสิริของพระองค์แล้ว เราก็จะได้ดำเนินชีวิตใหม่เช่นกัน 5 เพราะว่าถ้าเราได้ร่วมเป็นหนึ่งในการตายเหมือนอย่างพระองค์ เราก็จะร่วมเป็นหนึ่งกับพระองค์ในการเป็นขึ้นจากตายเหมือนอย่างพระองค์อย่างแน่นอน 6 เรารู้ว่าตัวเก่าของเราถูกตรึงไว้กับพระองค์ เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกขจัดให้สิ้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป 7 เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป 8 บัดนี้ถ้าเราได้ตายกับพระคริสต์ เราก็เชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย (โรม 6:3-8 ฉบับ ESV)

ประเด็นหลักของบทต่อไปในโรมบทที่ 7 ก็คือบทบัญญัติ การเป็นทาสบาปของเรานั้นรวมการเป็นทาสของบทบัญญัติ และคำถามอย่างเดิมจึงเกิดขึ้นว่า ฉันจะเป็นอิสระจากบทบัญญัติได้อย่างไร? หรือจะเป็นอิสระจากอำนาจของบาปได้อย่างไร? หรือจะเป็นอิสระจากมลทินบาปได้อย่างไร เมื่อบทบัญญัติได้กล่าวโทษฉัน? คำตอบในโรมบทที่ 7 ก็เหมือนเดิมคือโดยทางความตาย เราจึงเป็นอิสระจากบทบัญญัติและเป็นอิสระจากความผิด ดังที่เห็นโดยเฉพาะในข้อ 1 ถึง 4

ในโรมบทที่ 8 บทถัดมา เปาโลยังพูดต่อไปเรื่องความตาย แต่เขายังพูดถึงชัยชนะในพระวิญญาณด้วยว่า “เพราะถ้าท่านดำเนินชีวิตตามนิสัยบาป ท่านก็จะต้องตาย แต่ถ้าดำเนินตามพระวิญญาณ ท่านก็ได้ทำลายนิสัยเดิมที่อยู่ในตัวท่านให้ตาย ท่านก็จะมีชีวิตอยู่” (โรม 8:13) สิ่งนี้ทำให้เรานึกถึงยอห์น 12:24 และมัทธิว

บทที่ 10 กับ 16 ที่แสดงให้เห็นว่า คำสอนของเปาโลนั้นสนับสนุนโดยคำสอนของพระเยซู เปาโลไม่ได้เปลี่ยนหรือเบี่ยงเบนคำสอนของพระเยซู แต่สอนอย่างเดียวกัน

ข้อถัดมาในโรม 8:14 เกี่ยวกับการทรงนำของพระวิญญาณที่ได้พูดถึงแล้ว ข้อนี้เริ่มต้นด้วยคำว่า “เพราะ” ซึ่งบ่งบอกถึงความเชื่อมโยงที่เป็นเหตุเป็นผลระหว่างข้อ 13 และข้อ 14 ว่า

> 13 เพราะว่าถ้าท่านดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณ ท่านได้ประหารการกระทำของร่างกาย ท่านก็จะมีชีวิตอยู่ 14 เพราะทุกคนที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำ ก็เป็นบุตรของพระเจ้า (โรม 8:13-14 ฉบับ ESV)

พระวิญญาณจะไม่ทรงนำเรานอกเสียจากว่าเราจะยอมให้พระวิญญาณ “ประหาร” การกระทำของเนื้อหนัง ถ้าคุณข้ามส่วนที่เกี่ยวกับการประหารการกระทำของเนื้อหนัง แล้วพยายามจะตรงดิ่งไปสู่ชีวิตที่อัศจรรย์โดยพระวิญญาณทรงนำ แม้กระทั่งประสบแผ่นดินไหวจากพระเจ้า เราคงต้องผิดหวัง ชีวิตที่อัศจรรย์ในพระวิญญาณจะเกิดขึ้นหลังจากที่พระวิญญาณได้ประหารเนื้อหนังในเรา สิ่งแรกคือความตาย จากนั้นจึงมีชีวิตตามลำดับ

การกระทำของเนื้อหนัง

แล้วการกระทำของเนื้อหนังคืออะไร? เปาโลบอกเราว่า

> “บัดนี้การงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัดคือการผิดศีลธรรมทางเพศ การโสโครก การลามก การไหว้รูปเคารพ การใช้คาถาอาคม การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การอิจฉากัน การโมโหโทโส การมักใหญ่ใฝ่สูง การไม่ลงรอยกัน การแบ่งพรรคแบ่งพวก การริษยากัน การเมาเหล้า การสำมะเลเทเมา และการกระทำอื่น ๆในทำนองนี้ ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนที่เคยเตือนไปแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนี้จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก” (กาลาเทีย 5:19-21 ฉบับ ESV)

คนที่กระทำตามเนื้อหนังจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก คุณอาจบอกว่าคุณไม่ได้ทำสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนใหญ่ แต่แค่การกระทำเพียงอย่างเดียวก็มีความผิดทั้งหมด ก็เหมือนกับที่คุณละเมิดพระบัญญัติเพียงข้อเดียวก็เท่ากับทำผิดบทบัญญัติทั้งหมด (ยากอบ 2:10; กาลาเทีย 5:3) การใช้คาถาอาคม หรือการเมาเหล้าอาจใช้กับคุณไม่ได้ แต่การอิจฉากัน หรือการโมโหโทโสล่ะ? มีพวกเราสักกี่คนที่เป็นผ้าขาวที่ไม่แปดเปื้อนโดยไม่ได้ทำสักอย่างในรายการที่กล่าวนั้นเลย?

เปาโลไม่ได้กำลังพูดกับผู้ไม่เชื่อ แต่กำลังพูดกับผู้เชื่อชาวกาลาเทีย เปาโลบอกพวกเขาว่าถ้าพวกเขาทำสิ่งที่เป็นเนื้อหนัง พวกเขาจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกแม้ว่าพวกเขาจะอ้างว่าเชื่อในพระเยซูก็ตาม แต่ที่ตรงกันข้ามกับการกระทำของเนื้อหนังคือ ชีวิตที่ครบสมบูรณ์นั้นแสดงให้เห็นได้โดยผลของพระวิญญาณ

> “ส่วนผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความชื่นชมยินดี สันติสุข ความอดทน ความปรานี ความดี ความสัตย์ซื่อ ความสุภาพอ่อนโยนและการรู้จักควบคุมตนเอง สิ่งเหล่านี้ไม่มีบทบัญญัติข้อไหนกล่าวห้ามไว้เลย” (กาลาเทีย 5: 22–23)

ตายต่อโลก

ในที่สุด เราไม่เพียงตายต่อบาปเท่านั้นแต่ตายต่อโลกด้วยดังที่ว่า “ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไร เว้นแต่เรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา โดยกางเขนนั้น โลกได้ถูกตรึงตายจากข้าพเจ้าแล้ว และข้าพเจ้าก็ถูกตรึงตายจากโลกแล้ว” (กาลาเทีย 6:14)

ถ้าเราร่วมเป็นอันหนึ่งกับพระคริสต์ เราก็ถูกตรึงตายจากโลกด้วย เราตายต่อโลกและโลกก็ตายจากเรา ถ้าคุณได้ตายกับพระคริสต์ และถ้ากางเขนมีผลกับความรอดของคุณ นั่นหมายความว่าโดยทางกางเขนนี้คุณก็ตายจากโลก และโลกก็ตายจากคุณ

คำว่า *“โลก”* ตรงนี้ไม่ได้หมายถึงพวกหนองน้ำ ต้นไม้ ภูเขา หรือพวกนก เราไม่ได้ตายจากสิ่งเหล่านี้ ที่จริงแล้วสิ่งเหล่านี้มีความหมายต่อเรามากขึ้นกว่าก่อนเสียอีก เพราะตอนนี้เราเห็นพระสิริของพระเจ้าในสิ่งเหล่านี้ ในพระคัมภีร์นั้น “โลก” หมายถึงระบบของโลกที่ตกเป็นทาสของบาป ทั้งโลกตกอยู่ใต้อำนาจของซาตานผู้เป็นมารร้าย (1 ยอห์น 5:19) ถ้าเราได้ตายจากบาป เราก็จะได้ตายจากโลกด้วย เราได้เป็นอิสระจากค่านิยมของโลกนี้ และวิธีคิดที่ถูกความบาปครอบงำอยู่

เราอยู่ในโลกที่ชั่วช้าเลวทราม ยิ่งเราอยู่สูงในโลกเท่าไร การต่อสู้ก็ยิ่งดุเดือดและกลยุทธ์ของคู่แข่งก็ยิ่งน่ากลัวมากขึ้นเท่านั้น แต่เมื่อคุณอยู่ในระดับที่ต่ำกว่า ก็ไม่มีใครสนใจคุณ เพราะคุณเป็นคนที่ไม่สำคัญอะไรเลย

เพื่อนที่ดีของผมคนหนึ่งในกระทรวงต่างประเทศของญี่ปุ่นได้เขียนถึงผมสองครั้งเพื่อขอให้อธิษฐานเผื่อเขาถูกกำหนดให้ย้ายไปประจำที่แอฟริกาเพื่อเป็นการทำโทษในความผิดที่เขาไม่ได้ทำ เขาเป็นเหยื่อของการสมคบคิดในสำนักงานต่างประเทศที่เขาทำงานอยู่ เขากำลังถึงวาระที่จะได้ไปเป็นเอกอัครราชทูตในประเทศหนึ่งในการประจำการครั้งต่อไป แต่มีคนที่อยากได้ตำแหน่งนั้น

ทุกประเทศมีเอกอัครราชทูตในจำนวนจำกัด อาจมี 100 ถึง 150 คน และตำแหน่งเอกอัครราชทูตมีชั้นยศหรือศักดิ์ศรีไม่เท่ากัน เอกอัครราชทูตของประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกาก็มีศักดิ์ศรีมากกว่า อันดับล่างสุดคือ

เอกอัครราชทูตประจำประเทศต่าง ๆ ที่คุณจะหาแทบไม่พบในแผนที่ เอกอัครราชทูตยังคงเป็นเอกอัครราชทูต แต่ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น บางคนก็ “มีความเท่าเทียม” ที่มากกว่าคนอื่น ๆ

มีการแก่งแย่งกันภายในเพื่อแย่งชิงตำแหน่งเอกอัครราชทูตซึ่งเป็นของเพื่อนผม กลยุทธ์นั้นง่ายมาก โดยแย่งงานของเขาไปด้วยการใส่ร้ายเขา โดยฟ้องเจ้านายว่าเขาได้ทำสิ่งนี้และสิ่งนั้น และหากเจ้านายเชื่อคุณ จุดหมายของคุณก็จะถูกลดระดับหรือถูกมอบหมายใหม่ นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับเพื่อนของผม เขาจึงถูกมอบหมายให้ไปประเทศแทนซาเนีย เขาควรจะได้ไปเป็นเอกอัครราชทูตประจำประเทศฝรั่งเศส ซึ่งถือว่ามีสถานะที่สูงกว่าเอกอัครราชทูตประจำประเทศแทนซาเนีย เพื่อนของผมไม่ได้กังวลเรื่องศักดิ์ศรีเลย เพราะเขาไม่ได้รังเกียจประเทศใด ๆรวมทั้งแทนซาเนีย ปัญหาก็คือภรรยาของเขามีสุขภาพไม่ดี จึงไม่สามารถไปประเทศแทนซาเนียกับเขาได้เนื่องจากสภาพอากาศที่นั่นไม่เหมาะกับสุขภาพของเธอ ดังนั้นระหว่างที่เขาไปประจำการในประเทศแทนซาเนียนั้น เขาจึงต้องอยู่แยกจากครอบครัวของเขา เนื่องจากภรรยาที่ป่วยของเขากำลังเผชิญกับความยากลำบาก เรื่องทั้งหมดจึงทำให้เขาทุกข์ใจมาก

สิ่งต่าง ๆ ในโลกก็เป็นเช่นนั้น เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่า เราต้องตายต่อโลก นั่นหมายถึงการตายต่อการกระทำแบบนี้และเหยียบย่ำผู้อื่น ถ้าไม่มีความตาย ก็ไม่มีทางเข้าสู่ชีวิตได้ ความตายนี้เป็นการตายจริงซึ่งมีผลในตัวเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงนำเราเข้าสู่ความบริบูรณ์แห่งชีวิต

บทที่ 7

การมอบและความเมตตาสงสาร
ความดีและความชั่ว

อย่าเข้าเทียมแอกกับผู้ไม่เชื่อ

ทางที่นำไปสู่ชีวิตนั้นเป็นทางที่ยากและประตูที่แคบ นั่นเป็นเหตุให้คริสเตียนบางคนอะลุ้มอล่วยอยู่ระหว่างชีวิตคริสเตียนกับชีวิตในโลก แต่การอะลุ้มอล่วยเป็นการหลอกตัวเองในที่สุด และเป็นปัญหาอยู่แล้วในคริสตจักรที่เปาโลได้สร้างขึ้นโดยพระคุณของพระเจ้า และเนื่องจากการอะลุ้มอล่วยส่งผลร้ายแรงต่อฝ่ายวิญญาณ เปาโลจึงเตือนเราให้รับมือกับผู้ไม่เชื่อดังนี้

> อย่าเข้าเทียมแอกกับผู้ไม่เชื่อ เพราะความชอบธรรมจะมีส่วนร่วมกับความชั่วได้อย่างไร? หรือความสว่างจะเป็นมิตรกับความมืดได้อย่างไร? พระคริสต์จะกลมเกลียวกับเบลีอัลได้อย่างไร? ผู้เชื่อจะมีอะไรเหมือนกันกับผู้ไม่เชื่อหรือ? วิหารของพระเจ้าจะมีข้อตกลงอะไรกับรูปเคารพได้? เพราะว่าเราเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เหมือนที่พระเจ้าได้ตรัสว่า “เราจะอยู่กับพวกเขาและดำเนินท่ามกลางพวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา” พระเจ้าตรัสว่า “ฉะนั้น จงออกมาจากหมู่พวกเขาและจงแยกตัวออกจากพวกเขา อย่าแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน แล้วเราจะรับพวกเจ้า เราจะเป็นบิดาของพวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรหญิงของเรา พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์สูงสุดตรัสดังนี้” (2 โครินธ์ 6:14-18 ฉบับ NIV)

คำว่า “เข้าเทียมแอก” (“ผูกไว้ด้วยกัน” ในพระคัมภีร์บางฉบับ) สามารถเข้าใจได้หลายแบบ พระคัมภีร์ตอนนี้มักจะถูกนำมาอ้างอิงถึงการแต่งงาน ซึ่งในกรณีนี้เปาโลจะบอกพวกคริสเตียนว่า อย่าแต่งงานกับผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียน แต่โดยทั่วไปจะหมายถึงความสัมพันธ์ใดก็ตามที่ผูกพันธ์กันระหว่างผู้เชื่อกับผู้ที่ไม่เชื่อ ไม่ว่าจะเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจหรือทำข้อตกลงกันทางกฎหมาย ซึ่งการแต่งงานก็เป็นตัวอย่างหนึ่ง เปาโลกล่าวว่า ไม่มีการตกลงร่วมกันระหว่างผู้เชื่อกับผู้ไม่เชื่อ แต่คริสเตียนจำนวนมากกลับเห็นว่ายิ่งเป็นการตกลงที่ร่วมกัน

การเข้าเทียมแอกด้วยกันหมายความว่าอย่างไร? มันหมายถึงการทำสัญญาทางกฎหมายไหม? หรือเป็นมิตรภาพ? เราพูดได้ไหมว่าการแต่งงานเป็นความสัมพันธ์ที่ผูกมัด แต่มิตรภาพไม่ใช่ความสัมพันธ์ที่ผูกมัด? คริสเตียนบางคนนั้น มิตรภาพของพวกเขาถูกทำลายโดยผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียน นั่นหมายความว่าเราไม่อาจเป็นเพื่อนกับคนที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนอย่างนั้นหรือ? เราอาจถามให้แคบลงและถามว่า จุดไหนหรือที่มิตรภาพสิ้นสุดลงจากมิตรภาพธรรมดาและกลายมาเป็นความผูกมัด เราถือว่าเพื่อนที่ทำงานด้วยกันในสำนักงานเป็นเพียงเพื่อนร่วมงานและไม่ได้เป็นเพื่อนหรือไม่? อันที่จริงยากอบกล่าวว่า มิตรภาพกับโลกเป็นความผูกมัดที่ล่วงประเวณีดังนี้

> เจ้าผู้ล่วงประเวณี เจ้าไม่รู้หรือว่าการเป็นมิตรกับโลกคือการเกลียดชังพระเจ้า? ใครก็ตามที่เลือกเป็นมิตรกับโลกก็เป็นศัตรูของพระเจ้า (ยากอบ 4:4 ฉบับ NIV)

ถ้าเราเป็นมิตรกับโลก เราก็เป็นศัตรูของพระเจ้าตามคำกล่าวของยากอบ ที่ดูเหมือนว่าจะไม่อะลุ้มอล่วยกับการเป็นมิตรกับทั้งสองฝ่าย ถ้าอย่างนั้น เราจะต้องตีตัวออกห่างจากผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียนไหม? มีไม่กี่คนที่คิดเช่นนั้นจริงๆ แต่นั่นจะไม่เป็นปัญหากับยากอบ 4:4 หรอกหรือ ที่บอกว่าตอนนี้เราเป็นศัตรูของพระเจ้า?

พระเยซู มิตรสหายของคนบาป

พระเยซูทรงเป็นมิตรกับคนเก็บภาษีและกับคนบาป (มัทธิว 11:19; ลูกา 7:34) คำว่า “คนบาป” มักจะหมายถึงคนอย่างเช่นโสเภณี คนเก็บภาษีและโสเภณีเป็นคนที่สังคมชาวยิวไม่ยอมรับ พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่าเป็นมิตรกับคนเหล่านี้ที่สังคมมองว่าความประพฤติน่ารังเกียจ

นั่นทำให้เกิดภาวะลำบาก เหตุใดเราจึงเป็นมิตรกับคนบาปได้ แต่เป็นมิตรกับโลกไม่ได้? ยากอบ 4:4 กล่าวอย่างชัดเจนว่า การเป็นมิตรกับโลก คือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า แต่พระเยซูก็ทรงเป็นมิตรของคนบาป มีความแตกต่างกันไหม ระหว่างการเป็นมิตรกับคนบาปและการเป็นมิตรกับโลก?

แน่นอนว่าความแตกต่างที่สำคัญนั้นอยู่ที่แรงจูงใจของคนนั้น การเป็นมิตรกับโลกตามความหมายของยากอบ 4:4 หมายถึงการได้โลกนี้มาเพื่อประโยชน์ของตนเอง แรงจูงใจนี้เห็นแก่ตัวอย่างสิ้นเชิง เพราะเป็นการแสวงหาความร่ำรวย ตำแหน่ง และเกียรติยศในโลก แม้จะแลกด้วยจิตวิญญาณของตนเองก็ตาม แต่เมื่อพระเยซูทรงเป็นมิตรกับคนบาป แรงจูงใจของพระองค์ก็คือ การนำความรอดมายังคนเก็บภาษีและคนบาป โดยแลกด้วยชีวิตของพระองค์เอง นั่นคือข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่างมิตรภาพทั้งสองแบบนี้

เราต้องเป็นมิตรกับผู้คนในโลกนี้โดยมีเป้าหมายที่จะแสดงความรักของพระเจ้าให้พวกเขาเห็น เพื่อที่พวกเขาจะได้รับความรอด เราแสดงความรักและมิตรภาพต่อผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียน แม้ว่าพวกเขาจะไม่ใช่สมาชิกใน

ครอบครัวของเรา เช่นเดียวกับที่เรารักสมาชิกในครอบครัวของเรา แม้ว่าพวกเขาจะไม่ใช่คริสเตียนก็ตาม เราให้ตัวเราและใจของเรากับพวกเขา เพื่อนำพวกเขามาหาพระเจ้า ไม่ใช่มาหาตัวเราเอง เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอิสระจากบาปและมีชีวิตนิรันดร์ มิตรภาพของเรากับเพื่อนร่วมชั้นที่โรงเรียนและเพื่อนร่วมงานในที่ทำงานควรมีแรงบันดาลใจจากความรักที่ให้ตัวเอง ที่เป็นช่องทางให้ความรักที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าไปถึงพวกเขา

ทั้งหมดนี้จะต้องไม่มีความเห็นแก่ตัวแอบแฝงอยู่ ความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิงนั้นซับซ้อนเพราะมักจะเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจที่ต่อสู้กัน คุณต้องการจะชนะใจใครสักคนให้มาหาพระเจ้า แต่คุณก็ต้องการจะชนะใจเขาหรือเธอให้มาหาตัวคุณเองด้วย คุณอาจพยายามเอาชนะใจคนนั้นให้มาหาพระเจ้า เพื่อที่คุณเองจะให้เขาหรือเธอมาหาคุณเสียเอง

เมื่อมีแรงจูงใจที่ต่อสู้กัน แรงจูงใจที่มักจะครอบงำก็คือแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัว เป็นการดีที่สุดที่จะหาใครสักคนที่ไม่มีเจตนาแอบแฝงเพื่อจะช่วยเหลือเขาหรือเธอ ไม่อย่างนั้นสิ่งที่อาจเกิดขึ้นก็คือ คนที่คุณพยายามจะช่วยอาจมาเป็นคริสเตียนเพียงเพื่อทำให้คุณพอใจ คุณจะทำสิ่งที่เป็นอันตรายให้กับคนนั้นอย่างใหญ่หลวงโดยส่งเสริมให้เขาหรือเธอมาเป็นคริสเตียนโดยไม่ต้องมีการมอบต่อพระเจ้า เราจะไม่ได้เป็นคริสเตียนที่แท้จริง เว้นแต่จะมีการมอบต่อพระเจ้า เพื่อตอบสนองต่อการมอบของพระองค์ที่มีต่อเรา เรารักพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน

ความรักเรียกร้องให้มีการมอบ ที่ให้ตัวเองโดยไม่มีแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัว แต่ที่ใดที่มีทั้งมิตรภาพทางฝ่ายเนื้อหนังและมิตรภาพทางฝ่ายวิญญาณ ทั้งสองนี้จะถอดถอนกันและกัน หรือจะต่อสู้กันจนกว่าหนึ่งในนั้นจะเป็นฝ่ายครอบงำ ซึ่งโดยปกติจะเป็นฝ่ายเนื้อหนังที่จะครอบงำ

ทำไมเราจึงมอบต่อพระเจ้าตั้งแต่แรก?

มาถึงตอนนี้ เราได้พิจารณาดูการมอบของพระเจ้าที่มีต่อเรา แต่ในคำเทศนาบนภูเขา เรายังเห็นการมอบของพระเยซูที่มีต่อเราด้วย เป็นการแสดงออกถึงความรักฉันพี่น้องที่พระองค์ทรงมีต่อเรา เพราะพระเยซูทรงเป็นพี่น้องของเรา (มัทธิว 28:10; โรม 8:29; ฮีบรู 2:11) พระองค์ทรงบังเกิดจากพระเจ้าเช่นเดียวกับที่เราบังเกิดจากพระเจ้า (1 ยอห์น 5:18) และพระองค์ทรงห่วงใยแม้กระทั่งพี่น้องที่เล็กน้อยที่สุดของพระองค์ (มัทธิว 25:40) ตอนนี้ให้เราพิจารณาสิ่งที่พระองค์ตรัสในมัทธิว 5:38-41

> ท่านทั้งหลายได้ยินคำกล่าวไว้ว่า “ตาแทนตาและฟันแทนฟัน” แต่เราบอกท่านว่าอย่าตอบโต้ผู้กระทำชั่ว แต่ตรงกันข้าม ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย ส่วนใครอยากฟ้องร้องเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้เสื้อคลุมเขาไปด้วย และถ้าผู้ใดคาดคั้นให้ท่านไปหนึ่งกิโลเมตร ก็จงไปกับเขาสองกิโลเมตร (มัทธิว 5:38-41 ฉบับ HCSB)

หลายคนพบว่าคำกล่าวนี้ยาก เพื่อจะช่วยให้เข้าใจว่ามันมีความหมายอย่างไรกับเรา ก็ให้จดจำไว้เสมอว่าสิ่งนี้เป็นจริงอย่างมากในชีวิตของพระเยซูเอง โดยการมอบของพระองค์ที่มีต่อเรา พระเยซูเองได้ทรงทำตามถ้อยคำเหล่านี้ไหม? ถ้าพระองค์ไม่ได้ทรงทำตาม พระองค์ก็ไม่น่าจะมาคาดหวังให้เราทำตามสิ่งเหล่านั้น

ตรงนี้เราต้องถามคำถามที่อยู่ในใจของคริสเตียนจำนวนมากว่า ทำไมเราจึงควรมอบต่อพระเจ้าตั้งแต่ต้น? เป็นเพียงเพื่อจะได้รอดไหม? หรือเรามีเหตุผลที่ลึกกว่านั้นสำหรับการมอบไหม? เรามอบต่อพระเจ้าด้วยการเชื่อฟังแบบหลับหูหลับตาเชื่อ โดยไม่เข้าใจเหตุผลในการมอบของเราหรือไม่?

คำถามเหล่านี้ตรงกับข้อพระคัมภีร์ที่เราเพิ่งอ่านไป ผมหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้โดยหลับหูหลับตาเชื่อตามคำสั่งของพระเยซูอย่างนั้นหรือ? บางคนอาจบอกแบบนี้ว่า “การหันแก้มให้นั้นฟังดูแล้วไม่สมเหตุสมผลสำหรับฉันเลย แต่ฉันก็จะทำเพราะพระเยซูตรัสอย่างนั้น แม้ว่าฉันจะไม่ชอบ ฉันก็จะทำเพื่อที่จะรอด พระเยซูได้ตรัสในยอห์น 15:14 ว่า “ถ้าท่านทั้งหลายทำตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็เป็นสหายของเรา” ในเมื่อพระองค์ตรัสสั่งให้ผมหันแก้มอีกข้างหนึ่ง ผมก็จะหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เพื่อที่จะรอด

ถ้าคุณเป็นคริสเตียน คุณรู้ไหมว่าทำไมคุณจึงมาเป็นคริสเตียน? หรือทำไมคุณจึงเดินในทางแคบนี้? ถ้าคำตอบที่ดีที่สุดที่คุณสามารถให้ได้ก็คือเพื่อที่จะรอด นั่นไม่ใช่คำตอบที่ดี นั่นก็ไม่ใช่คำตอบที่ผิด แต่ต้องมีคำตอบที่ดีกว่านั้นอย่างแน่นอน การอยากจะรอดนั้นเป็นเรื่องธรรมดา แต่คุณจำเป็นต้องรู้ว่าทำไมคุณจึงเป็นคริสเตียนที่มากกว่าแค่ต้องการที่จะรอด

ทำไมผมจึงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้? ถ้ามีใครต้องการเสื้อของผม ทำไมผมจะต้องให้เสื้อคลุมของผมไปด้วย? แล้วเราจะเห็นคริสเตียนที่ปฏิบัติแบบนี้ได้ที่ไหนในโลกนี้? ถ้า “การเชื่อ” ในพระเยซูนั้นดีสำหรับชีวิตคริสเตียน ทำไมเราจึงต้องมีคำเทศนาบนภูเขาหรือส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์? ถ้าการมอบไม่ได้ทำให้มีความแตกต่างสำหรับความรอด ทำไมเราจึงไม่เลือกข้อพระคัมภีร์สองสามข้อเกี่ยวกับการเชื่อในพระเยซูและลืมส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์เสียเลยล่ะ?

การแค่เชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของผม ไม่ได้เรียกร้องการมอบในส่วนของผม แต่การหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้นั้นต้องมีการมอบอย่างทั้งหมด การมอบนั้นต้องมอบอย่างทั้งหมด เพราะการมอบเพียงบางส่วนนั้นเป็นการอะลุ้มอล่วย แต่การอะลุ้มอล่วยนั้นเป็นทางเลือกในกรณีของการหันแก้มให้ไหม? คุณทำหรือไม่ทำ คุณไปกิโลเมตรที่สองให้หรือคุณไม่ไป

เรากำลังเผชิญกับคำถามสองข้อ คำถามแรก เราจำเป็นต้องมอบเพื่อจะรับความรอดหรือไม่? คำถามที่สอง ทำไมองค์ผู้เป็นเจ้าทรงเรียกร้องการมอบจากเรา? นี่เป็นคำถามสำคัญที่เราต้องตอบ ที่เกี่ยวข้องกับคำถามแรกก็คือ สิ่งที่พระเยซูตรัสในตอนท้ายของคำเทศนาบนภูเขาว่า

> และทุกคนที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราแล้วไม่ปฏิบัติตาม ก็เป็นเหมือนคนโง่ที่สร้างบ้านของเขาไว้บนพื้นทราย เมื่อฝนตกและน้ำก็ไหลเชี่ยว และลมพัดกระหน่ำบ้านนั้น บ้านนั้นก็พังทลายลง และเป็นการพังทลายครั้งใหญ่ (มัทธิว 7:26-27 ฉบับ ESV)

คนที่ได้ยินถ้อยคำของพระเยซูแต่ไม่ได้ทำตาม ก็เหมือนคนที่สร้างบ้านบนพื้นทราย โครงสร้างของมันจะไม่รอดจากกระแสเชี่ยวของการพิพากษา แต่คนที่ได้ยินถ้อยคำพระเยซูและทำตาม ก็เหมือนคนที่สร้างบ้านบนพื้นศิลา เมื่อกระแสน้ำและลมพายุแห่งการพิพากษามาถึง ก็จะอยู่รอดได้อย่างมีชัย ชีวิตของเราจะรอดจากบททดสอบของการพิพากษาหรือไม่?

ความเมตตาสงสาร: แรงจูงใจของการมอบ

เพื่อจะเห็นความหมายที่แท้จริงของการหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้ เราต้องเข้าใจแรงจูงใจของการมอบ ดังที่เราเห็นแรงจูงใจในพระทัยของพระเยซู ตลอดทั้งพระกิตติคุณ เราจะเห็นว่าทุกสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำล้วนเป็นไปตามสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ ชีวิตทั้งหมดของพระองค์แสดงให้เห็นถึงการมอบอย่างทั้งหมดของพระองค์ที่มีต่อเรา คำเทศนาบนภูเขาจบลงในบทที่ 7 และในบทที่ 8 พระเยซูก็ทรงรักษาคนโรคเรื้อนทันที

เมื่อผมมาถึงฮ่องกงครั้งแรก ผมได้ไปเยี่ยมนิคมโรคเรื้อน มันเป็นประสบการณ์สำหรับผมทีเดียวที่ได้เห็นผู้คนที่ร่างกายผิดรูปไปด้วยโรคที่น่าขยะแขยง แขนขากุด และส่วนของร่างกายหลุดออก

คนโรคเรื้อนเป็นตัวแทนของมวลมนุษย์ในสภาพที่บาป ไม่มีส่วนใดเลยของคนบาปตั้งแต่หัวจดเท้าที่มีสุขภาพดี ทั้งตัวของคนนั้นเสื่อมทรามด้วยบาป นี่จึงไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ทันทีหลังจากคำเทศนาบนภูเขาแล้ว สิ่งแรกที่พระเยซูทรงทำก็คือ ทรงชำระล้างคนโรคเรื้อนให้สะอาด คำว่า *การชำระล้างให้สะอาด* หมายถึงการรักษาให้หาย หรือการทำให้กลับมามีสภาพดี หลังจากทรงชำระคนโรคเรื้อนแล้ว สิ่งต่อมาที่พระเยซูทรงทำก็คือ รักษาคนรับใช้ของนายร้อยคนหนึ่ง

เรามักจะเข้าใจการอัศจรรย์ของพระเยซูไม่ถูกต้องนัก การอัศจรรย์เหล่านั้นไม่ได้หมายถึงการแสดงฤทธิ์อำนาจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ ที่จริงแล้วพระเยซูมักจะบอกผู้ที่หายโรคว่า อย่าไปบอกใครที่ทรงรักษาโรคให้หาย (มัทธิว 8:4; มาระโก 7:36; 8:26; ลูกา 8:56) พระองค์ไม่ได้พยายามทำให้ใครประทับใจกับฤทธิ์อำนาจที่รักษาให้หายของพระองค์ แต่ตรงกันข้าม ทุกการอัศจรรย์เป็นหมายสำคัญที่ชี้ให้เห็นความจริงที่ว่า พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อรักษาและช่วยเราให้รอดด้วยความเมตตาสงสารอย่างมากของพระองค์

ความเมตตาสงสารในพระกิตติคุณมัทธิว

เนื่องจากเป็นความเมตตาสงสารที่เป็นแรงจูงใจในการมอบของพระเยซูที่มีต่อเรา ให้เรามาตรวจสอบคำว่า “เมตตาสงสาร” ที่ปรากฏในพระกิตติคุณมัทธิว พระเยซูตรัสในมัทธิว 9:13 ว่า

> แต่จงไปเรียนรู้ความหมายของคำกล่าวนี้ว่า “เราประสงค์ความสงสาร ไม่ใช่เครื่องบูชา” เพราะเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเพื่อเรียกคนบาป

พระเยซูทรงเป็นมิตรของคนบาป และพระองค์ทรงเรียกคนบาปทั้งหลายให้กลับใจใหม่ สิ่งที่พระองค์เรียกร้องจากเราคือความเมตตาสงสารจากใจอย่างเดียวกันมากกว่าเครื่องบูชา หรือการแสดงภายนอกที่ถือศาสนาอย่างเคร่งครัด มัทธิว 9:36 กล่าวถึงพระเยซูว่า

> เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นฝูงชน พระองค์ก็ทรงมีความเมตตาสงสารพวกเขา เพราะพวกเขาถูกรังควานและหมดหนทาง เหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง (ฉบับ NIV)

พระเยซูทรงมีความเมตตาสงสารคนทั้งหลาย เพราะพระองค์ทรงเห็นพวกเขาเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง ความเมตตาสงสารแบบนี้ได้ปลุกเร้าอยู่ในคุณบ้างไหม? เมื่อคุณอยู่ท่ามกลางฝูงชน คุณรู้สึกเมตตาสงสารคนรอบข้าง หรือรู้ว่าคุณรู้สึกหงุดหงิด? ถ้าผู้ชายที่ยืนข้างคุณในขบวนรถที่แออัด มีกลิ่นปากแรงมาก คุณรู้สึกอยากแนะนำให้เขาใช้น้ำยาบ้วนปากไหม? ความคิดของเราหมุนรอบตัวของเรา เราจึงไม่รู้ว่าจะมีความเมตตาสงสารได้อย่างไร ความเมตตาสงสารหมายถึงการลืมตัวเราเองและคิดถึงความต้องการของคนอื่น แต่เรากลับรำคาญ เวลามีคนมาพิงเราบนรถไฟ หรือยืนโหนราวจับและบังวิวข้างหน้าเรา

พระเยซูทรงรู้สึกเมตตาสงสารผู้คน เรามีความรู้สึกเมตตาสงสารบ้างไหม? โดยธรรมชาติแล้วเราเป็นคนที่นึกถึงแต่ตัวเอง จนเป็นไปไม่ได้ที่เราจะลืมตัวเราเอง แต่ว่า “ความสงสาร” กับ “ความเมตตา” มีปรากฏในพระกิตติคุณมัทธิวครั้งแล้วครั้งเล่า เช่น มัทธิว 5:7, 12:7, 14:14, 15:32, 18:27, 18:33 (สองครั้ง), 20:34, และ 23:23 ความสงสารกับความเมตตาที่ปรากฏตลอดพระกิตติคุณมัทธิว บอกให้เห็นพลังจูงใจที่ขับเคลื่อนอยู่ในพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้า ความเมตตาสงสารเป็นแรงจูงใจในการมอบของพระองค์ที่มีกับคุณและกับผม

กลับมาที่คำถามของเราว่า ทำไมพระเยซูจึงทรงหันแก้มให้อีกข้าง? เป็นเพราะพระบิดาของพระองค์ได้ตรัสสั่งให้พระองค์ทำอย่างนั้นหรือ? แต่การเชื่อฟังโดยปราศจากความเมตตาสงสารก็ไร้ความหมาย การหันแก้มอีกข้างให้ จะต้องมีแรงจูงใจด้วยความเมตตาสงสาร ถ้ามีใครมาตบเราแล้วเราก็กรีดร้องว่า “เอาเลย! ตบฉันอีก!” ท่าทีของเราก็จะผิดแล้ว การหันแก้มของคุณให้อีกข้างจะมีความหมายก็ต่อเมื่ออีกฝ่ายเห็นความเมตตาสงสารในแววตาของคุณ

ทำไมผมจะต้องแสดงความเมตตาสงสารด้วยในเมื่อพระเจ้าก็ทรงมีความเมตตาสงสารทั้งหมดอยู่แล้ว? ความเมตตาสงสารของพระองค์นั้นยังดีไม่พอหรือ? เรากำลังพูดถึงแรงจูงใจอีกครั้ง เรารู้ไหมว่าทำไมเราจึงกำลังทำสิ่งที่เราทำอยู่? อะไรหรือที่เป็นแรงจูงใจให้เรากลับใจใหม่ ละทิ้งความชั่ว และน้อมรับความดี?

ทางเลือกและการกระทำทางคุณธรรม

ทั้งหมดนี้ เราต้องเผชิญกับทางเลือกระหว่างความดีกับความชั่ว เป็นทางเลือกที่นำเรากลับไปสู่ปฐมกาลในสวนเอเดน ที่อาดัมกับเอวากินผลไม้ต้องห้ามนั้น ผลที่ตามมาอย่างน่าสังเกตประการหนึ่งของการไม่เชื่อฟังของพวกเขานั้นเห็นได้ในปฐมกาล 3:22

> แล้วพระเจ้าตรัสว่า “บัดนี้ ชายคนนี้มาเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเรา ที่รู้จักความดีและความชั่ว ต้องไม่ปล่อยให้เขายื่นมือไปหยิบผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินและจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป” (ฉบับ NIV)

การตัดสินใจของอาดัมที่จะกินผลไม้ต้องห้ามนั้น เป็นผลสืบเนื่องเพราะด้วยเหตุนี้เขาจึงได้ความรู้เรื่องความดีและความชั่ว คำว่า “รู้” นี้ไม่ได้หมายถึงความรู้ทางปัญญา แต่เป็นความเข้าใจจากประสบการณ์ ก่อนที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้า อาดัมไม่รู้จักความดีและความชั่วจากประสบการณ์ แต่ในการไม่เชื่อฟังพระเจ้า เขามีประสบการณ์ทั้งความดีและความชั่ว คุณแค่รู้อันหนึ่ง คุณก็จะรู้อีกอันหนึ่ง ในการทำสิ่งชั่ว คุณก็จะได้รู้ว่าอะไรดีที่เป็นสิ่งตรงกันข้าม ในการทำสิ่งที่ดี คุณก็จะรู้สิ่งที่ชั่ว

พระเจ้าไม่จำเป็นต้องทำชั่วเพื่อจะรู้ความชั่ว พระองค์ทรงรู้จักความชั่ว ไม่ใช่เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำความชั่ว แต่เพราะความชั่วได้กระทำต่อพระองค์ เพราะท้ายที่สุดแล้ว ความบาปทั้งหมดก็กระทำต่อพระเจ้า พระเยซูก็ทรงรู้จักความชั่วเช่นกัน ไม่ใช่เพราะพระองค์ได้ทรงทำความชั่ว แต่เพราะความชั่วได้กองสุมไว้บนพระองค์ และพระองค์ก็ถูกประหารเพราะบาปของเรา ไม่มีใครรู้จักความชั่วได้เหมือนพระองค์ เพราะไม่มีใครได้รับผลของความชั่วเหมือนพระองค์

ทุกวันมีการกระทำสามประเภทที่เราทำคือ ทางกายภาพ ทางความคิด (ปัญญา) และทางจิตวิญญาณ ถ้าการกระทำนั้นเป็นการกระทำทางกายภาพหรือทางปัญญาล้วน ๆ การกระทำนั้นก็ไม่มีความสำคัญทางคุณธรรม ในทางตรงกันข้าม การกระทำทางจิตวิญญาณมีความสำคัญทางคุณธรรมที่ผิดชอบชั่วดี เพราะเกี่ยวข้องกับการเลือกระหว่างความดีและความชั่ว

ให้เราลองนึกภาพของอาดัมกับอาวาในสวนนั้น ทั้งสองเห็นท้อต้นงามและกินผลของมัน การกระทำนี้ไม่มีความสำคัญทางคุณธรรม เพราะเป็นการกระทำทางกายภาพซึ่งตรงกันข้ามกับการกระทำทางจิตวิญญาณ ถ้าผมซื้อเครื่องดื่มที่ร้านค้า มันจะมีความสำคัญทางคุณธรรมไหม ถ้าผมจะซื้อโค้ก เป๊ปซี่ หรือรูทเบียร์? การ

ตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นวัตถุสิ่งของล้วน ๆนี้ไม่ได้มีความสำคัญทางคุณธรรม เพราะว่ามันไม่ได้เกี่ยวข้องกับความดีและความชั่วเลย การกระทำทางกายภาพไม่มีความสำคัญทางคุณธรรม เว้นแต่มันจะเกี่ยวข้องกับหรือเป็นผลมาจากการกระทำทางจิตวิญญาณ

การเลือกทางกายภาพ เช่น การซื้อแชมพูยี่ห้อหนึ่งหรือการเลือกสีเสื้อของผมนั้น ไม่มีความสำคัญทางคุณธรรมแต่อย่างใด แม้แต่การกระทำทางปัญญา อย่างเช่น การคาดเดาสภาพอากาศหรือการคำนวณทางคณิตศาสตร์ ก็ไม่มีความสำคัญทางคุณธรรม เว้นแต่จะเกี่ยวข้องกับการกระทำทางจิตวิญญาณ เช่นเดียวกับการซื้อหนังสือเพื่อเรียนภาษาฝรั่งเศสหรือภาษาจีน ไม่ว่าผมจะเชื่อว่าจักรวาลอยู่ในภาวะขยายตัวหลังบิ๊กแบงหรืออยู่ในภาวะยุบตัว ก็ไม่ได้มีความสำคัญทางคุณธรรม

ไม่ว่าผมจะเชื่อทฤษฎีวิวัฒนาการหรือไม่ ก็ไม่มีความสำคัญทางคุณธรรมเช่นกัน เว้นแต่ผมจะใช้มันเพื่อพิสูจน์หรือหักล้างการทรงสร้างของพระเจ้า ไม่ว่าในกรณีใด ทฤษฎีนี้ก็ไม่ได้พิสูจน์หรือหักล้างการทรงสร้าง เพราะ*วิวัฒนาการ*เป็นกระบวนการของชีวิต มันไม่ถูกต้องตามหลักเหตุผลที่จะพิสูจน์ต้นกำเนิดของชีวิตจากทฤษฎีกระบวนการของชีวิต กระบวนการวิวัฒนาการไม่ได้พิสูจน์สิ่งใดเลย หรือต่อต้านการทรงสร้าง เพราะว่าต้นกำเนิดของชีวิตจะต้องถูกพิสูจน์จากสิ่งอื่น แต่เมื่อศึกษาตามทฤษฎีแล้ว วิวัฒนาการไม่ได้มีความสำคัญทางคุณธรรมที่แท้จริงเพราะมันไม่เกี่ยวข้องกับความดีและความชั่ว

สุดท้ายนี้ ความเชื่อทางปัญญาในหลักคำสอนของคริสเตียน เช่นที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคุณ ก็ไม่มีความสำคัญทางคุณธรรม เว้นแต่ว่าคุณจะดึงเอาคุณค่าทางจิตวิญญาณที่เกี่ยวกับความรอดของคุณออกมา ถ้าเราประกาศข่าวประเสริฐโดยบอกผู้คนให้เชื่อในพระเยซู แต่ไม่บอกพวกเขาให้มีการมอบทางคุณธรรม ความผิดชอบชั่วดี เราก็ไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐเลย ถ้าการประกาศตัวเป็นคริสเตียนของคุณเป็นเพียงทางปัญญา คุณก็ไม่ใช่คริสเตียน ถ้าความเชื่อของคุณไม่สร้างความแตกต่างทั้งด้านความดีหรือความชั่วในชีวิตของคุณ คุณก็จะอยู่ในสถานการณ์เดียวกับซาตานที่เชื่อในสิ่งที่คุณเชื่อและเชื่อมากกว่าอีก (ยากอบ 2:19)

วิธีที่เปโตรประกาศสั่งสอนข่าวประเสริฐนั้น ไม่ใช่วิธีที่ประกาศสั่งสอนกันในปัจจุบัน คำสอนของเขาในกิจการบทที่ 3 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำว่า “เมื่อพระเจ้าได้ให้ผู้รับใช้ของพระองค์ (พระเยซู) เป็นขึ้นแล้ว พระองค์ก็ทรงส่งพระเยซูมายังพวกท่านก่อนเพื่ออวยพรพวกท่าน โดยให้พวกท่านแต่ละคนหันจากทางชั่ว” (ข้อ 26) พระพรแห่งชีวิตนิรันดร์เรียกร้องให้เราตัดสินใจทางคุณธรรม ที่จะหันจาก “ทางชั่วร้าย” ของเรา การเป็นคริสเตียนตามความหมายในพระคัมภีร์ก็คือ การละทิ้งวิถีทางชั่วและเลือกสิ่งที่เป็นความดี แล้วเราจะสามารถมองเห็นความดีและความชั่วในทางปฏิบัติคือ มีความเมตตาสงสารกับไม่มีความเมตตาสงสาร มีความรักกับมีความเกลียดชัง มีชีวิตที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางกับมีชีวิตที่มีตัวเองเป็นศูนย์กลาง มีวิถีชีวิตที่ใส่ใจผู้อื่นกับมีวิถีชีวิตที่ตักตวงทุกสิ่งเพื่อตนเอง

หันแก้มอีกข้างหนึ่ง: การฝึกฝนทางเลือกอานุภาพของปรมาณู

ในการมอบต่อพระเจ้า เราจะต้องรู้ว่าทำไมเราจึงมอบและเรามอบต่อใคร ทำไมผมจึงควรเลือกความดีมากกว่าความชั่ว หรือเลือกความรักมากกว่าความเกลียดชัง? ผมยังต้องเข้าใจเหตุผลในการเลือกของผม

ถ้ามีใครมาตบแก้มผม มีทางเลือกอะไรให้ผมบ้าง? ทางเลือกหนึ่งคือตบเขากลับบ้าง ตบสักสองสามฉาด เราอาจจะตบกันไปตบกันมา เขาตบผม ผมตบเขา เขาตบผมอีก ผมก็ตบเขาตอบ ตบกันไปตบกันมาแบบตาแทนตาฟันแทนฟัน เมื่อไม่นานมานี้ผมได้ยินคนพูดว่า ถ้าทุกคนในสังคมกระทำต่อกันแบบตาแทนตา คนทั้งโลกจะตาบอดกันหมดและไม่มีใครมีตาเหลือสักข้าง!

ทางเลือกที่สองคือ การไม่ตอบโต้ คือผมอดกลั้นที่จะซัดเขากลับ ในการควบคุมตัวเอง เส้นประสาทของผมจะกระตุก กล้ามเนื้อของผมจะเกร็ง จะกำหมัดแน่น และเริ่มนับ “หนึ่ง สอง สาม” จนความดันโลหิตลดลง

การเลือกตัวเลือกแรก (การตอบโต้) เรากำลังใช้หลักการ “ตาแทนตา” ในทางที่ผิดเพื่อตอบโต้คนนั้น โดยการเอาความชั่วตอบกลับความชั่ว มีคนทำชั่วกับผม ผมก็เลยทำความชั่วกับเขา แถมยังตอบกลับพร้อมดอกเบี้ยอีกด้วย การบวกความชั่วของผมเพิ่มเข้าไปกับความชั่วของเขา ผมก็ได้ทวีความชั่วมากขึ้น เขาอาจจะซัดผมครั้งที่สองหรือครั้งที่สาม ความชั่วร้ายจึงเพิ่มขึ้นทวีคูณ

มีวิธีในการจัดการกับปัญหาความชั่วที่ดีกว่านี้ไหม? ถ้าผมซัดเขากลับ (การตอบโต้) ผมก็ได้เพิ่มความชั่วขึ้นอีก ถ้าผมไม่ซัดเขากลับ (ไม่ตอบโต้) ผมก็ได้ให้ความชั่วอยู่ในระดับเดิม ไม่ได้เพิ่มขึ้นหรือลดลง

แต่มีทางเลือกที่สาม คือเมื่อมีคนตบผม ผมหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้ด้วยความรักและความเมตตาสงสาร โดยมีเป้าหมายเพื่อเอาชนะความชั่วของเขา เขาก็จะแปลกใจว่า “ทำไมเขาจึงไม่ซัดผมกลับ? ทำไมเขาจึงแสดงความรักและเมตตาสงสารผม ในเมื่อผมได้ทำกับเขาขนาดนั้น?” นั่นคือสิ่งที่เราต้องการบรรลุเป้าหมายการหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้นั้น ความรักก็เริ่มเอาชนะเขา เปาโลบอกเราว่าความดีมีพลังมากจนสามารถเอาชนะความชั่วได้

> อย่าตอบแทนความชั่วแก่ใครด้วยความชั่ว จงระมัดระวังในการทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของทุกคน ถ้าเป็นไปได้เท่าที่เรื่องขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน เพื่อนที่รักของข้าพเจ้า จงอย่าแก้แค้น แต่จงปล่อยให้พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธ เพราะมีเขียนไว้ว่า “การแก้แค้นเป็นหน้าที่ของเรา เราจะตอบแทน” พระเจ้าตรัสดังนี้ แต่ในทางตรงกันข้าม “ถ้าศัตรูของท่านหิว ก็จงให้อาหารแก่เขา ถ้าเขากระหาย ก็จงหาอะไรให้เขาดื่ม การทำเช่นนี้ท่านจะสุมถ่านที่ลุกโพลงไว้บนศีรษะของเขา” อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จงเอาชนะความชั่วด้วยความดี (โรม 12:17-21 ฉบับ NIV)

สำนวนว่า “สุมถ่านที่ลุกโพลงไว้บนศีรษะของเขา” เป็นหัวข้อที่มีการศึกษาทางวิชาการ มันหมายถึงการสุมความละอายแก่ใจ ความสำนึกผิด และความเสียใจ เพราะความเมตตาสงสารของคุณ จะทำให้อีกคนหนึ่งรู้สึกถูกสุมโพลงด้วยความผิดที่เขาได้ทำกับคุณ ดังนั้นจึงเป็นความละอายแก่ใจและความเสียใจของเขาอย่างแรงที่เขาได้เป็นศัตรูกับคุณ จนเขารู้สึกเหมือนว่าถ่านกำลังลุกโพลงอยู่บนศีรษะของเขา สำนวนนี้น่าจะมาจากสุภาษิตอียิปต์โบราณที่บอกถึงความละอายใจอย่างแรงที่ทำผิดต่อคนที่ไม่ตอบโต้ แต่ตอบสนองต่อความชั่วด้วยความรักและความดี

ผู้ที่รักด้วยความรักของพระคริสต์นั้นไม่ได้อ่อนแอ แต่เข้มแข็ง เราไม่อาจกล่าวอย่างนี้ได้กับผู้ที่ทำหน้าที่เป็น “พรม” ให้ผู้คนเหยียบย่ำ คนที่อ่อนแอและนิ่งเฉยนั้น ไม่มีอานุภาพที่จะเอาชนะความชั่วได้ ความดีที่เรากำลังพูดถึงคือ มีความกระตือรือร้นและมีพลัง ไม่ใช่เพียงแค่ทนต่อการถูกปฏิบัติไม่ดีและถูกเหยียดหยามแต่เป็นการก้าวไปอีกขั้นหนึ่ง คือถ้ามีใครปฏิบัติไม่ดีกับคุณ คุณก็รักเขามากขึ้นอีก ศัตรูของคุณจะไม่เห็นว่านี่เป็นความอ่อนแอ แต่เป็นอานุภาพ! เขาอาจจะไม่ตอบโต้คุณทันที แต่เขาจะนับถืออานุภาพที่ทำงานอยู่ในคุณ คุณไม่ใช่กระสอบทราย แต่เป็นพลังอันทรงพลังที่เอาชนะความชั่ว

สิ่งที่เปาโลกำลังบอกให้เราทำคือเอาชนะความชั่วด้วยความดีนั้นเป็นสิ่งที่กระตือรือร้น ไม่ใช่นิ่งเฉย ถ้าคุณนิ่งเฉย คนก็จะคิดว่าคุณอ่อนแอและขี้ขลาด แต่ถ้าคุณสู้กลับด้วยความรัก เขาก็จะทำอะไรไม่ถูก คุณมีพลังเหมือนกับอานุภาพของปรมาณูที่เอาชนะอานุภาพธรรมดา นี่เป็นอานุภาพจากพระเจ้าที่ประจันหน้าพวกเขาอยู่ คุณกำลังประกาศสงครามเต็มรูปแบบเพื่อเอาชนะความชั่ว ความรักนี้รุนแรงเพราะมีจุดมุ่งหมายเพื่อพิชิตและไม่ยอมแพ้

เราไม่สามารถจะทำสิ่งนี้ได้ เว้นแต่โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เมื่อคุณยอมให้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าทำงานในตัวคุณ คุณก็จะเริ่มมีประสบการณ์กับสิ่งที่อัศจรรย์ การยอมรับความท้าทายนี้เรียกร้องการมอบอย่างทั้งหมด และการเลือกความดีเหนือความชั่ว

หมายเหตุ การหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้ เราก็ต้องมีสติปัญญาด้วยและประเมินสถานการณ์เป็นรายกรณีไป เมื่อคริสเตียนประพฤติตนโง่เขลาและไม่คิด ก็จะไม่ได้รับความเชื่อถือ พระปัญญาของพระเจ้าจะควบคู่ไปด้วยกันกับความรักของพระเจ้า เพื่อให้เราตอบสนองต่อสถานการณ์ต่าง ๆอย่างเหมาะสมและอย่างมีสติปัญญา

ความรักเอาชนะ ในกรณีคุณแม่ของผม

ความรักและความเมตตาสงสารนั้นมาจากพระเจ้า “ความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเราทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งได้ประทานให้แก่เรา” (โรม 5:5) ความรักนี้เป็นความผิดชอบชั่วดีและเป็นฝ่ายวิญญาณ ความรักที่ไม่มีองค์ประกอบของคุณธรรม ก็ไม่ใช่ความรัก ความรักในพระคัมภีร์ไม่ใช่เป็นตาม

ความรู้สึกที่อ่อนไหว แต่เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเลือกที่แน่วแน่ให้ความดีอยู่เหนือความชั่ว นั่นเป็นการมอบที่จะรักคนที่ไม่น่ารัก และเพราะความรักมีอานุภาพพอที่จะเอาชนะความชั่ว ผมจึงไม่ต้องตอบโต้ ไม่ต้องแลกความชั่วด้วยความชั่ว ผมเอาชนะความชั่วด้วยความดีของพระเจ้าที่ได้หลั่งไหลเข้ามาในชีวิตของผม

ยิ่งคุณปฏิบัติแบบนี้มากเท่าไร คุณก็จะยิ่งเห็นว่าความรักของพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจเหนือความชั่วมากขึ้นเท่านั้น แล้วคุณจะยิ่งรู้ว่าความดีสามารถเอาชนะความชั่วได้ ผลลัพธ์ที่น่ายินดีก็คือ ผมรู้ว่าทำไมจึงยอมมอบและทำไมผมจึงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้ เป็นการกระทำที่คิดคำนวณว่า ความดีของพระเจ้านั้นสามารถเอาชนะความชั่วในอีกคนหนึ่งได้

เมื่อศัตรูของคุณเห็นความดีของพระเจ้าในคุณ เขาก็จะสำนึกถึงการทำผิดของเขา ถ้าเขายอมแพ้ต่อความดี เราก็จะชนะการต่อสู้กับความชั่ว ถ้าเขาปฏิเสธที่จะกลับใจ เราก็จะมอบไว้กับพระเจ้าที่จะทรงจัดการกับเขา การแก้แค้นเป็นของพระเจ้าผู้เป็นผู้พิพากษา แต่ไม่ว่าอีกคนหนึ่งจะกลับใจหรือไม่ ตัวของผมเองจะไม่พ่ายแพ้ต่อความชั่วด้วยการตอบโต้ เราเป็นผู้ร่วมงานของพระเจ้าในการต่อสู้กับความชั่ว ที่เอาชนะความชั่วด้วยความรักของพระองค์ มันสามารถทำได้ เราจะรักคนเหล่านั้นที่เกลียดชังและข่มเหงเราไปจนถึงวันพิพากษา ไม่ว่าพวกเขาจะกลับใจจากความผิดบาปของพวกเขา หรือว่าพระเจ้าจะทรงจัดการกับพวกเขาในวันนั้น

ผมรู้จากประสบการณ์ว่าความรักมีชัยชนะ เมื่อผมมาเป็นคริสเตียนไม่นาน คุณพ่อและคุณแม่ของผมไม่ยอมรับผม คุณแม่ของผมบอกผมชัดเจนว่า ทางบ้านไม่ต้อนรับผม เมื่อผมกลับมาบ้านช่วงโรงเรียนปิดเทอม คำถามแรกที่คุณแม่ผมถามก็คือ “จะกลับไปเมื่อไร?” นี่จะเรียกว่าต้อนรับได้อย่างไร? แต่ผมตั้งใจว่าจะรักท่านจนถึงที่สุด จนกว่าความรักของพระเจ้าจะชนะใจของท่าน เมื่อไรที่คุณแม่ของผมทำไม่ดีกับผม ผมก็จะไปล้างจานในครัวให้ ท่านเห็นว่าเป็นเรื่องแปลกมาก เพราะผมไม่เคยล้างจานมาก่อนเลย ยิ่งกว่านั้น ตามธรรมเนียมของครอบครัวเราแล้ว งานล้างจานไม่ใช่หน้าที่ของผู้ชาย นี่จึงทำให้ท่านงงมากขึ้น และเมื่อท่านทำไม่ดีกับผมอีก ผมก็ไปกวาดพื้น ไปจ่ายตลาดและซื้อของขวัญกลับมาให้ท่าน เมื่อท่านทำไม่ดีกับผมต่อไปอีก ผมก็จะซื้อดอกไม้ให้ท่าน การทำสิ่งแบบนี้นั้นทำให้ท่านทำอะไรไม่ถูก ไม่ว่าท่านจะปฏิบัติกับผมแย่แค่ไหน ผมก็ยังรักท่านเหมือนเดิม

หลายปีต่อมา วันหนึ่งท่านก็คุกเข่าข้าง ๆผม ท่านยอมจำนนชีวิตของท่านกับพระเจ้าทั้งน้ำตา ความดีได้ชนะความชั่ว ผมไม่เคยลืมสิ่งที่ท่านพูดกับผมว่า “แม่ให้ชีวิตฝ่ายร่างกายกับลูก แต่ลูกให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณกับแม่” ท่านได้มอบชีวิตร่างกายให้กับผม ผมมอบชีวิตของพระเจ้าให้กับท่านโดยพระคุณของพระเจ้า หลังจากนั้นเราก็สนิทกันมาก ก่อนที่ท่านจะมาหาพระเจ้านั้น ถ้าจะพูดอย่างมนุษย์ธรรมดาแล้ว ผมไม่ได้มีความรักให้กับท่านมากนัก ในตอนแรก ๆนั้น มันเป็นการมอบในส่วนของผมที่จะรักท่านด้วยความรักของพระเจ้า เพราะใจของผมไม่มีความรักหรือความผูกพันสนิทกับท่านอย่างที่มนุษย์มีต่อกัน แต่ต่อมา ผมก็รักท่านด้วยความรักของพระเจ้าในแบบที่ผมไม่เคยรักท่านมาก่อน

เมื่อเธอเสียชีวิตในสองสามปีต่อมา ผมต้องใช้เวลานานกว่าจะฟื้นตัว ผมคุกเข่าลงต่อพระเจ้าและพูดว่า “ข้าพระองค์ไม่เข้าใจเลย ทำไมพระองค์จึงรับท่านไป? ท่านยังเป็นคริสเตียนใหม่อยู่เลย ที่รักพระองค์อย่างแท้จริง และข้าพระองค์ก็หวังอีกว่า ท่านจะได้ทำอะไรเพื่อพระองค์ก่อนที่ท่านจะจากไป” จนถึงทุกวันนี้ผมก็ไม่มีคำตอบคำถามของผม แต่ผมรู้ว่า ความรักของพระเจ้าสามารถเอาชนะความบาปและความชั่วในใจของท่านได้ ท่านยอมรับว่าในวัยสาวของท่าน ท่านเป็นผู้หญิงที่บาป ชีวิตทั้งหมดของท่านได้ฉายส่องความงามของพระคริสต์ และผมก็รักท่านอย่างที่สุด

ผมได้เห็นอานุภาพของความรักอย่างนั้นที่เอาชนะความแข็งในใจของคุณแม่ผม ใจของท่านแข็งเหมือนหิน แต่พระเจ้าก็สามารถหลอมละลายใจของท่านได้ ถ้าความรักสามารถชนะใจคุณแม่ของผมได้ มันก็สามารถชนะใจของใคร ๆได้ เพราะผมรู้ว่าคุณแม่ของผมใจแข็งแค่ไหน ตอนนี้ผมเข้าใจเหตุผลของการมอบของผมและการหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้ เพราะผมได้มีประสบการณ์ด้วยตัวเองกับอานุภาพของความรักของพระเจ้าแล้ว ผมรู้ว่ามันเป็นอย่างนั้นจริง และมันได้ผล ผมสามารถรักคนอื่นได้ เพราะผมรู้ว่าความรักของพระเจ้าจะมีชัยชนะในทุก ๆสถานการณ์

บทที่ 8

ความดีของพระเจ้า

อยู่ฝ่ายพระเจ้าหรือฝ่ายตรงข้ามพระเจ้า?

เมื่อคุณต้องเผชิญกับการเลือกแต่ไม่ได้ตัดสินใจ ก็แสดงว่าคุณได้เลือกแล้ว ถ้าเป็นทางเลือกระหว่างความดีกับความชั่ว แล้วคุณไม่เลือกความดี คุณก็ได้เลือกความชั่ว จะไม่มีแบบก้ำกึ่งอยู่ระหว่างทั้งสองอย่าง ทั้งในชีวิตจริงและในพระคัมภีร์ พระเยซูตรัสว่า “ใครไม่อยู่ฝ่ายเราก็ต่อต้านเรา” (ลูกา 11:23)

ทุกที่ในพระคัมภีร์เดิมหรือพระคัมภีร์ใหม่ จะมีการเลือกอยู่ตรงหน้าเรา ตั้งแต่เริ่มต้นในสวนเอเดนเลย อาดัมกับเอวาต้องเลือกระหว่างการเชื่อฟังกับการไม่เชื่อฟัง ชนอิสราเอลก็ต้องเผชิญกับการเลือกครั้งแล้วครั้งเล่าเช่นกัน แม้แต่การเลือกระหว่างชีวิตกับความตาย

> ในวันนี้ข้าพเจ้าขออัญเชิญสวรรค์และโลกมาเป็นพยานปรักปรำท่าน ข้าพเจ้ากำลังเสนอชีวิตหรือความตาย พระพรหรือคำสาปแช่งกับท่าน จงเลือกชีวิตเถิด เพื่อท่านกับลูกหลานของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:19 ฉบับนิวเยรูซาเล็ม[37])

โมเสสผู้พูดแทนพระเจ้า ได้เสนอทางเลือกต่อหน้าชนอิสราเอล ระหว่างชีวิตกับความตาย พระพรกับคำแช่งสาป โดยปกติแล้ว เราจะไม่เลือกความตาย แต่ถ้าเราไม่ได้เลือกชีวิต เราก็ได้เลือกความตายแล้ว หลังจากนั้นไม่นาน ชนอิสราเอลก็ถูกเรียกร้องอีกครั้งให้เลือก คราวนี้ให้เลือกระหว่างพระยาห์เวห์กับพระเทียมเท็จของบรรดาประชาชาติ เมื่อโยชูวากล่าวว่า

แต่ถ้าการปรนนิบัติพระยาห์เวห์ดูเป็นสิ่งเลวร้ายสำหรับท่าน วันนี้ท่านต้องตัดสินใจว่าจะปรนนิบัติใคร จะปรนนิบัติบรรดาพระที่บรรพบุรุษของท่านปรนนิบัติอยู่อีกฟากของแม่น้ำ หรือจะปรนนิบัติบรรดาพระของชาว

---

[37] New Jerusalem Bible (NJB)

อาโมไรต์ในดินแดนที่ท่านอาศัยอยู่นี้ แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัว เราจะปรนนิบัติพระยาห์เวห์ (โยชูวา 24:15 ฉบับนิวเยรูซาเล็ม)

แล้วชนอิสราเอลทั้งหมดก็ประกาศการตัดสินใจของพวกเขาที่จะปรนนิบัติพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

> อย่าให้เราละทิ้งพระยาห์เวห์และปรนนิบัติพระอื่นเลย! พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงเป็นผู้พาเราและบรรพบุรุษของเราออกจากอียิปต์ ... และพระยาห์เวห์ทรงขับไล่ประชาชาติทั้งหมดออกไปเพื่อเรา รวมทั้งชาวอาโมไรต์ที่เคยอาศัยอยู่ในประเทศนั้นด้วย เราก็จะปรนนิบัติพระยาห์เวห์ด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา (โยชูวา 24:16-18 ฉบับนิวเยรูซาเล็ม)

แต่โยชูวาไม่เชื่อพวกเขา

> ท่านจะไม่สามารถปรนนิบัติพระยาห์เวห์ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้หึงหวง พระองค์จะไม่ทรงยอมทนต่อการกระทำผิดหรือกระทำบาปของท่าน หากท่านทิ้งพระยาห์เวห์ไปปรนนิบัติบรรดาพระของคนต่างด้าว พระองค์จะทรงหันมาปฏิบัติไม่ดีกับท่านอีกและจะทำลายท่าน แม้ว่าจะทรงเคยดีกับท่านในอดีตก็ตาม (โยชูวา 24:19-20 ฉบับนิวเยรูซาเล็ม)

ประชาชนปฏิญาณว่าจะปรนนิบัติพระยาห์เวห์ ไม่ใช่ปรนนิบัติพระต่างด้าว แต่โยชูวารู้ดีว่าพวกเขายังคงติดอยู่กับโลก โลกที่แสดงให้เห็นถึงพระจอมปลอมของภูมิภาคนั้น คือบรรดาพระแห่งความอุดมสมบูรณ์ พระแห่งการเก็บเกี่ยวอย่างล้นหลาม และพระแห่งความเจริญรุ่งเรือง

เราไม่ต้องอ่านพระคัมภีร์ไปไกลนักก็จะเห็นว่า การมอบของพวกเขานั้นง่อนแง่น เมื่อมาถึง 1 พงษ์กษัตริย์ ชนอิสราเอลได้หันเหไปจากพระยาห์เวห์พระเจ้ามานานแล้ว บทที่ 18 บันทึกถึงการประจันหน้ากันบนภูเขาคารเมล ระหว่างผู้เผยพระวจนะเอลียาห์กับผู้เผยวจนะของพระบาอัล 450 คน เอลียาห์บอกชนอิสราเอลให้เลือกระหว่างพระยาห์เวห์หรือพระบาอัล

> แล้วเอลียาห์มาอยู่ต่อหน้าประชาชนกล่าวว่า “พวกท่านจะสองจิตสองใจอยู่ระหว่างสองฝ่ายนี้นานแค่ไหน? ถ้าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าก็จงติดตามพระองค์ไป ถ้าพระบาอัลเป็นพระเจ้าก็จงติดตามไปเถิด” แต่ประชาชนไม่ได้พูดอะไรสักคำ” (1 พงษ์กษัตริย์ 18:21)

การที่นิ่งเงียบก็เท่ากับประชาชนได้ปฏิเสธพระเจ้าไปแล้ว การปฏิญาณในการมอบของพวกเขาต่อพระเจ้าก่อนหน้านี้กลับกลายเป็นการไม่ได้มอบ เอลียาห์จึงกล่าวว่า พวกเขามีใจสองฝักสองฝ่าย สองจิตสองใจอยู่ระหว่างสองฝ่าย เรื่องราวต่อมาที่รู้จักกันดีคือเอลียาห์เรียกไฟจากสวรรค์ลงมาเผาเครื่องบูชาบนภูเขาคารเมล

หลายศตวรรษก่อนหน้านี้ ในสมัยของเฉลยธรรมบัญญัติ ชาวอิสราเอลถูกขอให้เลือกชีวิต แต่สุดท้ายพวกเขาก็ลังเลอยู่ระหว่างสองฝ่ายและจบลงด้วยความตาย แม้กระทั่งความตายของประชาชาติ หลายศตวรรษ

ต่อมาอาณาจักรทางตอนเหนือได้ถูกทำลายในปี 721 ก่อนคริสต์ศักราช และอาณาจักรใต้ถูกทำลายในปี 587 ก่อนคริสต์ศักราช พระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่คำพูดที่เปล่าประโยชน์ เมื่อพระองค์บอกให้เราเลือกชีวิตหรือความตาย เลือกความดีหรือความชั่ว เราต้องยึดถือพระวจนะของพระองค์อย่างจริงจัง

ความดีนั้นต้องการมากกว่าความตั้งใจที่ถูกต้อง

เราสามารถเป็นคนดีมีคุณธรรมโดยไม่ได้เป็นคนฝ่ายวิญญาณ แต่เราจะเป็นคนฝ่ายวิญญาณโดยไม่ได้เป็นคนดีมีคุณธรรมไม่ได้ นั่นก็คือ เราสามารถเป็นคนที่เรียกว่า “ดี” ในสังคมได้โดยไม่ต้องเป็นคนฝ่ายวิญญาณ แต่เราไม่สามารถเป็นคนฝ่ายวิญญาณตามความหมายที่แท้จริงของพระคัมภีร์ได้โดยไม่ได้เป็นคนดี มันเปรียบคล้าย ๆกับสิ่งที่เราพูดไว้ก่อนหน้านี้ว่า คุณสามารถจะเป็นคนยากจนโดยไม่ต้องเป็นคนฝ่ายวิญญาณ แต่คุณจะเป็นคนฝ่ายวิญญาณโดยที่คุณไม่เป็นคนยากจนไม่ได้ การที่ *“ยากจน”* เราหมายถึงท่าทีที่ไม่ถือว่าทรัพย์สิ่งของเป็นของเราเอง แต่เป็นของพระเจ้า

แม้หากคุณจะไม่มอบที่จะทำความดี แต่ก็ยังเป็นไปได้ที่คุณจะคิดเลือกความดีด้วยความตั้งใจของคุณและประกาศออกมาทางวาจาจากปากของคุณ เช่นเดียวกับกรณีของชาวอิสราเอลเมื่อพวกเขายืนอยู่ต่อหน้าโยชูวา พวกเขาประกาศการตัดสินใจของพวกเขาต่อพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งหลาย แต่โยชูวารู้ว่ามันเป็นเพียงการเลือกภายในใจเท่านั้น เพราะสิ่งที่พวกเขาทำไปทั้งหมดนั้น แสดงให้เห็นว่าพวกเขามีความผูกพันอันแน่นแฟ้นกับอียิปต์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของโลก ในถิ่นทุรกันดารนั้นพวกเขามักจะโหยหาถึงสิ่งที่พวกเขาทิ้งเอาไว้ในอียิปต์ แท้จริงแล้วตัวของพวกเขาได้ทิ้งสิ่งเหล่านี้ไว้ข้างหลังจริง ๆแต่ใจของพวกเขาไม่ปล่อยทิ้งสิ่งเหล่านั้นเลย โยชูวารู้ว่าพวกเขาไม่ได้หลุดพ้นจากเงื้อมมือของโลกหรือย้ายจากความชั่วไปสู่ความดี แม้พวกเขาจะประกาศต่อหน้าคนทั้งหลายว่าจะเลือกความดีก็ตาม

การมอบนั้นมากกว่าการมีความตั้งใจที่ถูกต้อง ความตั้งใจเพียงอย่างเดียวจะไม่นำคุณออกจากความชั่วไปสู่ความดี ถ้าคุณสามารถทำได้ด้วยกำลังของคุณเองก็จะหมายความว่า คุณสามารถช่วยตัวเองได้ด้วยความมุ่งมั่นอย่างเต็มที่ คุณสามารถเลิกสูบบุหรี่ได้ด้วยพลังตั้งใจที่มีพอ แต่ไม่มีความพยายามของมนุษย์คนใดที่จะทำให้คุณหลุดพ้นจากอำนาจแห่งความชั่วร้ายได้ ด้วยกำลังของคุณเองนั้น เป็นไปไม่ได้ที่คุณจะเป็นคริสเตียนตามความหมายของพระคัมภีร์เพราะมันเป็นงานที่พระเจ้าทรงทำในตัวคุณ หลายคนตระหนักดีว่ามีแต่เพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยพวกเขาจากความชั่วได้ แต่พวกเขากลับไม่ยอมจำนนชีวิตของพวกเขากับพระองค์ ถ้าเราสามารถหลุดพ้นจากความชั่วด้วยกำลังของเราเองได้จริง เราก็คงจะสามารถช่วยตัวของเราเองและเป็นเจ้านายของชีวิตเราได้ แต่เพราะเราไม่สามารถช่วยตัวเราเองได้ เราจึงไม่ใช่เจ้านายของตัวเราเอง

ความคิดที่ผิด ๆเกี่ยวกับพระเจ้าว่าเป็นผู้ทำลายความสุขของคนอื่น

เรากลัวว่า ถ้าพระเจ้ามาเป็นเจ้านายในชีวิตของเรา พระองค์จะทรงบอกให้เราทำสิ่งที่เราไม่ต้องการทำ เรารู้สึกว่าราคาของการผ่านจากความตายไปสู่ชีวิต จากความชั่วไปสู่ความดีนั้นสูงเกินไป เพราะมันเกี่ยวข้องกับการยอมทิ้งการเป็นเจ้าชีวิตของเราเอง

ครั้งหนึ่งผมเคยคุยกับหญิงคนหนึ่งที่อกหักหลังจากแฟนหนุ่มของเธอได้บอกเลิกความสัมพันธ์กับเธอ เธอรู้สึกว่าเธอยังสามารถทำอะไรบางอย่างเพื่อดึงเขาให้กลับมาได้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว เธอกำลังหลอกตัวเองอยู่ การมีชีวิตที่หลอกตัวเองนั้นเป็นเรื่องน่าเศร้า แต่อย่างน้อยมันทำให้คุณรู้สึกว่าคุณยังคงสามารถคุมสถานการณ์ได้อยู่

เธอไม่เต็มใจที่จะวางใจพระเจ้ากับอนาคตในเรื่องนี้ เมื่อผมถามว่าทำไม เธอก็ตอบว่า “แล้วถ้าพระเจ้าต้องการให้ดิฉันเป็นโสดล่ะ?” ความคิดที่จะเป็นโสดทำให้เธอหวาดกลัวมาก ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเธอจึงคิดว่าพระเจ้าต้องการให้เธอเป็นโสด เรามักจะคิดว่าพระเจ้าอยากให้สิ่งที่เลวร้ายกับเรา และถ้าเรามอบชีวิตของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงส่งเราไปที่ไกลลิบลิ่วอย่างอลาสก้า หรือทะเลทรายซาฮารา

เรามีความคิดแปลก ๆเกี่ยวกับพระเจ้า โดยคิดว่าพระองค์ชอบให้สิ่งเลวร้ายที่สุดกับเรา ทำไมเราจึงคิดถึงพระเจ้าเช่นนี้? ผมได้พูดคุยกับหลายคนที่กลัวการยอมจำนนชีวิตของพวกเขาให้กับพระเจ้าเผื่อว่าพระองค์จะตรัสว่า “เจ้าชอบผู้หญิงคนนี้มากหรือ? เสียใจด้วยนะ เธอไม่เหมาะกับเจ้าหรอก”

สำหรับคริสเตียนหลาย ๆคนแล้ว พระเจ้าคือผู้ที่ชอบทำลายความสุขของคนอื่น ผู้เอาสิ่งที่คุณชอบไปจากคุณและให้สิ่งที่คุณไม่อยากได้ พระองค์ทรงเอาเงินทองของเราไป และให้เราเป็นขอทาน (เพราะว่าความสุขมีแก่คนที่ยากจน”) เชื่อกันว่าการมอบกับพระเจ้านั้นเป็นความเสี่ยง เพราะในที่สุดคุณก็จะสูญเสียแฟนของคุณไป สูญเสียเงินของคุณ และสูญเสียทุกสิ่งที่คุณมี แล้วได้รับสิ่งที่เรียกว่า “ชีวิตนิรันดร์” ที่คุณไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ พระเจ้าทรงบังคับให้คุณทิ้งสิ่งที่คุณถือครองอยู่ในมือของคุณเพื่อแลกกับสิ่งที่คุณมองไม่เห็น แต่พระเจ้าทรงเป็นอย่างนั้นจริงหรือ?

ผมได้ให้คำปรึกษากับหลายคนที่กลัวว่าพระเจ้าจะทรงทำ หากพวกเขาจะมอบกับพระองค์ ในมุมมองของพวกเขาแล้ว เมื่อคุณอธิษฐานกับพระเจ้า พระองค์อาจบอกให้คุณลุกขึ้นแล้วไปทะเลทรายซาฮารา ความคิดทั่วไปเกี่ยวกับพระเจ้าก็คือ พระเจ้าผู้ไม่มีอะไรทำในสวรรค์ นอกจากจะทำให้ชีวิตของคุณยากลำบากบนโลกนี้ กีดกันคุณจากสิ่งดี ๆ ถ้าคุณคิดว่าพระเจ้าชอบกีดกันคุณไม่ให้มีภรรยาหรือสามี หรือให้คุณสวมใส่แต่ผ้าขี้ริ้วละก็ คุณรู้จักพระเจ้าจริง ๆไหม?

ศูนย์รวมของความดีและความชั่ว

นี่ก็เช่นเดียวกับชาวอิสราเอลที่คุณอาจได้มีการมอบแต่ในใจของคุณเท่านั้น แต่คุณไม่สามารถรับใช้พระเจ้าได้เพราะความสำนึกในคุณค่าของคุณถูกบิดเบือนไป ถ้าพระเจ้าทรงพาคุณออกจากอียิปต์ คุณก็จะบ่นในถิ่นทุรกันดารว่า “พระเจ้าพาเราออกจากอียิปต์ทำไม และเรากำลังมาทำอะไรอยู่ในถิ่นทุรกันดารหรือ? ที่อียิปต์เรามีหัวกระเทียม หัวหอม และต้นกระเทียม แต่ตอนนี้เรามีอาหารที่เรียกว่ามานา พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่าจะประทานแผ่นดินเกิดให้กับเรา แต่กลับปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเราที่จะพิชิตเอามาด้วยเลือด หยาดเหงื่อ และน้ำตา นี่จะเป็นของประทานที่มอบให้เปล่า ๆได้อย่างไร? เราไม่ได้มาที่นี่เพื่อจะพากันมาตายนะ” ฉะนั้นการรับรู้ทางจิตวิญญาณของคุณจะบิดเบือนไป โดยเรียกชั่วว่าดี และเรียกดีว่าชั่ว (อิสยาห์ 5:20)

ความดีและความชั่วไม่ได้ดำรงอยู่เหมือนสิ่งที่ดำรงอยู่โดด ๆ แต่เป็นคุณสมบัติที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ มีทั้งคนดีและคนเลว ไม่ใช่สิ่งที่ดำรงอยู่โดด ๆที่เรียกว่าดีหรือเลว ในความหมายทางคุณธรรมนั้นไม่ได้มีสิ่งที่เป็นสถานที่ที่ดีหรือสถานที่ที่เลว เมื่อเราพูดว่าสถานที่ที่ดี เราหมายถึงว่ามันน่าอยู่และสุขสบาย สถานที่จะดีหรือเลวในทางคุณธรรมก็ต่อเมื่อคนดีหรือคนเลวใช้อิทธิพลของตนเหนือสถานที่นั้น

ความดีและความชั่วมีอยู่ในตัวมนุษย์ แต่เราไม่ใช่ศูนย์รวมสูงสุดของความดีและความชั่ว เพราะเราไม่ใช่ลำดับสูงสุดของสิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณ ในการทรงสร้างนั้น เราเป็นสิ่งมีชีวิตที่สูงสุด แต่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่สูงสุด ฮีบรู 2:7 ซึ่งอ้างอิงถึงสดุดี 8:5 กล่าวว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์หน่อยเดียว ในยุคปัจจุบัน ทูตสวรรค์เป็นสิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่สูงกว่ามนุษย์อย่างพวกเรา และแม้แต่ในหมู่ทูตสวรรค์ก็มีระดับที่แตกต่างกันด้วย

แต่เราจะไม่อยู่ต่ำกว่าทูตสวรรค์ไปตลอด เพราะเป็นแผนการของพระเจ้าที่จะยกระดับผู้ที่เลือกความดีให้สูงกว่าเหล่าทูตสวรรค์ แม้กระทั่งถึงระดับที่จะพิพากษาเหล่าทูตสวรรค์ (1 โครินธ์ 6:3) นั่นเป็นเพราะว่าการที่เราถูกรับเป็นบุตรของพระเจ้าจะสมบูรณ์ในเวลานั้น (โรม 8:23)

พระเจ้าผู้ทรงเป็นศูนย์รวมสูงสุดของความดี

ศูนย์รวมสูงสุดของความดีหรือความชั่วนั้นพบได้ในสิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่สูงกว่าเหล่าทูตสวรรค์ แน่นอนว่าศูนย์รวมสูงสุดของความดีก็คือพระเจ้าเอง พระเยซูตรัสกับเศรษฐีหนุ่มว่า “ทำไมท่านจึงถามเราว่าอะไรที่ดี? มีเพียงผู้เดียวที่ดี” (มัทธิว 19:17) ตรงนี้พระเยซูกำลังบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงดี แต่มีระบุชัดเจนในพระคัมภีร์ที่กล่าวเหมือนกันในลูกา 18:19 ว่า “ทำไมท่านเรียกเราว่าดี? ไม่มีใครดีนอกจากพระเจ้าเท่านั้น” พระเยซูกำลังตรัสว่า มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นในจักรวาลนี้ที่สามารถเรียกได้อย่างเหมาะสมว่าดี แท้จริงแล้วพระเจ้าพระบิดาของเราทรงเป็นแหล่งของสิ่งดีทั้งปวง ดังที่กล่าวว่า

> สิ่งดีทุกอย่างและของประทานอันเลิศทุกอย่างล้วนมาจากเบื้องบน ลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระองค์ไม่มีการแปรปรวนหรือเงาที่ผันแปร (ยากอบ 1:17 ฉบับ NASB)

พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในปฐมกาลและสดุดีพูดถึงดวงสว่างที่ใหญ่กว่าและดวงสว่างที่เล็กกว่า ซึ่งได้แก่กลุ่มก้อนในฟากฟ้า[38]ซึ่งก็คือ ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวต่าง ๆ พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ก็เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด รวมถึงโลกซึ่งเป็นดาวเคราะห์ดวงหนึ่งในบรรดาหลายดวง จากดาวเคราะห์ดวงอื่น โลกจะมองดูเหมือนดาวดวงหนึ่งในท้องฟ้า ดวงที่สว่างเล็กกว่า แต่ก็ยังเป็นดวงสว่าง

เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างทุกสิ่ง และเป็นแหล่งที่มาของชีวิตฝ่ายกายและพระพร พระองค์จึงทรงเป็นแหล่งที่มาของทุกสิ่งที่ดีในโลกฝ่ายวิญญาณด้วย พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างชีวิตฝ่ายกายและผู้ประทานชีวิตฝ่ายวิญญาณ โดยโลกวัตถุเปรียบเทียบกับโลกฝ่ายวิญญาณ ไม่มีพระพรฝ่ายกายใด ๆเลยที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า เช่น ดอกไม้ที่สวยงาม แสงแดดที่ให้ชีวิต และอาหารที่ให้เราสุขสำราญทุกวัน พระเจ้าประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เราเช่นไร พระองค์ก็ประทานพระพรฝ่ายกายแก่เราเช่นนั้น

ไม่มี “การแปรปรวนหรือเงาของการเปลี่ยนแปลง” ในพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งของความดีทั้งมวล พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง ดวงสว่างในฟากฟ้า เช่น ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะจางหายไปในที่สุด แต่พระกรุณาความดี และความสัตย์ซื่อของพระเจ้าคงอยู่ตลอดไป ผู้คนจะเปลี่ยนไปแต่พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยน ผู้คนอาจจะดีกับคุณในวันนี้ และเกลียดคุณในวันหน้า

ในการมอบที่มีต่อพระเจ้าพระบิดาของเรา เราจำเป็นต้องเห็นความดีและพระลักษณะที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระองค์ ก่อนที่เราจะสามารถวางใจในพระองค์ได้อย่างทั้งหมด มันเป็นเรื่องแปลกที่มวลมนุษย์ซึ่งมีความไม่มั่นคงและเปลี่ยนแปลงเสมอ กลับไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงมั่นคงและไม่เปลี่ยนแปลง คนชั่วคิดตามความเข้าใจของเขาเองว่าลักษณะนิสัยของเขาเป็นอย่างไร พระเจ้าก็เป็นอย่างนั้น เหมือนที่อาชญากรระแวงทุกคนอย่างไร คนบาปก็ใส่ความคิดของเขาเองว่าพระลักษณะของพระเจ้าก็เป็นเหมือนเขาเองอย่างนั้น

ความดีและความชั่ว ชีวิตและความตาย

ในพระคัมภีร์นั้น ความดีกับชีวิตเป็นเหมือนกับเหรียญสองด้าน และก็พูดได้อย่างเดียวกันกับความชั่วและความตาย ที่ไหนมีความดีที่นั่นก็มีชีวิต ที่ไหนมีความชั่วที่นั่นก็มีความตาย เรากำลังพูดถึงชีวิตและความตาย เราไม่ได้กำลังพูดถึงความดีและความชั่วในแง่ของคุณธรรม แต่ในแง่ของชีวิตและความตาย เหมือนที่พระเจ้า

---

[38] หรือ เทห์วัตถุในท้องฟ้า

ทรงเป็นศูนย์รวมสูงสุดของความดีทั้งมวล และดังนั้นจึงทรงเป็นศูนย์รวมสูงสุดของชีวิตทั้งมวล ซาตานเป็นศูนย์รวมสูงสุดของความชั่ว จนถึงขนาดพระคัมภีร์เรียกมันว่า “มารร้าย” (1 ยอห์น 5:19)

เนื่องจากว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาของความดีทั้งมวล และในขณะเดียวกันก็เป็นผู้มีชีวิตฝ่ายวิญญาณ ความดีและฝ่ายวิญญาณจึงไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ในทำนองเดียวกัน เนื่องจากความชั่วได้รวมตัวอยู่ในซาตานผู้ชั่วร้าย ตอนนี้เราเห็นขอบเขตทางวิญญาณของความชั่ว ความชั่วไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของคุณธรรม ความผิดชอบชั่วดี แต่เป็นเรื่องของจิตวิญญาณ นี่เองที่คำอธิษฐานของพระเยซูจึงกล่าวว่า “ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย” (มัทธิว 6:13 ฉบับ NASB) หรือ “ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมารร้าย” (ฉบับ NIV)

ทุกการตัดสินใจให้กับความชั่วและทุกความบาปที่กระทำไปนั้น ไม่ว่าโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม เป็นการตัดสินใจให้กับมารร้าย และเป็นการขยายผลประโยชน์ของมัน ทุกความบาปที่เรากระทำนั้นขยายอาณาจักรของมารร้าย

แต่ไม่ใช่ทุกการกระทำที่ดีจะขยายอาณาจักรของพระเจ้า การเปรียบเทียบเช่นนี้ไม่ถูกต้องนัก คุณสามารถจะเป็นคนดีมีคุณธรรมได้โดยไม่ต้องเป็นคนฝ่ายวิญญาณ แต่คุณจะไม่สามารถเป็นคนฝ่ายวิญญาณได้โดยที่ไม่เป็นคนดีมีคุณธรรม การกระทำที่ดีมีคุณธรรมนั้นไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นการกระทำในฝ่ายวิญญาณ แต่การกระทำในฝ่ายวิญญาณนั้นจะเป็นการกระทำที่ดีมีคุณธรรมเสมอ ตัวอย่างของแบบแรกมีให้เห็นใน 1 โครินธ์ 13:3 ว่า “ถ้าข้าพเจ้าจะบริจาคทรัพย์สิ่งของทั้งหมดของข้าพเจ้าเพื่อเลี้ยงคนยากจน และถ้าข้าพเจ้ายอมพลีร่างกายของข้าพเจ้าเพื่อเอาไปเผาไฟ แต่ไม่มีความรัก ก็ไม่มีประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้า” (ฉบับ NASB)

แต่ถ้าผมจะแสดงความรักแท้จริงให้ใครสักคน ความรักนั้นก็จะแสดงออกมาให้เห็นเป็นรูปธรรมที่เรียกว่า “กระทำดี” ถ้าผมให้แก่คนยากจนด้วยความรักแท้จริง นั่นก็เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าที่ทำให้ผมมาเป็นฝ่ายวิญญาณ แต่ถ้าผมให้แก่คนยากจนด้วยเหตุผลอื่นใดก็ตาม แม้จะได้ความอิ่มอกอิ่มใจในคุณธรรมความดี แต่นั่นจะไม่ได้ขยายอาณาจักรของพระเจ้าเลย

ชีวิตและความตายเป็นพลังอำนาจ

ในขณะที่ความดีมาจากพระเจ้า ความชั่วรวมตัวอยู่ในซาตานผู้เป็นมารร้าย ในทำนองเดียวกัน ชีวิตมาจากพระเจ้า เพราะชีวิตไม่สามารถแยกออกจากความดีได้ แต่ความตายมาจากซาตาน แม้ไม่ได้มาจากมันเท่านั้น เพราะมันมี “พลังอำนาจแห่งความตาย” (ฮีบรู 2:14) ถ้าคุณเลือกพระเจ้าคุณก็ได้เลือกชีวิต แต่ถ้าคุณไม่เลือกพระเจ้า คุณก็ได้เลือกความตายแล้ว

การได้รับความรอดคือการผ่านจากความตายไปสู่ชีวิต สิ่งนี้ต้องการพลังอำนาจแห่งการทรงสร้างและพลังอำนาจของการฟื้นจากความตาย โดยที่พระเจ้าทรงสร้างชีวิตจากความตาย การเป็นคริสเตียนตามความหมายของพระคัมภีร์ ไม่ใช่แค่เรื่องของการรับบัพติศมาหรือการไปคริสตจักร แต่เป็นการผ่านจากความตายไปสู่ชีวิตโดยพลังอำนาจของพระเจ้าที่ให้ชีวิต พลังอำนาจของการฟื้นจากความตาย

เรามักจะคิดว่าชีวิตและความตายเป็นสภาวะที่ไม่ตอบโต้ เราจะไม่ค่อยชอบคิดถึงชีวิตและความตายว่าเป็นพลังอำนาจ แต่เข้าใจได้อย่างถูกต้องว่าชีวิตและความตายเป็นพลังอำนาจมากกว่า มันง่ายกว่าสำหรับเราที่จะเห็นชีวิตว่าเป็นพลังอำนาจ เพราะสิ่งมีชีวิตมีพลังขับเคลื่อนอยู่และสามารถที่จะคิดและสื่อสารได้ –ผมพูดบางสิ่งบางอย่างกับคุณ คุณพูดบางสิ่งบางอย่างกลับมา

แต่ความตายก็เป็นพลังอำนาจหนึ่งด้วย ตราบใดที่คุณสามารถตัดสินโทษความตายให้กับใครบางคนได้ สิ่งใดที่ทำลายชีวิตก็คือพลังอำนาจ ถ้าคุณยิงปืน ลูกกระสุนก็จะพุ่งออกไปด้วยพลังอำนาจที่ทำให้ตายได้ ในการฉีดยาให้ตาย พิษที่ฉีดเข้าไปในตัวคุณนั้น เป็นตัวแทนพลังอำนาจแห่งความตายที่ออกฤทธิ์อยู่ในคุณ

ชีวิตและความตายเป็นพลังอำนาจที่ทำงานอยู่ เมื่อเรากล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาของชีวิต เราไม่ได้หมายถึงว่าพระองค์ทรงเป็นเหมือนภาชนะที่กุมชีวิตเอาไว้ แต่เราหมายถึงว่าพระองค์ทรงมีพลังอำนาจที่จะทำให้เรามีชีวิตอยู่ เมื่อเรากล่าวว่าซาตานกุมอำนาจของความตาย เราไม่ได้แค่หมายถึงว่าซาตานเป็นเหมือนภาชนะที่กุมความตาย แต่หมายถึงว่ามันสามารถมอบความตายให้ผู้อื่นได้ตามที่ “โดยทางความตายของพระเยซูนั้น พระองค์จะได้ทรงทำลายมัน ผู้กุมพลังอำนาจแห่งความตาย นั่นก็คือมารร้าย” (ฮีบรู 2:14) มารซาตานกุมพลังอำนาจแห่งความตาย ตราบเท่าที่มันสามารถมอบความตายให้กับผู้ที่อยู่ใต้อำนาจของมัน เราไม่สามารถจะเปลี่ยนจากความชั่วไปสู่ความดีได้ด้วยกำลังของเราเอง เพราะเราไม่เพียงกำลังจัดการกับสภาวะที่เป็นอยู่เท่านั้น แต่กำลังจัดการกับพลังอำนาจที่แข็งแกร่งเกินไปสำหรับเราที่จะเอาชนะได้ มันต้องใช้พลังอำนาจจัดการกับพลังอำนาจ

พระคัมภีร์ไม่ได้สอนเรื่องการเชื่อสองอำนาจที่อยู่คู่กันอย่างสมบูรณ์ โดย*อำนาจที่อยู่คู่กัน*[39]นั้นเราหมายถึงความสมดุลกันของความดีและความชั่วในโลกนี้ มีบางศาสนาที่เชื่อว่าสองพลังอำนาจ คือความดีและความชั่วนี้มีอยู่ในมหากาพย์แต่เป็นการต่อสู้ที่สมดุลกัน *สองอำนาจที่คู่กันอย่างสมบูรณ์*ทำให้ความดีและความชั่วมีความสมดุลเท่า ๆกัน ในขณะที่*สองอำนาจที่อยู่คู่กันโดยเทียบเคียง*ให้อำนาจกับความดีมากกว่า

แต่ไม่ใช่เช่นนั้นในพระคัมภีร์ โรม 12:21 บอกเราให้ “เอาชนะความชั่วด้วยความดี” เพราะความดีมีพลังมากกว่าความชั่ว*อย่างไม่จำกัด* ข้อเท็จจริงที่สำคัญนี้สามารถพิสูจน์ได้ไม่เพียงจากพระคัมภีร์เท่านั้น แต่ยังสามารถพิสูจน์ได้จากประสบการณ์ของคริสเตียนด้วย แต่จากประสบการณ์ของหลาย ๆคนนั้น ความชั่วกลับ

---

[39] Dualism หรือ ความเชื่อในทวินิยม

แข็งแกร่งกว่าความดี เปาโลพูดถึงช่วงเวลาในชีวิตเมื่อเขาไม่สามารถทำความดีที่เขาปรารถนาจะทำได้ แต่กลับทำความชั่วที่เขาเกลียด (โรม 7:15) ในสภาพเดิมของเขานั้น ความชั่วมีพลังอำนาจมากกว่าความดี และเขากำลังพ่ายแพ้ในการต่อสู้กับความชั่ว จากประสบการณ์ของคุณนั้น ความดีแข็งแกร่งกว่าความชั่ว หรือว่าคุณกำลังพ่ายแพ้การต่อสู้กับความชั่ว? โดยการมอบของคุณต่อพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งของความดีทั้งมวลนั้น ความดีจะมีชัยชนะในชีวิตของคุณเสมอ

แนวคิดที่ถูกต้องเกี่ยวกับความดีและความชั่ว เป็นสิ่งสำคัญในการทำความเข้าใจพระคัมภีร์ใหม่ นั่นเป็นความห่วงใยที่สำคัญของหนังสือโรม ถ้าคุณค้นดูศัพท์สัมพันธ์ภายใต้คำว่าความดีและความชั่ว คุณจะเห็นความโดดเด่นของถ้อยคำเหล่านี้ในพระคัมภีร์และโดยเฉพาะในหนังสือโรม ที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ ความรอด และการมอบ

การวางใจพระเจ้า

คุณอยากจะหลุดพ้นจากพลังอำนาจของความชั่วและมีชีวิตภายใต้พลังอำนาจของความดีไหม? หรือว่าคุณกลัวที่จะอยู่ภายใต้พลังอำนาจของพระเจ้าไหม? คุณเคยถูกซาตานหลอกให้เชื่อว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงดีแต่ทรงเกรี้ยวกราดไหม? นั่นเป็นเรื่องโกหกแปลก ๆที่เชื่อกันในเมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่า สิ่งดีทุกสิ่งมาจากพระเจ้า ถ้าคุณเชื่อว่าพระเจ้าทรงดี แล้วทำไมคุณยังลังเลที่จะมอบอย่างทั้งหมดกับพระองค์เล่า? บางทีคุณอาจไม่ได้เชื่อจริง ๆว่าพระเจ้าทรงดี ทางที่ดีที่สุดที่คุณจะรู้ว่าสิ่งดีทุกสิ่งมาจากพระเจ้าก็คือ การมีประสบการณ์กับความจริงนี้ ผู้เขียนสดุดีกล่าวว่า “เชิญชิมดู แล้วจะเห็นว่าพระเจ้าทรงดี” (สดุดี 34:8)

ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคนทั้งหลายจึงลังเลที่จะมอบกับพระเจ้า แต่กลับเต็มใจที่จะมอบกับใครสักคนในการแต่งงาน ในการแต่งงานนั้น คุณคงจะให้ทุกสิ่งที่คุณมีและทุกสิ่งที่คุณเป็นกับอีกฝ่าย ถ้าคุณกล้าพอที่จะฝากชีวิตของคุณไว้กับมนุษย์ แล้วความกล้าของคุณอยู่ที่ไหน ที่จะวางใจในพระเจ้าผู้ที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง และทรงเป็นแหล่งที่มาของความดีทั้งมวลอยู่ที่ไหนหรือ? มีใครเคยให้บุตรคนเดียวของเขาหรือเธอเพื่อคุณบ้างไหม? คู่ชีวิตของคุณเคยทำอะไรให้คุณในระดับนั้นไหม? เขาหรือเธออาจพูดว่า “ฉันรักเธอ” และถ้อยคำหวาน ๆอื่น ๆ แต่มนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงได้ คำโกหกของซาตานจะต้องใช้ได้ผล เพราะคุณไม่ได้เชื่อจริง ๆว่าพระเจ้าทรงดี อย่างน้อยก็ไม่ดีเท่ากับคู่ชีวิตของคุณ หรือเพื่อนของคุณ

คุณวางใจหมอของคุณมากพอที่จะจ่ายทรัพย์มากมายให้เขาหรือเธอได้กรีดมีดเข้าไปในเนื้อของคุณ บางทีความผิดพลาดเพียงอย่างเดียวของพระเจ้าก็คือ พระองค์ไม่ได้ส่งใบเรียกเก็บเงินในจำนวนแบบจัดหนักมาให้เรา! เปาโลบอกชาวโครินธ์ว่าเขาไม่ได้ใช้สิทธิในการรับเงินจากพวกเขา แต่กลับให้ตัวของเขาเองโดยไม่คิดค่าจ้างใด ๆ นั่นเป็นเพราะความดีของพระเจ้าที่ทรงมีพระทัยกว้างมากโดยที่เราไม่เห็นคุณค่าหรือไม่? พระเจ้าต้องส่งใบเรียกเก็บเงินในจำนวนที่จัดหนักมาให้เราไหม ก่อนเราจะเห็นว่าพระองค์ทรงดี? นั่นเป็นจิตวิทยา

ของมนุษย์ที่จะคิดว่าถ้าอะไรที่เราจ่ายเงินไปมากก็แสดงว่าสิ่งนั้นจะต้องดี ทำไมการมอบของเราต่อพระเจ้าจึงเป็นเรื่องยาก ในเมื่อพระองค์ก็ทรงมีพระทัยกว้างกับเรามาก? เป็นเพราะเราไม่ได้เห็นคุณค่าของพระองค์และของประทานของพระองค์หรือไม่? เรามอบฝากชีวิตของเราไว้กับแพทย์ที่เป็นมนุษย์ แม้แพทย์เหล่านั้นจะทำผิดพลาดและบางครั้งก็ทำให้ถึงแก่ชีวิตก็ตาม พระเจ้าไม่เคยทำผิดพลาด ถ้าเช่นนั้นแล้วทำไมเราจึงไม่วางใจพระองค์อย่างทั้งหมดล่ะ?

บทที่ 9

เอาชนะความชั่วด้วยความดี

เจ้าได้เอากุญแจแห่งความรู้ไป

ในลูกา 11:52 เราเห็นการติเตียนผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติอย่างแรงของพระเยซู

> วิบัติแก่เจ้าผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติ! เพราะเจ้าได้เอากุญแจแห่งความรู้ไป ตัวเจ้าเองไม่เข้าไป แล้วเจ้ายังขัดขวางคนอื่นที่กำลังจะเข้าไป (ฉบับ ESV)

พวกผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติที่พระเยซูทรงติเตียนด้วยคำที่รุนแรงเช่นนี้คือใคร? พวกเขาเป็นผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติในพระคัมภีร์เดิม ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ปกครองชีวิตชาวยิวทุก ๆด้าน รวมถึงสิ่งที่กินได้ มีข้อบังคับอย่างละเอียดในการแต่งงาน การทำธุรกิจ การซื้อและการขายที่ดิน และแม้แต่การปฏิบัติระหว่างชาวยิวกับคนต่างชาติ ผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติเหล่านี้ก็เหมือนกับพวกนักกฎหมายสมัยใหม่ ยกเว้นว่าพวกเขาเป็นผู้เชี่ยวชาญในโทราห์ของพระคัมภีร์ฮีบรูมากกว่ากฎหมายของอังกฤษหรืออเมริกา

ทำไมพระเยซูจึงทรงติเตียนพวกเขาอย่างรุนแรงเช่นนั้น? นั่นก็เพราะพวกเขาได้ “เอากุญแจแห่งความรู้ไป” ตัวของพวกเขาเองไม่ได้ใช้กุญแจที่จะเข้าไป แต่ยังขัดขวางคนที่ต้องการจะเข้าไปอีกด้วย

ปัญหาที่จะเข้าไปหรือไม่เข้าไปนั้นเกี่ยวข้องอย่างมากกับหัวข้อของการมอบ คุณอาจเป็นผู้เชี่ยวชาญในพระคัมภีร์ (เช่นเดียวกับพวกผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติ) แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าคุณได้ทำการมอบกับพระเจ้า มีนักศาสนศาสตร์หลายคนที่พบว่าตนเองอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายกันในปัจจุบัน ที่แม้ว่าพวกเขาจะมีความรู้ท่วมหัว พวกเขาก็ไม่ได้เข้าไป หรือยอมให้คนอื่น ๆเข้าถึงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

ความหมายของคำว่า “รู้”

ในพระคัมภีร์ คำว่า “รู้” หรือ “ความรู้” ไม่ได้หมายถึงความรู้ทางปัญญา ความรู้ในพระคัมภีร์นั้นไม่ใช่ความรู้ทางจิตใจ แต่เป็นความรู้จากประสบการณ์ การรู้จักพระเจ้าไม่ใช่แค่รู้เรื่อง*เกี่ยวกับ*พระเจ้าเท่านั้น แต่ยัง

มีชีวิตที่สัมพันธ์กับพระเจ้า เราคุ้นเคยกันมากกับการรับ “ความรู้” ในแง่สติปัญญาหรือความรู้ความเข้าใจจน เรามักมองไม่เห็นความหมายในพระคัมภีร์

คุณอาจรู้จักอังเกอล่า เมอร์เคิล[40] ในแง่ของรู้รายละเอียดชีวประวัติของเธอว่า เธอเกิดในเยอรมันตะวันตก เธอเติบโตในเยอรมนีตะวันออก เธอมาเป็นนายกรัฐมนตรีของเยอรมนี แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าคุณจะรู้จักเธอโดยตรงและรู้จักเป็นส่วนตัว

พระเยซูกำลังบอกนักศาสนศาสตร์ทางบทบัญญัติเหล่านี้ว่า พวกเขามีกุญแจที่จะรู้จักพระเจ้า แต่ไม่ได้ใช้ไขเข้าไปมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขายังขัดขวางคนอื่น ๆไม่ให้เข้าไปรู้เรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าอีกด้วย พวกเขาอาจขัดขวางคนอื่น ๆเพราะตัวอย่างที่ไม่ดีทางคุณธรรมของพวกเขา บางทีพวกเขาเองอาจไม่รู้จักพระเจ้าเป็นส่วนตัว และไม่สามารถจะแนะนำพระองค์ให้คนอื่น ๆรู้จักได้ หรือบางทีอาจเป็นเพราะพวกเขาไม่ต้องการให้คนอื่นรู้จักพระเจ้า เพราะมันคงเป็นเรื่องน่าอายสำหรับพวกเขา ถ้าหากคนธรรมดา ๆมีชีวิตที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าโดยที่พวกเขาไม่ได้มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า

ไม่ว่าคุณจะเข้าไปหรือไม่เข้าไปมีชีวิตที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ท้ายที่สุดแล้วก็คือเรื่องของการมอบ การมอบไม่ใช่แค่การยอมรับทางปัญญาที่คุณพูดว่า “ฉันเชื่อสิ่งนี้และยอมรับสิ่งนั้น” ปกติเราไม่พูดถึงความรู้ทางปัญญาว่าเป็น “การเข้าไปใน” แต่เรามองว่าการมอบเป็น “การเข้าไปใน” เช่น การเข้าไปในการมอบของการแต่งงาน “การเข้าไปใน” เกี่ยวข้องกับการกระทำ การเคลื่อนไหว และการมอบ

อะไรคือกุญแจแห่งความรู้?

ถ้าคุณมีกุญแจแห่งความรู้แต่ไม่ได้เข้าไป คุณก็อยู่ในสถานการณ์เดียวกับผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติ การมีกุญแจแห่งความรู้ ถือเป็นความรับผิดชอบของคุณอย่างมากต่อพระพักตร์พระเจ้า

กุญแจมีความสำคัญ เพราะถ้าไม่มีกุญแจ คุณจะไม่สามารถเปิดประตูได้ เว้นแต่ประตูจะเปิดอยู่แล้ว หรือมีคนเปิดประตูให้คุณ ถ้าคุณสอดกุญแจแล้วไขมันคุณจะเข้าไปได้ ถ้าคุณไม่สอดกุญแจ หรือถ้าคุณไม่มีกุญแจ คุณก็เข้าไปไม่ได้

ในเมื่อผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติมีกุญแจ แล้วทำไมพวกเขาจึงไม่ใช้มัน? เพราะมันมีราคาสูง เมื่อคุณกำลังเข้าไปนั้น มีบางสิ่งที่คุณไม่สามารถเอาเข้าไปด้วยได้ คนรวยจะเข้าอาณาจักรของพระเจ้าก็ยังยากกว่าให้อูฐรอดรูเข็ม การเข้าอาณาจักรจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง เพราะปกติแล้วเราจะไม่ทิ้งสิ่งที่เราชอบ แต่

[40] Angela Merkel

ยังมีสิ่งที่ผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติไม่อยากทิ้งไว้ข้างหลัง ในทำนองเดียวกัน พวกเราส่วนใหญ่มักต้องการนำเอาบาปและนิสัยเก่า ๆของเราไปด้วยเมื่อเข้าไปในการมอบ ถ้ามีใครบอกเราให้ทิ้งสิ่งที่เราไม่อยากทิ้ง เราก็คงจะไม่กระตือรือร้นเท่าไหร่ที่จะเข้าไป คุณอาจมีกุญแจ แต่คุณก็ไม่อยากทิ้งบางสิ่งไว้ข้างหลัง มันเป็นเรื่องน่าเศร้าเมื่อมีคนรู้วิธีที่จะเข้าไปมีชีวิตที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า แต่กลับปฏิเสธที่จะใช้ความรู้นั้น

เมื่อคุณโดยสารเที่ยวบินระหว่างประเทศและผ่านการตรวจอย่างละเอียดของสนามบิน บางครั้งคุณก็กังวลว่าคุณจะเอาสินค้าบางอย่างที่คุณได้จ่ายเงินไปพอสมควรนั้นผ่านเข้าไปได้หรือไม่ ครั้งหนึ่งเมื่อผมกำลังเดินทางกลับไปแคนาดาและมีของฝากกลับไปด้วย ผมมีเนื้อแห้งคุณภาพดีเยี่ยมห่อหนึ่งที่ผมซื้อขณะเดินทางผ่านไต้หวัน ตอนนั้นผมยังรู้เรื่องกฎระเบียบของศุลกากรไม่เพียงพอ และในการเดินทางเที่ยวนั้นผมต้องผ่านฮาวายก่อนไปต่อแคนาดา แล้วคุณรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น? ผมใจหายวาบเมื่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรหยิบถุงเนื้อแห้งห่อสวย ๆของผม ซึ่งเป็นของขวัญดี ๆที่ผมจะเอาไปฝากบางคน และโยนมันทิ้งถังขยะต่อหน้าต่อตาผมเลย! ผมคิดในใจว่า “นี่ผมไม่ได้จะเข้าอเมริกานะ เอาถุงของผมคืนมาแล้วผมก็จะไปต่อที่อื่น!” ซึ่งก็แน่นอนว่าผมทำอย่างนั้นไม่ได้ ผมได้เรียนรู้จากประสบการณ์ว่าคุณไม่สามารถจะเอาอาหารบางชนิดเข้าหรือผ่านประเทศสหรัฐอเมริกาได้ สิ่งเดียวกันนี้จะเกิดขึ้นในประเทศแคนาดาเช่นกัน แม้ว่าตอนนั้นผมจะไม่รู้ก็ตาม

ในทำนองเดียวกัน เมื่อจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า เราต้องพิจารณาดูสิ่งที่มีค่าสำหรับเรา เราได้ใช้เวลาและความพยายามอย่างมากที่จะได้สิ่งเหล่านั้นมา และเรารู้สึกว่าสิ่งเหล่านั้นก็เป็นสิ่งดี มีสิ่งอื่น ๆที่เราไม่ขัดข้องที่จะทิ้งไว้ข้างหลัง เพราะเห็นได้ชัดว่ามันไม่ดีและไม่ควรเอาเข้าไป ส่วนนั้นไม่ได้รบกวนเราและเราก็ไม่เอะอะโวยวายกับมัน ในการตัดสินใจว่าจะทำการมอบหรือไม่ สิ่งที่เป็นปัญหากันมากที่สุดก็คือ สิ่งที่เรารู้สึกว่าก็ไม่ได้แย่ เราจึงไม่เข้าใจว่าทำไมเราจึงไม่ได้รับอนุญาตให้เอาสิ่งเหล่านั้นไปด้วย ผมก็ยังสงสัยอยู่ว่าถุงเนื้อที่น่าอร่อยนี้มีปัญหาอะไร และก่อนที่คุณจะโยนมันลงในถังขยะ อย่างน้อยผมก็ควรจะได้กินมันบ้างตรงนั้นเลย ในเรื่องการมอบ หลายคนก็เป็นแบบนั้นคือ “ก่อนที่ฉันจะมอบ ฉันจะขอมีความสุขกับโลกให้มากอีกสักหน่อยก่อนที่จะสายเกินไป” เรามีเหตุผลของตัวเองมากมายที่จะไม่เข้าไปในการมอบ

การมีตัวเองเป็นศูนย์กลางกับการรักพระเจ้า

แล้วอะไรคือกุญแจแห่งความรู้? เบาะแสที่พบอยู่ในคำว่า *กุญแจ* และ *ความรู้* พระเยซูไม่ได้ตรัสอย่างชัดเจนว่าอะไรคือกุญแจแห่งความรู้ แต่จากคำว่า *ความรู้* นี้เชื่อมโยงกับสิ่งที่ผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติเหล่านี้รู้เป็นอย่างดี นั่นก็คือคำสอนของพระคัมภีร์ ความจริงแล้วผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้มีความรู้ที่เฉพาะเกี่ยวกับพระคัมภีร์เนื่องจากความรู้นี้เป็นกุญแจ และเนื่องจากพระคัมภีร์เป็นพระคำของพระเจ้า กุญแจแห่งความรู้จึงเปิดประตูเพื่อเข้าไปในความสัมพันธ์กับพระเจ้า

กุญแจของความรู้คือการรักพระเจ้าด้วยทั้งหมดของตัวเรา ที่จริงแล้วนั่นคือข้อสรุปและสาระสำคัญของบทบัญญัติทั้งหมด ดังที่เฉลยธรรมบัญญัติและพระกิตติคุณบอกเรา ผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติเหล่านี้ก็รู้เรื่องนี้ดี พวกเขารู้ว่าบทบัญญัติไม่ได้เกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อบังคับข้อนี้หรือข้อนั้นจริง ๆ แต่เกี่ยวกับการรักพระเจ้าด้วยทั้งหมดของตัวเรา แต่พวกเขารักพระเจ้าอย่างทั้งหมดไหม? ดังที่เราเห็นพระเยซูทรงติเตียนผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติทั้งหลายและพวกฟาริสีในมัทธิว 23 ของพระเยซู พวกเขาเป็นผู้ที่รักตัวเอง ไม่ใช่เป็นผู้ที่รักพระเจ้า

นี่เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่เราจะต้องทิ้งความรักตัวเองไว้ ซึ่งเป็นมูลเหตุที่ครอบงำในชีวิตของเรานับตั้งแต่วันที่เราเกิด และเข้าสู่ชีวิตที่เห็นว่ามีความรักต่อพระเจ้า ไม่เช่นนั้นแล้วเราจะสามารถลิ้มรสและเห็นว่าพระเจ้าทรงดีได้อย่างไร?

เราจำเป็นต้องผ่านจากความชั่วไปสู่ความดี แล้วอะไรคือความชั่วและอะไรคือความดี? ตอนนี้เราเห็นว่าความชั่วในคำสอนของพระคัมภีร์ก็คือการมีตัวเองเป็นศูนย์กลางซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของนิสัยเราอย่างมาก เรามักจะแก้ตัวให้กับการที่มีตัวเองเป็นจุดศูนย์กลางโดยบอกว่า มันจำเป็นในชีวิต และเราต้องมองตามความเป็นจริง มีความสมจริง และไม่ฝันกลางวัน แต่ไม่ว่าเราจะให้เหตุผลอย่างไร สุดท้ายแล้วการให้ตัวเองเป็นใหญ่ก็มองหาคนที่มาเป็นอันดับหนึ่ง นั่นก็คือ*ตัวฉัน*

วิธีคิดแบบนี้ได้ควบคุมเรามาตลอดชีวิต โดยสัญชาตญาณเราจะให้ตัวเราและความสนใจของเราเองอยู่เหนือของใคร ๆทุกคน จิตใจของเราได้รับการฝึกฝนให้คิดว่า “ความสนใจของฉันสำคัญกว่าของคุณ เมื่อเลือกระหว่างคุณกับฉัน ฉันจะเลือกตัวฉันเสมอ มันไม่ใช่นิสัยของฉันที่จะให้ตัวเอง เพราะนั่นจะทำให้ความสนใจของฉันต่ำกว่าความสนใจของพระเจ้าและคนของพระองค์”

อย่างที่ผมบอกไปแล้วว่า เราไม่สามารถเปลี่ยนจากความชั่วไปสู่ความดีได้ด้วยตัวของเราเอง เพราะนั่นไม่ใช่นิสัยของเราเลย ความเชื่อของคริสเตียนไม่ใช่ “ศาสนา” ในความหมายตามปกติของคำนี้ ทุกศาสนาจะบอกคุณให้ทำความดี แต่ปัญหาก็คือเราไม่รู้ว่าอะไรคือความดีนั้น ช่องระหว่าง “ความดี” กับ “ความชั่ว” นั้นกว้างใหญ่มากจนคุณไม่สามารถผ่านจากความชั่วไปสู่ความดีได้ ยกเว้นโดยการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ทั้งชีวิตของคุณจะต้องเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงจากที่มีตัวเองเป็นศูนย์กลาง มาเป็นการให้พระเจ้าทรงเป็นเป็นศูนย์กลาง

ตามในพระคัมภีร์นั้น ความชั่วไม่จำเป็นต้องเป็นการฆาตกรรมหรือการล่วงประเวณี รากเหง้าของความชั่วคือการรักตัวเอง ความรักตัวเองแสดงออกมาให้เห็น เช่น การรักเงินทอง ถ้าคุณไม่รักตัวเอง คุณก็จะไม่รักเงินทอง แต่คุณรักเงินทองเพราะเงินทองสามารถทำอะไรได้หลายอย่างเพื่อตัวเอง การรักตัวเองเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งปวง เพราะมันก่อให้เกิดความบาปอื่น ๆทั้งหมด ทำไมคนถึงชิงทรัพย์? เขาไม่สนใจว่าเหยื่อนั้นจะสูญเสียเงินที่อุตส่าห์อดออมมาตลอดชีวิตหรือไม่ ตราบใดที่ “ฉัน” ได้เงินมา เหตุใดคนจึงใส่ร้าย? เขาจะได้อะไรจากมันหรือ? จะไม่ได้อะไร เว้นแต่ว่าเขาจะได้รับบางสิ่งสำหรับตัวเขาเองจากการทำลายชื่อเสียงของบางคน

การกระทำที่ดีนั้นไม่จำเป็นว่าจะดีเสมอไป

เมื่อพระคัมภีร์พูดถึงความดีและความชั่ว เมื่อพวกฟาริสีพูดถึงความดีและความชั่ว และเมื่อศาสนาต่างๆ ในโลกพูดถึงความดีและความชั่วนั้นความหมายก็ไม่เหมือนกัน เราจะต้องไม่หลงผิดไปกับคำที่คล้ายกัน

ถ้าผมให้เงินแก่คนยากจน นั่นเป็นการกระทำที่ดีไหม? ศาสนาส่วนใหญ่จะบอกว่าใช่ แต่ตามพระคัมภีร์แล้ว*ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้น* แต่การช่วยเหลือคนจนเป็นสิ่งที่ดีเสมอไม่ใช่หรือ? มันไม่จำเป็นว่าจะเป็นสิ่งที่ดีเสมอไป เพราะการทำดีนั้นอาจมีแรงจูงใจมาจากความภาคภูมิใจ ความเห็นแก่ตัว หรือมีเจตนาแอบแฝงก็ได้ การกระทำอาจดูดี แต่ไม่เป็นเช่นนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า ถ้าการกระทำนั้นมีแรงจูงใจมาจากความรักตัวเอง การมีความรู้สึกที่ดีจากการกระทำที่มีคุณธรรมไม่ได้ทำให้นั่นเป็นการกระทำที่ดี พระคัมภีร์มีคำนิยามของความดีที่ลึกซึ้งกว่าที่เราจะพบได้จากที่อื่น

พวกธรรมาจารย์และฟาริสีรู้บทบัญญัติ เราได้เห็นในเฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 30 ที่บทบัญญัติบังคับให้เราเลือกระหว่างความดีกับความชั่ว ชีวิตกับความตาย และพระพรกับคำแช่งสาป พวกธรรมาจารย์และฟาริสีรู้ว่ากุญแจไปสู่ชีวิตคือการเลือกพระเจ้าผู้ทรงดีและเปี่ยมด้วยความรักด้วยทั้งหมดของตัวเรา แต่พวกนักศาสนศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติเหล่านี้ทำอะไรหรือ? พวกเขายกเลิกความจริงที่สำคัญนี้และเอากุญแจออกไป โดยให้คำนิยามความดีและความชั่วเสียใหม่ว่า เป็นการรักษาหรือการไม่รักษาบทบัญญัติ! ในคำนิยามใหม่นี้ การรักษาบทบัญญัติเป็นความดี การไม่รักษาบทบัญญัติเป็นความชั่ว นี่คือสิ่งที่พระเยซูทรงตำหนิอย่างแรง

ตามคำนิยามนี้ เมื่อใครกระทำดี เขาก็เป็นคนดี เพราะความดีได้ถูกนิยามว่าเป็นการกระทำดี สิ่งนี้ได้ทำให้คนจำนวนมากเชื่อว่าคุณแค่ต้องรักษาบทบัญญัติก็จะรอด ถ้าบทบัญญัติสั่งไม่ให้คุณทำงานในวันสะบาโต คุณก็ไม่ทำงานในวันสะบาโต ถ้าบทบัญญัติสั่งไม่ให้คุณกินหมู คุณก็ไม่กินหมู ถ้าคุณไม่กินหมูหรือไม่ทำงานในวันสะบาโต คุณก็เป็นคนดี แต่คุณไม่ต้องเป็นนักคิดที่ลึกซึ้งก็เห็นได้ว่า การไม่กินหมูนั้นไม่ได้พิสูจน์ว่าคนนั้นเป็นคนดี ความดีไม่ได้เป็นข้อสรุปเบ็ดเสร็จของการกระทำดี

ในพระคัมภีร์นั้น ความดีไม่ได้ถูกกำหนดโดยสิ่งที่คุณทำ แต่ถูกกำหนดโดย*สิ่งที่คุณเป็น!* นั่นคือจุดสำคัญของกุญแจแห่งความรู้! สิ่งที่คุณเป็นนั้นขึ้นอยู่กับว่าคุณรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของคุณ และพระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางในชีวิตของคุณหรือไม่ ถ้าคุณเป็นคนดี ทุกสิ่งที่คุณทำก็จะดี ต้นไม้ดีย่อมให้ผลดี แต่ต้นไม้เลวย่อมให้ผลเลว (มัทธิว 7:17-18, ลูกา 6:43-44) เมื่อคุณบิผลที่ดูเหมือนดีจากต้นเลว คุณอาจเจอหนอนอยู่ข้างในการกระทำดีไม่ได้พิสูจน์ว่าคุณเป็นคนดี ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว การกระทำดีของเราไม่ถูกนับว่าดี เว้นแต่ว่าการกระทำเหล่านั้นจะออกมาจากนิสัยที่ดี

ตรงนี้เราจะเห็นคำนิยามที่ขัดแย้งกันของความดี ธรรมาจารย์และผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติให้ความดีเท่ากับการกระทำดี และนิยามการกระทำดีในแง่ของการปฏิบัติตามบทบัญญัติ พระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าทรงปฏิเสธคำ

สอนนี้ เพราะมันหมายความว่าเราสามารถกระทำดีได้โดยไม่ต้องมอบกับความดีหรือกับพระเจ้า ผู้ทรงเป็นแหล่งที่มาและแก่นแท้ของความดี

เมื่อผมยังไม่ได้เป็นคริสเตียน ผมได้กระทำดีมากมาย และทุกคนก็คิดว่าผมเป็นคนดี ถ้าคนจนถูกรังแก ผมก็จะต่อยตีคนที่รังแกนั้น การได้ช่วยเหลือคนที่อ่อนแอและคนที่ถูกกดขี่นั้นทำให้ผมรู้สึกดี แต่การกระทำดีของผมนั้นมันแค่ทำให้ผมพอใจกับความภาคภูมิใจของผมและถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ตอนนั้นผมไม่รู้ว่าการเป็นคนดีนั้นไม่ได้เป็นข้อสรุปเบ็ดเสร็จของการกระทำดี

คำอาจเหมือนกัน แต่สาระสำคัญนั้นต่างกัน เมื่อคุณพูดกับผู้คนเกี่ยวกับการมาเป็นคริสเตียน พวกเขามักจะพูดว่า “แต่ทุกศาสนาบอกให้คุณทำความดี” แม้แต่ซาตานก็ยังบอกให้คุณทำความดี เพราะมันปลอมตัวเป็นทูตของความสว่าง (2 โครินธ์ 11:14) ทูตของความสว่างจะบอกให้คุณทำชั่วไหม? ซาตานจะบอกคุณให้ทำความดี เพราะนั่นจะทำให้คุณรู้สึกดี หรือรู้สึกว่าคุณทำดีมีคุณธรรมด้วยกำลังของคุณเอง และนี่อาจนำคุณไปสู่ความหายนะได้

จงเข้าใจความแตกต่างที่สำคัญว่า ความดีเมื่อถูกสอนในทางที่ผิด ก็สามารถทำลายคุณได้โดยทำให้คุณพอใจกับความภาคภูมิใจของคุณ คนที่เข้าถึงพระกิตติคุณได้ยากที่สุดบางคนก็คือ คนมีคุณธรรมที่รู้สึกว่าตนเป็นดีและไม่ต้องการข่าวประเสริฐ *ศาสนาเป็นศัตรูตัวร้ายที่สุดของการเป็นคนฝ่ายวิญญาณ*

ในขณะที่ศาสนาเป็นเพียงการทำดีมีคุณธรรม แต่การเป็นคนฝ่ายวิญญาณเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า สิ่งที่เราส่งเสริมไม่ใช่แค่การทำดีมีคุณธรรม แต่เป็นความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ทรงดีและทรงเปลี่ยนแปลงเราจากความชั่วไปสู่ความดี ทั้งหมดนี้ทำสำเร็จได้โดยการทำงานของพระเจ้า นี่เองที่ความรอดจึงเป็นได้โดยพระคุณ การรับบัพติศมาจึงไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับการมาเข้าร่วมศาสนา หรือแม้แต่การเข้าร่วมศาสนาของคริสเตียน แต่เป็นการประกาศว่าเราได้ตายแล้วต่อชีวิตที่มีตัวเองเป็นศูนย์กลาง เพื่อว่าในตอนนี้มีพระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นศูนย์กลางของชีวิตเรา

พลังอำนาจในการ “เอาชนะ” ความชั่ว

เราได้ดูแรงจูงใจของการมอบและสิ่งนี้นำเรากลับไปยังโรม 12:21 ที่ว่า “อย่าให้ความชั่วชนะเราได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี” เพราะศาสนศาสตร์อาจเป็นนามธรรมได้ ผมจึงใช้ภาษาของความดีและความชั่วเพื่อทำให้เข้าใจสิ่งต่าง ๆได้ง่ายขึ้น ถ้าคุณเข้าใจความหมายของความดีและความชั่วในพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นหัวข้อที่ครอบคลุมพระคัมภีร์จากปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ คุณก็จะได้ก้าวหน้าที่จะเข้าใจสิ่งลึก ๆของพระคัมภีร์ ในโรม 12:21 เราเห็นความชำ่ชองของเปาโลในการนำเสนอความจริงอันลึกซึ้งในภาษาที่เข้าใจง่าย

ให้เราดูคำว่า “เอาชนะ” ในโรม 12:21 (“จงเอาชนะความชั่วด้วยความดี”) ถ้าเราเข้าใจคำนี้เราก็จะเข้าใจสิ่งลึก ๆของศาสนศาสตร์ ผมได้พูดถึงเรื่องนี้เมื่อผมชี้ให้เห็นว่าในพระคัมภีร์พูดถึงอำนาจสองขั้วที่ตรงข้ามกันระหว่างความดีกับความชั่ว ระหว่างพระเจ้ากับซาตาน แต่ไม่ได้เป็นอำนาจสองขั้วที่เท่ากันอย่างแท้จริง นั่นเป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจควบคุมอยู่เสมอ

ในการดำเนินชีวิตคริสเตียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะต้องรู้ว่าพระเจ้าทรงควบคุมอยู่เสมอ เนื่องจากฤทธิ์อำนาจของพระองค์อยู่เหนือฤทธิ์อำนาจของซาตานอย่างท่วมท้น ความดีจึงสามารถจะเอาชนะความชั่วได้เสมอ ผมขอเน้นย้ำว่า “สามารถจะ” เพราะว่าความดีไม่จำเป็นต้องเอาชนะความชั่วเสมอไปในชีวิตจริง ถึงแม้ว่าจะทำได้ก็ตาม นั่นเป็นเพราะคุณและผมไม่ได้พยายามอยู่ฝั่งของความดี ถ้าคุณร่วมมือกับความชั่ว ความชั่วก็จะมีชัยเหนือความดีในชีวิตของคุณ

แต่ซาตานจะไม่มีวันมีชัยเหนือพระเจ้า เพราะแผนการของพระเจ้าไม่มีวันจะพ่ายแพ้ได้ พระคัมภีร์พูดถึงแผนการแห่งความรอดที่กำหนดไว้ล่วงหน้าของพระเจ้า ซึ่งเป็นสาระสำคัญของการกำหนดไว้ล่วงหน้า การกำหนดไว้ล่วงหน้าตามพระคัมภีร์นั้นแตกต่างจากการถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าตามความเชื่อแบบของคาลวิน แต่ผมจะไม่พูดถึงเรื่องนี้ตอนนี้ การกำหนดไว้ล่วงหน้าตามพระคัมภีร์เป็นไปได้ก็เพราะว่า ความดีมีพลังอำนาจมากกว่าความชั่วเสมอ เพราะว่าพระเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจเหนือความชั่ว ซาตานไม่สามารถจะทำลายแผนการที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าได้ การกำหนดไว้ล่วงหน้าเป็นแผนการของพระเจ้าสำหรับโลกนี้ สำหรับมวลมนุษย์ สำหรับคุณและผม และไม่มีพลังอำนาจแห่งความชั่วใด ๆจะสามารถเอาชนะได้

“ไนกี้” และชีวิต

ฤทธิ์อำนาจอันท่วมท้นของพระเจ้าเห็นได้จากคำเล็ก ๆนี้ว่า “เอาชนะ” คำนี้ไม่ใช่คำเล็ก ๆในภาษาอังกฤษ แต่เป็นคำเล็ก ๆในภาษากรีกว่า *nikē (ไนกี้)* ที่มีแค่สี่ตัวอักษรเท่านั้น ผมอยากให้คุณจดจ่ออยู่ที่คำ “*nikē* ไม่ใช่ว่าผมเป็นเจ้าของหุ้นใด ๆในบริษัทเครื่องกีฬาไนกี้ (ผมไม่ได้เป็นเจ้าของ) แต่เป็นเพราะคำภาษากรีกนี้หมายถึงชัยชนะ มีชัย และการเอาชนะ

เราสามารถเข้าใจ “*nikē*” ได้จากสองแง่มุมก็คือ พระเจ้าทรงเอาชนะมารร้ายด้วยความดีของพระองค์ และการที่เราเอาชนะความชั่วด้วยความดีโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า นี่เป็นสองด้านของเหรียญเดียวกันแม้ว่าอีกด้านจะเกี่ยวข้องกับการร่วมมือของเราและการทำงานของเราร่วมกับพระเจ้าก็ตาม

ความรอดเกิดขึ้นได้เมื่อพระเจ้าทรงเอาชนะความชั่วด้วยความดีของพระองค์ เมื่อก่อนเราเคยอยู่ใต้อำนาจของมารร้าย แต่พระเจ้าได้ทรงปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระด้วยอำนาจของพระองค์ และเปิดทางให้เราเข้าสู่ชีวิต

และความดีของพระองค์ นี่คือความรอดโดยสรุป พระคัมภีร์ใหม่กล่าวถึงความดีของพระเจ้าในหลายระดับ เปาโลกล่าวว่า

> เพราะคนเป็นอันมากเป็นคนบาปโดยการไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียวฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมโดยการเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียวฉันนั้น (โรม 5:19 ฉบับ NIV)

พระคัมภีร์ตอนนี้อาจดูยากแต่สรุปได้ดังนี้ว่า ความดีคือการเชื่อฟัง ส่วนความชั่วคือการไม่เชื่อฟัง ความดีไม่ได้เกิดมาจากการกระทำที่ดีแต่มาจากคนดี ท้ายที่สุดแล้วความแตกต่างไม่ใช่ระหว่างการกระทำที่เชื่อฟังกับการกระทำที่ไม่เชื่อฟัง แต่ระหว่างคนดีกับคนเลว พระเยซูทรงเป็นคนดีที่การกระทำที่เชื่อฟังของพระองค์เอาชนะการกระทำที่ไม่เชื่อฟังของคนเลว ซึ่งได้แก่อาดัม ผู้ที่มีตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง และอยากจะเท่าเทียมกับพระเจ้า อาดัมไม่ได้ทำบาปอย่างเช่น ลักขโมย หรือฆ่าคน แต่เขาได้ทำบาปโดยการไม่เชื่อฟังพระเจ้าเพราะการมีตัวเองเป็นจุดศูนย์กลางของเขา

ความดีในพระคริสต์เอาชนะความชั่วในอาดัม ความดีนั้นมีพลังมากกว่าความชั่วมาก จนไม่มีความสมดุลระหว่างพลังอำนาจทั้งสอง โรมบทที่ 5 กล่าวว่า ความดีของพระเจ้า “มากยิ่งกว่านั้น” เกินกว่าจะเทียบได้กับความชั่ว ในทั้งบทนี้ ถ้อยคำที่ทรงพลังว่า “มากยิ่งกว่านั้น” มีปรากฏหลายครั้ง เช่น “ในเมื่อบัดนี้เราได้เป็นผู้ชอบธรรมโดยพระโลหิตของพระองค์ มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ที่เราจะได้พ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าโดยทางพระองค์! (โรม 5:9)

สามคำเปรียบของการเอาชนะ

ในพระคัมภีร์มีหลายคำเปรียบที่บอกว่าความดีเอาชนะความชั่ว ความดีของพระเจ้าก็เอาชนะความชั่วของซาตานได้หลายระดับ ในคำเปรียบทั้งหมดนี้ “*nikē*” จะเผยให้เห็นมุมมองของการมีกำลังเหนือกว่า ถ้าคุณชนะคู่ต่อสู้ของคุณในศาล หรือในการแข่งขันกีฬา หรือในการสู้รบ พระคัมภีร์จะเรียกว่าเป็น “*nikē*” (เอาชนะ) ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในโรม 12:21

ตัวอย่างที่มีพลังที่สุดของ “*nikē*” ก็คือการเป็นขึ้นจากความตายที่ชีวิตเอาชนะความตาย ความตายและความชั่วเป็นสองด้านของเหรียญเดียวกัน ก็เช่นเดียวกับชีวิตและความดี เมื่อเราพูดว่าความดีเอาชนะความชั่ว เรากำลังจะบอกว่าชีวิตเอาชนะความตาย นั่นคือการเป็นขึ้นจากความตาย! บัพติศมาเป็นเครื่องหมายเล็งถึงชีวิตที่เอาชนะความตาย และชีวิตใหม่ในพระคริสต์ที่เอาชนะตัวเก่า เปาโลรวมคำเปรียบเหล่านี้ไว้ด้วยกันในจดหมายของเขาถึงชาวโคโลสีดังนี้ว่า

> ท่านซึ่งตายแล้วด้วยการล่วงละเมิดของท่าน และไม่ได้เข้าสุหนัตในเนื้อหนังของท่าน พระเจ้าทรงทำให้ท่านมีชีวิตร่วมกับพระคริสต์ โดยทรงให้อภัยการล่วงละเมิดทั้งสิ้นของเรา (โคโลสี 2:13 ฉบับ ESV)

นี่เป็นการเปรียบที่เป็นมากกว่าคำเปรียบ เพราะเปาโลกำลังพูดถึงชีวิตที่เอาชนะความตาย คุณตายแล้วในการล่วงละเมิดของคุณ เมื่อคุณถูกเนื้อหนังควบคุม ซึ่งมีตนเองเป็นจุดศูนย์กลางโดยธรรมชาติ แต่ความตายนี้ได้ถูกเอาชนะในพระคริสต์โดยฤทธิ์อำนาจของการเป็นขึ้นจากความตายเมื่อรับบัพติศมา

ดังนั้นคำเปรียบแรกก็คือ ชีวิตที่เอาชนะความตาย คำเปรียบที่สองเห็นได้ในข้อถัดมาว่า “...โดยการลบบัญชีหนี้ที่ต่อสู้ขัดขวางเรา ตามข้อเรียกร้องทางกฎบัญญัติ พระองค์ทรงยกเลิกสิ่งนี้ โดยตรึงมันไว้ที่กางเขน (โคโลสี 2:14 ฉบับ ESV)

นี่เป็นคำเปรียบทางกฎหมาย เมื่อคุณดำเนินชีวิตอยู่ในบาป ก็จะมีข้อฟ้องร้องทางกฎหมายกับคุณ เหมือนเช่นเจ้าหนี้ที่ให้คุณยืมเงิน ก็ย่อมมีสิทธิฟ้องร้องทางกฎหมายกับเรื่องหนี้ของคุณ พระคัมภีร์ให้ภาพของความบาปว่าเป็นหนี้ จงเปรียบเทียบ “ขอทรงยกหนี้ของข้าพระองค์ทั้งหลาย” (มัทธิว 6:12) กับ “ขอทรงอภัยบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย” (ลูกา 11:4)

ที่กางเขนนั้น พระเยซูทรงเอาชนะความชั่ว ทรงทำลายการผูกมัดที่ทำให้เราเป็นหนี้ และทรงปลดปล่อยจำเลยทั้งหลายให้เป็นอิสระ หนี้ของคุณที่ทำให้คุณตกอยู่ในกำมือและอำนาจของมารร้ายนั้น ได้ถูกเอาชนะโดยกางเขนของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงยกเลิกหนี้ด้วยความดีและความเมตตาของพระองค์

ในพระคัมภีร์เดิมนั้น “การชดใช้” มาจากคำภาษาฮีบรูซึ่งหมายถึงการปกปิด ความบาปของการไม่เชื่อฟัง*ถูกปกปิด*ด้วยการกระทำแห่งความชอบธรรม ไม่ใช่ในแง่ของการถูกปิดซ่อนไว้ แต่ในแง่ของการถูกยกเลิก เมื่อเราบอกว่าหนี้*ได้รับการปกปิด*โดยการจ่ายชำระหนี้ เราก็หมายความอย่างนั้นจริงๆ เราไม่ได้หมายความว่าหนี้จะถูกซ่อนไว้ไม่ให้ใครเห็น

คำเปรียบที่สามเห็นได้ในข้อต่อมา โคโลสี 2:15 กล่าวว่า *“พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครองและเทพผู้มีอำนาจและทำให้พวกมันอับอาย ด้วยชัยชนะเหนือพวกมันโดยพระองค์”* นี่เป็นคำเปรียบเรื่องสงครามเพราะว่า “การปลด” นั้นเกี่ยวข้องกับอาวุธ นี่คือ *“nikē”* ในสงคราม ในขณะที่คำเปรียบก่อนหน้านี้เกี่ยวข้องกับการเอาชนะศัตรูในศาล (กางเขนของพระคริสต์ยกเลิกหนี้ของเราและทำให้เราได้รับชัยชนะตามกฎหมาย) ตอนนี้พระเจ้าได้ทรงชนะสงครามกับความชั่ว โดยการเอาชนะอำนาจศัตรูที่กักขังเราให้เป็นทาส

มัทธิว 12, มาระโก 3, และลูกา 11 ต่างก็มีเรื่องราวที่น่าสนใจเกี่ยวกับผู้ที่มีแข็งแรง คือซาตานผู้ที่ถูกปราบโดยผู้แข็งแรงยิ่งกว่า ในลูกา 11:22 “มีกำลังเหนือกว่า” (*nikaō*) เป็นรูปคำกริยาของ *nikē* งานของพระเจ้าในพระคริสต์เอาชนะศัตรูที่น่าเกรงขามที่สุด นั่นก็คือซาตาน และทำให้เรามีชัยชนะเหนืออำนาจของความชั่ว

ความดีที่ไม่อาจหยั่งถึงได้ของพระเจ้า

การเข้าใจสิ่งเหล่านี้ด้วยสติปัญญาก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่การมีประสบการณ์กับสิ่งเหล่านี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง คุณเคยมีประสบการณ์การเปลี่ยนจากความตายมามีชีวิตไหม? ข้อผูกมัดของคุณทางกฎหมายได้ถูกทำลายด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าไหม? คุณเคยหลุดพ้นจากอำนาจของซาตานโดยการเข้าสู่การมอบที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางในชีวิตของคุณไหม? ในทั้งหมดนี้เราเห็นการมอบของพระเจ้ากับที่มีต่อเรา ในการที่พระองค์ทรงปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ ความดีอันอัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อเรานั้น ไม่เคยล้มเหลวที่จะทำให้ผมต้องอึ้ง

> พระองค์ไม่ได้ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ แต่ได้ประทานพระบุตรนั้นแก่เราทุกคน แล้วพระองค์จะไม่ยิ่งทรงเมตตาประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราพร้อมกับพระบุตรหรือ? (โรม 8:32)

แล้วเหตุใดจึงเป็นเรื่องยากสำหรับเราที่จะมอบกับพระเจ้าในเมื่อพระองค์ทรงดีต่อเรามาก? ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ แต่ประทานพระบุตรของพระองค์เพื่อคุณและผม แล้วพระองค์จะไม่ประทานทุกสิ่งด้วยพระทัยกรุณาให้กับเราร่วมกับพระคริสต์หรือ? พระองค์จะหวงสิ่งใด ๆที่ดีสำหรับเราเอาไว้หรือ?

> ถ้าท่านผู้เป็นคนชั่วยังรู้จักให้ของดี ๆกับลูกของท่าน แล้วพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะประทานสิ่งดีให้แก่ผู้ที่ทูลขอต่อพระองค์มากยิ่งกว่านั้นสักเพียงใด! (มัทธิว 7:11 ฉบับ ESV)

พ่อแม่จะคิดว่าพวกเขากำลังให้สิ่งดี ๆกับลูก ๆของพวกเขา ทั้งที่จริง ๆแล้วสิ่งเหล่านี้อาจทำลายลูก ๆของเขาได้ แต่พระเจ้าไม่ได้ทำสิ่งผิดพลาดแบบนั้น เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าอะไรจะดีสำหรับเรา เราไม่ค่อยรู้ว่าอะไรจะดีสำหรับผู้อื่น และบางครั้งเราก็ทำให้ชีวิตของผู้คนยุ่งเหยิงด้วยความตั้งใจดีของเรา แต่พระเจ้าจะทรงหวงสิ่งใดที่ดีจริง ๆไว้จากเราไหม? ถ้าคุณมีปัญหาในการมอบกับพระเจ้าผู้เต็มพระทัยมอบพระบุตรของพระองค์เพื่อเรา คุณจะมีปัญหาในการมอบกับใครก็ตามในโลกนี้

เปาโลพูดด้วยความมั่นใจอย่างมีชัยในความรักของพระเจ้าในพระคริสต์ว่า “ใครเล่าจะให้เราทั้งหลายแยกออกจากความรักของพระคริสต์ได้?” (โรม 8:35) ไม่มีใครสามารถแยกเราออกจากความรักของพระคริสต์และการมอบของพระองค์ที่มีต่อเราได้นอกจากตัวเราเอง แต่คริสเตียนจำนวนมากยังดำเนินชีวิตอยู่ในความยากจนฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าทรงยั้งความร่ำรวยในฝ่ายวิญญาณไว้จากผู้ที่ปฏิเสธที่จะมอบ ไม่เช่นนั้นพวกเขาก็ไม่มีวันมาถึงจุดของการมอบ นั่นจะเป็นความหายนะครั้งใหญ่ที่สุด เพราะมันหมายความว่าพระเจ้าจะทรงยืนยันที่จะทำลายพวกเขา

ยิ่งกว่าผู้มีชัยชนะ

พระเจ้าได้ทรงเอาชนะความชั่ว และพระองค์ทรงเรียกเราให้ชนะความชั่วด้วยความดีของพระองค์ (โรม 12:21) ความดีทั้งสิ้นมาจากพระเจ้า ดังนั้นจึงมีเพียงความดีของพระองค์เท่านั้นที่เราจะเอาชนะความชั่วได้ โรม 12:21 สรุปสาระสำคัญของชีวิตคริสเตียนเอาไว้ เปาโลเป็นครูผู้เชี่ยวชาญ แต่ผู้อ่านของเขาส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าใจสิ่งที่เขาสอน ชีวิตคริสเตียนเป็นเรื่องของ *"ชัยชนะ"* เป็นชีวิตที่อัศจรรย์ แต่คุณคงไม่ต้องเดาเมื่อมองดูคริสเตียนส่วนใหญ่ในปัจจุบันที่กำลังล้มลุกคลุกคลานอยู่

ครั้งหนึ่งผมดูโทรทัศน์เห็นนักวิ่งคนหนึ่งพยายามจะวิ่งไปให้ถึงเส้นชัยในการวิ่งมาราธอนโอลิมปิก ไม่รู้ว่าคุณได้เห็นเหตุการณ์เลวร้ายนั้นหรือเปล่า เมื่อคุณแข่งขันในการวิ่งมาราธอน คุณจะต้องออมแรงฝีเท้าของคุณเพื่อจะสามารถไปถึงเส้นชัยได้ แต่นักวิ่งคนนี้เร่งตัวเองอย่างโหมหนักในช่วงแรก เขาจึงเซในช่วงสุดท้ายและทรุดฮวบลงไม่ถึง 100 หลาก่อนถึงเส้นชัย เขาลุกขึ้นแล้ววิ่งอย่างตุปัดตุเป๋ไปอีก 10 หรือ 15 ก้าวก่อนจะล้มลงอีกครั้ง ผู้ชมต่างตะโกนว่า "สู้ สู้ เกือบจะถึงอยู่แล้ว!" เขาลุกขึ้นยืนและเซไปมาเหมือนคนขี้เมา ล้มแล้วล้มอีก ไม่มีใครสามารถช่วยเขาได้เพราะนั่นจะทำให้เขาขาดคุณสมบัติทันที ผู้ชมได้แต่เฝ้าดูชายที่น่าสงสารคนนี้จากที่นั่งของพวกเขาเท่านั้น ผู้คนนับล้านทั่วโลกกำลังเฝ้าดูความพยายามดิ้นรนที่ทรมานใจนี้ ในที่สุดเขาก็ไปไม่ถึงเส้นชัย เหลือเพียงอีกแค่ไม่กี่หลาก็จะถึงเส้นชัยแล้ว เขาลุกขึ้นครั้งสุดท้ายแล้วล้มลง เขาทำไม่สำเร็จ

ผมสงสัยว่า มีคริสเตียนสักกี่คนที่พยายามดิ้นรนเช่นนั้น ใจของคุณรวดร้าวไปกับพวกเขาเพราะนี่ไม่ใช่ชีวิตคริสเตียน โรม 8:37 กล่าวว่า "เราเป็นยิ่งกว่าผู้มีชัยชนะ" หรือ "เราเป็นผู้มีชัยอย่างเหลือล้น" เป็นเรื่องดีที่จะมีชัยชนะ แต่เปาโลกล่าวว่าเราจะต้องเป็นผู้มีชัยอย่างท่วมท้น

เมื่อไม่นานนี้มีคริสตจักรแห่งหนึ่งในฮ่องกงเสนอการอบรมที่เรียกว่า "S.T." ผมถามว่ามันย่อมาจากอะไร และได้รับคำตอบว่าย่อมาจาก Survival Training (การอบรมที่จะอยู่รอด) ผมจึงถามว่าทำไมจึงเรียกว่าการอบรมที่จะอยู่รอด และพวกเขาตอบว่า "เพราะการมีชีวิตอยู่รอดในฝ่ายวิญญาณเป็นเรื่องสำคัญ" ผมก็เห็นด้วยว่าการมีชีวิตอยู่รอดในฝ่ายวิญญาณเป็นสิ่งสำคัญ แต่ถ้าผมอ่านพระคัมภีร์ของผมอย่างถูกต้องแล้วละก็ชีวิตคริสเตียนไม่ได้เกี่ยวกับการมีชีวิตอยู่รอด แต่เกี่ยวกับการมีชัยชนะอย่างท่วมท้น! นั่นเป็นเพราะว่าเราขาดความมั่นใจที่จะชนะไหม เราจึงพูดถึงการมีชีวิตอยู่รอด?

ถ้าคุณตั้งเป้าในการสอบที่จะได้เกรด "พอใช้ได้" คุณอาจได้เกรด "เกือบตก" ก็ได้ ถ้าตั้งเป้าที่จะได้ "ดีมาก" แต่ได้ "ดี" ก็อาจจะดีกว่า[41] ประเด็นของผมก็คือ ถ้าคุณตั้งเป้าที่แค่การอยู่รอด คุณก็อาจจะอยู่ไม่รอดด้วยซ้ำ ผมไม่ต้องการจะวิจารณ์การใช้คำว่า การอบรมที่จะอยู่รอด ผมตระหนักดีว่าการอยู่รอดเป็นสิ่งสำคัญ

---

[41] ต้นฉบับใช้เกรด A,B,C,D

แต่เราจะต้องไปไกลเกินกว่านั้น เพราะเมื่อเรามอบต่อพระเจ้าผู้ทรงมีชัยชนะทุกสิ่ง เราจึงมุ่งเป้าไปถึงชัยชนะ ไม่ใช่แค่การอยู่รอดเท่านั้น

คำว่า "*nikē*" (ชัยชนะ, เอาชนะ) มีปรากฏบ่อยครั้งในวิวรณ์ซึ่งเป็นหนังสือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ ในลักษณะที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับนักวิ่งที่ออกตัววิ่งมาราธอนได้อย่างสวยงามแต่กลับล้มลงในช่วงสุดท้าย และช่วงที่สำคัญที่สุดนี้ที่นักวิ่งส่วนใหญ่จะวิ่งจนสุดฝีเท้า ถ้าจะพูดภาษาของการขับรถก็คือว่า คนทั้งหลายในหนังสือวิวรณ์พากันเร่งเครื่องและเหยียบจนมิดคันเร่ง

ชีวิตคริสเตียนควรจะเป็นอย่างนั้นไม่ใช่หรือ? ผมกลัวว่าในช่วงสุดท้าย คริสเตียนมากมายจะล้มเหลว แต่พระคัมภีร์สรุปอย่างไร? ด้วยการวิ่งอย่างสุดฝีเท้า! ในพระคัมภีร์ใหม่ คำว่า "*nikē*" มีปรากฏบ่อยที่สุดในวิวรณ์ โดยรูปคำกริยาของ *nikē* (*nikaō* การเอาชนะ, โรม 12:21) มีปรากฏ 16 ครั้งในวิวรณ์ข้อความภาษากรีก ซึ่งมากกว่าส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่รวมกัน นั่นก็คือ ชีวิตคริสเตียนที่ควรจะดำเนินชีวิต ที่มีกำลังมากขึ้นเรื่อย ๆ และมีชัยชนะมากขึ้นเรื่อย ๆ!

พระเจ้าได้ประทานกำลังให้กับเรา ไม่ใช่เพียงเพื่อแค่อยู่รอด แต่เพื่อให้วิ่งจนถึงช่วงสุดท้ายได้ จงดำเนินชีวิตคริสเตียนแบบที่แม้ว่าคุณจะเร่งเต็มฝีเท้าในตอนนี้เมื่อคุณมาถึงช่วงสุดท้าย คุณก็จะทิ้งสิ่งที่ดีที่สุดไว้ในช่วงสุดท้าย! ชีวิตของเปาโลมีชัยชนะตลอดทาง เปาโลเคยพูดไหมว่า "ข้าพเจ้าจวนจะถึงเส้นชัยแล้ว ขอช่วยลากข้าพเจ้าให้ผ่านสองสามหลาสุดท้ายด้วย"? คำพูดสุดท้ายของเขาในพระคัมภีร์ก็คือ

> ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มที่ ข้าพเจ้าได้วิ่งจนถึงเส้นชัย ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว นับจากนี้ไป มงกุฎแห่งความชอบธรรมเตรียมรอข้าพเจ้าอยู่ ซึ่งองค์ผู้เป็นเจ้าผู้พิพากษาที่เที่ยงธรรม จะประทานเป็นรางวัลแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น (2 ทิโมธี 4:7, 8 ฉบับ ESV)

คุณคงเห็นความยินดีเปล่งประกายบนใบหน้าของเปาโลได้ คุณสามารถจะไปถึงเส้นชัยได้แบบนั้นไหม? คุณสามาถจะดำเนินชีวิตที่มีชัยชนะ มีพลกำลัง และมีชัยชนะแบบนี้ได้ ก็ต่อเมื่อมีความเชื่อและการมอบทั้งหมด คุณจึงสามารถจะมีชีวิตที่มีชัยชนะและมีพลังที่เอาชนะได้

บทที่ 10

ประสบการณ์ความเป็นจริงของพระเจ้า

การมอบของพระเจ้าที่มีต่อเราคือ “พระคุณ” ในขณะที่การมอบของเราที่มีต่อพระเจ้าคือ “ความเชื่อ” แต่ปัจจุบันนี้คำว่า “ความเชื่อ” นั้นได้ถูกทำให้เจือจางมากจนหมายถึงการยอมรับตามหลักความเชื่อหรือในทางปัญญาไม่มากก็น้อย จนเราต้องหาคำอื่นที่สื่อความหมายของพระคัมภีร์เกี่ยวกับความเชื่อ แท้ที่จริงแล้วบรรดาผู้รู้พระคัมภีร์ใหม่จำนวนมากในปัจจุบันอธิบายความเชื่อว่าเป็น “การมอบ”[42]

คริสตจักรในตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมานั้น *ความเชื่อ*หมายถึงการยอมรับคำกล่าวของหลักคำสอนบางอย่างว่าเป็นความจริง ด้วยเหตุนี้การที่ “ฉันเชื่อในพระเยซู” จึงมีความหมายว่า “ฉันเชื่อว่ามีบุคคลที่ชื่อพระเยซู ที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อฉัน ที่พระองค์ทรงฟื้นขึ้นมาใหม่” นี่คือ *“ความเชื่อ”* ในคริสตจักรทุกวันนี้ ในขณะที่คำกล่าวตามหลักข้อเชื่อเหล่านี้มีความสำคัญ โดยเพียงการยอมรับสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นความจริงนั้นก็ไม่ใช่ความหมายทั้งหมดของ “ความเชื่อ” ในพระคัมภีร์ แน่นอนว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเชื่อว่า พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราและทรงฟื้นขึ้นมาใหม่ แต่สิ่งนี้เพียงอย่างเดียวนั้นไม่ใช่ความเชื่อที่นำไปสู่ความรอด มารก็รู้หลักคำสอนที่ถูกต้องด้วย (ยากอบ 2:19) แต่นั่นไม่ได้ช่วยให้มันรอด

คำว่า *“การมอบ”* สื่อถึงข้อเท็จจริงที่ว่าความเชื่อที่นำไปสู่ความรอดนั้น ไม่ใช่แค่การเชื่อบางสิ่งว่าเป็นความจริง แต่เป็นการตอบสนองต่อพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับคนนั้นทั้งหมด ไม่ใช่แค่สติปัญญาหรือความรู้สึกในเขา

---

[42] ความเข้าใจเรื่องความเชื่อว่าเป็นการมอบอย่างทั้งหมดนี้ นักวิชาการพระคัมภีร์ต่างก็รู้กันดี *พจนานุกรมพระคัมภีร์ของซอนเดอร์วาน (Zonder van Bible Dictionary)* หัวข้อ “ความเชื่อ” กล่าวไว้ว่า “ไม่ควรสับสนในเรื่องความเชื่อกับเพียงการยอมรับทางปัญญาต่อคำสอนตามหลักคำสอนของคริสต์ศาสนา แม้นั่นจะจำเป็นอย่างเห็นได้ชัดก็ตาม ความเชื่อนั้นรวมถึงการมอบอย่างสูงสุดและทั้งหมดต่อพระคริสต์ในฐานะเจ้าชีวิต” *พจนานุกรมพระคัมภีร์ (John McKenzie, S.J.)* หัวข้อ “ความเชื่อ” (หน้า 268) กล่าวไว้ว่า “ขอบเขตของความเชื่อที่อิสยาห์เรียกร้อง แสดงให้เห็นว่าความเชื่อเป็นการมอบอย่างทั้งหมดต่อพระยาห์เวห์ การปฏิเสธวิธีการทางโลกและทางวัตถุ การแสวงหาความมั่นคงในพระประสงค์ที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าเพียงอย่างเดียว” *พจนานุกรมพระคัมภีร์ภาพประกอบของเนลสัน (Nelson)* เริ่มหัวข้อ “ความเชื่อ” ดังต่อไปนี้ว่า “ความเชื่อ-ความเชื่อใน หรือท่าทีที่มั่นใจต่อพระเจ้า ซึ่งเกี่ยวข้องกับการมอบต่อพระประสงค์ของพระองค์สำหรับชีวิตของคนเรา” ดู*พจนานุกรมพระคัมภีร์ฉบับใหม่ของผู้ตีความ (The New Interpreter's Dictionary of the Bible)* หัวข้อ “ความเชื่อ, ความสัตย์ซื่อ” หัวข้อย่อย “ความเชื่อเป็นการยอมรับและการมอบ” (เล่ม 2, หน้า 416-417)

เป็นการตอบสนองที่ไม่หวงสิ่งใดไว้เลย ดังนั้นเราจึงให้ทุกสิ่งของเรากับพระองค์ ความเชื่อที่นำไปสู่ความรอดคือการตอบสนองต่อพระเจ้าที่แสดงออกในการมอบอย่างทั้งหมดและเห็นได้ในการกระทำ ยากอบไม่กลัวที่จะพูดถึงการกระทำ (คำที่ใช้กันในทางที่ผิดและเข้าใจผิดอย่างแพร่หลาย) เมื่อเขาพูดว่า “ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็เป็นความเชื่อที่ตายแล้ว” (ยากอบ 2:17, 20, 26)

ความเป็นจริงของพระเจ้า

เราจะกลับมาที่คำถามสำคัญว่าทำไมเราจึงควรมอบต่อพระเจ้าตั้งแต่แรก เราจะรู้ได้อย่างไรว่าพระเจ้าทรงเป็นจริงถึงขนาดที่เรามีความมั่นใจที่จะมอบกับพระองค์โดยไม่หวงสิ่งใดไว้เลย? การที่เราจะมอบต่อพระเจ้าหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับว่า เราเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงมีค่าควรกับการมอบหรือไม่ ในทางกลับกันก็ขึ้นอยู่กับว่า เราเชื่อมั่นว่าพระเจ้าทรงเป็นจริงหรือไม่ เราคงจะไม่มอบกับบุคคลที่ไม่มีอยู่จริงหรือกับอุดมการณ์ที่สมมติขึ้น แม้ว่าบางคนเต็มใจที่จะทำเช่นนั้นก็ตาม

คำถามเกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเจ้านั้นกว้างมากเกินกว่าที่เราจะพยายามครอบคลุมเรื่องนี้ได้ในบทเดียว แต่เราจะพยายามทำเช่นนั้น โดยดูพยานหลักฐานการดำรงอยู่ของพระเจ้าโดยย่อ แต่ผมหวังว่าจะไม่ผิวเผินจนเกินไป ผมจะให้แนวทางของพยานหลักฐานบางประการเกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเจ้า ให้คุณคิดโดยไม่ต้องลงแรงในแต่ละประเด็น

1. พระเจ้าถูกเปิดเผยทางสิ่งที่ทรงสร้าง

อะไรคือรากฐานของความเชื่อของเราว่าพระเจ้าทรงเป็นจริง? อะไรคือแนวทางของพยานหลักฐานที่จะให้เราพิสูจน์เรื่องนี้ได้ หลักฐานที่อยู่ตรงหน้าเรามีมากมายถ้าเราเปิดใจของเราและตรวจสอบข้อเท็จจริง พระคัมภีร์จากปฐมกาล 1:1 เริ่มต้นด้วยการทรงสร้าง เปาโลกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองในการทรงสร้างของพระองค์ และเราเพียงแต่ต้องพิจารณาดูเท่านั้น

> เพราะตั้งแต่ทรงสร้างโลก พระลักษณะของพระเจ้าที่ไม่อาจมองเห็นได้ของพระองค์ คือฤทธานุภาพที่นิรันดร์ และเทวสภาพของพระองค์ก็เห็นได้ชัด เข้าใจได้จากสิ่งที่ได้ทรงสร้างไว้ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัว (โรม 1:20 ฉบับ NASB)

เมื่อผมมาถึงมอนทรีออลครั้งแรก ผมประทับใจศิษยาภิบาลของคริสตจักรรัสเซียแห่งหนึ่งในมอนทรีออลอย่างมาก ผมถามเขาว่าเขามาเป็นคริสเตียนในประเทศตะวันตกหรือ เขาตอบว่าไม่ใช่ เขาเริ่มรู้จักพระเจ้าในโซเวียตรัสเซีย ผมถามว่า “ยังงั้นคุณก็โตมากับคำสอนว่าพระเจ้าไม่มีจริงนะสิ?” เขาตอบว่า “ใช่ แต่ไม่ว่า

พวกเขาจะบอกเราอย่างไรเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระเจ้า ยิ่งผมมองดูการทรงสร้างมากเท่าไร ผมก็ยิ่งมั่นใจว่าจะต้องมีพระเจ้า"

ผมถามเขาว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร เขาก็ตอบว่า "เมื่อผมนั่งเรียนวิชาฟิสิกส์ดาราศาสตร์ ฟังคำบรรยายเกี่ยวกับจักรวาลและดวงดาวต่างๆ เมื่อผมครุ่นคิดถึงความกว้างใหญ่ไพศาลและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของจักรวาล การที่ทุกสิ่งเคลื่อนที่อย่างถูกต้องแม่นยำและในเวลาที่เหมาะเจาะ พลังอันมหาศาลของสรรพสิ่งในจักรวาลและระยะทางที่เวิ้งว้าง ในทางฟิสิกส์ดาราศาสตร์แล้ว เรากำลังพูดถึงความไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งก็คือความนิรันดร์กาล และความนิรันดร์กาลเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้า" นั่นทำให้เขาประทับใจอย่างยิ่ง

เมื่อคุณมองขึ้นไปในอวกาศคุณกำลังมองที่ความไม่มีที่สิ้นสุดและความนิรันดร์กาล ความไร้ขอบเขตของมันทำให้คุณต้องอึ้ง ทุกครั้งที่ชายรัสเซียคนนี้ครุ่นคิดถึงเรื่องนี้ เขาจะพูดกับตัวเองว่า "จะต้องมีพระเจ้า!" เขารู้ด้วยว่านั่นเป็นเหตุผลทางการเมืองที่ครูของเขาบอกว่าไม่มีพระเจ้า มันเป็นเรื่องของการเมืองไม่ใช่เรื่องของวิทยาศาสตร์

ผมจึงถามเขาว่า "แล้วเรื่องราวต่อไปของคุณเป็นอย่างไร? คุณคงไม่มาเป็นคริสเตียนแค่เพราะนั่งในชั้นเรียนดาราศาสตร์ใช่ไหม?" เขาบอกว่าไม่ใช่อย่างนั้น แม้เขารู้ว่าจะต้องมีพระเจ้า แต่เขาก็ยังรู้เรื่องความเชื่อของคริสเตียนไม่เพียงพอ

เขายังเป็นคนที่รักชาติด้วย เมื่อเยอรมนีบุกรัสเซียในสงครามโลกครั้งที่สองนั้น เขาเป็นนักบินหนุ่มในกองทัพอากาศโซเวียต สิ่งแรกที่พวกเยอรมันทำก็คือทิ้งระเบิดระลอกแล้วระลอกเล่าเพื่อทำลายเครื่องบินบนลานบิน พวกเขาทำลายอากาศยานของโซเวียตภาคพื้นดินเป็นส่วนใหญ่ ผลก็คือพวกเยอรมันสามารถควบคุมทางอากาศได้ในช่วงแรกของสงครามกับสหภาพโซเวียต

เขาไม่ได้รับอนุญาตให้บินเพราะเขาก็ไม่มีเครื่องบินจะขับ ซึ่งก็เป็นอย่างนั้นกับนักบินส่วนใหญ่ของโซเวียตเช่นกัน เขาจะนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ข้างๆลานบิน

พวกเยอรมันกำลังรุกคืบ*แบบสายฟ้าแลบ* รุกเข้ามาอย่างรวดเร็วไปทั่วรัสเซีย และไม่นานนักพวกเขาก็ปิดล้อมเลนินกราดในแนวรบด้านหนึ่งแล้วรุกเข้าไปอีกด้านหนึ่งที่สตาลินกราด[43]

ขณะที่กำลังอ่านหนังสือพิมพ์อยู่นั้น หนุ่มรัสเซียคนนี้ก็เริ่มกระวนกระวายใจมากขึ้นเรื่อยๆ เขาจึงพูดกับผู้บังคับบัญชาของเขาว่า "ผมมานั่งทำอะไรอยู่ที่นี่? พวกเยอรมันกำลังบุกรุกประเทศของเรา และเราก็นั่งอยู่ตรงนี้โดยไม่มีเครื่องบินให้ขับ เราต้องเข้าสู้รบสิครับ"

---

[43] Stalingrad

ผู้บังคับบัญชามองดูชายหนุ่มคนนี้เป็นเดือดเป็นร้อนและพร้อมจะสู้รบแล้วพูดว่า “คุณเต็มใจจะต่อสู้ในหน่วยทหารราบหรือไม่?” เขาตอบว่า “ครับผม” และไม่นานก็ถูกส่งไปแนวหน้า

ในไม่ช้าตัวของเขาเองก็ไปอยู่แนวหน้าจริง ๆ เขาได้เห็นว่าตัวเองอยู่แนวหน้าจริง ๆ ประจันหน้ากับทหารเยอรมัน นั่นเป็นครั้งแรกที่เขารู้ว่าความกลัวเป็นอย่างไร ความได้เปรียบในการขับเครื่องบินก็คือ คุณไม่เห็นหน้าเห็นตาศัตรูของคุณ หรือสบตากับเขา คุณยิงใส่เขาจากระยะไกล ดังนั้นเขาจึงสะดุ้งเมื่อเขายืนขึ้นในสนามเพลาะและเห็นทหารเยอรมันในอีกสนามเพลาะหนึ่ง เขาคิดในใจว่า “ผมไม่ได้มีเรื่องทะเลาะกับเขา แต่เขาควรจะยิงผม และผมก็ควรจะยิงเขา! ชีวิตเป็นอย่างนี้หรือ?”

วันหนึ่งเมื่อเขากำลังยืนอยู่ในสนามเพลาะ เขาดึงหมวกลงมาปิดตาของเขาและเริ่มอธิษฐาน นั่นเป็นก้าวแรกที่เขาทำเพื่อจะรู้จักพระเจ้า เขาค่อย ๆดึงหมวกขึ้นโดยหวังว่าคงไม่มีใครเห็นเขาอธิษฐาน มีเพื่อนทหารมองดูเขาและยิ้มให้ เขารู้สึกเขินและมองไปทางอื่น แต่อีกคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “เมื่อกี้คุณอธิษฐานอยู่ไม่ใช่หรือ?”

“ผมนี่นะ อธิษฐาน?”

“ใช่ คุณนั่นแหละอธิษฐาน! ยอมรับมาเถอะ!”

“ใช่ ผมอธิษฐาน”

“ผมก็อธิษฐานเหมือนกัน! เรามีสองคนแล้วนะที่อธิษฐาน!”

มันน่าสนใจจริง ๆ! พวกเขาได้ถูกสอนมาตลอดชีวิตว่าไม่มีพระเจ้า แต่ทหารรัสเซียคนนี้บอกผมว่า “คุณจะต้องแปลกใจทีเดียวถ้ารู้ว่า มีทหารในกองทัพโซเวียตกี่คนที่อธิษฐาน!”

แล้วเกิดอะไรจากนั้นหรือ? เขาถูกจับเมื่อกองทัพเยอรมันบุกฝ่าแนวรบโซเวียตเข้ามา ตามปกติแล้วทหารโซเวียตมีอาวุธยุทธภัณฑ์ไม่เพียงพอที่จะป้องกันตัวเอง พวกเขาถูกล้อม ถูกตัดขาด และถูกจับเป็นเชลย ตัวของเขาเองถูกพาไปที่ค่ายกักกันเชลยสงครามของเยอรมัน ในช่วงปลายสงคราม เขาก็ถูกย้ายไปที่ค่ายกักกันเชลยที่อยู่ในออสเตรียที่ถูกนาซียึดครอง ส่วนนี้ของออสเตรียถูกยึดครองโดยกองกำลังพันธมิตรในเวลาต่อมา จากนั้นพวกเชลยโซเวียตทั้งหมดที่มีหลายแสนคนได้ถูกย้ายจากมือของพวกเยอรมัน ไปอยู่ในความดูแลของพันธมิตรตะวันตก ฝ่ายอเมริกันได้เปิดค่ายเพื่อจัดหาสิ่งของบรรเทาทุกข์และแม้กระทั่งจัดกิจกรรมการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ มีนักเทศน์บางคนเข้ามาในค่ายนี้เพื่อประกาศกับเชลยชาวโซเวียตเหล่านี้ ชายรัสเซียคนนี้ได้รับใบปลิวและมอบชีวิตของเขาให้กับพระเจ้า

ในทั้งหมดนี้มีสามขั้นตอน ขั้นตอนแรกเขาได้เห็นพระสิริของพระเจ้าในการทรงสร้าง ขั้นตอนที่สอง เขาได้เริ่มอธิษฐาน ขั้นตอนที่สาม เขาได้ยินข่าวประเสริฐซึ่งเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน แม้เขาจะรู้บางอย่างเกี่ยวกับพระคริสต์ก็ตาม

ชายรัสเซียผู้นี้ได้ตระหนักว่ามีวิธีเดียวเท่านั้นที่คุณจะเข้าหาพระผู้สร้างของจักรวาลนี้ได้ก็คือ การที่พระองค์เข้าหาคุณ เราอาจต้องการรู้จักพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะรู้จักเรามากกว่ามาก! ทันทีที่ชายรัสเซียผู้นี้ได้ยินข่าวประเสริฐ เขาก็รับรู้ความจริง เขาไม่ได้แค่เชื่อและได้มอบชีวิตของเขาให้กับพระเจ้าเท่านั้น เขายังได้มาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรรัสเซียอีกด้วย

พระเยซูคริสต์และการทรงสร้าง

พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างเพียงผู้เดียว (อิสยาห์ 44:24) ในขณะที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “บุตรหัวปีของสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด” (โคโลสี 1:15) พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่งขึ้น “ใน” พระคริสต์ และ “ทางพระองค์ และเพื่อพระองค์” (ข้อ 16) เมื่อเราครุ่นคิดถึงจักรวาลและการออกแบบชั่วกาลนาน เราจะถูกดึงดูดให้เข้าหาพระผู้สร้าง ผู้เป็นพระเจ้าเดียวและองค์เดียวเท่านั้น โดยทางพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ผู้ทรงเป็นทางเดียวที่จะไปถึงพระเจ้าพระบิดาของเรา (ยอห์น 14:6)

เมื่ออยู่ในสก็อตแลนด์ ผมกำลังโต้เถียงกับชายหนุ่มจากอินเดียคนหนึ่งที่เชื่อในพระเจ้าหลายองค์ จริง ๆ แล้วผมได้ยินมาว่า ในประเทศอินเดียมีจำนวนพระเจ้ามากกว่าจำนวนประชากรเสียอีก ด้วยจำนวนประชากรกว่าพันล้านคนในอินเดียเช่นนั้น ก็ต้องมีพระเจ้าฮินดูมากมาย! ชายหนุ่มคนนี้บอกผมว่ามีทางมากมายที่จะไปถึงพระเจ้า ซึ่งเป็นแนวคิดที่คุ้นเคยในปรัชญาอินเดีย ผมพูดกับเขาว่า “ช่วยบอกผมทีว่าทางไหนที่นำคุณไปถึงพระเจ้าโดยตรงได้ อะไรคือจุดสำคัญที่จะบอกว่า ในทางทฤษฎีแล้วมีทางมากมายไปหาพระเจ้า เว้นแต่คุณจะชี้ทางที่เจาะจงให้ผมที่จะพาผมไปหาพระเจ้าโดยตรงได้ ผมรู้อยู่แล้วว่าพระเยซูเป็นทางไปหาพระเจ้า ถ้าคุณไม่มาหาพระเจ้าทางพระเยซู คุณจะไม่มาถึงพระองค์เลย! ผมขอท้าให้คุณหาทางอื่นไปหาพระเจ้า และเมื่อคุณพบทางนั้นแล้ว ให้มาหาผมและบอกว่าคุณได้พบกับพระเจ้า”

เขาตอบว่า “มีผู้ทรงศีลมากมายในอินเดีย” ผมพูดว่า “ผมจะไม่เถียงในเรื่องนั้น แต่ผู้ทรงศีลเหล่านั้นได้มาถึงพระเจ้าหรือไม่นั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ผมได้บอกคุณแล้วว่าผมได้มาหาพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ และผมขอรับรองกับคุณว่า คุณจะมารู้จักพระเจ้าเช่นกันถ้าคุณเลือกทางนี้ ถ้าคุณเชื่อในทางทฤษฎีว่ามีเป็นร้อยทางไปถึงพระเจ้า ก็จงไปหาสักทางหนึ่งเถอะ” เขาได้คิดถึงเรื่องนี้และในที่สุดตัวเขาเองก็มาเป็นคริสเตียน ส่วนหนึ่งนั้นก็เป็นผลมาจากคำพยานที่มีพลังในชีวิตของคริสเตียนคนอื่น ๆซึ่งเราจะมาดูกันทีหลัง

ประเด็นแรกก็คือ พระเจ้าถูกเผยให้เห็นในสิ่งที่ทรงสร้าง จงดูดอกไม้ที่มีชีวิตดอกหนึ่งและการออกแบบอย่างสวยงาม ถ้าช่างฝีมือให้คุณเป็นดอกไม้ประดิษฐ์ที่ทำจากทองคำ ไข่มุก และเพชร มันคงเทียบไม่ได้กับความงดงามของดอกไม้ที่มีชีวิต เมื่อคุณวางดอกไม้ทั้งสองไว้ข้าง ๆกัน ดอกไม้ประดิษฐ์จะสู้ความงามของดอกไม้จริงที่มีชีวิตไม่ได้เลย ไม่ว่าจะเป็นสี รูปแบบ ความมีชีวิตชีวา และกลิ่นหอม วันก่อนผมเก็บดอกไม้มา

ดอกหนึ่งบนเกาะเฉิ่งเจ้า[44]ในฮ่องกง และผมยืนชื่นชมดอกนี้อยู่ตรงนั้น มันสวยงามอย่างไม่น่าเชื่อ เป็นดอกสีขาวรูปแตร มีลายเส้นสีทอง เฉดบาง ๆสีเหลือง และยังมีกลิ่นหอมด้วย!

เมื่อคุณดูดอกไม้ประดิษฐ์ที่ทำจากทองคำและเพชร มันไม่ได้บอกอะไรคุณบ้างหรือถึงความสามารถ ความฉลาดเฉียบแหลม และความคิดสร้างสรรค์? บางคนก็ชื่นชมงานฝีมือและยินดีจะจ่ายเงินเป็นหมื่นเป็นแสนเพื่อซื้อผลงานชิ้นหนึ่ง มูลค่าทางการค้าของชิ้นส่วนที่เป็นทองคำและเพชรอาจไม่สูงมาก ดังนั้นสิ่งที่คุณจ่ายไปนั้นเป็นราคาศิลปะความงามของชิ้นงานนั้นต่างหาก

นั่นเป็นเพราะเราสามารถหาเด็ดดอกไม้มาได้ฟรี ๆ เราก็เลยดูผ่าน ๆตาไปใช่ไหม? ถ้าดอกไม้ประดิษฐ์ดอกหนึ่งบอกคุณบางอย่างถึงผู้ที่ออกแบบมันขึ้นมา เช่นนั้นแล้วดอกไม้ที่มีชีวิตจะไม่ยิ่งบอกถึงพระผู้สร้างมันหรอกหรือ?

ถ้าดอกไม้ดอกหนึ่งทำให้ประทับใจมาก แล้วนกหรือปลาล่ะ? มีช่วงหนึ่งที่ผมไม่รู้อะไรมากนักเกี่ยวกับความงดงามของโลกใต้น้ำ แต่เมื่อคุณไปดำน้ำลึก สิ่งที่คุณเห็นใต้พื้นผิวน้ำจะทำให้คุณตื่นตาตื่นใจจริง ๆ คุณสวมหน้ากากและถังออกซิเจน แล้วดำลงไป 20 ฟุต อาจจะ 30 ฟุต หรืออาจจะ 100 ฟุต ครั้งหนึ่งผมพาภรรยาของผมไปดำน้ำตื้นในทะเลแคริบเบียน และถึงแม้ว่าการดำน้ำตื้นจะไม่ได้เห็นวิวทิวทัศน์เหมือนการดำน้ำลึก แต่เธอก็ตื่นตาตื่นใจกับสิ่งที่เธอเห็นในแนวปะการัง

เมื่อคุณไปดำน้ำลึก คุณสามารถเข้าไปใกล้ปะการังและดูฝูงปลาเวียนว่ายรุมล้อมตัวคุณ และจ้องมองเข้าไปในกระจกแว่นดำน้ำของคุณ พวกมันก็อยากดูเหมือนที่ผมก็อยากดูมัน ทั้งสีสัน รูปร่าง และความหลากหลายของปลานั้นน่ามหัศจรรย์ ถ้าคุณจะเอากระดาษสักแผ่นมาวาดภาพสัตว์ทะเลตามจินตนาการของคุณ แต้มสีเหลืองที่นี่นิด เติมสีเขียวที่โน่นหน่อย สีฟ้าสักเล็กน้อย ก็จะมีโอกาสมากที่คุณจะวาดภาพได้คล้ายกับสิ่งที่มีอยู่ใต้น้ำ ลองเปิดหนังสือเกี่ยวกับชีววิทยาทางทะเลดู แล้วคุณจะเห็นสิ่งมีชีวิตที่น่าสนใจนา ๆชนิด หนึ่งในนั้นอาจเหมือนสิ่งที่คุณวาดไว้บนแผ่นกระดาษก็ได้

ปลาบางชนิด คุณจะมองไม่ออกว่าด้านไหนเป็นหัวด้านไหนเป็นหาง หรือบางชนิดก็แยกได้ยากว่าเป็นตาหรือรู้ว่ามีกี่ตากันแน่ มีปลาที่จับปลาตัวอื่น ๆด้วยสิ่งที่เหมือนคันเบ็ดที่ยื่นออกมาจากส่วนหัว และตรงปลายก็มีสิ่งที่ดูเหมือนกับเหยื่อห้อยอยู่ ปลาที่ตกปลาหรือ?

มีปลาที่ฉีดพ่นน้ำจากใต้ผิวน้ำเพื่อยิงแมลงที่บินอยู่ด้านบนให้ตกลงมา ใครที่เคยศึกษาวิชาตรีโกณมิติ การเคลื่อนที่พุ่งออกไป และกลศาสตร์ของไหล จะรู้ว่ามันซับซ้อนแค่ไหนที่จะคำนวณการพุ่งและมุมองศาให้พอดี ใครสอนตรีโกณมิติให้ปลา และมันได้ทักษะนี้ได้อย่างไร? ตามทฤษฎีวิวัฒนาการแล้ว สายพันธุ์ของปลามี

[44] Cheung Chau

วิวัฒนาการไปในทิศทางนั้นเนื่องจากการอยู่รอดและการคัดเลือก[45] แต่ว่าสายพันธุ์เหล่านี้จะไม่อดตายไปเสียก่อนที่มันจะวิวัฒนาการไปถึงจุดที่จะสามารถยิงแมลงให้ตกลงมาได้หรอกหรือ?

ถ้าใครก็ตามสามารถดำเนินชีวิตโดยมองดูสิ่งที่ทรงสร้าง แต่ไม่เห็นพระสิริของพระผู้สร้าง เขาหรือเธอจะต้องทนทุกข์ทรมานจากความเจ็บป่วยทางจิตวิญญาณ ใครที่มองสิ่งทั้งหมดนี้แล้วไม่เห็นอะไรเลยได้อย่างไร?

เราหลายคนก็โตมากับคำสอนของทฤษฎีวิวัฒนาการ เมื่ออยู่ในประเทศจีนนั้น ผมได้รับสิทธิพิเศษในการ "ปลดปล่อย" เป็นเวลา 7 ปี ส่วนหนึ่งของชีวิตที่ได้รับการปลดปล่อยนั้นถูกฝังแน่นด้วยเรื่องวิวัฒนาการกับเรื่องวัตถุนิยมวิภาษ[46] ในชั้นเรียนหนึ่งของผม มีเยาวชนคนหนึ่ง[47]ถามครูถึงต้นกำเนิดของชีวิตว่า "ครูกำลังสอนเราเรื่องวิวัฒนาการ ผมจึงอยากย้อนไปก่อนการวิวัฒนาการ และขอถามว่าชีวิตมาจากไหน?" ประเด็นของเขาก็คือ ถ้าชีวิตมาจากชีวิตตามกฎธรรมชาติที่ปาสคาล[48]กำหนดไว้ แล้วการก่อเกิดชีวิตนั้นมาจากไหน? คำถามนั้นเกินกว่าที่ครูจะตอบได้ จึงพูดไปว่า "ง่ายนิดเดียว ชีวิตก็มาจากสิ่งไม่มีชีวิต"

นักเรียนตอบว่า "แต่เราได้เรียนจากปาสคาลว่า ชีวิตมาจากชีวิต แล้วชีวิตจะมาจากสิ่งไม่มีชีวิตได้อย่างไร?

ครูตอบว่า "ก็มีช่วงจังหวะที่อากาศธาตุต่าง ๆอยู่ในสภาวะที่ก่อตัวขึ้นอย่างเหมาะเจาะ มีการรวมตัวของสารอย่างเหมาะสม และในเวลาที่พอดี แล้วก็เกิดสายฟ้าฟาดลงมา และชีวิตก็เกิดขึ้น!"

"มันน่าอัศจรรย์มาก! ครูกำลังบอกว่ามีสภาวะแบบนั้นที่อยู่ดี ๆองค์ประกอบต่าง ๆที่เหมาะเจาะทั้งหมดก็มารวมตัวกันโดยบังเอิญในเวลาที่เหมาะเหม็งกับสายฟ้าฟาดอย่างนั้นหรือ? เรากำลังพูดถึงโลกหรือว่าอวกาศกัน? มีฟ้าผ่าในอวกาศหรือ? ยิ่งไปกว่านั้น โดยปกติแล้วฟ้าผ่าจะคร่าชีวิต ไม่ได้สร้างชีวิตขึ้น!" การถกเถียงในชั้นเรียนเริ่มไร้สาระขึ้นเรื่อย ๆ

แต่เรื่องวิวัฒนาการก็มีผลกับเราไม่มากก็น้อย อย่างน้อยที่สุดก็ทำให้เกิดเครื่องหมายคำถามขึ้นในใจของเรา ฉะนั้นเมื่อไรที่เราคิดถึงสิ่งที่ทรงสร้าง วิวัฒนาการก็จะแทรกเครื่องหมายคำถามขึ้นมาในใจของเรา แม้ว่าเราจะไม่เชื่อเรื่องวิวัฒนาการ แต่มันก็ได้สร้างความบอดมืดบางอย่างฝ่ายวิญญาณที่กีดขวางเราไม่ให้มองเห็นพระสิริของพระเจ้าในสิ่งที่ทรงสร้าง นั่นคือเหตุที่เราจึงต้องขอให้พระเจ้าทรงเปิดตาของเรา

---

[45] กระบวนการที่อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมหรือพันธุกรรมกำหนดว่าสิ่งมีชีวิตชนิดใดเจริญเติบโตได้ดีกว่าชนิดอื่น ซึ่งถือเป็นปัจจัยในการวิวัฒนาการ

[46] dialectical materialism คือทฤษฎีที่ถูกคิดค้นรวบรวมขึ้นให้สมบูรณ์โดยผู้แผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์คนแรก ที่รู้จักกันในนามของคาร์ล มาร์ก ลักษณะของทฤษฎีเป็นการมุ่งเน้นหาสัจจะจากความเป็นจริงและลงมือพัฒนา เพื่อเป้าหมายในทางสังคมนิยม ที่จะมีความมั่งคั่งร่วมกัน

[47] red guard กลุ่มสังคมนิยมกลุ่มหนึ่ง โดยเฉพาะขบวนการเยาวชนติดอาวุธในประเทศจีน (พ.ศ. 2509-2519)

[48] Pascal

2. พระเจ้าถูกเปิดเผยทางชีวิตและคำสอนของพระคริสต์

เรามาถึงแนวทางที่สองของพยานหลักฐานที่แสดงถึงความเป็นจริงของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ที่สำแดงให้เห็นพระสิริและพระลักษณะของพระเจ้า*ได้ดียอดเยี่ยม* คุณอาจพูดว่า “ก็ดีนี่ แต่ฉันไม่ได้อยู่ตอนที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่บนโลกนี้นี่ ฉันไม่ได้มีสิทธิพิเศษอย่างพวกสาวกที่ได้เห็นพระเยซู”

พระเจ้าได้เสด็จเข้ามาในโลกโดยประทับอยู่ในพระเยซู แต่ในเวลาเดียวกัน พระเจ้าทรงถูกเนื้อหนังปกคลุมไว้ เพราะพระกายของพระเยซูได้ทั้งสำแดงให้เห็นและปิดบังพระเจ้าไว้ ถ้าพระเจ้าได้ทรงสำแดงพระองค์เองให้เราเห็นโดยตรง เราก็จะตายทันที เพราะไม่มีใครที่ได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์แล้วจะยังมีชีวิตอยู่ได้ (อพยพ 33:20)[49] เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองบนภูเขาซีนาย ชนอิสราเอลก็กลัวมากจนพวกเขาร้องขอไม่ให้มีการเปิดเผยพระเจ้าอีกต่อไป เพราะพวกเขาไม่สามารถจะทนต่อการสถิตอันน่าสะพรึงกลัวของพระเจ้าได้ แต่ที่ซีนายพระเจ้าไม่ได้เปิดเผยพระสิริในความเป็นพระเจ้าของพระองค์อย่างเต็มที่ด้วยซ้ำ

ไม่เฉพาะแต่องค์พระเยซูเองเท่านั้น แต่ยังรวมถึงคำสอนของพระองค์ด้วย ที่เปิดเผยและปิดบังไว้ในเวลาเดียวกัน ในพระกิตติคุณมาระโก เราพบสิ่งที่ถูกเรียกว่า “ความลับของพระเมสสิยาห์”[50] เป็นคำที่บรรดานักวิชาการพระคัมภีร์ใหม่ใช้เพื่ออ้างถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ในการสอนต่อหน้าประชาชนนั้น พระเยซูไม่ได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองอย่างชัดเจนว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ กษัตริย์พระผู้ช่วยให้รอด ในคำสอนของพระองค์ต่อประชาชนนั้นไม่มีคำพูดใด ๆที่กล่าวอย่างชัดเจนว่า “เราคือพระเมสสิยาห์” ในพระกิตติคุณมาระโกมีเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่พระองค์ตรัสอย่างเจาะจงว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ แต่นั่นก็เพราะมหาปุโรหิตได้สั่งให้พระองค์กล่าวคำสาบานในระหว่างการพิจารณาความในสภาแซนเฮดรินว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลกหรือไม่ (นี่คือความหมายของคำว่า “พระคริสต์”) ในพระกิตติคุณมาระโก 14:61-62 และพระคัมภีร์ตอนที่เหมือนกันในมัทธิว 26:63-64 มีสถานการณ์ที่พิเศษนี้เท่านั้นภายใต้คำสาบานที่พระเยซูตรัสอย่างเจาะจงว่า “เราเป็น [พระเมสสิยาห์]”

เราจะต้องมอบต่อพระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า และต่อพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า แต่ในพระกิตติคุณเล่มต่าง ๆ พระเยซูไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่าพระองค์เป็นใคร ถ้าพระองค์ยังไม่บอกเหล่าสาวกของพระองค์ด้วยซ้ำว่าพระองค์เป็นใคร แล้วพระองค์จะมาคาดหวังเราให้รู้ได้อย่างไรว่าพระองค์เป็นใคร? พระเยซูตรัสถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “คนทั่วไปพูดกันว่าบุตรมนุษย์เป็นใคร?” (มัทธิว 16:13) เหล่าสาวกบอกพระองค์ว่า บางคนบอกว่าพระองค์เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา บางคนบอกว่าเป็นเอลียาห์ บางคนก็บอกว่าเป็นเยเรมีย์หรือเป็นผู้เผยพระวจนะคนอื่น ๆ พระเยซูไม่ได้บอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่าพระองค์เป็นใคร แต่พระองค์ทรงคาดหวังให้พวกเขาตอบคำถามของพระองค์ เปโตรจึงพูดว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระ

---

[49] อพยพ 33:20 พระองค์จึงตรัสว่า “เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะมนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้”

[50] “Messianic secret” เป็นคำกำชับที่พระเยซูไม่ให้เปิดเผยว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์

เจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ความสุขมีแก่ท่าน ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย เพราะเลือดและเนื้อไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราในสวรรค์ทรงเปิดเผยให้ทราบ” (มัทธิว 16:17) เนื้อและเลือดรวมถึงพระองค์เองด้วย

สิ่งนี้นำเรามาถึงหัวใจของการมอบ แม้ผมจะทำได้ ผมก็จะไม่พูดกับคุณในเรื่องการมอบ เพราะไม่เช่นนั้นความเชื่อของคุณจะขึ้นกับสติปัญญาและพลังโน้มน้าวของมนุษย์ ไม่ได้ขึ้นกับพระปัญญาของพระเจ้า พระเยซูไม่เคยพยายามโน้มน้าวสาวกของพระองค์ว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ แต่ให้พระเจ้าเป็นผู้เปิดตาของพวกเขา การมอบนั้นไม่สามารถขึ้นกับการโน้มน้าวโดย “เลือดและเนื้อ” คำที่ในพระคัมภีร์หมายถึงมนุษย์

ทุกคนที่ได้มอบคือการอัศจรรย์ของการเปิดเผยของพระเจ้า ผมมหัศจรรย์ใจกับงานของพระเจ้าในคริสเตียนแท้ทุก ๆคน คุณมาเป็นคริสเตียนก็ต่อเมื่อพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองกับคุณทางพระคริสต์ ในแบบที่ไม่มีใครสามารถทำได้ สิ่งที่ผมกำลังทำในการพูดถึงนี้ เป็นการปูพื้นฐานเพื่อพระเจ้าจะทรงเปิดเผยพระองค์เองกับคุณ ในที่สุดแล้วการมอบทั้งหมดก็เป็นงานของพระเจ้า ไม่ใช่งานของมนุษย์ มันก็ขึ้นกับว่าคุณจะเปิดให้พระเจ้าทำงานแค่ไหน

3. พระเจ้าทรงถูกเปิดเผยทางกางเขน

ทางที่สามที่พระเจ้าทรงเปิดเผยกับเราก็คือ ทางกางเขนของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ พระเจ้าถูกเปิดเผยทางพระบุตร แต่ไม่มีที่ไหนที่จะมากไปกว่าที่กางเขน ใครก็ตามที่มองดูที่กางเขนของพระคริสต์แล้วไม่เห็นความรักและฤทธิ์อำนาจที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ก็จะไม่ถูกโน้มน้าวด้วยคำหว่านล้อมใด ๆ ความดีเอาชนะความชั่ว และไม่มีตัวอย่างใดในเรื่องนี้ที่จะดีไปกว่าที่กางเขนของพระคริสต์

คริสเตียนทุก ๆคนที่ได้มอบกับพระเจ้าเป็นคำพยานที่มีชีวิตถึงความดีของพระเจ้าที่เอาชนะความชั่ว ดังที่เราเห็นในชาวโคโลสี ทั้งหมดนี้เป็นไปได้โดยกางเขน เราจำเป็นจะต้องใคร่ครวญเกี่ยวกับกางเขน และขอให้พระเจ้าทรงสำแดงให้เราเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ๆที่กางเขนนั้น เพราะไม่มีคำพูดที่จับใจของมนุษย์คนใดจะสามารถอธิบายสิ่งนี้ให้เราได้เลย

วันหนึ่งเมื่อเราเห็นพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าแบบหน้าต่อหน้า เราจะเห็นพระองค์ไม่เพียงแต่เป็นผู้สวมมงกุฎที่ฉายพระสิริของพระบิดาของพระองค์เท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ที่มีรอยแผลลึกบนพระเศียรของพระองค์ที่เกิดจากมงกุฎหนาม เมื่อพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ หรือเมื่อเราทรุดตัวลงที่พระบาทของพระองค์ เราจะเห็นรอยตะปูที่พระบาทของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเผยให้เห็นพระทัยของพระองค์ ก็จะเตือนใจเราว่าทหารโรมันเคยใช้หอกแทงทะลุสีข้างถึงหัวใจของพระองค์จนเลือดและน้ำไหลออกมา รอยแผลของพระองค์จะมีอยู่ตลอดไป

หนังสือวิวรณ์พูดซ้ำ ๆถึงพระเยซูว่าเป็นลูกแกะเมษโปดกของพระเจ้า ลูกแกะพระเมษโปดกที่ถูกฆ่า ลูกแกะเมษโปดกนี้จะมีรอยแผลแห่งความตายอันโหดร้ายนี้ตลอดไป พระสิริของพระเจ้าจะถูกเปิดเผยให้เห็นในพระเยซูตลอดไป ไม่ใช่แค่ผู้ที่ทำการอัศจรรย์ต่าง ๆและกระทำการที่น่าประทับใจอื่น ๆในโลกโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า (กิจการ 2:22)[51] แต่เป็นผู้ที่สิ้นพระชนม์เพื่อเรา

เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใด ๆอื่นเลยในหมู่พวกท่าน เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงตายบนกางเขน” (1 โครินธ์ 2:2) เขายังกล่าวอีกว่า “ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไร นอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกได้ถูกตรึงไว้จากข้าพเจ้าแล้ว และข้าพเจ้าได้ถูกตรึงไว้จากโลก” (กาลาเทีย 6:14) เปาโลสามารถอวดได้มากมาย เช่น การพบกับพระเยซูบนถนนไปดามัสกัส หรือการอัศจรรย์ต่าง ๆมากมายที่เขาได้ทำโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า แต่เขาไม่ต้องการพูดถึงสิ่งเหล่านั้น เพราะเขาต้องการจะพูดถึงเรื่องกางเขนของพระเยซูเท่านั้น

คุณเห็นพระสิริของพระเจ้าบนกางเขนของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ไหม? ก็คงจะไม่เห็น เพราะว่าพระสิรินั้นเปิดเผยให้เห็นและปิดบังไว้ พระสิริบนกางเขนถูกซ่อนอยู่ในความอดสูของกางเขน เพราะพระเยซูสิ้นพระชนม์ด้วยความตายเยี่ยงอาชญากร เราจะไม่เห็นพระสิริและความจริงของพระเจ้าบนกางเขนของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ จนกว่าเราเต็มใจที่จะมองความอดสูนั้น

4. พระเจ้าทรงถูกเปิดเผยทางการฟื้นจากความตาย

ทางที่สี่ที่พระเจ้าทรงถูกเปิดเผยแก่เราก็คือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ จงตริตรองถึงอุโมงค์ที่ว่างเปล่า และสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระศพของพระเยซู พระศพของพระองค์อยู่ในมือของพวกทหารโรมันที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของนายทหารโรมัน และอยู่ภายใต้อำนาจของปีลาตเจ้าเมืองโรมัน แล้วพระศพหายไปไหนล่ะ? พวกโรมันก็แค่ต้องเอาพระศพมาพิสูจน์หักล้างการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซูให้ได้ ผู้ที่ครอบครองพระศพของพระเยซูก็คือพวกโรมัน ไม่ใช่พวกสาวก

พวกศัตรูของพระเยซูตระหนักดีว่า ในขณะที่พระองค์ยังมีชีวิตอยู่ พระองค์ได้ตรัสอย่างเปิดเผยและซ้ำแล้วซ้ำอีกเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ ดังนั้นมันคงจะเป็นความโง่เชลา ถ้าศัตรูของพวกเขาจะปล่อยให้พระศพของพระองค์พ้นจากสายตาของพวกเขาไปได้แม้แต่นาทีเดียว และพวกเขาได้ทำผิดพลาดง่าย ๆอย่างนั้นไหม? นั่นไม่เป็นตามบันทึกที่เรามี มันเป็นการจัดการของพวกผู้นำชาวยิวและพวกโรมันเพื่อหลีกเลี่ยงการทำผิดพลาดนั้น เราได้รับแจ้งว่าอุโมงค์ฝังพระศพของพระเยซูถูกเจ้าหน้าที่โรมันปิดผนึกไว้อย่าง

---

[51] กิจการ 2:22 “ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล จงฟังเรื่องต่อไปนี้ คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธผู้ที่พระเจ้าทรงรับรองต่อท่านทั้งหลาย โดยการอิทธิฤทธิ์ การอัศจรรย์และหมายสำคัญต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้ทรงทำโดยพระองค์ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่พวกท่านทราบอยู่แล้ว

เป็นทางการ โดยมีพวกเจ้าหน้าที่โรมันและพวกทหารโรมันเฝ้ายามไว้ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถเอาพระศพของพระองค์มาแสดงได้เมื่อเหล่าสาวกออกไปป่าวประกาศว่าพระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว สิ่งที่ผู้มีอำนาจต้องทำก็คือ เอาพระศพมาแสดงต่อหน้าคนทั้งหลาย

พระเยซูทรงเป็นที่เป็นรู้จักในเยรูซาเล็ม ยูเดีย กาลิลี และแม้กระทั่งในพระวิหาร พระองค์ทรงยืนต่อหน้าปีลาต ต่อหน้าเฮโรด ต่อหน้ามหาปุโรหิต และต่อหน้าฝูงชน ทุกคนจำพระพักตร์ของพระองค์ได้ ฉะนั้นพวกผู้มีอำนาจก็แค่เอาพระศพของพระองค์มาพิสูจน์หักล้างเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ในเวลาเดียวกันเนื่องจากพระเยซูทรงเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง นั่นจึงเป็นไปไม่ได้ที่พวกศัตรูของพระองค์จะนำศพของบุคคลอื่นมาเป็นพระศพของพระองค์ได้

ยิ่งไปกว่านั้น เหล่าสาวกก็ไม่ได้รีบไปเมืองไกลในทันที เพื่อประกาศพระเยซูผู้ฟื้นคืนพระชนม์ให้ผู้คนที่ไม่สามารถยืนยันคำกล่าวอ้างได้ เหล่าสาวกจึงยังอยู่ในเยรูซาเล็ม ในวันเพ็นเทคอสต์ เปโตรพูดถึง “การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์” กับคนกลุ่มเดียวกับที่ได้ตรึงพระองค์ที่กางเขน (กิจการ 2:24, 31, 36)

โดยสรุปแล้ว เมื่อเราพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู เราก็เห็นพยานหลักฐานที่ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเป็นจริง

5. พระเจ้าทรงถูกเปิดเผยทางประจักษ์พยานของเหล่าอัครทูต

แนวทางที่ห้าของพยานหลักฐานที่แสดงถึงความเป็นจริงของพระเจ้าก็คือ ประจักษ์พยานของพวกอัครทูตที่ได้เห็นพระเยซูฟื้นคืนพระชนม์ คำว่า “อัครทูต” ในพระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้จำกัดอยู่แค่สิบสองคน แต่เป็นคำที่ใช้ที่กว้าง ๆ ซึ่งรวมถึงผู้ที่ได้รู้เห็นชีวิต พันธกิจ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ประจักษ์พยานของอัครทูตนี้รวมถึงอัครทูตเปาโลเองด้วย

> เพราะข้าพเจ้าได้มอบเรื่องสำคัญที่สุดที่ข้าพเจ้าได้รับมานั้นแก่พวกท่าน คือพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปของเราตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ ทรงถูกฝังไว้ ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาในวันที่สามตามพระคัมภีร์ และพระองค์ทรงปรากฏต่อเคฟาส และต่ออัครทูตสิบสองคน แล้วพระองค์ทรงปรากฏต่อพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียวกันซึ่งส่วนใหญ่ยังมีชีวิตอยู่ แม้ว่าบางคนได้ล่วงหลับไปแล้วก็ตาม ต่อจากนั้นพระองค์ทรงปรากฏต่อยากอบ แล้วก็ต่ออัครทูตทุกคน และท้ายสุดพระองค์ได้ทรงปรากฏต่อข้าพเจ้าผู้เป็นเหมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในบรรดาอัครทูต ผู้ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครทูต เนื่องจากข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า (1 โครินธ์ 15:3-9 ฉบับ ESV)

ประจักษ์พยานมีความสำคัญต่อการดำเนินคดีของศาล ลองพิจารณาดูว่ามีพยานกี่คนที่ได้เห็นพระเยซูหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ไม่เพียงแต่อัครสาวก 12 คนเท่านั้นที่เห็น แต่ยังมีคนอีก 500 คนที่เห็นพร้อมกันด้วย ภายใต้กฎหมายยิวแล้ว มีประจักษ์พยานสองหรือสามคนก็เพียงพอแล้วที่จะพิสูจน์คดีความได้ แต่เปาโลพูดถึงประจักษ์พยาน 500 คน เขาเขียนจดหมายถึงชาวโครินธ์ประมาณสามสิบปีหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พยาน 500 คนซึ่งส่วนใหญ่ยังมีชีวิตอยู่และสามารถสอบปากคำได้ แม้ว่าบางคนได้ “ล่วงหลับไป” (เสียชีวิต)

ในที่สุดเปาโลจึงกล่าวว่า “และสุดท้าย พระองค์ก็ได้ทรงปรากฏกับข้าพเจ้าที่เกิดก่อนวัยอันควร” คำพยานของเขาเกี่ยวกับพระเยซูนั้นน่าเชื่อถือก็เพราะ เขาข่มเหงคริสตจักรอย่างรุนแรงมาก่อน (กาลาเทีย 1:13, 23) คำพยานของเปาโลผู้ที่เป็นศัตรูของพระเยซูและคริสตจักรเมื่อก่อน คำพยานสนับสนุนของผู้ที่เป็นศัตรูมาก่อนนั้นน่าเชื่อถือมากกว่าคำพยานของเพื่อนเก่าแก่ เมื่อศัตรูประกาศต่อสาธารณชนว่า “ข้าพเจ้าเคยจำคุกและฆ่าพวกคริสเตียน แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าเป็นผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองกับข้าพเจ้า” คำพยานนั้นจะมีพลังมากที่สุด

6. พระเจ้าถูกเปิดเผยในประจักษ์พยานที่มีชีวิตอยู่ในทุกวันนี้

แนวทางที่หกของประจักษ์พยานที่พระเจ้าทรงเป็นจริง ก็คือประจักษ์พยานที่มีชีวิตในปัจจุบัน คุณอาจพูดว่า “เปาโลรู้จักประจักษ์พยานการฟื้นคืนพระชนม์ 500 คน หลายคนเหล่านั้นสามารถตรวจสอบได้ แต่พวกเขาไม่ได้อยู่ในยุคของเราอีกต่อไป” แต่พวกคุณเคยนึกถึงประจักษ์พยานหลายคนของพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้ที่พวกเขาเองได้มีประสบการณ์กับความเป็นจริงของพระเจ้า ซึ่งมีจำนวนมากกว่าประจักษ์พยาน 500 คนในสมัยของเปาโลไหม? มีคนมากมายซึ่งมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้ที่สามารถเป็นพยานถึงความเป็นจริงของพระเจ้าในชีวิตของพวกเขาได้ คริสเตียนแท้ทุกคนเป็นคำพยานให้กับพระเจ้า และมีคนเช่นนี้มากมายในยุคสมัยนี้ ร้านหนังสือคริสเตียนก็เต็มไปด้วยหนังสือชีวประวัติและคำพยานของผู้คนที่เขียนถึงประสบการณ์ของพวกเขากับพระเจ้า พระเจ้ายังคงทำงานอยู่ในทุกวันนี้ ไม่ใช่แค่ 2000 กว่าปีที่ผ่านมาเท่านั้น

ผมก็นับตัวเองเป็นประจักษ์พยานคนหนึ่ง คำพยานของผมซึ่งจัดพิมพ์เป็นหนังสือที่ชื่อว่า *ข้าพเจ้ามารู้จักพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้อย่างไร*[52] นั้นเป็นประจักษ์พยานถึงความเป็นจริงของพระเจ้า แต่เป็นเพียงส่วนเล็กน้อยเท่านั้นจากสิ่งที่ผมได้มีประสบการณ์ ผมมีเหตุผลอะไรที่จะเล่าเรื่องเท็จให้คุณฟังหรือ? มีเหตุผลใดบ้างที่จะสงสัยความถูกต้องของคำพยานของผมหรือ? มีคนจ่ายเงินให้ผมเพื่อกุเรื่องราวเหล่านี้หรือ? ไม่ใช่เลย ผมเป็นประจักษ์พยานที่ยังมีชีวิตอยู่ถึงความเป็นจริงของพระเจ้า ผมจะต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงจึงจะเล่า

[52] How I Have Come to Know the Living God

ถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในชีวิตของผมได้หมด คำพยานของคริสเตียนทุกคนที่ได้มีประสบการณ์กับความเป็นจริงของพระเจ้าควรเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญ

7. พระเจ้าถูกเปิดเผยในชีวิตของคุณ

แนวทางที่เจ็ดของประจักษ์พยานก็คือตัวคุณเอง คุณเคยมีประสบการณ์กับพระเจ้าบ้างไหม? เมื่อคุณมองย้อนไปดูบางเหตุการณ์ในชีวิตของคุณ แม้แต่เหตุการณ์ที่คุณไม่แน่ใจ 100% ว่าพระเจ้าทรงมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย คุณอาจเห็นได้ว่า พระเจ้าคือผู้ที่มีบทบาทสำคัญในประสบการณ์ของคุณ

เอช ดี ลูอิส (H.D. Lewis) นักปรัชญาที่มีชื่อเสียงในอังกฤษและเป็นหนึ่งในอาจารย์ที่ผมเคยเข้าเรียนในลอนดอน เคยเขียนหนังสือ *ความเชื่อของเราในพระเจ้า* ที่ได้รับการขานรับอย่างมาก เพราะเขาเป็นนักปรัชญาที่มีคนนับหน้าถือตา ถ้าหนังสือเล่มนี้คนอื่นเป็นคนเขียน ก็อาจจะไม่มีใครให้ความสนใจหนังสือเล่มนี้มากเท่าไร แต่เพราะความมีชื่อเสียงของลูอิสในฐานะที่เป็นนักปรัชญา ผู้คนจึงให้ความสนใจและต้องคำนึงถึง

ในหนังสือของเขาได้ให้เหตุผลว่า มีความรู้สึกว่าทุกคนเคยมีประสบการณ์กับพระเจ้าไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่งและเป็นเช่นนี้ ไม่ว่าคุณจะเป็นคริสเตียนหรือไม่เป็นก็ตาม เขายกตัวอย่างจากชีวิตของเขาเองที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนเมื่อเขามองดูความงามของดวงอาทิตย์เวลาตกดิน เขาไม่สามารถอธิบายได้ว่าทำไม แต่เขาแน่ใจว่าเขากำลังมีประสบการณ์กับพระเจ้าเมื่อเห็นดวงอาทิตย์ตกดิน

มีบางคนบอกผมว่า พวกเขารอดชีวิตจากอุบัติเหตุที่ควรฆ่าชีวิตของพวกเขา พวกเขาไม่เข้าใจว่าทำไมพวกเขาจึงยังมีชีวิตอยู่ พวกเขามีประสบการณ์กับมือที่มองไม่เห็นมาปกป้องในเหตุการณ์นั้นหรือไม่? แล้วทำไมคุณจึงอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เกี่ยวกับเรื่องของการมอบ? นั่นเป็นเพราะว่าพระเจ้าได้ทรงนำทางคุณไปในทางที่ปิดบังไว้และเปิดเผยในเวลาเดียวกันหรือไม่?

แนวทางสุดท้ายของพยานหลักฐานสุดท้ายนี้ก็คือตัวคุณเอง ท้ายที่สุดแล้ว หลักฐานที่น่าเชื่อถือที่สุดเกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเจ้าก็คือ สิ่งที่คุณเองได้มีประสบการณ์ ประสบการณ์ของตัวคุณเองที่ว่านี้สามารถแบ่งเป็นสองส่วนคือ สิ่งที่คุณประสบในอดีต และสิ่งที่คุณจะสามารถประสบในอนาคต

ประสบการณ์ในอดีตของคุณ

บางเรื่องที่คุณเคยประสบในอดีตอาจเลือนลางในความทรงจำของคุณ แต่ก็ยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิม คุณแม่บอกผมว่าตอนผมเป็นเด็ก วันหนึ่งเมื่อเธอกลับมาบ้านและพบว่าผมเกือบตายอยู่ในเปล ผ้าห่มได้พัน

ตัวผมแน่นจนหายใจไม่ออก และตัวผมเขียวแล้ว ท่านปล่อยให้ผมพ้นจากสายตาไปพักใหญ่ และถ้าท่านมาช้าไปสองสามนาที ผมก็คงตายไปแล้ว มันเป็นเรื่องบังเอิญไหมที่ท่านกลับมาถูกจังหวะพอดี? เมื่อท่านเห็นผม ท่านตกใจมากเกือบเป็นลมอยู่ตรงนั้น ซึ่งก็คงจะทำให้ผมจบชีวิตไปก่อนที่ท่านจะฟื้นคืนสติอีกครั้ง เธอมีสติพอที่จะดึงผ้าห่มออก และดังนั้นผมจึงมีชีวิตอยู่จนถึงวันนี้ได้

สิ่งเหล่านี้เป็นประสบการณ์ที่อาจารย์ของผมพูดถึง ทุกคนจะมีประสบการณ์ด้วยตัวเองกับพระเจ้า ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งซึ่งเราสามารถพูดได้ว่า “ผมไม่สามารถพิสูจน์ได้ แต่พระเจ้าทรงเกี่ยวข้อง” ลองมองย้อนดูชีวิตของคุณเองและนึกถึงเรื่องต่าง ๆที่อาจเป็นประสบการณ์อย่างแท้จริงกับพระเจ้า แม้ว่าตอนนั้นคุณอาจไม่รู้ตัว

ยาโคบก็มีประสบการณ์เช่นนี้ เมื่อเขาปล้ำสู้กับผู้หนึ่งทั้งคืนโดยไม่รู้ว่าเขากำลังปล้ำสู้กับพระเจ้า (ปฐมกาล 32:24-32) ในอีกเหตุการณ์หนึ่ง ในความฝันของยาโคบ เขาเห็นบันไดทอดยาวจากโลกขึ้นไปถึงสวรรค์ (ปฐมกาล 28:11-22) เขาไม่รู้ว่าพระเจ้าสถิตอยู่ในที่ที่เขาหลับอยู่ เขารู้เรื่องนี้ก็เมื่อเขาตื่นขึ้นและมันทำให้เขาตกใจมาก เขาได้มีประสบการณ์กับพระเจ้าโดยไม่รู้ตัวจนกระทั่งในเวลาต่อมา

พวกเราหลายคนเคยมีประสบการณ์กับความกรุณา ความเมตตา และการปกป้องของพระเจ้าโดยไม่รู้ตัวในเวลานั้น เราอาจคิดว่าเป็นความโชคดีหรือเป็นความบังเอิญที่รถชนคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆคุณ แต่ไม่ใช่คุณ ทำไมมันถึงเกิดขึ้นแบบนั้น? คุณอาจจะไม่มีคำตอบ แต่ถึงอย่างไรตัวคุณเองก็รู้ว่า พระเจ้าทรงมีแผนการนิรันดร์สำหรับคุณ

ประสบการณ์ในอนาคตของคุณ

ส่วนที่สองของแนวทางพยานหลักฐานนี้ก็คือ สิ่งที่เราสามารถจะมีประสบการณ์กับพระเจ้าได้ในอนาคต จุดประสงค์ทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ก็เพื่อชูใจคุณให้มีความหวังในประสบการณ์กับความเป็นจริงของพระเจ้า คุณจะต้องมีประสบการณ์กับพระเจ้าด้วยตัวเอง เพราะไม่มีทางที่ผมจะพิสูจน์พระเจ้าให้คุณเห็นได้

พระเยซูตรัสกับมารธาว่า “เราบอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือว่าถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าจะเห็นพระสิริของพระเจ้า?” (ยอห์น 11:40) พระองค์ตรัสเรื่องนี้กับเธอ หลังจากที่ลาซารัสน้องชายของมารธาและมารีย์สิ้นชีวิตแล้ว ก่อนลาซารัสจะสิ้นชีวิต พี่สาวของเขาได้ทูลอ้อนวอนพระเยซูให้เสด็จมาช่วยชีวิตเขาไว้ แต่พระเยซูทรงตั้งพระทัยเลื่อนการเสด็จมาไปจนหลังจากที่ลาซารัสสิ้นชีวิตแล้ว นี่เป็นสิ่งสำคัญที่เราจะเข้าใจว่า พระเจ้าอาจจะยอมให้มีบางสิ่งเกิดขึ้น ซึ่งอาจดูเหมือนความหายนะอย่างที่สุด แต่ทรงมุ่งหมายให้เกิดสิ่งที่ยอดเยี่ยมและน่ายินดี พระเยซูทรงคอยจนลาซารัสสิ้นชีวิตได้สี่วันแล้ว เมื่อลาซารัสตายและถูกฝังแล้ว บรรดาญาติมิตรต่างร่ำไห้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือด พวกเขาเสียใจโดยเฉพาะมารีย์กับมารธา ที่พระเยซูเสด็จมาไม่ทันเวลาเพื่อช่วยชีวิตลาซารัส

พระเยซูตรัสสั่งให้เอาหินออก แต่มารธาเตือนพระองค์ว่าลาซารัสได้ตายไปสี่วันแล้ว ร่างกายของเขาคงจะเน่าเปื่อยและมีกลิ่นเหม็น (ข้อ 39) แต่พระเยซูตรัสกับผู้ตายว่า “ลาซารัส ออกมาเถิด” พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “พวกท่านจงเข้าไปอุ้มเขาออกมา” ก็คงไม่มีใครกล้าอยู่ดี แต่พระองค์กลับสั่งให้ลาซารัสออกมาเอง คนทั้งหลายอาจจะมองหน้ากันและคิดว่านี่เป็นเรื่องแปลกประหลาด จากนั้นลาซารัสก็เดินออกมาจากอุโมงค์โดยมีผ้าพันทั้งตัว! นี่ทำให้พวกเขางุนงง

หลายคนอยากเห็นพระสิริของพระเจ้า ก่อนที่พวกเขาจะเชื่อในพระองค์ แต่พระคัมภีร์กลับลำดับกัน คือให้เราเชื่อก่อนและมอบกับพระเจ้า แล้วเราจะเห็นพระสิริของพระองค์ แต่เราชอบที่จะกลับลำดับโดยขอให้พระเจ้าทรงเปิดเผยพระสิริของพระองค์ก่อน วิธีนี้จะไม่ได้ผล เพราะถ้าคุณไม่เต็มใจจะกระทำตามพยานหลักฐานที่มีอยู่แล้วตรงหน้าคุณ คุณก็จะไม่ได้รับอะไรอีก

เจ็ดแนวทางของพยานหลักฐาน

นี่คือเจ็ดแนวทางของพยานหลักฐานที่เราได้ดูกัน

1. สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง
2. ชีวิตและคำสอนของพระเยซู
3. กางเขน
4. การฟื้นคืนพระชนม์
5. ประจักษ์พยานของบรรดาอัครทูต
6. ประจักษ์พยานที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน
7. ประสบการณ์ของคุณเองกับพระเจ้า

ถ้าคุณปฏิเสธเจ็ดแนวทางของพยานหลักฐานเหล่านี้ คุณก็จะไม่ได้รับอะไรอีก เพราะคุณจะต้องทำการมอบในเบื้องต้นบนพื้นฐานของสิ่งเหล่านี้ ถ้าสิ่งเหล่านี้ยังไม่ดีพอสำหรับคุณ แล้วอะไรหรือจึงจะดีพอ? พระเจ้าได้ทรงให้พยานหลักฐานที่เพียงพอกับเราที่เราจะทำการมอบ พระองค์ไม่ได้ขอให้เราหลับตาเชื่อ เมื่อคุณเชื่อตามพยานหลักฐานที่อยู่ตรงหน้า คุณจะเห็นพระสิริของพระเจ้า ถ้าพยานหลักฐานยังไม่ดีพอสำหรับคุณ ก็ไม่มีพยานหลักฐานอะไรที่จะพอ

ครั้งหนึ่งในมอนทรีออล ผมเคยถามบางคนว่า ถ้าผมทำให้คนตายเป็นขึ้นมาต่อหน้าต่อตาของพวกเขาด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเหมือนที่พระเยซูทรงให้ลาซารัสเป็นขึ้นมา พวกเขาจะเชื่อไหมว่าพระเจ้าเป็นจริง? ถ้าพวกเขาตอบว่าเชื่อ พวกเขาก็จะเชื่อและจะยอมมอบ ผมจึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นพวกคุณก็ไม่ได้เรียนรู้อะไรจากประวัติศาสตร์เลย พวกคุณรู้ไหมว่ามีกี่คนที่เห็นการเป็นขึ้นมาของลาซารัส? พวกคุณคิดว่าพวกเขาทุกคนได้

มอบชีวิตของพวกเขาให้กับพระเจ้าไหม? ถ้าผมทำให้คนตายเป็นขึ้นมาในตอนนี้ ผมรับประกันพวกคุณได้เลยว่าพวกคุณหลายคนจะไม่เชื่อ"

พวกเขาถามว่าทำไม และผมตอบว่า "เพราะโดยธรรมชาติแล้วเรามักจะแคลงใจ แม้ว่าหมอสองหรือสามคนจะตรวจชีพจรของชายคนหนึ่งและรับรองว่าเขาตายแล้ว และหากต่อมาเขาฟื้นจากความตาย คุณจะเชื่อไหมว่าเขาได้ตายจริง ๆตั้งแต่แรก? ปกติแล้วคุณจะไม่สงสัยใบมรณะบัตร แต่ถ้ามีใครทำให้ชายคนหนึ่งที่ได้รับการรับรองว่าเสียชีวิตแล้วกลับเป็นขึ้นมา คุณก็จะต้องสงสัยในความสามารถของหมอเหล่านั้น"

มีหลายกรณีของคนยุคใหม่ที่ได้เป็นขึ้นจากความตาย แต่โลกจะเชื่อไหม? ก็ไม่เชื่อ แล้วหมอที่รับรองการตายของพวกเขาล่ะ? พวกเขาเชื่อไหม? ถ้าจะมีใครเชื่อ ก็คงเป็นพวกหมอแน่ ๆ แต่โดยธรรมชาติของมนุษย์ก็จะหาข้อโต้แย้งเพื่อปฏิเสธความเป็นจริงเกี่ยวกับการอัศจรรย์ แม้ว่าจะแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเพิกเฉยต่อพยานหลักฐานนั้น อาจเป็นเพราะบุคคลนั้นได้เสียชีวิตไประยะหนึ่งแล้ว หรือไม่ก็เพราะกระโหลกศีรษะของเขาร้าว ทุกวันนี้ก็มีกรณีเช่นนี้ แต่ว่าเราเชื่อไหม? ก็อาจมีเครื่องหมายคำถาม

มันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะไม่มั่นใจในพยานหลักฐานใด ๆ หากคนนั้นไม่อยากจะเชื่อ แต่ก็มีอันตรายที่ตรงกันข้ามกันในการยอมรับพยานหลักฐานอะไรก็ได้ แม้แต่พยานหลักฐานที่อ่อน ที่ถ้าเราอยากจะเชื่อ เราก็จะเชื่อ นั่นเป็นปัญหาตามธรรมชาติของมนุษย์ ที่บางคนก็หลอกให้เชื่อได้ง่าย ๆที่เชื่ออะไรไปหมด ในขณะที่คนอื่น ๆจะไม่เชื่ออะไรเลย แม้ว่าจะมีพยานหลักฐานที่หนักแน่นที่สุด

ผมหวังว่าคุณจะไม่หลับตาเชื่ออะไร ๆที่เข้ามา คุณจะต้องระมัดระวังเรื่องการอัศจรรย์ เพราะการอัศจรรย์เหล่านั้นอาจปลอมก็ได้ ดังนั้นคุณมีสิทธิที่จะแคลงใจกับการอัศจรรย์หลายอย่างนั้น ผมเคยไปเมืองลูรด์ในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งมีรายงานว่าหลาย ๆคนได้หายจากโรคต่าง ๆ ที่เมืองลูรด์จะมีอนุสรณ์สถานและที่เซ่นไหว้เป็นการขอบคุณที่จัดตั้งขึ้นโดยคนเหล่านั้นที่อ้างว่าได้รับการรักษาแล้ว คุณแคลงใจบ้างไหม? ผมเชื่อว่าบางกรณีเหล่านี้เป็นการรักษาหายจริง และบางกรณีไม่หายจริง ผมจะต้องตรวจสอบแต่ละกรณีจนพอใจก่อนจะตัดสินใจว่ารายไหนเป็นเรื่องจริงและรายไหนไม่ใช่เรื่องจริง เราต้องระมัดระวังในโลกนี้ แต่เรายังสามารถไปสู่อีกขั้วหนึ่งได้ในการระวังจนเกินไป จนกระทั่งไม่มีพยานหลักฐานอะไรจะพูดกับเราได้เลย

พยานหลักฐานอะไรที่คุณจะเชื่อถือได้? พระเจ้ารู้ดีว่าผมเป็นคนที่ทำให้เชื่อได้ยาก ผมจะตรวจสอบและตรวจสอบพยานหลักฐานอย่างละเอียด ก่อนที่จะพอใจว่าผมไม่ได้มองข้ามสิ่งใดไป พระเจ้าทรงรู้ดีว่าผมเป็นคนแบบนี้ แล้วคุณรู้อะไรไหม? พระเจ้าทรงยินดี ถ้าคุณเต็มใจที่จะตรวจสอบพยานหลักฐานทั้งหมด ถ้าคุณพูดว่า "ฉันอยากรู้ความจริง" พระเจ้าก็พอพระทัยยอมรับการท้าทายของคุณ แต่ถ้าคุณไม่ต้องการตรวจสอบพยานหลักฐาน พระเจ้าจะไม่บังคับคุณ

พยานหลักฐานใดที่แสดงถึงความเป็นจริงของพระเจ้าที่จะทำให้ผมเชื่อได้? ผมยอมรับว่าเป็นพยานหลักฐานที่เป็นความจริงว่าผมไม่ได้หายใจไม่ออกอยู่ในเปล แต่พยานหลักฐานนั้นมีทั้งถูกปกปิดและเปิดเผย

มันมีค่าสำหรับผมก็เพราะความเป็นจริงของพระเจ้ามีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุน ด้วยพยานหลักฐานอย่างเดียวนั้น เหตุการณ์นี้คงไม่ทำให้ผมเชื่อได้ ผมเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือเหตุการณ์นั้นก็เมื่อมองย้อนกลับไป ที่ได้มีประสบการณ์กับพระเจ้าในทางอื่น ๆมากมาย เพราะผมรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นจริงด้วยเหตุผลอื่น ๆ เหล่านี้ ผมจึงเห็นได้ว่าพระองค์ได้ทรงยื่นพระหัตถ์เข้ามาเพื่อช่วยชีวิตผม แต่ถ้าไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุนเพิ่มขึ้น เหตุการณ์นี้เพียงอย่างเดียวก็ไม่สามารถทำให้ผมเชื่อได้ ผมจะมองข้ามความจริงนี้ว่าเป็นเรื่องบังเอิญแท้ ๆที่ผมไม่ได้ตาย แต่เพราะผมรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นจริงด้วยเหตุผลอื่น ผมจึงไม่เห็นว่าเหตุการณ์นี้เป็นแค่เรื่องบังเอิญ

ประสบการณ์ในอดีตอะไรอีกที่น่าเชื่อถือสำหรับผม? ประการหนึ่งคือการเปลี่ยนแปลงของผมเอง สิ่งที่พระเจ้าทรงสามารถทำได้กับคนอย่างผมก็เป็นพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือสำหรับผม ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่เข้ามาในชีวิตของผมและทำให้ผมเป็นคนใหม่นั้นเป็นสิ่งที่ไม่มีใครสามารถทำได้ แม้กระทั่งตัวผมเอง เราสามารถเปลี่ยนตัวเราเองได้ในแง่ของการปรับปรุงความประพฤติ แต่เราไม่สามารถเปลี่ยนตัวของเราเองให้เป็นคนใหม่ได้ เราสามารถเลิกบุหรี่ได้โดยข่มใจตัวเองจริง ๆ แต่มันเกินกว่าความสามารถของมนุษย์ที่จะเปลี่ยนบางคนให้เป็นเหมือนพระคริสต์

ผมเคยมีอารมณ์ฉุนเฉียว แต่พระเจ้าก็เอามันออกไป ดังที่ผมได้กล่าวไปแล้วว่าเมื่อคุณมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในชีวิตของคุณ คุณก็จะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นจริง เมื่อผมอยู่ในโรงเรียน ใคร ๆก็รู้จักผมดีว่าผมเป็นคนที่คุณจะมาล้อเล่นกับผมไม่ได้ เมื่ออารมณ์ของเดือดดาลขึ้นมา มันจะเป็นความหายนะสำหรับคนที่อยู่รอบข้างผม ในสมัยนั้นผมเป็นนักกีฬา สมบูรณ์และแข็งแรง และฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ และใครก็ตามที่มายุ่งกับผม ก็ทำผิดพลาดอย่างแรง ปัจจุบันนี้ผมเป็นคนที่แพ้ง่าย ๆ ผมเป็นคนไม่สู้เหมือนลูกแกะ การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ไม่ใช่สิ่งที่ผมสามารถทำให้ตัวเองได้ เพราะผมไม่ได้แสวงหามันด้วยซ้ำ แต่พระเจ้าทรงทำงานกับผมด้วยวิธีที่ทรงพลังมาก ที่พระองค์ทรงเอาอารมณ์โมโหของผมไป ประสบการณ์นี้ทำให้ผมเชื่อเอามาก ๆ คุณก็เช่นกันที่จะต้องมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ทำการเปลี่ยนแปลงเพื่อจะเห็นว่ามันมีประสิทธิภาพเพียงใด พลังแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างมีชัยชนะนี้เป็นสิ่งที่ผมได้เคยมีประสบการณ์มาก่อน แต่ก็ยังคงมีประสบการณ์ต่อเนื่องมาถึงปัจจุบันด้วย คุณจะต้องมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าด้วยตัวคุณเอง เพราะมันไม่ใช่สิ่งที่ผมสามารถทำให้คุณเชื่อได้

ถ้าเราเปิดใจรับเจ็ดแนวทางของพยานหลักฐานนี้ เราก็จะเริ่มมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เมื่อคุณเชื่อและยอมมอบต่อพระเจ้าตามหลักฐานที่อยู่ตรงหน้าเรา เราก็จะถูกเปลี่ยนแปลง มีอะไรที่เสี่ยงไหมที่ยอมให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงคุณ? ในความคิดของผมแล้ว ความเสี่ยงเป็นศูนย์ หมอต่างก็ทำผิดพลาดเพราะพวกเขาเป็นเพียงมนุษย์ แต่พระเจ้าไม่ทรงทำอะไรผิดพลาด ถ้าคุณไปหาพระองค์ในฐานะผู้ป่วยด้วยปัญหาและความเจ็บป่วยของคุณ พระองค์จะทรงรักษาคุณ สำหรับพระเจ้าแล้วไม่มีความเสี่ยงสำหรับคุณ แล้วคุณจะมีข้อแก้ตัวอะไรที่จะไม่ไปหาพระองค์หรือ? ผมจะระมัดระวังในการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

เพราะหมอก็เป็นแค่มนุษย์เท่านั้น พวกเขาพยายามอย่างเต็มที่ แต่ถ้าพวกเขาทำผิดพลาดครั้งเดียว ผมอาจจะไม่รอดออกมาได้ แต่ไม่มีความเสี่ยงเช่นนั้นกับพระเจ้า ผมขอถามทุกคนที่กำลังคิดใคร่ครวญถึงการมอบว่าคุณเต็มใจที่จะให้พระเจ้าทำให้คุณเป็นคนใหม่และดีไหม?

เมื่อคริสเตียนไม่ได้มีชีวิตที่ยอมมอบ ช่างปฏิเสธพระพรที่ยิ่งใหญ่เสียนี่กระไร! พวกเขาจะใช้ชีวิตที่เหลือของพวกเขาคอยสงสัยว่าพระเจ้าทรงเป็นจริงหรือไม่ ถ้าคุณไม่ได้มอบต่อพระเจ้า คุณจะไม่มีวันมั่นใจถึงความเป็นจริงของพระองค์ได้ และพระเจ้าก็จะให้เป็นแบบนั้น ตัวผมเองไม่จำเป็นจะต้องเดาว่าพระเจ้าทรงเป็นจริงหรือไม่ เพราะพระองค์ประทานการทรงนำของพระองค์ทุกวันแก่ผู้ที่ได้มอบต่อพระองค์ ผมหวังว่าคุณจะมีประสบการณ์ด้วยตัวคุณเองว่าพระเจ้าทรงเป็นจริง

ส่วนที่สอง:

การมอบ
ต่อกันและกัน

การรักกันและกัน
เหมือนรักตนเอง

บทที่ 11

ความรักต่อคนข้างเคียง

เราหมายถึงอะไรหรือที่ว่า “ความรักต่อคนข้างเคียง”? “ข้างเคียง” อาจเป็นคำนามหรือคำคุณศัพท์ก็ได้ เนื่องจากเป็นคำคุณศัพท์ คำนี้จึงเกี่ยวข้องกับทิศทางด้านข้าง ในทางการแพทย์นั้น โรคข้างเคียงคือโรคที่ส่งผลต่อข้างใดข้างหนึ่งหรือทั้งสองข้างของร่างกาย ในทางกลศาสตร์ แรงด้านข้างคือแรงที่กระทำในมุมฉากกับทิศทางการเคลื่อนที่

ในทำนองเดียวกัน ความรักต่อคนข้างเคียงก็คือความรักที่แสดงออกในทิศทางของแนวราบ ซึ่งก็คือในหมู่มนุษย์ สำหรับจุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้ เป็นความรักฉันท์พี่น้องในหมู่ประชากรของพระเจ้าโดยเฉพาะ มันแตกต่างแต่เกี่ยวข้องกับความรักในแนวตั้งระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์

ในพระคัมภีร์นั้น ความรักต่อคนข้างเคียงไม่ใช่เรื่องเล็ก แต่เป็น*เรื่องใหญ่*ของการมอบทั้งหมดต่อพระเจ้า ความรักต่อคนข้างเคียงยังเป็นลักษณะของการมอบที่ให้ความยากลำบากในทางปฏิบัติมากที่สุดกับคริสเตียนส่วนใหญ่ ในส่วนที่สองของหนังสือเล่มนี้ เราจะอธิบายความรักต่อคนข้างเคียงในห้าบทที่เข้าใจได้ง่าย

อาณาจักรของพระเจ้า

ในการพูดคุยกันเรื่องความรักต่อคนข้างเคียงนั้น ก่อนอื่นเราต้องตระหนักว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นหัวใจสำคัญในคำสอนของพระเยซู สิ่งนี้สามารถยืนยันได้โดยการค้นหาในศัพท์สัมพันธ์พระคัมภีร์ หรือทำการค้นหาด้วยคอมพิวเตอร์ในโปรแกรมพระคัมภีร์

ในพระกิตติคุณมัทธิว อาณาจักรมักจะถูกเรียกว่า “อาณาจักรสวรรค์”[53] ในพระกิตติคุณเล่มอื่น ๆนั้นจะถูกเรียกว่า “อาณาจักรของพระเจ้า” และไม่เคยถูกเรียกว่า “อาณาจักรสวรรค์”[54] ทั้งอาณาจักรของพระเจ้าและอาณาจักรสวรรค์ไม่ได้มีความหมายที่แตกต่างกัน (ที่จริงแล้ว ทั้งสองอ้างถึงสิ่งเดียวกันในมัทธิว 19:23-24)

อาณาจักรของพระเจ้ามีความหมายน้อยกว่าถึงเอกลักษณ์ทางการเมืองหรือการเมืองทางศาสนา และมีความหมายมากกว่าถึงการปกครองหรือการครอบครองของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าคือการเป็นกษัตริย์ของพระเจ้า การปกครองของพระเจ้า และการปกครองดูแลของพระเจ้าในชีวิตของประชากรของพระองค์[55]

อาณาจักร การเป็นกษัตริย์ การปกครอง การปกครองดูแล คำเหล่านี้จะสื่อถึงกฎและคำสั่ง ในอาณาจักรหรือการปกครองหนึ่ง จะมีกฎและกฎที่ออกมาในรูปของคำสั่งต่าง ๆ (เปรียบเทียบ “ข้อบังคับของกฎหมาย”) นี่ตรงข้ามกับสิ่งที่คริสเตียนหลายคนคิด พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้ยกเลิกกฎและบัญญัติต่าง ๆ แม้ว่าเราได้จบเรื่องกฎบัญญัติของพระคัมภีร์เดิมไปแล้ว แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าจะไม่มีกฎบัญญัติอีกต่อไป นั่นเป็นเพราะว่าเรามาอยู่ภายใต้กฎบัญญัติใหม่ คือกฎบัญญัติฝ่ายวิญญาณ

มีบัญญัติเดียวเท่านั้น

ความจริงแล้วกฎฝ่ายวิญญาณมีอยู่แล้วในพระคัมภีร์เดิม แต่ตอนนี้ให้ไว้เป็นบัญญัติใหม่

> ท่านที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนบัญญัติใหม่ถึงท่านเลย แต่เป็นบัญญัติเก่าซึ่งท่านเคยมีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก บัญญัติเก่านั้นคือคำซึ่งท่านได้ยินมาแล้ว อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้ากำลังเขียนบัญญัติใหม่ถึงพวกท่าน ซึ่งเป็นความจริงทั้งในพระองค์และในท่าน เพราะว่าความมืดนั้นกำลังจะผ่านพ้นไป และความสว่างแท้ก็กำลังส่องอยู่แล้ว (1 ยอห์น 2:7-8 ฉบับ NASB)

---

[53] ฉบับมาตรฐาน 2011 ใช้คำว่า “แผ่นดินสวรรค์” (ผู้แปล)

[54] มัทธิวใช้ “อาณาจักรสวรรค์” 32 ครั้ง และ “อาณาจักรของพระเจ้า” 4 ครั้ง (หรือ 5 ครั้ง, เปรียบเทียบ, ต้นฉบับที่ต่างกันใน 6:33) ในทางตรงกันข้าม ส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ใช้ “อาณาจักรของพระเจ้า” 62 ครั้ง และไม่เคยใช้ “อาณาจักรสวรรค์” การปรากฏ 62 ครั้ง แบ่งออกดังนี้: มาระโก 14 ครั้ง, ลูกา 32 ครั้ง, ยอห์น 2 ครั้ง, กิจการ 6 ครั้ง, จดหมายของเปาโล 8 ครั้ง ตัวเลขเหล่านี้ไม่รวมคำย่อ ๆว่า “อาณาจักร” ซึ่งพบในวลีเช่น “ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักร” (มัทธิว 4:23) หรือ “บรรดาลูกของอาณาจักร” (8:12)

[55] คำภาษากรีกสำหรับ “อาณาจักร” (*basileia*) มีความหมายเบื้องต้นเกี่ยวกับความเป็นกษัตริย์และการปกครองของกษัตริย์มากกว่าอาณาเขตที่กษัตริย์ปกครอง แม้ว่าความหมายอย่างหลังจะไม่ถูกตัดไปก็ตาม พจนานุกรมภาษากรีก–อังกฤษของ BDAG ให้คำจำกัดความหลัก ๆสองประการของคำนี้ว่า: “(1) การกระทำเกี่ยวกับการปกครอง; ก. *ความเป็นกษัตริย์ พระราชอำนาจ การปกครองของกษัตริย์*; ข. *การครองราชย์*; (2) อาณาเขตปกครองโดยกษัตริย์, *อาณาจักร*” ความหมายของอาณาเขตถูกระบุว่าเป็นคำจำกัดความที่สองมากกว่าคำจำกัดความแรก แต่ที่บอกได้มากกว่าคือข้อเท็จจริงที่ว่า BDAG ให้การอ้างอิงในพระคัมภีร์และการอ้างอิงเพิ่มเติมในพระคัมภีร์สำหรับคำจำกัดความแรกมากกว่า (ความเป็นกษัตริย์และการครองราชย์) มากกว่าคำจำกัดความที่สองถึงสิบเท่า (อาณาเขตของกษัตริย์)

การที่ยอห์นกล่าวซ้ำ ๆถึงคำสั่งหรือบัญญัติใหม่นั้น สะท้อนถึงการใช้ “คำสั่ง” ของพระเยซูเพื่ออ้างถึงคำสั่งหนึ่งโดยเฉพาะ นั่นก็คือ*ให้รักกันและกัน* และถ้าคุณค้นดูในศัพท์สัมพันธ์ คุณจะเห็นว่าเมื่อพระเยซูตรัสถึง “บัญญัติ” ในแง่ของกฎฝ่ายวิญญาณ นั่นก็หมายถึงคำสั่งให้รัก[56] ในงานเขียนของยอห์นนั้น คำสั่งให้รักจึงเป็นส่วนสำคัญของพระคัมภีร์ใหม่

มีบางสิ่งที่สำคัญและน่าประหลาดใจเกิดขึ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่า ในพระคัมภีร์ใหม่นั้นมีบัญญัติเดียวที่สรุปถึงอาณาจักรของพระเจ้า ถ้าเราดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ความเป็นกษัตริย์ของพระเจ้า ก็มีข้อกำหนดพื้นฐานเดียวเท่านั้นที่เราต้องเชื่อฟังคือ *ให้รักกันและกัน* ดังที่เราจะได้เห็นว่า บัญญัตินี้นำมาซึ่งแง่มุมอื่น ๆ ของชีวิตฝ่ายวิญญาณ เช่น การปฏิเสธตนเอง หรือการเอาชนะเนื้อหนัง และแรงต้านคำสั่งของความรัก

ผมขอย้ำว่า อาณาจักรของพระเจ้ามีแค่บัญญัติหลักเพียงบัญญัติเดียวเท่านั้นคือ *ให้รักกันและกัน* ชาวยิวได้นับบัญญัติในพระคัมภีร์ฮีบรูว่ามี 613 บัญญัติ โดยพระบัญญัติสิบประการได้ให้รายละเอียดออกเป็นบัญญัติต่าง ๆมากมาย แต่ในพระคัมภีร์ใหม่ กฎนี้ถูกสรุปไว้ในบัญญัติเดียว บัญญัตินี้เป็นรากฐานสำคัญอย่างยิ่งที่ใครก็ตามที่ไม่ดำเนินชีวิตตามนั้นก็ต้องประกาศว่า เขาหรือเธอไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองที่มีพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ และไม่ได้อยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า เพื่อจะรับรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ในชีวิตของคุณ ดังนั้นเพื่อจะมีที่ในอาณาจักรของพระองค์บนโลก (ซึ่งในยุคปัจจุบันอยู่ในฐานะของคริสตจักร) คุณจะต้องดำเนินชีวิตตามคำสั่งนี้ เป็นสิ่งที่เลือกไม่ได้

เราจะต้องไม่ปล่อยให้ความคุ้นเคยกับคำว่า “รักกันและกัน” มาบังตาเราให้มองไม่เห็นความสำคัญของคำเหล่านั้น มันเป็นกลวิธีของซาตานที่จะทำให้เราเบื่อการได้ยินคำพูดที่เคยชิน เช่น “รักกันและกัน” หรือ “มอบต่อพระเจ้า” มีคนเคยบอกผมว่า “คริสตจักรเอาแต่พูดถึงการมอบและการมอบ ฉันละเบื่อหน่าย” ถ้าคุณเบื่อหน่ายกับคำว่า*การมอบ* ก็แสดงว่าคุณตกหลุมพรางของซาตานแล้วล่ะ

สามองค์ประกอบที่เชื่อมโยงถึงกันคือ อาณาจักร พระวิญญาณ และความรัก

พระคัมภีร์ให้ความเชื่อมโยงต่อเนื่องระหว่างอาณาจักรของพระเจ้ากับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (พระวิญญาณของพระเจ้า) พระวิญญาณอยู่ที่ใด อาณาจักรก็อยู่ที่นั่น ที่ใดไม่มีพระวิญญาณ ที่นั่นก็ไม่มีอาณาจักร พระเยซูทรงเผยให้เห็นสิ่งนี้เมื่อพระองค์ตรัสว่า “แต่ถ้าเราขับผีออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้า ดังนั้นอาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงพวกท่านแล้ว” (มัทธิว 12:28) เปาโลกล่าวถึงสิ่งนี้จากแง่มุมที่แตกต่างกันว่า “เพราะอาณาจักร

[56] ในพระคัมภีร์ใหม่ คำว่า “บัญญัติ” ถูกใช้ในหนึ่งในสองความหมาย ไม่ว่าจะหมายถึงพระบัญญัติของพระคัมภีร์เดิม หรือบทบัญญัติใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้าที่สรุปรวมเป็นความรัก

ของพระเจ้าไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์" (โรม 14:17)

ความเชื่อมโยงขยายไปยังองค์ประกอบที่สาม พระวิญญาณอยู่ที่ไหน ที่นั่นก็มีความรัก ดังนั้นจึงมีความเกี่ยวโยงทางพระคัมภีร์ระหว่างสามสิ่งนี้คือ อาณาจักรของพระเจ้า พระวิญญาณของพระเจ้า และความรักของพระเจ้าในเรา ความเชื่อมโยงระหว่างพระวิญญาณกับความรักของพระเจ้าในเราเห็นได้ในโรม 5:5 (พระเจ้าได้ทรงเทความรักของพระองค์เข้าสู่ใจของเราทางพระวิญญาณบริสุทธิ์) และกาลาเทีย 5:22 (ผลของพระวิญญาณคือความรัก)

ความเชื่อมโยงระหว่างความรักกับพระวิญญาณบริสุทธิ์บ่งชี้ว่า การรักเพื่อนบ้านนั้นจะทำสำเร็จไม่ได้ด้วยความพยายามของมนุษย์ แต่ด้วยการทำงานของพระวิญญาณที่อยู่ในใจของเรา ที่เสริมกำลังให้เรารักอย่างที่พระเจ้าทรงรัก เรารู้จากประสบการณ์ว่าเราไม่สามารถจะรักเพื่อนบ้านด้วยกำลังของเราเองได้ แต่มันเป็นไปได้ด้วยการทำงานของพระเจ้าที่ทรงทำการเปลี่ยนแปลง แผนการของพระเจ้าในยุคปัจจุบันนี้ นั่นคือการตั้งอาณาจักรของพระองค์บนโลก บรรลุผลสำเร็จโดยการทำงานของพระวิญญาณในตัวเรา โดยสร้างชุมชนใหม่ของประชากรของพระเจ้าในหมู่คนที่มีความรัก

การเชื่อมโยงระหว่างสามสิ่งนี้คืออาณาจักรของพระเจ้า พระวิญญาณของพระเจ้า และความรักของพระเจ้าทำให้เราเห็นนิมิตอันยิ่งใหญ่ของคริสตจักร เมื่อเรารักคนข้างเคียงได้จริง ก็จะเกิดชุมชนที่สวยงามจนโลกต้องประหลาดใจที่คนของพระเจ้าสามารถรักกันด้วยความรักของพระคริสต์

ในคริสตจักรซึ่งในยุคปัจจุบันแสดงให้เห็นถึงอาณาจักรของพระเจ้าในโลกนั้น ความเป็นฝ่ายวิญญาณจะถูกวัดโดยใช้เกณฑ์เดียวคือ *การรักต่อคนข้างเคียง* ตามพระคัมภีร์แล้ว ความเป็นฝ่ายวิญญาณวัดได้โดยที่คนนั้นมีความรักที่ให้ตัวเองหรือไม่ และไม่ใช่โดยสิ่งต่าง ๆ เช่น พลังอำนาจที่จะทำการอัศจรรย์ เพราะไม่จำเป็นว่าการอัศจรรย์ต่าง ๆนั้นจะพิสูจน์ถึงการยอมอยู่ภายใต้อาณาจักรของพระเจ้า คนจำนวนมากจะร้องว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้เผยพระวจนะในพระนามของพระองค์ ได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้ทำการอัศจรรย์มากมายในพระนามของพระองค์ไม่ใช่หรือ?" แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะตรัสกับพวกเขาว่า "เราไม่เคยรู้จักเจ้า เจ้าผู้ทำความชั่ว จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา" (มัทธิว 7:22-23) พวกเขาถูกปฏิเสธว่าเป็นผู้กระทำความชั่วเพราะไม่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า (ข้อ 21) รวมถึงคำสั่งที่ให้รักคนข้างเคียง

ไม่มีทางลัดไปสู่ความเป็นคนฝ่ายวิญญาณ

ขอกล่าวซ้ำว่า ในพระคัมภีร์ใหม่ ความเป็นคนฝ่ายวิญญาณจะถูกวัดด้วยสิ่งเดียวเท่านั้น นั่นก็คือ ความรักต่อคนข้างเคียง พระเยซูตรัสถึงความรักต่อคนข้างเคียงเมื่อพระองค์ตรัสว่า "นี่คือสิ่งที่เราสั่งพวกท่านก็คือ

พวกท่านจงรักกันและกัน” (ยอห์น 15:17) มันยังสร้างพื้นฐานของมิตรภาพของเรากับพระเยซูด้วยว่า “ถ้าพวกท่านทำตามสิ่งที่เราสั่งท่าน พวกท่านก็เป็นมิตรสหายของเรา” (ข้อ 14)

คริสเตียนจำนวนมากชอบใช้เกณฑ์อื่น ๆ เช่น การพูดภาษาแปลก ๆ เพื่อวัดระดับความเป็นคนฝ่ายวิญญาณ พวกเขาเทียบการพูดภาษาแปลก ๆกับการเป็นคนฝ่ายวิญญาณ แต่เราต้องไม่ตกหลุมเรื่องเหลวไหลนี้ ผมต้องบอกคนที่พูดภาษาแปลก ๆว่า ในกรณีเฉพาะของพวกเขานั้นพวกเขาไม่ได้บังเกิดใหม่ ตอนแรกพวกเขาตกใจและต่อมาก็เห็นว่าผมพูดถูก

ครั้งหนึ่ง ผมได้ดูรายการโทรทัศน์ที่คริสตจักรบางแห่งทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกาวัดระดับความเป็นคนฝ่ายวิญญาณจากความสามารถในการจับงูพิษได้ พวกเขายึดตามมาระโก 16:18 ที่บอกไว้ว่า “เขาจะจับงูได้ด้วยมือเปล่า และถ้าพวกเขาดื่มพิษร้ายใด ๆ มันจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา” ในสารคดีจะเห็นผู้คนกำลังจับงูพิษให้ดู ทีเดียวสองสามตัวด้วยซ้ำ ในช่วง 10 กว่าปีที่ผ่านมา ในพวกเขามีสองคนเสียชีวิตจากการถูกงูกัด หนึ่งในนั้นเป็นญาติของคนหนึ่งที่ยังคงไปคริสตจักรนั้น เขาถูกงูหัวทองแดงกัด เขาตายอย่างช้า ๆและทรมานนานกว่า 11 ชั่วโมงเพราะเขาไม่ยอมให้หมอฉีดเซรุ่มแก้พิษงู เขาพูดว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ให้เขาถูกกัด ดังนั้นจึงเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้เขาตาย

ในสารคดีนี้ก็มีชายคนหนึ่งดื่มสารพิษให้ดู เป็นสารพิษที่อันตรายใช้สำหรับเบื่อหนู คนนั้นดื่มน้ำแก้วหนึ่งที่ปนเปื้อนด้วยสารพิษปริมาณหนึ่ง ตามที่สารคดีระบุนั้นมีปริมาณเพียงพอที่จะฆ่าผู้ใหญ่ได้หลายคนทีเดียว นักวิทยาศาสตร์ได้นำผงบางส่วนไปวิเคราะห์ในห้องแล็บแล้วก็ยืนยันว่าเป็นสารพิษ แต่คนที่ดื่มน้ำนั้นไม่ได้รับอันตรายเลย งั้นเขาก็ต้องเป็นคนฝ่ายวิญญาณใช่ไหม? ผิดถนัด มันไม่ได้พิสูจน์อะไรแบบนั้นเลย

ผมขอย้ำอีกครั้งว่าในพระคัมภีร์นั้น การเป็นคนฝ่ายวิญญาณนั้นไม่ได้วัดกันด้วยการจับงูพิษ ที่จริงแล้วนี่ตรงกันข้ามกับการปฏิบัติของพระคัมภีร์ ขณะที่เปาโลกำลังเก็บกิ่งไม้แห้ง ก็มีงูออกมากัดมือเขา (กิจการ 28:3-6) ผู้เห็นเหตุการณ์ก็คาดว่าเขาจะตาย แต่เขาสลัดงูออกและไม่ได้เป็นอันตรายเลย ข้อแตกต่างที่สำคัญคือเปาโลไม่ได้มองหางูเพื่อจะจับ ในทำนองเดียวกัน มาระโก 16:18 ก็ไม่ได้บอกให้เรามองหายาพิษมาดื่ม แต่หากคุณกินยาพิษ พระเจ้าก็สามารถปกป้องคุณจากผลร้ายของมันได้

ความรักต่อคนข้างเคียง – โยนาธานกับดาวิด

ความรักที่ให้ตัวเองระหว่างโยนาธานกับดาวิดนั้น เป็นสิ่งที่คริสตจักรชื่นชมกันมาตลอดในทุกยุคทุกสมัย ความสัมพันธ์ที่บริสุทธิ์และสวยงามระหว่างพวกเขาไม่ได้มีเพื่อจะเป็นแบบพิเศษที่หาได้ยาก แต่เป็นแบบอย่างสำหรับคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่

> เมื่อดาวิดกราบทูลซาอูลเสร็จแล้ว โยนาธานก็รู้สึกผูกพันเป็นใจเดียวกันกับดาวิด และเขารักดาวิดเหมือนรักตัวเอง (1 ซามูเอล 18:1 ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

โยนาธานรักดาวิดอย่างไร? *เหมือนรักตนเอง* นี่ทำให้นึกถึงคำสั่งของพระเยซูที่ให้ “ท่านรักกันและกันเหมือนอย่างที่เรารักท่าน” (ยอห์น 15:12) และ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มัทธิว 22:39) คำว่า “เหมือนตัวเอง” ในข้อหลังได้ถูกอธิบายด้วยคำว่า “เหมือนอย่างที่เรารักท่าน” ในข้อแรก

คำสั่งไม่เพียงแต่ให้รักเพื่อนบ้าน แต่ให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง นั่นเป็นการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักชีวิตของตนเอง เหมือนกับที่คุณรักชีวิตของคุณเอง อย่างเดียวกับที่โยนาธานรักดาวิดเหมือนรักชีวิตของเขาเอง เราจะเห็นสิ่งนี้อีกใน 1 ซามูเอล 18:3 ว่า “แล้วโยนาธานก็ทำพันธสัญญากับดาวิด เพราะเขารักดาวิดเหมือนรักตัวเขาเอง” เขาได้ทำตามพระมหาบัญชาให้รัก

เราจะดูเรื่องของการ*เหมือนตัวเอง* ในบทต่อไป แต่ก็ชัดเจนอยู่แล้วว่าการ*เหมือนตัวเอง*นั้นเห็นตัวอย่างได้ในความรักระหว่างโยนาธานกับดาวิด ความสำคัญของเรื่องนี้เห็นได้จากความจริงที่ความสัมพันธ์ของพวกเขามีครอบคลุมถึง 4 บทใน 1 ซามูเอล (18, 19, 20, 23)

ความสัมพันธ์ระดับแรก ไม่ใช่ระดับที่สอง

พระคัมภีร์ใหม่พูดถึงความรักภายในคริสตจักรที่มีลักษณะความสัมพันธ์ระดับแรก ไม่ใช่ความสัมพันธ์ระดับที่สอง ผมหมายถึงอะไรหรือ? ความสัมพันธ์ระดับแรกเป็นความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ใกล้ชิดที่สุดที่เป็นได้ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูก หรือความสัมพันธ์ในพี่น้อง ในทางกลับกันนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างลูกพี่ลูกน้องนั้นเป็นความสัมพันธ์ระดับที่สองหรือที่สาม ขึ้นอยู่กับความห่างในความเกี่ยวข้อง และในพระคัมภีร์ใหม่จะไม่มีลุง ป้า น้า อา ลูกพี่ลูกน้อง จะมีแต่พี่ น้อง พ่อ แม่

> อย่าตำหนิชายผู้มีอาวุโส แต่จงขอร้องเขาเหมือนเป็นบิดา จงปฏิบัติกับชายที่อ่อนวัยกว่าเหมือนเป็นน้องชาย กับหญิงผู้มีอาวุโสเหมือนเป็นมารดา และกับหญิงที่อ่อนวัยกว่าเหมือนเป็นน้องสาว ด้วยความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง (1 ทิโมธี 5:1-2 ฉบับ HCSB)

เปาโลพูดถึงความสัมพันธ์ระดับแรกในคริสตจักร ไม่ใช่ระดับที่สอง นี่หมายความว่าเราจะเริ่มเรียกทุกคนว่า “แม่” หรือ “พ่อ” และอื่น ๆ ไหม? แม้เราจะไม่พร้อมอย่างนั้น แต่ในใจของเรา เรายังคงถือว่าผู้มีอาวุโสเป็นพ่อหรือแม่ของเรา โดยเชื่อมระยะห่างที่อาจเข้ามาระหว่างเราได้

ผมรู้สึกขำเมื่อมีบางคนเคยบอกผมว่ามีปัญหากับหญิงอาวุโสผู้หนึ่งที่อยากจะให้เรียกเธอว่า “แม่” เหตุผลก็คือ เธอเป็นเหมือนแม่กับภรรยาของเขา เธอไม่ได้เป็นแม่ผู้ให้กำเนิด แต่เป็นเหมือนกับแม่อุปถัมภ์มากกว่า

ที่จริงแล้วสนิทกันยิ่งกว่าแม่อุปถัมภ์เสียอีก หลังจากทั้งคู่แต่งงานกัน หญิงอาวุโสต้องการให้ผู้เป็นสามีเรียกเธอว่าแม่ เขาปฏิเสธ และเธอจึงหัวเสีย

เมื่อเขามาคุยกับผมเรื่องนี้ ผมพูดว่า “ทำไมไม่โทรหาแม่ของเธอล่ะ?” เขาพูดว่า “อะไรนะ!?” ผมพูดว่า “มีปัญหาอะไรเหรอ?” ยังไงก็โทรหาแม่ของเธอ ไม่ดีหรอกเหรอที่มีแม่มากกว่าคนเดียว?” เขาตกตะลึงแต่ก็พูดว่า “โอเค”

ในมัทธิว 19:27 เปโตรทูลถามพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าว่า “พวกข้าพระองค์ได้ทิ้งทุกสิ่งมาติดตามพระองค์แล้วพวกข้าพระองค์จะได้อะไรบ้าง?” พระเยซูตรัสว่า ทุกคนที่สละบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง บิดามารดา บุตรและไร่นาจะ “ได้รับการตอบแทนร้อยเท่าและได้ชีวิตนิรันดร์” (ข้อ 29) ในการให้พี่น้องชายหญิง บิดามารดา บุตรเพิ่มขึ้นร้อยเท่านั้น พระเยซูกำลังพูดถึงครอบครัวคริสตจักร ไม่ใช่ครอบครัวทางสายเลือด ในมัทธิว 12:48 พระเยซูตรัสถามว่า “ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา?” พระองค์ไม่ได้กำลังหมายถึงมารีย์มารดาของพระองค์โดยเฉพาะ เพราะพระองค์ตรัสต่อไปว่า “ใครก็ตามที่ทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”

อุปสรรคของความรักต่อคนข้างเคียง

ตามบัญญัติของความรักต่อคนข้างเคียง เราจะเห็นภาพที่สวยงามของคริสตจักรที่มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดที่สุดที่เป็นไปได้ ทั้งหมดนี้สำเร็จได้โดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณและความบริสุทธิ์ของชีวิตที่บริสุทธิ์

แต่เราสร้างอุปสรรคที่จะรักคนข้างเคียง เรายังใช้หน้าที่ทางศาสนามาเป็นข้อแก้ตัว ซึ่งคล้ายกับที่เราเห็นในอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี (ลูกา 10:25-37) พระเยซูทรงยกคำอุปมานี้เพื่อตอบคำถามของธรรมาจารย์ว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?”

ในอุปมานี้ ชายคนหนึ่งถูกโจรปล้น แล้วทิ้งเขาไว้ในสภาพที่เกือบตายบนถนนไปเยริโค แล้วก็มีปุโรหิตคนหนึ่งเดินมาตามทางนั้น จากนั้นก็เป็นคนเลวี ทั้งสองเดินผ่านชายที่บาดเจ็บไปโดยไม่ได้ช่วยเหลือเขา พวกเขายังเดินเลยไปอีกฟากหนึ่งของถนนเพื่ออยู่ให้ห่างจากเขา ผู้นำศาสนาเหล่านี้มีหน้าที่ทางศาสนาที่ต้องปฏิบัติเพื่อพระเจ้า และสิ่งนี้ปิดกั้นพวกเขาไว้จากการรักเพื่อนบ้าน เพราะถ้าพวกเขาหยุดช่วยคนที่กำลังจะตายและถ้าเขาเกิดตาย พวกเขาก็จะมีมลทินและไม่สามารถประกอบพิธีทางศาสนาต่อพระเจ้าได้

พวกเขาถูกปิดกั้นไม่ให้ช่วยเหลือชายคนนั้นเพราะวิธีที่พวกเขาใช้ข้อบัญญัติที่ห้ามถูกต้องศพ (เลวีนิติ 21:1, 11 กันดารวิถี 19:11-13) ความกลัวก็คือถ้าชายคนนั้นเกิดตายจริงๆ เมื่อแตะต้องเขาก็จะทำให้พวกเขามีมลทินตามพิธีการ ปุโรหิตที่มีมลทินจะไม่สามารถรับใช้ในพระวิหารได้ และคนเลวีก็เช่นเดียวกัน ดังนั้นพวกเขาจึงไม่อยากเสี่ยงที่จะตรวจสอบดูว่าชายคนนั้นยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ความกลัวที่จะเป็นมลทินจากการ

ถูกต้องศพจึงปิดกั้นพวกเขาจากการรักเพื่อนบ้าน

แต่การรักพระเจ้าและการรักเพื่อนบ้านนั้นแยกจากกันไม่ได้ ปุโรหิตและคนเลวีไม่เห็นความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระบัญญัติทั้งสอง ดังนั้นพวกเขาจึงเมินเฉยต่อบัญญัติข้อที่สองเพื่อจะปฏิบัติตามบัญญัติข้อแรกในแง่ของหน้าที่ทางศาสนา

คริสเตียนก็ใช้เหตุผลแบบคริสเตียนที่ไม่รักเพื่อนบ้านเช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ความจงรักภักดีต่อหลักคำสอนบางอย่างตามที่พวกเขาเข้าใจนั้น ปิดกั้นพวกเขาจากการสามัคคีธรรมกับคริสเตียนคนอื่นๆ เราบอกว่าคนนั้นคนนี้เป็นคาทอลิกหรือยึดหลักคำสอนที่เราไม่เห็นด้วย ดังนั้นเราจึงสร้างสิ่งกีดกั้น

คำว่า "คนนอกรีต" เป็นคำที่ใช้แบบไม่ระวังกันอย่างเสรีในคริสตจักรทุกวันนี้ มีหนังสือที่มีชื่อน่าสนใจว่า *"คนนอกรีตตัวจริง จะยืนขึ้นได้ไหม? โฉมหน้าใหม่ของคริสตจักรที่ประกาศพระคริสต์ยุคปัจจุบันตามมุมมองของคริสต์ศาสนาในยุคแรก เขียนโดยเดวิด ดับเบิ้ลยู เบอร์ค็อท*[57] หนังสือเล่มนี้กล่าวว่า โดยปกติแล้วคนที่ยึดหลักคำสอนที่ถูกต้องจะถูกเรียกว่านอกรีต ในขณะที่ผู้ที่ยึดหลักคำสอนที่ผิดคือผู้ที่บางครั้งตราหน้าผู้อื่นว่าเป็นคนนอกรีตเพราะความไม่มั่นคง

หลักการชี้นำของเราควรเป็นความจริงจากพระคัมภีร์ และไม่ใช่การปกป้องหลักคำสอนหรือศาสนศาสตร์ ถ้าคุณมีความจริงผมจะยอมจำนน แต่คุณจะต้องพิสูจน์จุดยืนของคุณจากพระคัมภีร์และเต็มใจที่จะตรวจสอบเพื่อให้ได้ความจริง

ความรักเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเราเป็นสาวกของพระองค์

มีทางเดียวเท่านั้นที่ผู้คนจะรู้ว่าเราเป็นสาวกของพระเยซู ไม่ใช่ด้วยการเทศนา ไม่ใช่ด้วยความรู้พระคัมภีร์หรือการกระทำดีของเราที่มาจากแรงจูงใจที่คลุมเครือ แต่ด้วยความรักของเราที่มีต่อกันและกัน

> เราให้บัญญัติใหม่แก่พวกท่าน คือให้ท่านรักกันและกัน *เราได้รักพวกท่านอย่างไร ท่านก็จงรักกันและกันอย่างนั้นด้วย* ถ้าพวกท่านรักกันและกัน ดังนี้แหละทุกคนก็จะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา" (ยอห์น 13:34-35 ฉบับ ESV, เพิ่มคำตัวเอน)

ในประโยคที่เป็นตัวเอน มาตรฐานที่สมบูรณ์ที่กำหนดไว้ในครึ่งแรก ("เราได้รักพวกท่านอย่างไร") ตั้งมาตรฐานที่สมบูรณ์สำหรับครึ่งหลัง ("ท่านก็จงรักกันและกันอย่างนั้นด้วย") 1 ยอห์น 3:16 อธิบายให้เห็นชัดว่า "*เช่นนี้แหละเราจึงรู้จักความรัก โดยที่พระองค์ได้ยอมสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อเรา และเราก็ควรจะ*

---

[57] Will the Real Heretics Please Stand Up? *A New Look at Today's Evangelical Church in the Light of Early Christianity* by David W. Bercot

สละชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง"

ตัวอย่างสำคัญที่สุดของเรื่องนี้เห็นได้ในพระเยซูคริสต์ ผู้เลี้ยงแกะที่ดีผู้สละชีวิตเพื่อแกะ (ยอห์น 10:11) แต่ผู้เลี้ยงแกะรับจ้างจะทิ้งแกะเมื่อเขาเห็นหมาป่ามา เพราะเขาเป็นห่วงค่าจ้างและความปลอดภัยของตัวเอง เขาจะไม่เอาชีวิตของเขามาเสี่ยง ในขณะที่ผู้เลี้ยงแกะที่ดีผู้ยอมตายเพื่อแกะจะถือว่าไม่มีอะไรมีค่าเกินกว่าที่เขาจะสละชีวิตเพื่อความปลอดภัยของพวกแกะ บรรดาผู้นำคริสตจักรก็ต้องพร้อมที่จะสละชีวิตเพื่อพี่น้องเช่นกัน

ความสัมพันธ์ของผู้สอนกับสาวกนั้นอธิบายลักษณะของการมอบอย่างแท้จริง ดังที่เห็นได้ในความห่วงใยของเปาโลที่มีต่อคริสตจักรว่า "เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงยอมสู้ทนทุกอย่างเพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกไว้นั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับความรอดที่อยู่ในพระเยซูคริสต์" (2 ทิโมธี 2:10) เปาโลยังกล่าวอีกว่า "ฉะนั้นความตายจึงกำลังทำงานอยู่ในเรา แต่ชีวิตกำลังทำงานอยู่ในท่านทั้งหลาย" (2 โครินธ์ 4:12) ความรักแบบที่ให้ตัวเองนี้มุ่งหมายไว้สำหรับการมอบในการแต่งงานด้วย เพราะว่าสามีต้องรักภรรยาของตน เหมือนที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักรและประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร (เอเฟซัส 5:25)

การรักพระเจ้าคือการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง

> ถ้าใครจะพูดว่า "ข้าพเจ้ารักพระเจ้า" และเกลียดชังพี่น้องของตน เขาก็เป็นคนพูดมุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่มองเห็นได้ ก็ไม่สามารถรักพระเจ้าที่เขามองไม่เห็นได้ (1 ยอห์น 4:20 ฉบับ ESV)

ในอดีตผมได้พูดอย่างเบาใจแต่ก็จริงจังเช่นกันว่า เป็นเรื่องง่ายที่จะรักพระเจ้าที่เรามองไม่เห็น แต่เป็นเรื่องยากที่จะรักพี่น้องเพราะเรามองเห็นความผิดของพวกเขา การที่จะรักคนที่คุณไม่เคยเห็นก็ง่ายกว่าที่จะรักคนที่คุณเคยเห็น เพราะคุณสามารถจะนึกภาพถึงเขาหรือเธอตามที่คุณจินตนาการ มันก็เหมือนได้ยินเสียงที่อบอุ่นและอ่อนโยนจากรายการวิทยุชวนให้จินตนาการถึงคนนั้นว่าดีและน่ารัก แต่เมื่อคุณได้เห็นตัวจริงของเขาหรือเธอคุณอาจจะตกใจก็ได้ คุณจะให้พวกเขาที่คุณไม่เห็นเป็นยังไงก็ได้ตามที่คิด แต่เป็นเรื่องยากที่จะรักเพื่อนร่วมห้องที่คุณเห็นข้อบกพร่องปรากฏต่อหน้าต่อตาคุณ

ในข้อที่เพิ่งยกมา ยอห์นไม่ได้ล้อเล่นกับคำพูดหรือคำพูดซ้ำ ๆ ถ้าคุณไม่รักพี่น้องของคุณ ความจริงก็คือคุณไม่รักพระเจ้า ความรักใด ๆ ต่อพระเจ้าโดยที่ไม่มีความรักต่อประชากรของพระองค์นั้นเป็นความรักสมมติและในอุดมคติที่พระเจ้าไม่ยอมรับ เพื่อพิสูจน์ความรักที่ผมมีต่อพระองค์ พระเจ้าทรงต้องการให้ผมรักพี่น้องชายหญิงของผม

มีสองเหตุผลที่สำคัญในเรื่องนี้ เหตุผลแรกขึ้นอยู่กับความจริงในการทรงสร้างของพระเจ้า เพราะว่าพี่น้องชายหญิงของคุณถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า แต่ทุกวันนี้ คริสเตียนจำนวนมากเชื่อว่าพระฉายาของ

พระเจ้าได้ถูกทำลายไปแล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้น เหตุผลสำคัญอย่างหนึ่งในการรักคนข้างเคียงก็คงสูญหายไปจากเรา แต่ในพระคัมภีร์นั้นพระฉายาของพระเจ้าในมนุษย์ไม่ได้ถูกทำลาย จงสังเกตกาลปัจจุบันใน “เพราะผู้ชายเป็นพระฉายาและสง่าราศีของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 11: 7; ปฐมกาล 9:6 ด้วย) เพราะพี่น้องเป็นพระฉายาของพระเจ้า คุณจะต้องรักเขาแม้เขาหรือเธอจะมีข้อบกพร่อง คุณทำเช่นนี้เพื่อเห็นแก่พระเจ้าเพราะพี่น้องคนนี้มีพระฉายาของพระเจ้า แม้ว่าพระฉายานั้นอาจดูไม่สวยงามหรือไม่สมบูรณ์สำหรับคุณก็ตาม คุณก็จะมองข้ามความไม่สมบูรณ์และมองเห็นความงามบางอย่างในตัวคนนั้น

อีกเหตุผลหนึ่งของความรักต่อคนข้างเคียงก็คือ การไถ่ที่เราได้ถูกรวมเข้าไว้ในพระกายของพระคริสต์ พี่น้องชายหรือหญิงของคุณเป็นอวัยวะในพระกายของพระคริสต์แม้ว่าเขาหรือเธอจะมีข้อผิดพลาดก็ตาม คุณจะรักพระคริสต์โดยที่ไม่รักอวัยวะในพระกายของพระองค์ไม่ได้ ความรักใด ๆต่อพระคริสต์ที่ไม่ได้มีความรักต่อพระกายของพระองค์ ก็เป็นความรักที่สมมติและอยู่ในความเพ้อฝัน

ทุกคำเปรียบเปรยเกี่ยวกับคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่คือภาพของการมอบต่อกัน ในคำเปรียบเปรยคริสตจักรว่าเป็นร่างกายนั้น ไม่มีความสัมพันธ์ระดับที่สอง แต่มีเพียงความสัมพันธ์ระดับแรกเท่านั้น วิธีเดียวที่จะมีความสัมพันธ์ระดับที่สองก็คือ การมีกายที่แตกต่างจากพระกายของพระคริสต์ อีกภาพของคริสตจักรก็คือกองทัพ ที่ทหารทุกคนมอบตัวเองต่อเพื่อนทหารของเขา เพราะว่าพวกเขาต้องการกันและกันเพื่อความอยู่รอด ทหารที่ออกไปคนเดียวจะกลายเป็นเป้าหมายที่ซุ่มยิงได้ง่าย ความอยู่รอดของเขาขึ้นอยู่กับการที่เขาอยู่ในกองทัพที่สมาชิกมีการมอบต่อกันและกัน

ความบาปทำลายการมอบต่อคนข้างเคียง

ท้ายที่สุดนี้ ความบาปคือการทำลายความสัมพันธ์ของคุณกับเพื่อนบ้านอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะเป็นบาปทางเพศหรือบาปทางวัตถุสิ่งของ เช่น การลักขโมย ความบาปมักจะทำให้เพื่อนบ้านของเราบาดเจ็บฝ่ายวิญญาณ แม้แต่บาปของการไหว้รูปเคารพ ซึ่งโดยปกติเราถือว่าเป็นการกระทำต่อพระเจ้า ไม่ใช่กระทำต่อเพื่อนบ้าน จะส่งผลเสียฝ่ายวิญญาณแก่เพื่อนบ้านของคุณ เพราะการไหว้รูปเคารพของคุณอาจทำให้เขาสะดุดได้

แต่ผู้ที่รักเพื่อนบ้านของเขา ก็ได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติจนครบถ้วนแล้ว (โรม 13:8) เปาโลไม่ได้กล่าวถึงบัญญัติข้อแรก แต่แค่บัญญัติข้อที่สองก็เพียงพอในการทำตามบทบัญญัติจนครบถ้วน บัญญัติข้อแรกและข้อที่สองนั้นแยกจากกันไม่ได้ การที่ทำตามข้อที่สอง คุณก็ได้ทำตามข้อแรกครบถ้วนแล้ว

มันจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อไม่มีความรักต่อคนข้างเคียงอยู่ในคริสตจักรอีกต่อไป? ก็จะไม่เหลืออะไรนอกจากองค์กรกับพวกหลักคำสอน จะไม่มีคุณค่าใดเหลืออยู่ในคริสตจักร เมื่อไม่มีความรักแบบโยนาธานกับดาวิด

บทที่ 12

เหมือนตนเอง

ในบทนี้เราจะดูคำว่า “เหมือนตนเอง” ลึกขึ้น คำนี้มาจากคำสั่งที่รู้จักกันดีคือ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” เป็นคำกล่าวที่ปรากฏหลายครั้งในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่จากเลวีนิติ 19:18; มัทธิว 19:19; 22:39; มาระโก 12:31; ลูกา 10:27; โรม 13:9; กาลาเทีย 5:14; ยากอบ 2:8; เรายังรวมเลวีนิติ 19:34 ได้ด้วย

บรรพชนของคริสตจักรยุคแรกนิ่งเงียบกับคำว่า “เหมือนตนเอง”

เมื่อผมกำลังใคร่ครวญคำว่า “เหมือนตนเอง” ผมจึงตัดสินใจค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับบรรพชนก่อนข้อตกลงแห่งไนซีน[58] เพื่อดูว่าพวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับ *เหมือนตนเอง* ลึกซึ้งแค่ไหน ผมต้องแปลกใจมากที่ผมไม่ได้พบการพูดถึง *เหมือนตนเอง* นี้ในหนังสือบรรพชนก่อนข้อตกลงแห่งไนซีนทั้ง 10 เล่มเลย

มีความนิ่งเงียบที่คล้ายกันเกี่ยวกับ “เหมือนตนเอง” ใน*คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคริสเตียนสมัยโบราณ*[59] ซึ่งเป็นการรวบรวมสิ่งที่ผู้เขียนในคริสตจักรยุคแรก ๆเขียนเกี่ยวกับพระคัมภีร์จากปฐมกาลถึงวิวรณ์จำนวน 29 เล่ม ความนิ่งเงียบนั้นน่าสังเกต เนื่องจากขอบเขตที่กว้างของคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคริสเตียนสมัยโบราณซึ่งไม่เพียงแต่ครอบคลุมบรรพชนก่อนข้อตกลงแห่งไนซีนเท่านั้น แต่ยังรวมถึงบรรพชนหลังข้อตกลงแห่งไนซีนด้วย และแม้แต่คนนอกรีตยุคแรก

ในคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคริสเตียนสมัยโบราณ ไม่มีผู้เขียนในคริสตจักรยุคแรกที่กล่าวถึง “เหมือนตนเอง” ด้วยซ้ำกับเลวีนิติ 19:34; มัทธิว19:19; 22:39; มาระโก 12:31; ยากอบ 2:8 ข้อเหล่านี้คิดเป็นครึ่งหนึ่งของข้อพระคัมภีร์ที่ระบุไว้ตอนต้นของบทนี้ ส่วนอีกครึ่งหนึ่งของข้อที่ระบุถึง “เหมือนตนเอง” จะกล่าวถึงแค่สั้น ๆ หรืออธิบายด้วยประโยคเดียวเท่านั้นดังนี้

---

[58] Ante-Nicene Fathers คำนำหน้า ante หมายถึง “ก่อน” บรรพชนก่อนข้อตกลงแห่งไนซีนเป็นบรรพบุรุษของคริสตจักรในยุคแรก ๆ ที่มีชีวิตอยู่ก่อนหน้าสภาสังคายนาแห่งไนเซียซึ่งประชุมกันในปี ค.ศ. 325

[59] Ancient Christian Commentary on Scripture (ACCS)

• สำหรับลูกา 10:27 คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคริสเตียนสมัยโบราณมีการกล่าวถึง *เหมือนตนเอง* ครั้งเดียว แต่แอมโบรสแค่อ้างถึง “เพื่อนบ้านเหมือนตนเอง” โดยไม่พูดถึงเรื่องนี้

• กาลาเทีย 5:14 คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคริสเตียนสมัยโบราณมีการกล่าวถึง *เหมือนตนเอง* ครั้งเดียว แต่วิกโตรินัสแค่อ้างถึง “เพื่อนบ้านเหมือนตนเอง” โดยไม่พูดถึงเรื่องนี้

• เลวีนิติ 19:18 คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคริสเตียนสมัยโบราณมีการกล่าวถึง “ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ครั้งเดียว แต่ออกัสตินตีความสิ่งนี้ผิด โดยอธิบายไม่ถูกว่า “ไม่มีใครรักตัวของเขาเอง เว้นแต่เขาจะรักพระเจ้า”!

• โรม 13:9 คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคริสเตียนสมัยโบราณได้กล่าวถึง*เหมือนตนเอง* สองครั้ง คริสซอสตอมแค่อ้างถึงคำ “เหมือนตนเอง” โดยไม่พูดถึงเรื่องนี้ แต่ในขณะที่พลาเกียส[60] กล่าวว่า “เพราะคนที่รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองนั้น ไม่เพียงแต่ไม่ทำผิดแล้ว แต่ยังทำความดีต่อเขาด้วย”

ดังนั้นในคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคริสเตียนสมัยโบราณทั้งหมด ที่ดีที่สุดที่เราสามารถหา *เหมือนตนเอง* พบก็คืออธิบายเพียงประโยคเดียวจากพลาเกียส ที่คริสตจักร*ดั้งเดิม*มองว่าเป็นคนนอกรีต ผมสงสัยว่าเหตุใดสิ่งที่สำคัญพอ ๆกับ “เหมือนตนเอง” ซึ่งมาจากพระบัญญัติข้อสำคัญที่สุด จึงไม่ได้มีการพูดถึงแต่อย่างใดนอกเหนือจากข้ออ้างอิงผ่าน ๆสองสามข้อ[61]

หลังจากนั้น ผมก็ค้นหาคู่มืออธิบายพระคัมภีร์สมัยใหม่ฉบับต่าง ๆ แต่ก็ไม่พบการพูดถึง *เหมือนตนเอง* ในเชิงลึกเลย เหตุใดคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ฉบับต่าง ๆจึงเพิกเฉยต่อคำสำคัญนี้ที่นำมาจากพระบัญญัติที่สำคัญที่สุด? ถ้าผมได้รับคำสั่งให้รักเพื่อนบ้านของผมเหมือนที่ผมรักตัวของผมเอง มันเป็นเรื่องสำคัญที่ผมจะต้องเข้าใจความหมายของคำว่า *เหมือนตนเอง* ไม่ใช่หรือ? เหตุใดในช่วง 2,000 ปีที่ผ่านมาจึงไม่มีใครตอบคำถามที่สำคัญที่สุดนี้? สิ่งที่ใกล้เคียงที่สุดที่ผมพบในหัวข้อนี้ก็คืองานเขียนของพอล ริคูเอ[62] ซึ่งเป็นนักศาสนศาสตร์และนักปรัชญาคาธอลิก แต่หนังสือของเขาเขียนในแนวปรัชญา ไม่ใช่ศาสนศาสตร์ และท้ายที่สุดก็ไม่ชัดเจนว่าหนังสือของเขาเกี่ยวข้องกับแนวคิดในพระคัมภีร์แต่อย่างใด

เราคงจะคิดว่านักตีความ ซึ่งงานหลักของเขาคืออธิบายพระคำของพระเจ้านั้น จะต้องมีคำอธิบายที่ชัดเจนในเรื่อง “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” เพื่อจะช่วยผู้ที่พยายามจะดำเนินชีวิตตามพระคำของพระเจ้า บางทีอาการป่วยของคริสตจักรทุกวันนี้ก็คือ คริสตจักรไม่ได้พยายามดำเนินชีวิตตามพระคำของพระเจ้าอย่างจริงจัง

---

[60] Ambrose, Victorinus, Augustine, Chrysostom, Pelagius (รายชื่อทั้งหมดที่คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคริสเตียนสมัยโบราณอ้างอิง)

[61] แม้ว่าคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคริสเตียนสมัยโบราณจะรวบรวมไว้ 29 เล่ม แต่ก็ไม่ได้ละเอียดถี่ถ้วน และอาจขาดข้ออ้างอิง *เหมือนตนเอง* บางข้อโดยบรรพบุรุษของคริสตจักรยุคแรก แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น ก็คงไม่เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงของการนิ่งเงียบโดยทั่วไปเกี่ยวกับ เหมือนตนเอง เพราะคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคริสเตียนสมัยโบราณน่าจะรวมความคิดเห็นใด ๆเกี่ยวกับ *เหมือนตนเอง* ที่มีน้ำหนักมากและมีความสำคัญด้วย

[62] Paul Ricouet

จุดมุ่งหมายของบทนี้

มันเป็นไปไม่ได้ที่จะวิเคราะห์คำว่า *เหมือนตนเอง* อย่างครบถ้วนได้ในบทเดียว จุดมุ่งหมายของผมก็เพื่อให้เราเริ่มคิดในเรื่องนี้ และเริ่มการสำรวจเบื้องต้นถึงความหมายของคำว่า *เหมือนตนเอง*

คำกล่าวว่า "จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" เริ่มต้นมาจากพระคัมภีร์เดิมในเลวีนิติ 19:18 แต่เราจะตรวจสอบตามที่ปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่ คำกล่าวว่า "จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" มีปรากฏ 7 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ในมัทธิว 19:19; 22:39; มาระโก 12:31; ลูกา 10:27; โรม 13:9; กาลาเทีย 5:14; ยากอบ 2:8 เรารวมการเปลี่ยนเล็กน้อยในมาระโก 12:33 ("การที่จะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง") เป็นการปรากฏครั้งที่แปด แต่เราจะข้ามมัทธิว 22:39 ไปเพราะมันคล้ายกับมาระโก 12:31 ทำให้เราเหลือข้อพระคัมภีร์ที่ต้องศึกษาเจ็ดข้อ ตอนนี้เราจะพิจารณาทั้งเจ็ดข้อนี้ไปตามลำดับพระคัมภีร์ (ตามสารบบของพระคัมภีร์)

การปรากฏครั้งที่ 1 ของ "เหมือนตนเอง" กับทรัพย์สมบัติ

ตัวอย่างแรกของการ "รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" พบในมัทธิว 19:19 ที่พระเยซูตรัสกับเศรษฐีหนุ่ม ในการสนทนานี้มุ่งไปที่ชีวิตนิรันดร์ และที่จริงเริ่มต้นจากคำถามที่ว่า "ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำความดีอะไรบ้าง จึงจะได้ชีวิตนิรันดร์?" (ข้อ 16) ด้วยเหตุนี้การ "รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" จึงเชื่อมโยงกับชีวิตนิรันดร์ในระดับหนึ่ง

เศรษฐีหนุ่มกล่าวว่าเขาได้รักษาพระบัญญัติ (ข้อ 20) รวมถึงการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง (ข้อ 19) พระเยซูจึงทรงนำเรื่องของ*ความดีพร้อม*เข้ามา เพื่อให้ความหมายที่เห็นได้ชัด ๆ ในการ "รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" ดังนั้นพระองค์จึงพูดกับเศรษฐีหนุ่มว่า "ถ้าท่านต้องการจะเป็นคนดีพร้อม จงไปขายทรัพย์สิ่งของที่ท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนยากจน" (ข้อ 21) การที่เศรษฐีหนุ่มจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เขาจะต้องขายทรัพย์สิ่งของทั้งหมดและแจกจ่ายให้คนยากจน

เมื่อพูดถึงการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง พระเยซูไม่ได้อ้างถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 เกี่ยวกับชามา[63] กับการรักพระเจ้าของคุณด้วยสุดใจ สุดจิต สุดกำลังของคุณด้วยซ้ำ พระเยซูไม่ได้อ้างอิงบัญญัติข้อแรก (จงรักพระเจ้าด้วยสุดใจของท่าน) แต่กล่าวถึงบัญญัติข้อที่สองเท่านั้น (จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง) เพราะว่าบัญญัติข้อที่สองนั้นรวมถึงบัญญัติข้อแรก ในการทำตามบัญญัติข้อที่สอง คนนั้นก็ได้ทำบัญญัติข้อแรกแล้ว

---

[63] Shema (ชามา) เป็นข้อเชื่อของคนยิวที่มาจากเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-9, 11:13-21 และกันดารวิถี 15:37-41 ชามา หมายถึง จงฟังเถิด ซึ่งเป็นคำแรกของเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4

การปรากฏครั้งที่ 2 และ 3 ของ “เหมือนตนเอง” กับการเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอยู่

เราข้ามมัทธิว 22:39 เนื่องจากคล้ายกันกับมาระโก 12:31 หากไม่นับข้อที่ข้ามไปนี้ การปรากฏของ “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ครั้งที่สองและสามจะพบได้ในมาระโก 12:31-33 (ดูข้อความที่เป็นตัวเอน)

> 31 “ส่วนพระบัญญัติข้อที่สองก็คือ *‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’* ไม่มีพระบัญญัติข้อใดที่สำคัญไปกว่าพระบัญญัติเหล่านี้” 32 ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านอาจารย์ ท่านกล่าวถูกต้องทีเดียวว่า พระเจ้ามีองค์เดียว และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ 33 การที่จะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ และสุดกำลังของท่าน และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองนั้นสำคัญกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องถวายบูชาทั้งสิ้น” (มาระโก 12:31-33 ฉบับ NIV)

ตรงนี้เราจะเห็นสองกรณีของการ “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” กรณีแรกตรัสโดยพระเยซูในข้อ 31 และกรณีที่สองพูดโดยธรรมาจารย์ในข้อ 33 พวกธรรมาจารย์ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่าการปฏิบัติตามพระบัญชาให้รักนี้ สำคัญกว่าการถวายเครื่องบูชา “ทั้งหมด” รวมกันในพระวิหาร มันน่าประหลาดใจที่สุดที่คำพูดนี้มาจากชาวยิว ทำไมเครื่องถวายบูชาในพระวิหารจึงเทียบไม่ได้เลยกับการเชื่อฟังพระบัญชาสำคัญสองข้อนี้? นั่นก็เพราะ ถ้าคุณรักพระเจ้าด้วยทั้งหมดของคุณ และรักเพื่อนบ้านของคุณเหมือนคุณรักตนเอง คุณก็เป็นเครื่องถวายบูชาที่มีชีวิตที่ให้ตัวคุณเอง (โรม 12:1-2) ซึ่งยิ่งใหญ่กว่าเครื่องถวายบูชาในพระวิหารมาก สิ่งนี้แสดงให้เห็นได้ชัดในคำกล่าวของเปาโลที่ว่า “พวกเขาถวายตัวเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน แล้วจึงมอบตัวให้กับเราตามพระประสงค์ของพระเจ้า” (2 โครินธ์ 8:5)

การปรากฏครั้งที่ 4 ของ “เหมือนตนเอง” กับความสงสารและความเมตตา

เหตุการณ์ที่สี่ของการ “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” อยู่ในลูกา 10:27 ข้อที่นำไปสู่คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี เนื่องจากเราจะดูอุปมานี้ในบทต่อไป ผมก็จะให้ความคิดเห็นเพียงข้อเดียวว่าอุปมานี้อธิบายการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองว่าอย่างไร

การกระทำของชาวสะมาเรียในข้อ 33 (“มีใจสงสารเขา”) นั้นอธิบายถึง “รักเพื่อนบ้าน” ในแง่ของความสงสาร ในทำนองเดียวกัน ข้อ 37 (“แสดงความเมตตาต่อเขา”) อธิบายถึง “รักเพื่อนบ้าน” ในแง่ของความเมตตา ด้วยเหตุนี้การรักเพื่อนบ้านจึงเกี่ยวข้องกับความสงสารและความเมตตา ซึ่งเป็นพระลักษณะของพระเจ้าเอง การรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองคือการเป็นเหมือนพระเจ้าในความเมตตาสงสารของพระองค์

การปรากฏครั้งที่ 5 ของ “เหมือนตนเอง” กับการทำตามบทบัญญัติอย่างครบถ้วน

การปรากฏครั้งที่ห้าของ “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” อยู่ในโรม 13:9 เราจะอ้างอิงข้อ 9 และ 10

> พระบัญญัติที่ว่า “เจ้าจงอย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา เจ้าจงอย่าฆ่าคน เจ้าจงอย่าลักขโมย เจ้าจงอย่าโลภ และพระบัญญัติอื่น ๆก็สรุปรวมอยู่ในคำนี้คือ “เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตนเอง” ความรักไม่ทำผิดต่อเพื่อนบ้าน ฉะนั้นการที่ได้รักจึงเป็นการปฏิบัติตามบทบัญญัติ” (โรม 13:9-10 ฉบับ ESV)

ในประโยคสุดท้าย เราเห็นข้อเท็จจริงที่สำคัญว่า การรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองนั้นเป็นการทำตามบทบัญญัติทั้งหมด เพราะบัญญัติข้อที่สอง (รักเพื่อนบ้านของท่าน) เป็นการทำตามบทบัญญัติอย่างครบถ้วน เปาโลไม่ได้กล่าวถึงบัญญัติข้อแรกด้วยซ้ำ (รักพระเจ้า) เช่นเดียวกับในมัทธิว 19:19 ที่บัญญัติข้อที่สองได้รวมเอาบัญญัติข้อแรกไว้ด้วย ดังนั้นเปาโลจึงเพียงแค่สอนสิ่งที่พระเยซูทรงสอน

แม้ว่าคำสั่งแรกและคำสั่งที่สองจะเหมือนกันในหลายประการ แต่ก็ไม่เทียบเท่ากัน การรักเพื่อนบ้านนั้นไม่เหมือนกับการรักพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ไม่เช่นนั้นเราก็อาจจะคิดว่า เราสามารถจะใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงพูดคุยกับเพื่อนบ้านของเรา มาแทนการใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงในการอธิษฐานกับพระเจ้า

การปรากฏครั้งที่ 6 ของ “เหมือนตนเอง” กับการรับใช้กันและกัน

การปรากฏครั้งที่หกของ “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” อยู่ในกาลาเทีย 5:14 เราจะอ้างอิงข้อ 13-15

> พี่น้องทั้งหลาย เพราะท่านถูกเรียกให้มีอิสรภาพ แต่อย่าใช้อิสรภาพของท่านเพื่อเปิดโอกาสให้กับเนื้อหนัง แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเถิด เพราะบทบัญญัติทั้งหมดทำสำเร็จเป็นคำพูดเดียวว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” แต่ถ้าท่านยังคอยแต่กัดกินกันและกัน จงระวังให้ดีว่าท่านจะไม่ทำให้กันและกันย่อยยับ (กาลาเทีย 5:13-15 ฉบับ ESV)

จะเห็นอีกว่า บทบัญญัติทั้งหมดสรุปเป็นบัญญัติเดียวคือ ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เปาโลเปรียบสิ่งนี้ให้เหมือนกับ “จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรัก” ซึ่งการรักเพื่อนบ้านก็คือการรับใช้เพื่อนบ้านทางความรัก เปาโลไม่ให้ทำแบบครึ่ง ๆกลาง ๆ คือคุณจะรับใช้กันและกันหรือคุณจะ “กัดกิน” กันและกันอย่างใดอย่างหนึ่ง

การปรากฏครั้งที่ 7 ของ “เหมือนตนเอง” กับพระราชบัญญัติ

การปรากฏครั้งที่เจ็ดและครั้งสุดท้ายของ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” อยู่ในยากอบ 2:8 ที่ว่า “ถ้าท่านปฏิบัติตามพระราชบัญญัติที่พบในพระคัมภีร์ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ ท่านก็ทำถูกแล้ว (ฉบับ NIV)

เราได้พูดคุยถึงความเชื่อมโยงกันระหว่างอาณาจักรของพระเจ้ากับความรักของพระเจ้าในเรา ยากอบ 2:8 รวมสองสิ่งนี้ที่เรียกว่า “พระราชบัญญัติ” ซึ่งเป็นคำที่สามารถแปลได้ว่า “บทบัญญัติของพระมหากษัตริย์” พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช่อะไรอื่นที่นอกจากคำสั่งให้ “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ข้อถัดไป (ข้อ 9) บอกเราว่าอย่าลำเอียง ซึ่งหมายความว่าทุกคนเท่าเทียมกันภายใต้บทบัญญัติแห่งความรัก

นี่เป็นกรณีเจ็ดกรณีของการ “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ในพระคัมภีร์ใหม่ (ไม่นับมัทธิว 22:39 ที่เหมือนกับมาระโก 12:31) พระคัมภีร์ไม่ได้แค่บอกให้รักเพื่อนบ้านเท่านั้น แต่เป็นการยกระดับมาตรฐานให้เป็นเหมือนตนเอง นั่นเป็นการปฏิบัติต่ออีกคนหนึ่งเหมือนว่าเขาหรือเธอเป็นตัวคุณเอง อย่างน้อยจะต้องมีความหมายถึงขนาดนั้น

แต่คุณจะปฏิบัติต่ออีกคนหนึ่งเหมือนเป็นตัวคุณเองอย่างไร ถ้าเขาดูไม่เหมือนคุณหรือแต่งตัวเหมือนคุณ? เขาอาจจะอยู่ในกลุ่มอายุที่ต่างกัน หรือมาจากวัฒนธรรมที่ต่างกัน หรือมีทรงผมที่ต่างกัน มันเป็นไปได้อย่างไรที่ผมจะปฏิบัติกับเขาเหมือนปฏิบัติตัวผมเอง หรือเป็นส่วนขยายของตัวเองอย่างไร? ผมควรจะถือว่าเขาเป็น *ตัวของผมอีกคน* (ภาษาละตินของ “ตัวฉันอีกคน”) – คือคนที่เหมือนผม แต่ไม่ใช่ผมไหม?

การสิ้นสุดของตัวเอง

ให้เรามาดูความท้าทายในชีวิตจริงของการเป็น *“เหมือนตนเอง”* อย่างน้อยที่สุดก็ต้องหมายถึงการทลายสิ่งกีดขวางการสื่อสารและความเข้าใจซึ่งกันและกัน ไม่เช่นนั้นแล้วผมจะไม่สามารถคิดว่าคุณเป็นตัวของผมเอง นั่นอาจเป็นกรณีที่คุณเป็นผู้หญิงและผมเป็นผู้ชาย หรือคุณมาจากเม็กซิโกและผมมาจากมาดากัสการ์ ผมก็ไม่สามารถคิดว่าคุณเป็นตัวของผมได้ เพราะผมไม่รู้ว่าการเป็นตัวคุณนั้นเป็นอย่างไร ผมจะต้องทำลายสิ่งกีดขวางทั้งหลายที่กั้นระหว่างเรา และเข้าใจว่าการเป็นตัวคุณนั้นเป็นอย่างไร นี่เป็นการฝึกหัดที่น่าทึ่งเมื่อผมนั่งมองคุณแล้วถามตัวเองว่า “การเป็นคุณนั้นเป็นยังไง? ผมควรจะคิดยังไงถ้าผมเป็นคุณ?” การคิดเหมือนคุณนั้นผมจะต้องหยุดคิดความคิดของตัวผมเอง คำว่า “เหมือนตนเอง” จะหมายถึงการสิ้นสุดของตัวผมเอง

สิ่งกีดขวางจะให้การปกป้อง ฉะนั้นถ้าผมรื้อมันลง ผมก็คงไม่มีเกราะป้องกันไว้ สิ่งกีดขวางปกป้องความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัวของผมไว้ ดังนั้นการที่จะรื้อมันลงและยอมรับคุณมาเป็นเหมือนตัวผมเอง ก็จะ

ทำลายความปลอดภัยนั้น มันก็จะไม่มี “ผม” อีกต่อไป เมื่อ “ผม” กลายมาเป็น “คุณ”

ในทุกทิศทางที่คุณหันไป คุณจะพบสิ่งกีดขวางระหว่างคุณกับคนอื่น แม้ว่าคุณจะเต็มใจที่จะทลายมันลง แต่คนอื่นก็อาจไม่เต็มใจโดยบอกว่า “อยู่ห่าง ๆฉันเถอะ ถ้าคุณมาเป็นฉัน แล้วจะเกิดอะไรกับฉันล่ะ?” พวกเขารู้สึกว่าคุณกำลังคุกคามความเป็น “ฉัน” ของพวกเขา แต่ถ้าทั้งสองฝ่ายไม่มี “ฉัน” อีกต่อไปแล้วสิ่งกีดขวางทั้งสองฝ่ายก็จะหมดไป

แต่อาจมีความยุ่งยากเกิดขึ้นได้ บางคนแสดงความรักด้วยวิธีควบคุม พวกเขาจะเข้ามาควบคุมชีวิตของคุณในทุกด้าน แม้กระทั่งว่าคุณจะกินอะไรได้บ้าง ความรักแบบนี้น่ากลัว เพราะเป็นการครอบครองและพยายามควบคุม กับความรักแบบนี้ เราจะบอกว่า “ไม่ล่ะ ขอบคุณ เก็บความรักของคุณไว้กับตัวคุณเองเถอะ ฉันก็จะเก็บความรักของฉันไว้กับตัวฉันเอง แล้วเราก็จะมีความสุขกันทั้งคู่”

พระเยซูไม่เคยตรัสว่า การรักเพื่อนบ้านหมายถึงการครอบครองชีวิตของเขาเสมือนว่าเป็นชีวิตของฉัน ฉันกำลังให้หรือฉันกำลังรับ? ถ้าฉันครอบครองชีวิตของคุณเสมือนว่าเป็นชีวิตของฉัน ฉันจะรักคุณเหมือนรักตัวเอง แต่ไม่ใช่ในแบบที่พระเจ้าทรงประสงค์ บางทีคุณอาจไม่ต้องการฉันด้วยซ้ำ มันเหมือนกับการปฏิเสธการขอแต่งงานที่คนหนึ่งพูดว่า “ฉันกำลังมอบตัวเองให้กับคุณ!” แต่อีกคนหนึ่งพูดว่า “ไม่ล่ะ ขอบคุณนะ คุณเก็บไว้กับตัวคุณเองเถอะ ฉันมีความสุขกับตัวเอง”

ปัญหาอีกอย่างก็คือ เราไม่ได้รักตัวเองในทางที่ถูกต้องเสมอไป ตัวอย่างง่าย ๆ เช่น บางคนกินขนมที่หวานมากจนตัวเขาอ้วนและฟันเสีย ถ้าพวกเขารักคุณเหมือนรักตนเอง พวกเขาก็จะอัดอาหารที่จะทำลายสุขภาพของคุณให้กับคุณ

ผมจะไม่วิเคราะห์ *เหมือนตนเอง* อย่างเต็มที่ในบทนี้ ผมแค่อยากให้คุณเข้าใจว่าประเด็นนี้มีความลึกซึ้งและซับซ้อนเพียงใด สิ่งหนึ่งที่เห็นได้ก็คือ การทลายสิ่งกีดขวางระหว่างตัวผมเองกับคนอื่นนั้น ผมจะต้องยอมตาย การพังทลายสิ่งกีดขวางลงหมายถึงการตายของผมเฉพาะบุคคล เพราะผมกำลังทิ้งสิทธิ์ของผมและสิ่งที่สำคัญสำหรับผม ผมสละสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อสร้างความกลมกลืนที่อีกคนหนึ่งอยู่ในฐานะที่เท่ากับผม ไม่ใช่ในแง่ของกฎหมาย (ซึ่งทุกคนเท่าเทียมกัน) แต่ที่ความเป็นห่วงและผลประโยชน์ของคุณกลายมาเป็นความเป็นห่วงและความสนใจของผม

มนุษย์เราสามารถทำเช่นนี้ได้ในระดับหนึ่ง แต่ไม่ใช่ในความหมายที่สมบูรณ์ซึ่งผลประโยชน์ทั้งหมดของคุณจะกลายมาเป็นของผม นี่เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถทำได้สำเร็จ ยิ่งกว่านั้นมนุษย์ยังรับไม่ได้ด้วยซ้ำ เพราะความสนใจของคุณอาจไม่ตรงกับความสนใจของผม การปฏิบัติตามคำสั่งนี้ได้สำเร็จ ผมจะต้องเรียนรู้ว่าอะไรเป็นคุณความสนใจของคุณ และอะไรที่มีคุณค่ายิ่งกับคุณ และให้สิ่งเหล่านั้นมาเป็นความสนใจและมีคุณค่ายิ่งของผมเอง สิ่งนี้เป็นสิ่งแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยแม้แต่ในชีวิตแต่งงานก็ตาม

ในการวิเคราะห์ *"เหมือนตนเอง"* นี้ เราเพียงแต่ใช้ภาษาของความรัก โยนาธานรักดาวิดเหมือนรักตัวเขาเอง และให้ทุกสิ่งกับดาวิด แม้แต่เครื่องอาวุธและบัลลังก์ของเขาเอง ความรักจะทำสิ่งแบบนั้น เพราะความรักต่อเพื่อนบ้านหมายถึงความตายของตนเอง เป็นการปฏิเสธตัวเองอย่างสิ้นเชิง

ตรงนี้เราจะเห็นความแตกต่างอย่างมากระหว่าง "รักเพื่อนบ้าน" กับ "รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" อย่างแรกสามารถทำได้ด้วยความรักที่มีขีดจำกัด ถ้ามีใครต้องการเงินยี่สิบ เราก็ให้เขายี่สิบ ถ้าเขาต้องการหนึ่งร้อย เราก็ให้เขาหนึ่งร้อย ถ้าเราสามารถให้ได้ แต่ที่จะ "รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" นั้นไม่มีขีดจำกัดและเรียกร้องให้ปฏิเสธตัวเองทั้งหมด สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการแบกกางเขนและการปฏิเสธตนเอง

การรักเพื่อนบ้านอย่างมีขีดจำกัดนั้นไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูทรงสอน เราอาจเชื่อฟังคำสั่งให้รักเพื่อนบ้าน แต่ไม่ได้รักเหมือนรักตนเอง ถ้าคุณทำอาหารหรือล้างจานให้เพื่อนร่วมบ้านเมื่อคุณรู้สึกเหนื่อย คุณกำลังแสดงความรักต่อพวกเขาแม้ว่าใจของคุณอาจจะรู้สึกขุ่นเคืองบ้างก็ตาม แต่ถ้าคุณรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง จะมีความขุ่นเคืองได้ไหม? จะมีไม่ได้เลย เพราะเป็นการกระทำให้กับตัวคุณเอง ความขุ่นเคืองเกิดขึ้นเพราะคุณไม่ได้ถือว่าอีกฝ่ายเป็นตัวคุณเอง มีความแตกต่างในเชิงคุณภาพระหว่างการรักเพื่อนบ้านกับการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง คำว่า *เหมือนตนเอง* เปลี่ยนลักษณะของคำสั่ง

มากยิ่งกว่าตนเอง

แต่การรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น เพราะกลับเป็นว่า การรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองนั้นหมายถึงการรักเพื่อนบ้านมากกว่าตัวคุณเองเสียอีก!

สมมุติว่าผมมีข้าวสองถ้วยและคุณไม่มีเลยสักถ้วย เราทั้งคู่หิวมาก ข้าวสองถ้วยก็พอดีสำหรับผม แต่เพราะคุณก็หิว ผมจึงให้ข้าวคุณถ้วยหนึ่ง ตอนนี้คุณมีข้าวถ้วยหนึ่ง ผมมีถ้วยหนึ่ง นั่นคือความมีเท่า ๆกันและบรรลุเป้าหมายในทางปฏิบัติของการ *"เหมือนตนเอง"* ท้องของผมต้องการข้าวสองถ้วย แต่เพราะผมรักคุณเหมือนรักตัวผมเอง เราจึงมีคนละถ้วย

สมมุติว่าผมมีเสื้อกันหนาวสองตัว และคุณไม่มีเลยสักตัว มันหนาวเหน็บมาก ผมจึงต้องใส่เสื้อกันหนาวสองตัวเพื่อให้ร่างกายอบอุ่น แต่คุณกำลังหนาวสั่น ผมจึงให้เสื้อกันหนาวของผมหนึ่งตัวกับคุณ เราทั้งคู่ต่างก็หนาวสั่นแต่ไม่รุนแรง

แต่ถ้าผมมีเสื้อกันหนาวตัวเดียว แต่คุณไม่มี ผมจะรักคุณเหมือนรักตัวผมเองอย่างไร? ผมจะฉีกเสื้อเป็นสองส่วนดีไหม เพื่อเราทั้งสองคนจะได้มีคนละครึ่งตัว? ถ้าผมทำอย่างนั้น เราทั้งสองคนก็จะไม่มีเสื้อกันหนาว

กันเลย ที่จะรักคุณเหมือนรักตัวผมเอง ผมก็จะให้เสื้อกันหนาวทั้งตัวกับคุณและผมเองจะไม่มีเสื้อกันหนาว ที่จะรักคุณเหมือนรักตัวของผมเองนั้น ผมก็ต้องรักคุณมากกว่าตัวของผมเอง

ในปี ค.ศ. 1993 เรือบรรทุกสินค้าลำหนึ่งที่กำลังล่องไปตามแม่น้ำในรัฐอลาบามา ได้ชนเข้ากับสะพานแห่งหนึ่ง ไม่นานต่อมา ขบวนรถไฟก็วิ่งมาถึงสะพานและตกรางร่วงดิ่งลงไปในแม่น้ำ ในขบวนนี้มีสามีภรรยาคู่หนึ่งกับลูกสาววัย 11 ขวบซึ่งเป็นอัมพาตและต้องอยู่บนรถเข็นเพราะภาวะสมองพิการ เมื่อรถไฟดิ่งลงไปในแม่น้ำ และน้ำกำลังทะลักเข้ามา ความคิดแรกของพ่อแม่ก็คือ จะต้องช่วยชีวิตลูกสาวที่หมดหนทางจะช่วยชีวิตตัวเอง เขาทั้งสองจึงพยายามตะเกียกตะกายด้วยกันเพื่อผลักเธอออกนอกหน้าต่างด้วยความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่กู้ภัย สุดท้ายเด็กหญิงก็รอดชีวิตแต่พ่อแม่เสียชีวิต เขาทั้งสองไม่สามารถช่วยชีวิตตัวเองได้ ก็เหมือนที่ผู้คนพูดกับพระเยซูเมื่ออยู่บนกางเขนว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้”

ในการรักลูกเหมือนรักตัวพวกเขาเองนั้น พ่อแม่ก็รักเด็กนั้นมากกว่าตัวของพวกเขาเองเสียอีก บางคนอาจถามว่า การเสียสละนี้มันคุ้มหรือไม่ ชีวิตของผู้ใหญ่สองคนที่มีสุขภาพดีมีค่ามากกว่าเด็กพิการหนึ่งคนไม่ใช่หรือ? แต่ข้อสงสัยนั้นไม่เคยอยู่ในความคิดของพ่อแม่คู่นี้เลย ความรักจะไม่ประเมินค่าเช่นนั้น ความรักไม่ได้วัดคุณค่าของคนคนหนึ่งจากความสามารถของเธอในการช่วยเหลือสังคม ถ้าพ่อแม่ช่วยตัวเองให้รอดได้ พวกเขาอาจจะมีลูกอีกคนที่แข็งแรงดีก็ได้ แต่การประเมินค่าที่เย็นชาแบบนั้นคือการปฏิเสธความรัก ในการเลือกระหว่างการช่วยตัวเองกับการช่วยเหลืออีกคนหนึ่ง คุณจะได้ผลลัพธ์ที่น่าทึ่งซึ่งก็คือการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองหมายถึงการรักเขาหรือเธอมากกว่าตัวคุณเอง คำว่า *เหมือนตนเอง* ไม่ใช่เครื่องหมายเท่ากับ แต่เป็นเครื่องหมายยิ่งมากกว่า โดยที่คุณถือว่าสวัสดิภาพของผู้อื่นสำคัญกว่าของคุณเอง

เรารักตัวเราเองมากแค่ไหน?

ให้เรามาวิเคราะห์ในทางกลับกัน เรารักตัวเองมากแค่ไหน? เราพูดกันตรงๆเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถ้าใครไม่รักหรือดูแลตัวเองก็ต้องมีอะไรผิดปกติกับเขาแน่ๆ ความจริงก็คือเรารักตัวเอง คุณทำงานหนักแค่ไหนหรือเพื่อเงินเดือนของคุณ? หรือเรียนหนักแค่ไหนเพื่อระดับการเรียนของคุณ? เราจะรักตัวเราเองด้วยสุดใจ สุดจิตวิญญาณ สุดความคิด สุดกำลังของเรา! มีใครอีกไหมที่เราจะรักได้มากเท่ากับตัวเราเอง? ไม่มีใครที่ใกล้เคียงเลย เรารักแม่และพ่อถ้าพวกท่านไม่ขวางทางเรา เรารักเพื่อนของเราถ้าพวกเขาไม่ทำให้เราขุ่นเคือง และสามีหรือภรรยาก็เช่นกัน สุดท้ายแล้ว เราก็รักตัวเองด้วยทั้งหมดของตัวเรา

บัญญัติข้อสำคัญทำงานอย่างนี้คือ คุณจะต้องรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของคุณด้วยความรักทั้งหมดที่คุณมีให้กับ*ตัวคุณเอง* บัญญัติสำคัญสองข้อกำลังพูดในสิ่งเดียวกันคือ คุณจงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของคุณเหมือนที่คุณรักตัวคุณเอง และจงรักเพื่อนบ้านของคุณเหมือนที่คุณรักตัวคุณเอง นี่คือสองด้านที่มีความเท่ากัน ดังนั้นเองบางครั้งจะมีการกล่าวถึงบัญญัติข้อที่สองโดยไม่กล่าวถึงบัญญัติข้อแรก

ความรักต้องใช้ความเชื่อที่เคลื่อนภูเขา

ถ้าบัญญัติมีเพียงแค่ให้*คุณรักเพื่อนบ้าน* มันก็ยากพอแล้ว แต่ว่าการรักเพื่อนบ้าน*เหมือนรักตนเอง*นั้น มันเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับคนฝ่ายเนื้อหนัง มันยากแม้แต่จะรักคนที่เราได้เลือกที่จะรัก คุณคงจะเลือกคนที่คุณจะแต่งงานด้วยในแบบนี้ คุณมองเข้าไปในฝูงชนและเห็นชายชาตรีที่ชวนมองยืนอยู่ตรงนั้น คุณก็ตกหลุมรักเขา หรือคุณเห็นผู้หญิงในอุดมคติที่เป็นตัวแทนของมนุษย์โลก แต่หลังจากที่คุณแต่งงานไปแล้ว คุณก็พบว่ามันยากที่จะรักคนที่คุณได้เลือก ฉะนั้นมนุษย์โลกที่เหลือก็ไม่ต้องพูดถึง

สำหรับมนุษย์แล้วมันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะรักเพื่อนบ้าน*เหมือนรักตนเอง* เมื่อจะทำอย่างนี้ก็จะต้องเคลื่อนภูเขาออกไป ภูเขาลูกแรกคือลูกที่อยู่ในตัวเราซึ่งยกเราขึ้นไปถึงจุดสูงสุด ที่เราจะมองลงมายังส่วนที่เหลือของมนุษย์โลก แต่เมื่อภูเขานั้นถูกกำจัดออกไป เราก็จะถูกนำลงมาอยู่ในระดับเดียวกับคนอื่น ๆ และทุกคนก็จะเป็น*เหมือนตัวฉันเอง* ภูเขาลูกที่สอง คือภูเขาที่เหมือนกันในอีกคนหนึ่ง เมื่อพิจารณาถึงสิ่งกีดขวางที่ไม่อาจเอาชนะได้ ในไม่ช้าเราจะเห็นว่า ภูเขาดังกล่าวจะสามารถกำจัดออกไปได้ก็โดยความเชื่อเท่านั้น พระเยซูตรัสในมัทธิว 21:21 (เปรียบเทียบมาระโก 11:22-23 ฉบับ HCSB) ว่า

> ถ้าท่านมีความเชื่อและไม่สงสัย ท่านจะไม่เพียงแต่ทำสิ่งที่ทำกับต้นมะเดื่อเท่านั้น แต่ถึงแม้ท่านจะบอกภูเขาลูกนี้ว่า “จงถูกยกและโยนลงไปในทะเล” มันก็จะเป็นไปตามนั้น (ฉบับ HCSB)

ความรอดมาโดยพระคุณทางความเชื่อ ไม่ใช่โดยการประพฤติ โดยพระคุณนี้ ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงจะช่วยให้เราทำตามข้อบัญญัติของพระองค์ ให้เราลองนึกภาพดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าโดยความเชื่อ ทุกคนก็ปฏิบัติตามบัญญัติให้รัก สิ่งนี้จะวางรากฐานของภาพนิมิตที่สวยงาม เราสามารถจะมองเห็นชุมชนของผู้คนที่รักเพื่อนบ้าน*เหมือนรักตนเอง*ในยุคสมัยนี้ ที่ทุกคนก็เป็น*เหมือนตัวเอง* ที่ทุกคนจะทำให้กัน*เหมือนทำให้ตัวเอง*ไหม? ผมหวังว่าผมได้จุดประกายความคิดของคุณ เพื่อด้านหนึ่งคุณจะเห็นคำสอนที่ลึกซึ้งจากองค์ผู้เป็นเจ้า แต่อีกด้านหนึ่งก็มองเห็นภาพนิมิตที่อยู่ตรงหน้าเรา ภาพนิมิตที่เป็นไปไม่ได้กับมนุษย์ แต่เป็นไปได้กับพระเจ้า ที่จะมีชุมชนของผู้คนที่ดำเนินชีวิตด้วยความรัก ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นชุมชนขนาดใหญ่ เพราะแค่ชุมชนเล็ก ๆของผู้คนที่ดำเนินชีวิตทำตามบัญญัตินี้ ก็พอที่จะเขย่าโลกได้โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า!

ถ้าคุณจะตรวจสอบการใช้คำว่า*เพื่อนบ้าน*ในพระคัมภีร์เดิม คุณจะเห็นว่ามักจะหมายถึงเฉพาะชุมชนคนของพระเจ้าเป็นหลัก ผมคิดว่าบรรดารับบีก็สรุปอย่างเดียวกันนี้ นั่นไม่ได้หมายความว่าเราไม่รักคนที่อยู่นอกชุมชนนี้ เปาโลแยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มนี้ว่า “ให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อคนที่อยู่ในครอบครัวที่เชื่อ” (กาลาเทีย 6:10) ความรักต่อคนทั้งปวงกับมนุษย์ในโลกรวมถึงศัตรูของคุณนั้น ไม่ได้อยู่ในฐานะเดียวกันกับความรักที่มีต่อประชากรของพระเจ้า สาวกของพระเยซูจะรักทุกคนแม้กระทั่งศัตรูของเขา แต่จะไม่เท่ากัน ความรักที่คุณมีต่อศัตรูของคุณนั้นไม่ได้อยู่ในระดับเดียวกับความรักที่คุณมีต่อบรรดาพี่น้องของคุณ

การที่จะบรรลุเป้าหมายของชุมชนในการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วยความรักต่อคนข้างเคียงนั้น เราต้องเริ่มต้นด้วยการรักคนที่ใกล้ตัวเรา ต่อไปเราจะรักผู้ที่อยู่ในคริสตจักรที่เราไม่ได้ใกล้ชิดด้วย จากนั้นเราก็ขยายความรักของเราไปยังประชากรของพระเจ้านอกคริสตจักรของเรา แล้วจากนั้นเราก็ขยายวงของเราออกไปให้ครอบคลุมถึงผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียน และสุดท้ายถ้าเราสามารถทำได้ ก็ขยายออกไปยังคนเหล่านั้นที่เป็นศัตรูกับเรา

แต่เราต้องทำสิ่งนี้ทีละขั้น ๆอย่างมีสติปัญญา ในการแข่งขันกีฬา คุณจะไม่กระโดดจากระดับเริ่มต้นไปสู่การแข่งขันระดับโลกในขั้นเดียว คุณจะก้าวไปทีละขั้นจนกว่าคุณพร้อมที่จะลงแข่งขันเพื่อชิงเหรียญทอง ในการทำตามคำสอนพระคัมภีร์นั้น ความเป็นจริงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเราอาจหลงอยู่ในความเพ้อฝันได้ง่าย ๆ การมีความเพ้อฝันเป็นสิ่งที่ดี แต่ในการทำสิ่งเหล่านั้นให้เป็นจริงเราก็ต้องไม่เพ้อฝัน

ข้อคิดเห็นในตอนท้าย: ผู้ที่ไม่เป็นคริสเตียนบางคนมีคุณสมบัติที่เหนือกว่าผู้ที่เป็นคริสเตียน และนั่นทำให้เราต้องอาย ผู้ที่ไม่เป็นคริสเตียนบางคน ไม่เพียงเต็มใจที่จะเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยผู้อื่นเท่านั้น แต่บางครั้งพวกเขาก็สูญเสียชีวิตของพวกเขาในการทำเช่นนั้นด้วย มีนักผจญเพลิงจำนวนมากซึ่งบางคนไม่ได้เป็นคริสเตียนได้สูญเสียชีวิตในขณะพยายามที่จะช่วยชีวิตผู้คนโดยเฉพาะเมื่อมีเหตุวินาศกรรม 9/11 ทั่วโลกก็มีตำรวจที่เสียชีวิตเพื่อช่วยชีวิตผู้คน คุณอาจจะพูดว่าพวกเขาแค่ทำตามหน้าที่ แต่ความจริงก็คือพวกเขาได้เลือกงานนั้นด้วยความสมัครใจของพวกเขาเอง และที่จริงยอมให้ชีวิตของพวกเขาเสี่ยงเพื่อความปลอดภัยของผู้อื่น คนเหล่านี้ดูจะเหมือนกับคำกล่าวในโรม 2:14 ว่า “คนต่างชาติซึ่งไม่มีบทบัญญัติก็ทำตามบทบัญญัติโดยสัญชาตญาณ” (ฉบับ NASB) เราไม่จำเป็นต้องดันทุรังเกี่ยวกับความหมายของข้อนี้ ผมคิดว่าด้วยพระปัญญาของพระเจ้าแล้ว พระคัมภีร์ไม่ได้ให้เราจัดวางสิ่งต่าง ๆในหมวดหมู่เกี่ยวข้องกับหลักการให้ดูเป็นระเบียบเสมอไป

ความรักและการให้ตัวเองที่แท้จริงต้องการพระคุณของพระเจ้า แต่ดูเหมือนว่าในคำสอนของเปาโลนั้นบางครั้งพระคุณก็มีให้แก่ผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียน สิ่งนี้อาจทำให้หมวดหมู่ศาสนศาสตร์ที่ดูเป็นระเบียบของเราต้องปั่นป่วน แต่ใครก็ตามที่เคยทำงานเกี่ยวกับศาสนศาสตร์จะรู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยในหมวดหมู่ที่เป็นระเบียบของเรา และถ้ามีสิ่งใดไม่เข้ากับหมวดหมู่ของเรา เราก็มักจะหาทางจัดการทางอ้อม คริสเตียนบางคนกล่าวว่า การดีของผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียนนั้นไม่นับรวม ในขณะที่การดีของคริสเตียนนั้นนับรวม การยืนยันนี้ทำให้เกิดความสงสัยในความยุติธรรมของพระเจ้า ถ้ามีนักดับเพลิงที่ไม่ใช่คริสเตียนเสียชีวิตขณะช่วยชีวิตคนแปลกหน้า การเสียสละของเขาก็มีความหมายต่อผมมาก และแน่นอนว่ามีความหมายต่อพระเจ้ายิ่งกว่าอีก ความรักของพระเจ้าสูงกว่าความคิดที่คับแคบของเรา

บทที่ 13

ใครคือเพื่อนบ้านของฉัน?

ได้รับกำลังใหม่ด้วยพระคำของพระเจ้าให้เป็นแม่น้ำที่มีน้ำดำรงชีวิต

เราจะเริ่มต้นด้วยคำเตือนที่จริงจังจากพระเยซูในยอห์น 12:48

> ผู้ที่ปฏิเสธเราและไม่ยอมรับถ้อยคำของเรา ก็จะมีผู้ที่พิพากษาเขา ถ้อยคำที่เราได้กล่าวไปจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย (ฉบับ ESV)

พระเยซูทรงทำให้ถ้อยคำของพระองค์เป็นบุคคลอิสระที่จะพิพากษาเราในวันสุดท้าย เราจะถูกพิพากษาว่าเราได้เชื่อฟังคำที่พระองค์ได้ตรัสหรือไม่ โดยทั่วไปแล้วเราต้องใส่ใจกับคำสอนในพระคัมภีร์ที่เราได้รับ เพราะเราจะถูกวัดด้วยคำสอนนั้น เพื่อดูว่าชีวิตของเราใกล้เคียงกับสิ่งที่เราได้รับการสอนหรือไม่ เป็นสิ่งที่อันตรายที่เอาแต่รับฟังพระคัมภีร์และไม่ปฏิบัติตาม

ในด้านบวกนั้น ถ้าถ้อยคำของพระเจ้าจุดประกายภาพนิมิตที่ลุกโชนในใจเรา เราก็ไม่จำเป็นต้องใช้เวลาทั้งชีวิตมากังวลว่าเราจะทำตามนั้นได้หรือไม่ นั่นเป็นเพราะว่าเราจะได้รับแรงบันดาลใจอย่างมีพลังที่จะปฏิบัติตามพระคำ ไม่ใช่จากความกลัวการพิพากษาแต่อย่างใด แต่เป็นเพราะนิมิตของพระเจ้าได้หยั่งรากลึกในใจเรา จิตวิญญาณเชิงบวก มีพลัง และมองไปข้างหน้านี้บันทึกไว้ในอิสยาห์ 42:9

> เหตุการณ์ต่าง ๆที่ผ่านมานั้นได้เกิดขึ้นจริง บัดนี้เราจะประกาศเหตุการณ์ใหม่ เราแจ้งพวกเจ้าถึงเหตุการณ์เหล่านั้นก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้น (ฉบับ HCSB)

พระเจ้าทรงประกาศว่าจะมีเหตุการณ์ใหม่เกิดขึ้น แต่ในขณะเดียวกันเราก็รู้ว่าไม่มีอะไรใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์ (ปัญญาจารย์ 1:9) และประวัติศาสตร์ก็ซ้ำรอย แม้ว่าสิ่งนี้จะเป็นจริงในโลกมนุษย์ แต่ตอนนี้พระเจ้าทรงประกาศว่าสิ่งใหม่จะเกิดขึ้น แท้จริงแล้วข้อถัดไปกล่าวว่า “จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเจ้า” (อิสยาห์ 42:10) ความใหม่และความมีชีวิตชีวาของชีวิตฝ่ายวิญญาณถูกบันทึกไว้ในหนึ่งบทต่อมา

> 19 ดูสิ เรากำลังทำสิ่งใหม่ แม้ตอนนี้มันกำลังเริ่มขึ้นแล้ว เจ้าไม่เห็นหรอกหรือ? แน่นอนว่าเรากำลังทำทางในถิ่นทุรกันดาร *แม่น้ำในทะเลทราย* 20 สัตว์ทั้งหลายในท้องทุ่งจะให้เกียรติเรา ทั้งหมาไนและนกกระจอกเทศ เพราะเราจัดหาน้ำในถิ่นทุรกันดาร แม่น้ำในทะเลทราย เพื่อให้น้ำแก่ประชากรที่เราเลือกสรรได้ดื่ม 21 ประชากรที่เราได้ปั้นไว้สำหรับเราเองจะประกาศคำสรรเสริญเรา (อิสยาห์ 43:19-21 ฉบับ HCSB)

ข้อ 19 พูดถึง “แม่น้ำในทะเลทราย” เช่นเดียวกับข้อ 20 แม่น้ำเหล่านี้มีความพิเศษอย่างไร? ก็เหมือนกับที่แม่น้ำในทะเลทรายให้น้ำแก่หมาจิ้งจอกและนกกระจอกเทศ แม่น้ำฝ่ายวิญญาณในทะเลทรายฝ่ายวิญญาณก็ “ให้น้ำแก่ประชากรที่เราเลือกสรร” (ข้อ 20) เช่นกัน นั่นคือ ประชากรของพระเจ้าผู้ที่ได้ทรงปั้นไว้จะประกาศคำสรรเสริญพระองค์ (ข้อ 21) นี่ทำให้นึกถึงสิ่งที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับพระวิญญาณว่า “คนที่วางใจในเรา ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า แม่น้ำที่มีน้ำดำรงชีวิตจะไหลออกมาจากภายในคนนั้น” แม่น้ำที่มีน้ำดำรงชีวิตในทะเลทรายฝ่ายวิญญาณ! ประชากรของพระเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ เพราะพวกเขาจะดื่มจากแม่น้ำในทะเลทราย และกลายเป็นแม่น้ำที่มีน้ำดำรงชีวิตโดยพระวิญญาณ

ความมั่นใจที่แท้จริงขึ้นอยู่กับความรักต่อประชากรของพระเจ้า

ความใหม่ในฝ่ายวิญญาณบ่งบอกถึงชีวิตใหม่ คริสเตียนที่แท้จริงคือผู้ที่ได้ผ่านจากความตายไปสู่ชีวิตและรักพี่น้อง

> เรารู้ว่าเราได้ผ่านพ้นจากความตายมาสู่ชีวิตแล้วก็เพราะเรารักพี่น้องของเรา ผู้ใดที่ไม่รัก ผู้นั้นก็อยู่ในความตาย (1 ยอห์น 3:14)

ความรักต่อพี่น้องเป็นหนทางที่จะรู้ว่าเราได้รับความรอดและได้ผ่านพ้นจากความตายมาสู่ชีวิตแล้ว นี่เป็นพื้นฐานของความมั่นใจตามพระคัมภีร์ จงระวังคำสอนเรื่องความมั่นใจ เช่น “เมื่อรอดแล้ว ก็รอดตลอดไป” ที่ความมั่นใจในความรอดไม่ขึ้นอยู่กับการเชื่อฟังพระคำของพระเจ้า แต่ขึ้นอยู่กับการยอมรับความเชื่อด้วยวาจาหรือด้วยปัญญา หลายคนถูกชักจูงให้คิดว่าเราได้รับความรอดเพียงแค่พูดว่า “ฉันเชื่อในพระเยซู” แม้ว่าชีวิตของเราจะไม่ได้เป็นตามที่พระเจ้าทรงต้องการก็ตาม การแสวงหาความมั่นใจนั้นไม่มีอะไรผิด แต่เราจะต้องแยกแยะความแตกต่างระหว่างความจริงกับความมั่นใจที่ผิด เรารู้ว่าถ้าเรารักพี่น้อง เราก็ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว

ก่อนหน้านี้เราเห็นความแตกต่างระหว่างความรักที่มีขีดจำกัดกับความรักที่ไม่มีขีดจำกัด เราสามารถจะรัก

เพื่อนบ้านของเราได้ในทางที่จำกัด เช่น การให้เงินยี่สิบบาท[64] แต่ว่าพระคัมภีร์เรียกร้องให้เรารัก*เหมือนรักตนเอง* ซึ่งเป็นความรักที่ไม่มีขีดจำกัด เราจึงผ่านพ้นจากความตายมาสู่ชีวิตไม่ใช่เพราะเราได้ให้เพื่อนบ้านยี่สิบบาท แต่เพราะว่าเรารักเขาเหมือนรักตนเอง

สองข้อต่อมายอห์นกล่าวว่า “เราควรจะสละชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง” (1 ยอห์น 3:16) พระคัมภีร์ไม่ได้ให้ทางเลือกแก่เรา นอกจากจะให้สละชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง คำว่า “ควร” บอกถึงข้อบังคับทางศีลธรรม แต่เราเพิกเฉยเพราะมันขู่ขวัญตัวเราเอง

เมื่อเราอ่านข้อ 14 และข้อ 16 สองข้อรวมกัน เราจะได้ผลสรุปว่า เราจะพ้นจากความตายไปสู่ชีวิต ถ้าเรารักพี่น้องเหมือนรักตนเอง แม้กระทั่งถึงขั้นสละชีวิตเพื่อพวกเขา

ข้อที่คั่นกลางระหว่างสองข้อนี้คือข้อ 15 กล่าวว่า “ใครที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็เป็นผู้ฆ่าคน” จงสังเกตคำที่แรงว่า *เกลียดชัง* พระคัมภีร์ปฏิบัติได้จริงอย่างเห็นได้ชัด ไม่ได้ให้ความคิดฝันที่สูงสุดเอื้อมแต่ปฏิบัติจริงไม่ได้ เนื่องจากการตีความที่ถูกต้องกำหนดให้เราต้องแปลความหมายข้อ 15 ด้วยกันกับข้อ 14 เราจึงได้หลักการสำคัญที่ว่า *เกลียดชังก็คือความล้มเหลวที่จะรัก* พระคัมภีร์ไม่ได้นิยาม “เกลียดชัง” ว่าเป็นความไม่ชอบอย่างรุนแรง แต่เป็นเพียงความล้มเหลวที่จะรัก คำนิยามของอัครทูตยอห์นนี้แตกต่างจากความเข้าใจกันตามปกติของการเกลียดชังว่าเป็นความชิงชังอย่างรุนแรง ในพระคัมภีร์นั้น ผู้ที่ไม่รักก็อยู่ในความตายอยู่แล้ว และผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็เป็นผู้ฆ่าคน

คำกล่าวของยอห์นอาจฟังดูรุนแรง แต่ก็มีเหตุผลในทางปฏิบัติอยู่ ในความสัมพันธ์ของความรักนั้นเป็นความรู้สึกลึก ๆต่ออีกคนหนึ่ง ใครที่เคยมีความรักจะรู้เรื่องนี้ดี ลองนึกถึงกรณีของคนที่คุณไม่รักดูสิ ถ้าคนที่คุณไม่รักพูดหยาบคายกับคุณ คุณจะโกรธ แต่คุณก็ไม่แยแส เพราะเขาหรือเธอไม่มีความหมายกับคุณเลย แต่ถ้าคนที่คุณรักพูดจาไม่ดีกับคุณ มันจะเหมือนมีมีดมาแทงใจคุณ

แทนที่จะเป็นการกระชับความสัมพันธ์ เราก็มักจะทำลายมันด้วยคำพูดและการกระทำที่ไม่ระมัดระวัง ปัญหาความสัมพันธ์ที่ลึกที่สุดมักเป็นปัญหาในชีวิตแต่งงานเพราะมีความรักเข้ามาเกี่ยวข้อง คำพูดที่ไม่ใส่ใจเพียงคำเดียวก็ทำให้เสียความรู้สึก หากศัตรูทั้งหมดของคุณมารวมตัวกันพูดไม่ดีใส่คุณ นั่นก็คงเสียความรู้สึกได้ไม่เท่าครึ่งหนึ่งของคำพูดหยาบคายจากคู่ครองของคุณ สามีและภรรยามักไม่ตระหนักถึงสิ่งนี้จนกว่าพวกเขาจะเป็นฝ่ายที่ไม่ได้รับความรู้สึกห่วงใยเสียเอง เราใช้เสรีภาพที่จะหยาบคายกับคนที่เราคุ้นเคย แต่สิ่งนี้จะทำลายความสัมพันธ์ในที่สุด

ผมเคยนึกสงสัยว่าถ้าพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าทรงกล่าวเกินจริงหรือไม่ในมัทธิว 5:22 แต่เมื่อผมเข้าใจคำสอน

---

[64] ต้นฉบับคือสองดอลลาร์

ของพระองค์มากขึ้น ผมก็เห็นจริงว่าพระองค์ไม่ได้ตรัสเกินจริง

> แต่เราบอกท่านว่า ผู้ใดโกรธเคืองพี่น้องของตน จะต้องถูกตัดสินลงโทษ ขอย้ำอีกครั้งว่า ใครก็ตามที่พูดกับพี่น้องของตนว่า “ไอ้งั่ง” จะต้องถูกนำตัวขึ้นศาลสูงแซนเฮดริน แต่ใครก็ตามที่พูดว่า “ไอ้โง่!” จะต้องโทษถึงไฟนรก (มัทธิว 5:22 ฉบับ NIV)

เมื่อผมอ่านข้อนี้ครั้งแรก ผมคิดว่าพระเยซูกำลังพูดเกินจริงและเกินความเป็นจริง เราจะต้องขึ้นสภาสูงสุดเพียงเพราะเรียกบางคนในคริสตจักรว่า “ไอ้โง่” หรือ “ปัญญาอ่อน” โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้านั่นดูจะบอกลักษณะได้ถูกต้องถึงคนที่ทำสิ่งโง่ ๆ หรือน่ารำคาญในมุมมองของเราไหม? แต่พระเยซูตรัสว่าถ้าเราจะต้องขึ้นศาลสูงสุด พระองค์ไม่ได้กำลังพูดถึงศาลในอิสราเอล เพราะการเรียกใครว่าโง่นั้นไม่มีโทษในศาลของอิสราเอล กำลังพูดถึงศาลยุติธรรมฝ่ายวิญญาณที่เราจะต้องยืนอยู่ต่อหน้า มีกี่ครั้งที่เราพูดคำที่ไม่ปราณีเหล่านี้ออกไป?

สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจากความรัก ไม่ว่าจะเป็นการกระทำหรือความโกรธใด ๆที่ปฏิเสธที่จะรัก ก็จะปูทางไปสู่การพิพากษาที่น่าหวาดกลัว นั่นเป็นเพราะว่าการกระทำที่ไม่ได้เกิดมาจากความรักก็จะเป็นการฆ่า การล้มเหลวที่จะรักก็ทำให้คุณเป็นผู้ฆ่าคนแล้ว แม้แต่การแสดงออกทางสีหน้าของคุณก็สามารถทำร้ายใครบางคนได้ เพราะใครก็ตามที่เห็นก็จะสงสัยว่าทำไมคุณจึงโกรธเขา บางทีคุณอาจจะกำลังคิดถึงอะไรอยู่คุณจึงเดินผ่านเขาไปโดยไม่ทักเขา พระเยซูทรงกำลังปฏิบัติจริงเมื่อพระองค์ตรัสว่า เราไม่ควรจะพูดอะไร หรือทำอะไร หรือแสดงออกใด ๆ ที่ไม่ได้มาจากความรัก

ใน 1 ยอห์น 3:19 กล่าวว่า “เช่นนี้แหละ เราก็จะรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง (โดยการรักพี่น้อง) และจะทำให้ใจของเรามีความมั่นใจต่อพระพักตร์พระองค์” ความมั่นใจที่กล่าวถึงตรงนี้ยังคงมีต่อไปในข้อ 20 และ 21 ในคำกล่าวที่ว่า “ใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา” คริสเตียนจำนวนมากแสวงหาความมั่นใจในความรอด แต่หนทางสู่ความมั่นใจนั้นชัดเจน คือเชื่อฟังคำสั่งให้รัก คำสั่งนี้กล่าวซ้ำหลายครั้งใน 1 ยอห์น

ข้อ 22 กล่าวต่อไปว่า “เมื่อเราขอสิ่งใด เราก็ได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเราทำตามบัญญัติของพระองค์และทำสิ่งที่ชอบพระทัยพระองค์” ถ้าคำอธิษฐานของเราพระเจ้าไม่ได้ยิน นั่นก็เป็นเพราะว่าเราไม่ได้ดำเนินชีวิตตามบัญญัติที่สำคัญที่สุดที่ให้รักนี้ ถ้าเราไม่รักเพื่อนบ้านของเราเหมือนรักตนเอง หรือไม่เต็มใจสละชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง เราก็อธิษฐานไปเถอะตามที่เราต้องการ แต่พระเจ้าจะไม่ทรงฟัง

เจ็ดประเด็นเกี่ยวกับอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี

ตอนนี้เราจะค้นดู “การรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” มากขึ้น เราได้เห็นแล้วว่า คำสอนนี้เป็นจริงในความสัมพันธ์ของโยนาธานกับดาวิด และยังมุ่งหมายให้เป็นจริงในความสัมพันธ์ระหว่างสามีกับภรรยาด้วย

การรักภรรยาของคุณก็เหมือนกับการรักตัวคุณเอง เพราะว่าคู่ครองของคุณเป็นส่วนต่อขยายของตัวคุณเอง (เอเฟซัส 5:28-29)

ตอนนี้ผมรวบรวมเจ็ดประเด็นจากคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี ซึ่งพระเยซูทรงใช้ตอบคำถามของผู้เชี่ยวชาญบัญญัติว่า “แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?” ต่อไปนี้เป็นอุปมาทั้งหมดและบริบทของอุปมา

> 25 มีผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนหนึ่งยืนขึ้นทดสอบพระองค์ ทูลถามว่า “ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์?” 26 พระองค์ตรัสตอบว่า “ในธรรมบัญญัติเขียนว่าอย่างไร? ท่านอ่านแล้วเข้าใจอย่างไร?” 27 เขาทูลตอบว่า “พวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดกำลังของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” 28 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงไปทำอย่างนั้นแล้วจะได้ชีวิต” 29 แต่คนนั้นต้องการจะรักษาหน้า จึงทูลพระเยซูว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?”
>
> 30 พระเยซูตรัสตอบว่า “มีชายคนหนึ่งลงจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น พวกโจรแย่งชิงเสื้อผ้าของเขา ทุบตีเขา แล้วทิ้งเขาไว้ในสภาพที่เกือบจะตายแล้ว 31 เผอิญมีปุโรหิตคนหนึ่งเดินมาตามทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นแล้วก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง 32 คนเลวีก็เหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง 33 แต่เมื่อชาวสะมาเรียคนหนึ่งเดินทางผ่านมาใกล้คนนั้น เห็นแล้วก็มีใจสงสาร 34 จึงเข้าไปหาเขา เอาเหล้าองุ่นกับน้ำมันเทใส่บาดแผลและเอาผ้ามาพันให้ แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรม และดูแลรักษาพยาบาลเขา 35 วันรุ่งขึ้นก่อนจะไป เขาเอาเงินสองเดนาริอันให้กับเจ้าของโรงแรม บอกว่า ‘ช่วยรักษาเขาด้วย สำหรับเงินที่ต้องเสียเกินกว่านี้จะใช้ให้เมื่อกลับมา’ 36 ท่านเห็นว่าในสามคนนั้นคนไหนถือได้ว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น?” 37 เขาทูลตอบว่า “คือคนนั้นแหละที่แสดงความเมตตาต่อเขา” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้น” (ลูกา 10:29-37)

1. ไม่แสวงหาสิ่งใดตอบแทน

ในความสัมพันธ์ตามพันธสัญญา เช่น ระหว่างของสามีกับภรรยา หรือระหว่างโยนาธานกับดาวิดนั้นจะต้องเป็นไปทั้งสองฝ่าย ซึ่งผมให้ตัวผมเองกับคุณและคุณก็ให้ตัวเองกับผม แต่ในอุปมานี้ชาวสะมาเรียแสดงความรักที่แท้จริงต่อผู้บาดเจ็บโดยไม่คิดถึงการตอบแทนกันและกัน เขาไม่คิดจะถามว่าผู้ที่ถูกทำร้ายจะตอบแทนความรักของเขาหรือไม่ ไม่แน่ใจเสียด้วยซ้ำว่าเขาจะรอด ดังนั้นการตอบแทนกันและกันจึงไม่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ ในการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองนั้น *เราจะไม่แสวงหาสิ่งตอบแทน* เพื่อแรงจูงใจในการรักเพื่อนบ้านจะยังคงบริสุทธิ์อยู่

2. ไม่ใช่ความรักโดยธรรมชาติ

สิ่งต่อมาที่เราเรียนรู้จากอุปมานี้ก็คือ การรักเพื่อนบ้านไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรักโดยธรรมชาติ ในอุปมานี้คือชาวสะมาเรียที่ช่วยชาวยิวที่บาดเจ็บ ชาวสะมาเรียไม่มีความรักโดยธรรมชาติต่อชาวยิว พวกเขาถูกชาวยิวรังเกียจเหยียดหยามมาเป็นเวลาหลายศตวรรษด้วยเหตุผลหลายประการทางชาติพันธุ์และศาสนา และในทางกลับกันพวกเขาจึงไม่ชอบชาวยิว ถ้าจะรักชาวยิวได้ ชาวสะมาเรียก็ต้องเอาชนะอุปสรรคที่ไม่อาจเอาชนะได้ในใจของเขาเอง รวมถึงการไม่ชอบชาวยิวโดยธรรมชาติด้วย ไม่มีอะไรเป็นโดยธรรมชาติเกี่ยวกับการรักศัตรูในประวัติศาสตร์ของคุณ

3. ลงมือปฏิบัติแทนคำนิยามความหมาย

ประเด็นที่สามก็คือว่าความหมายของ *"เพื่อนบ้าน"* ไม่ใช่เรื่องของคำนิยามความหมาย ธรรมาจารย์ถามพระเยซูตามแบบฉบับของนักวิชาการและผู้รอบรู้ทั้งหลายให้นิยามความหมายของ*เพื่อนบ้าน* ("ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?") ความเข้าใจผิดเชิงตรรกะที่พบบ่อยในปรัชญาก็คือ การคิดว่าเราค้นพบความเข้าใจบางสิ่งก็เพราะเราสามารถนิยามความหมายของมันได้ การค้นพบคำนิยามความหมายของคำว่าเพื่อนบ้านก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะเข้าใจว่าเพื่อนบ้านคืออะไร ในพระคัมภีร์นั้น ความเข้าใจจะเชื่อมโยงกับประสบการณ์

อันที่จริงพระเยซูปฏิเสธที่จะตอบคำถามของธรรมาจารย์ด้วยคำนิยามความหมาย เราชอบเล่นเกมทางปัญญากับคำนิยามความหมายว่า "ถ้าคุณเป็นเพื่อนบ้านของฉัน มันก็เป็นไปตามตรรกะว่า ฉันเป็นเพื่อนบ้านของคุณ ในเมื่อความสัมพันธ์เป็นการสลับสับเปลี่ยนกัน ฉันจึงต้องรักคุณ และคุณต้องรักฉัน" ที่แย่กว่านั้นก็คือ เราปรับเปลี่ยนพระวจนะของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของเราคือ "ฉันเป็นเพื่อนบ้านของคุณ ดังนั้นคุณต้องรักฉันเหมือนรักตนเอง"

พระเยซูไม่ได้ทรงบอกธรรมาจารย์คนนั้นว่าเพื่อนบ้านคืออะไร แต่ทรงบอกว่าจะ*เป็นเพื่อนบ้านได้อย่างไร* พระองค์ทรงเปลี่ยนคำนามให้เป็นคำกริยาและเปลี่ยนคำนิยามความหมายให้เป็นการปฏิบัติ ในตอนท้ายของอุปมา พระองค์ตรัสถามธรรมาจารย์ว่า "ใครเป็นเพื่อนบ้านของผู้บาดเจ็บ?" ธรรมาจารย์สามารถตอบได้เพียงคำกริยาว่า "คนที่แสดงความเมตตาต่อเขา" (ข้อ 37) องค์ผู้เป็นเจ้าทรงปฏิเสธคำนิยามความหมายที่สามารถวางกรอบให้เป็นคำนามที่เป็นการเรียกสิ่งนั้น แต่ทรงต้องการการปฏิบัติที่สามารถวางกรอบให้เป็นคำกริยาที่เป็นการกระทำสิ่งนั้น พระองค์ทรงรู้จักใจของเราและวิธีที่เราปรับเปลี่ยนพระวจนะของพระเจ้าให้เข้ากับจุดประสงค์ของเรา แม้กระทั่งทำให้ตัวเราเองเป็นศูนย์กลางของความรักเพื่อนบ้าน

4. เพื่อนบ้านคือผู้ที่มีความต้องการอย่างเร่งด่วน

ประเด็นที่สี่ ในอุปมานี้ คำถามที่ว่าชาวยิวมีทัศนคติต่อชาวสะมาเรียในอดีตอย่างไรนั้นไม่เกี่ยวข้อง เพราะเป็นชาวยิวที่ต้องการความช่วยเหลือจากชาวสะมาเรีย คำถามนี้ไม่มีความหมายกับชายคนนี้ที่กำลังจะตาย เพราะชีวิตของเขาขึ้นกับความเมตตาของชาวสะมาเรีย บางทีสิ่งที่เกี่ยวข้องมากกว่านั้น ก็คือวิธีที่ชาวสะมาเรียมองชาวยิว แต่คำถามนี้กลับไม่อยู่ในความคิดของชาวสะมาเรียผู้ใจดีคนนี้

คำถามที่จำเป็นเร่งด่วนสำหรับเขาก็คือ “ฉันจะช่วยเขาได้อย่างไร? ถ้าฉันไม่ช่วยเขา เขาก็จะตาย!” เขาสามารถบอกถึงเชื้อชาติที่เป็นยิวของผู้ถูกทำร้ายได้จากเสื้อผ้าและรูปร่างหน้าตาของเขา แต่นั่นไม่สำคัญ ความกังวลแรกของเขาก็คือ การรักษาบาดแผลและหาที่พักพิงเพื่อให้เขาฟื้นตัว พระเยซูทรงนิยามความหมายของเพื่อนบ้านว่าเป็นคนขัดสนอย่างสิ้นหวัง

พระเยซูทรงมีเหตุผลที่ใช้ชาวสะมาเรียและชาวยิวเป็นตัวละครหลักของอุปมานี้ เพื่อเราจะเห็นว่าความรักตามธรรมชาติไม่มีบทบาทในคำนิยามของเพื่อนบ้าน *เพื่อนบ้านคือคนที่ต้องการความรักและความเอาใจใส่* เขาอยู่ในความสิ้นหวังและความอยู่รอดของเขาขึ้นอยู่กับความเมตตาของผู้อื่น เขายากจนในแง่ที่หมดหนทางที่จะช่วยเหลือตัวเองได้ เขาจะต้องตายอย่างแน่นอนถ้าเขาถูกปล่อยทิ้งไว้ข้างถนน สิ่งที่น่าทึ่งก็คือเพื่อนชาวยิวของเขา ทั้งปุโรหิตและคนเลวี ตั้งใจที่จะปล่อยให้เขาตาย โดยคิดว่าเขาตายไปแล้วหรือใกล้จะตายอยู่แล้ว

5. ราคาที่ต้องจ่ายคือทั้งหมด

ประเด็นที่ห้าเกี่ยวกับราคาทั้งหมดที่ต้องจ่ายนี้นำมาใช้กับเศรษฐีหนุ่มด้วย (มัทธิว 19:16-22) คริสเตียนจำนวนมากปฏิเสธคำสอนที่ชัด ๆ เกี่ยวกับเรื่องของเศรษฐีหนุ่ม ดังที่สะท้อนให้เห็นในคำถามที่พบบ่อย ๆว่า “การเรียกร้องให้ขายทรัพย์สิ่งของทั้งหมดของท่านนั้น ใช้เจาะจงกับเศรษฐีหนุ่ม หรือว่าใช้กับคริสเตียนโดยทั่วไป?”

การที่เราถามเช่นนั้นได้ก็แสดงให้เห็นว่า เราไม่ได้เข้าใจคำสั่งของการรักคนข้างเคียงเลย มีแต่เศรษฐีหนุ่มคนนี้เท่านั้นหรือที่รักความร่ำรวย? ก็ในเมื่อเขาแทบไม่ใช่คนเดียวที่รักความร่ำรวย แล้วทำไมการสละทิ้งทรัพย์สิ่งของของตน จึงเจาะจงเฉพาะกับเศรษฐีหนุ่มผู้นี้เล่า? เรากำลังจะบอกว่าเขารักความร่ำรวยมากกว่าใคร ๆหรือ? สิ่งนี้ไม่สามารถพิสูจน์ได้ในทางการตีความ หรือในความเป็นจริง ยิ่งไปกว่านั้น พระเยซูยังตรัสว่า “ไม่ว่าใครในพวกท่านที่ไม่ได้สละทรัพย์สิ่งของทั้งหมดของตน จะเป็นสาวกของเราไม่ได้” (ลูกา 14:33)

เศรษฐีหนุ่มกำลังกล่าวถึงบทบัญญัติซึ่งรวมถึงการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง เมื่อเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ถือรักษาข้อเหล่านี้ทุกข้อ ข้าพเจ้ายังขาดข้อใดหรือ?” นี่แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้เข้าใจคำสั่งนี้ที่ให้รักเพื่อน

บ้าน เขาคิดว่าเขาได้ปฏิบัติตามแล้ว เขาอาจจะไม่จริงใจเมื่อเขาบอกว่าเขารักเพื่อนบ้าน อย่างน้อยก็ตามแบบที่เขาเข้าใจ

แต่พระเยซูทรงมองเห็นทางเดียวเท่านั้น ที่เศรษฐีหนุ่มจะปฏิบัติตามบัญญัติที่สองได้ นั่นก็คือให้ทรัพย์สิ่งของทั้งหมดของเขากับเพื่อนบ้านที่ยากจน และกลายเป็นคนยากจนเสียเอง ในเวลานั้น คนส่วนใหญ่ในอิสราเอลเป็นคนยากจนอย่างแท้จริงในแง่ของความยากจนทางวัตถุ ไม่ได้ “ยากจน” ตามมาตรฐานของโลกสมัยใหม่ของเรา ทุกวันนี้ในทวีปอเมริกาเหนือ คนจนสามารถจะกินไก่ทอดและไอศครีมได้ แต่ในสมัยของพระเยซู คนจนนั้นยากจนจริง ๆ เช่นเดียวกับกรณีที่ชาวนาไม่สามารถจะกินพวกเนื้อได้มากกว่าปีละสองครั้ง

เศรษฐีหนุ่มกล่าวว่าเขาได้ทำตามบัญญัติให้รักเพื่อนบ้านแล้ว เรามั่นใจว่าเขาได้แจกทานตามที่กำหนดให้ชาวยิวทุกคนต้องทำ เขาถวายสิบลดในพระวิหาร เขาได้แจกจ่ายให้กับคนยากจน ซึ่งอาจจะเป็นจำนวนมาก แต่ก็ไม่ได้กระทบกระเทือนความมั่งคั่งของเขา เขาต้องได้ทำทั้งหมดนี้ไม่เช่นนั้นแล้ว เขาจะไม่กล้าพูดว่าเขาได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติแล้ว เขาได้ปฏิบัติตามคำสอนทางศีลธรรมของบรรดารับบีที่สอนชาวยิวให้ทานแก่คนยากจน แม้ว่าจะไม่จำเป็นต้องอยู่ในระดับที่เหมือนกับตัวคุณเองก็ตาม

แต่คำว่า *เหมือนตนเอง* นั้นเปลี่ยนภาพรวมทั้งหมด เศรษฐีหนุ่มอาจมองข้าม “เหมือนตนเอง” ในเลวีนิติ 19:18 แต่พระเยซูไม่ได้ทรงมองข้าม พระองค์บอกเขาว่า ถ้าเขาจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองอย่างสมบูรณ์และอย่างที่สุด เขาจะต้องขายทรัพย์สิ่งของทั้งหมดของเขาและแจกจ่ายให้คนยากจน แล้วเขาจะลงมาอยู่ในระดับของพวกเขา และพวกเขาจะกลายเป็นส่วนขยายของตัวเขาเอง แล้วใครคือคนยากจนและขัดสน? พวกเขาคือคนเจ็บป่วย หญิงหม้าย เด็กกำพร้า และเหนือสิ่งอื่นใดคือผู้ขัดสนฝ่ายวิญญาณ นี่เป็นสภาพของเราก่อนที่เราจะมารู้จักพระเจ้า

ประเด็นที่ห้าของอุปมาเรื่องนี้ก็คือ การรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองจะทำให้คุณต้องสูญเสียทุกสิ่ง

6. ไม่ใช่การตัดสินเพื่อนบ้าน แต่ได้ให้ในความต้องการของเขา

ประเด็นที่หก เนื่องจากเพื่อนบ้านของเราคือผู้ที่มีความต้องการ การตอบสนองของเราต่อความต้องการของเขาจึงไม่ควรขึ้นกับความรู้สึกตามความรักโดยธรรมชาติ เราไม่จำเป็นต้องปลุกเร้าอารมณ์เพื่อทำตามบัญญัติข้อนี้ ในการรักตัวคุณเองนั้นคุณต้องปลุกเร้าอารมณ์ให้กับตัวเองไหม? เมื่อคุณต้องการบางสิ่งบางอย่าง คุณก็แค่ทำในสิ่งที่จะให้ได้ตามที่คุณต้องการ ความรักขึ้นอยู่กับความเป็นจริงในทางปฏิบัติ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้สึก คำถามสำคัญก็คือ ในเมื่อเพื่อนบ้านของผมมีความต้องการ ผมจะทำอะไรได้บ้างเพื่อดูแลเขา? ผมไม่จำเป็นจะต้องมีความรู้สึกที่ดีต่อเขาเพื่อจะช่วยเหลือเขา

มีเรื่องจริงของคนหนึ่งที่กำลังนั่งอยู่ในโบสถ์ ในขณะที่คณะนักร้องประสานเสียงกำลังร้องเพลงอยู่ เขาเพ่งมองไปที่สมาชิกคณะนักร้องประสานเสียงคนหนึ่งซึ่งกำลังจ้องมองไปที่เพดานขณะร้องเพลง ดูท่าทางยโสและโอหัง สิ่งนี้สร้างความรำคาญให้กับผู้ที่เฝ้าดูเขาจากที่ประชุม แต่เมื่อการนมัสการเสร็จสิ้นลง เขาพบว่าสมาชิกคณะนักร้องประสานเสียงคนนั้นตาบอด ดังนั้นเขาจึงรู้สึกละอายใจที่ยอมให้ความรู้สึกของเขามาทำลายการนมัสการพระเจ้าด้วยการตัดสินพี่น้องที่เขาคิดว่าเป็นคนเสแสร้ง

7. ฤทธานุภาพที่จะรักโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตอนนี้เห็นได้ชัดว่า ต้องใช้แหล่งกำลังอย่างมหาศาลทางฝ่ายวิญญาณเพื่อจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง แหล่งกำลังเหล่านี้มีให้กับเรา

> “ผู้ที่เชื่อวางใจในเราตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘ธารน้ำที่มีน้ำที่ให้ชีวิต จะไหลออกมาจากใจของเขา’” สิ่งที่พระเยซูตรัสนี้หมายถึงพระวิญญาณ ซึ่งผู้ที่เชื่อวางใจในพระองค์จะได้รับในภายหลัง เพราะเวลานั้นยังไม่ได้ประทานพระวิญญาณให้ เนื่องจากพระเยซูยังไม่ได้รับพระเกียรติ” (ยอห์น 7:38-39)

เรามักจะตอบสนองกับผู้คนตามความรู้สึกของเรา ดังนั้นจึงเป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ตรงนั้นเพื่อเตือนเราไม่ให้ตัดสิน เมื่อพระวิญญาณเข้ามาในใจของเรา ความรักก็หลั่งไหลอีกครั้ง พระเจ้าทรงเปลี่ยนเราให้เป็นคนที่ดำเนินชีวิตภายใต้การควบคุมของพระวิญญาณ และได้รับการเสริมกำลังที่จะให้ตัวเราเองกับผู้อื่น

คริสตจักรจะงดงามสักเพียงไร เมื่อสมาชิกยอมให้ตัวพวกเขาเองต่อกันโดยไม่แสวงหาสิ่งตอบแทน เราอาจเริ่มต้นด้วยคนกลุ่มเล็ก ๆ ที่มีความผูกพันกันในความรักตามพันธสัญญา จากนั้นกลุ่มเล็ก ๆ เหล่านี้ก็สามารถขยายไปสู่กลุ่มหลักของคริสตจักรที่มีชีวิตชีวาได้ นี่อาจดูเหมือนเป็นความฝัน แต่เราก็ได้เห็นแล้วว่าพระเจ้าทรงสามารถกระทำสิ่งอัศจรรย์ได้ พระองค์ทรงต้องการทำสิ่งใหม่ คือสร้างชุมชนใหม่ที่ดำเนินชีวิตตามพันธสัญญาใหม่ เราจะบากบั่นด้วยพละกำลังทั้งหมดที่พระวิญญาณทรงดลใจภายในเรา โดยไม่ใช่แค่เป็นผู้ฟังและผู้ประกาศพระวจนะเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ปฏิบัติตามที่ดำเนินชีวิตภายใต้พันธสัญญาใหม่ และทำให้สิ่งใหม่ที่พระเจ้าได้ทรงเรียกนี้เป็นจริง

บทที่ 14

การมอบที่จะให้พระวิญญาณทรงนำ

เมื่อคนใดคนหนึ่งมาเป็นคริสเตียน มาเป็นสาวกของพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้านั้น เขาหรือเธอจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์[65] ซึ่งเป็นพระวิญญาณของพระเจ้า ในบทนี้เราจะมาดูที่งานของพระวิญญาณในชีวิตของเรา นี่เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเราไม่สามารถจะทำสิ่งใดที่มีคุณค่าทางจิตวิญญาณในชีวิตคริสเตียนได้สำเร็จเลยหากปราศจากพระวิญญาณ ความรอดไม่สามารถเกิดขึ้นได้ด้วยการประพฤติ เพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากเรานั้นเกินกว่าที่เราจะทำสำเร็จได้ด้วยความพยายามของมนุษย์

การทำงานอย่างมากมายของพระวิญญาณในวันเพ็นเทคอสต์

ถ้าสมาชิกทุกคนในคริสตจักรได้มอบทั้งหมดกับพระเจ้า เราก็จะมีคริสตจักรที่มอบอุทิศตน หากจะดูว่าอะไรคือเครื่องหมายของคริสตจักรดังกล่าว ให้เราย้อนกลับไปวันเพ็นเทคอสต์เมื่อคริสตจักรได้เริ่มต้น

วันเพ็นเทคอสต์มีผลอย่างมากต่อเหล่าสาวก พวกเขาเต็มด้วยพระวิญญาณซึ่งเป็นผลให้พวกเขาเทศนาด้วยความกล้าหาญ อธิษฐานร่วมกัน และพูดเป็นภาษาต่าง ๆ ภาษาที่พูดในวันเพ็นเทคอสต์นั้นไม่เหมือนกับภาษาที่เปาโลอธิบายไว้ใน 1 โครินธ์ 12 ถึง 14 ภาษาต่าง ๆที่พูดกันในวันเพ็นเทคอสต์นั้นมีเพื่อจุดประสงค์ในการประกาศพระวจนะของพระเจ้าในภาษาของมนุษย์ที่บรรดาผู้มาเยือนในกรุงเยรูซาเล็มต่างก็เข้าใจ (กิจการ 2:4-12) แต่ภาษาใน 1 โครินธ์ 14 เป็นภาษาที่มนุษย์ฟังไม่เข้าใจและไม่ได้เสริมสร้างใคร เว้นแต่ผู้ที่พูดภาษาแปลก ๆนั้น ดังนั้นเปาโลจึงกำหนดให้ต้องมีการแปลภาษาแปลก ๆ ถ้ามีการพูดภาษาแปลก ๆขึ้นในคริสตจักร แต่ไม่จำเป็นต้องมีการแปลในวันเพ็นเทคอสต์ เพราะผู้มาเยือนทั้งหลายสามารถได้ยินถ้อยคำของพระเจ้าเป็นภาษาของพวกเขาเอง จุดประสงค์ของวันเพ็นเทคอสต์ไม่ได้อยู่ที่การพูดภาษาแปลก ๆตามที่อยากให้เป็น แต่

[65] เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระวิญญาณของพระเจ้า: 1 โครินธ์ 2:10-14; ปฐมกาล 1:2; อพยพ 31:3; 35:31; กันดารวิถี 24:2; 1 ซามูเอล 10:10; 11:6; 19:20,23; 2 พงศาวดาร 15:1; 24:20; โยบ 33:4; เอสรา 11:24; มัทธิว 3:16; 12:28; โรม 8:9,14; 1 โครินธ์ 3:16; 7:40; 12:3; เอเฟซัส 4:30; ฟีลิปปี 3:3; 1 ยอห์น 4:2.

เป็นถ้อยคำพระกิตติคุณที่ประกาศแก่ประชาชาติต่าง ๆ ภาษาต่าง ๆเป็นช่องทางในการประกาศข่าวดีของพระเยซูคริสต์แก่ฝูงชนที่มารวมตัวกันในกรุงเยรูซาเล็ม มันเป็นปรากฏการณ์ชั่วคราว เพราะในไม่ช้าผู้มาเยือนจากที่ต่าง ๆทั่วใต้ฟ้าก็จะกลับไปยังประเทศของตนเอง

ชุมชนแห่งการดี

ผลที่ยั่งยืนจากการเทของพระวิญญาณในวันเพ็นเทคอสต์นั้นคือความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จากนั้นก็มีบางสิ่งที่พิเศษเกิดขึ้นจากความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน นั่นคือ “ชุมชนแห่งการดี” ที่ผู้คนของคริสตจักรแห่งกรุงเยรูซาเล็มแบ่งปันทรัพย์สิ่งของทั้งหมดร่วมกัน

ก่อนอื่นต้องขอเตือนไว้ก่อนว่า ชุมชนแห่งการดีเป็นอุดมการณ์อันสูงส่ง แต่เราจะต้องแน่ใจว่า มันจะไม่กลายเป็นเพียงการจัดการภายนอกเท่านั้น มันเป็นไปได้ที่จะให้ทรัพย์สิ่งของทั้งหมดของคุณและยอมให้ตัวของคุณถูกเผาไฟ แต่ไม่มีความรัก (1 โครินธ์ 13:3) ชุมชนแห่งการดีจะมีความหมายก็ต่อเมื่อทุก ๆ คนรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวของเขาเอง ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น สิ่งนี้ได้สำเร็จในคริสตจักรโดยการทำงานของพระวิญญาณที่ทรงเสริมกำลังประชากรของพระเจ้าให้รักเพื่อนบ้านของพวกเขาเหมือนรักตัวของพวกเขาเอง เมื่อนั้นแหละจึงจะสามารถมีชุมชนแห่งการดีในความหมายที่แท้จริงได้

> พวกเขาจึงเริ่มขายที่ดินและทรัพย์สิ่งของของตน และแบ่งปันให้กับทุกคนตามความต้องการ (กิจการ 2:45 ฉบับ NASB)

นี่เป็นการแสดงความรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองที่ทำให้เป็นจริง ชุมชนในกรุงเยรูซาเล็มมองเห็นกันและกันว่าเป็นส่วนขยายของตัวพวกเขาเอง ความต้องการของคุณก็คือต้องการของผม ดังนั้นผมจะให้สิ่งที่เป็นของผมกับคุณเพื่อให้ตรงกับความต้องการของคุณ สิ่งนี้สำเร็จได้โดยการทำงานของพระวิญญาณ เพราะชุมชนแห่งการดีในกรุงเยรูซาเล็มไม่ใช่กระแสชั่วครั้งชั่วคราว แต่เป็นสิ่งที่เป็นมาจากความรู้สึกลึก ๆของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน 1 ยอห์น 3:17 กล่าวว่า

> แต่ถ้าใครมีทรัพย์สิ่งของในโลกนี้และเห็นพี่น้องของตนขัดสน แต่ยังใจจืดใจดำไม่ช่วยเขา ความรักของพระเจ้าจะอยู่ในคนนั้นได้อย่างไร?

พี่น้องในเยรูซาเล็ม เปิดใจให้กันและกันเพราะการทำงานของพระวิญญาณ พวกเขาเห็นความขัดสนของคนมากมายที่มาหาองค์ผู้เป็นเจ้า พวกเขาจึงขายทรัพย์สิ่งของของตนเพื่อช่วยในความขัดสนเหล่านั้น หลักการนี้มีอยู่แล้วในพระคัมภีร์เดิม เช่น ในเฉลยธรรมบัญญัติ 15:7 กล่าวว่า

> หากมีคนยากจนในหมู่พี่น้องของท่านอยู่ในเมืองใด ๆ ในดินแดนซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน อย่าใจจืดใจดำหรือตระหนี่ถี่เหนียวไม่ยอมช่วยเหลือพี่น้องที่ยากจนของท่าน (เฉลยธรรมบัญญัติ 15:7 ฉบับ NIV)

ข้อ 10-11 ฉบับ NIV กล่าวว่า

> ท่านจงให้เขาด้วยใจกว้างขวาง และอย่าคิดเสียดาย และด้วยเหตุนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพรท่านในการงานทุกอย่างของท่านและทุกสิ่งที่ท่านลงมือทำ จะมีคนจนในแผ่นดินเสมอ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกำชับให้ท่านเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่พี่น้องของท่าน ต่อคนยากจนและคนขัดสนที่อยู่ในดินแดนของท่าน

พระยาห์เวห์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้ในประวัติศาสตร์ยุคแรกของอิสราเอลนั้นได้นำมาใช้หลายศตวรรษต่อมาในกิจการบทที่ 4 ที่พี่น้องของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มได้ยื่นมือของพวกเขาเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วยใจกว้างขวางต่อกันและกัน ตอบสนองความต้องการของผู้คนนับพันที่ได้มาหาองค์ผู้เป็นเจ้า การเปิดใจกว้างของพวกเขานั้นเป็นไปได้ก็โดยการทำงานของพระเจ้าเท่านั้น เพราะในมนุษย์ด้วยกัน เราไม่สามารถบอกให้ผู้อื่นขายทรัพย์สินของตนโดยที่พวกเขาไม่เต็มใจได้ นี่จะเป็นการทำสิ่งต่าง ๆ ตามวิถีทางของมนุษย์และตามการบังคับของมนุษย์ แต่เนื่องจากเป็นการทำงานของพระวิญญาณ ผู้คนจึงให้ด้วยความสมัครใจและให้เป็นปกติวิสัย

ผลฝ่ายวิญญาณที่เกิดขึ้นในหมู่พี่น้อง ไม่ว่าจะเป็นความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการอธิษฐาน การทำการอัศจรรย์ การหักขนมปัง ชุมชนแห่งการดีนั้น เชื่อมโยงกับคำสอนของเหล่าอัครสาวกด้วย

> เขาทั้งหลายอุทิศตนในคำสอนของเหล่าอัครทูตและในการร่วมสามัคคีธรรม ในการหักขนมปังและในการอธิษฐาน พวกเขามีความเกรงกลัวด้วยกันทุกคน และพวกอัครทูตทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญมากมาย ผู้เชื่อทุกคนก็อยู่รวมกัน และมีทุกสิ่งเหมือนกัน (กิจการ 2:42-44 ฉบับ NIV)

เนื่องจากว่าคำสอนของเหล่าอัครทูตและการทำงานที่ทรงพลานุภาพของพระเจ้า คนทั้งหลายจึงนำสิ่งของมารวมกันเป็นของกลาง

> 32 ผู้เชื่อทุกคนมีใจและความคิดเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ไม่มีใครอ้างว่าทรัพย์สิ่งของเหล่านั้นเป็นของตนเอง แต่พวกเขาแบ่งปันทุกสิ่งที่พวกเขามี 33 ด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่นั้น บรรดาอัครทูตยังคงเป็นพยานต่อไปถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคุณอันยิ่งใหญ่ก็อยู่กับพวกเขาทุกคน 34 ไม่มีใครขัดสนในหมู่พวกเขา เพราะว่าบางครั้งผู้ที่เป็นเจ้าของที่ดินหรือบ้านก็นำเอาไปขาย 35 และนำเงินที่ได้นั้นมาวางไว้ที่แทบเท้าของบรรดาอัครทูต แล้วแจกจ่ายให้ทุกคนตามความจำเป็น (กิจการ 4:32-35 ฉบับ NIV)

ชุมชนแห่งการดีปรากฏออกมาอย่างโดดเด่นในคำกล่าวที่ว่า “ไม่มีใครอ้างว่าทรัพย์สินของตนเป็นของตนเอง” ข้อความนี้มีโครงสร้างที่น่าสนใจ โดยข้อ 33 ในคำเทศนาของอัครทูตนั้นถูกคั่นอยู่กลางระหว่างข้อสองข้อ (ข้อ 32, ข้อ 34) ที่เกี่ยวกับชุมชนแห่งการดี

ผลที่ตามมาก็คือ “ไม่มีใครขัดสนในหมู่พวกเขา” คนที่มีที่ดินหรือบ้านเรือนก็จะนำไปขายและวางเงินที่ได้ไว้แทบเท้าของบรรดาอัครทูต พวกเขาไม่ได้เที่ยวโยนเงินให้ฝูงชนในกรุงเยรูซาเล็มไปทั่ว แต่เอาเงินที่ได้มาวางไว้ที่เท้าของเหล่าอัครทูตอย่างเงียบ ๆ โดยรู้ว่าพวกเขาจะแจกจ่ายเงินตามพระประสงค์ของพระเจ้า แม้แต่ในการให้ทรัพย์สินเหล่านี้ ทุกอย่างต้องกระทำอย่างถูกต้องโดยการทรงนำของพระวิญญาณ ไม่ใช่ด้วยความกระตือรือร้นของมนุษย์

คริสตจักรเป็นกายฝ่ายวิญญาณ

ผลลัพธ์ที่ยั่งยืนอีกอย่างหนึ่งของวันเพ็นเทคอสต์ก็คือ การก่อรูปกายของบรรดาผู้เชื่อ ซึ่งก็คือคริสตจักร ถ้าเราไม่รู้ว่าการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองหมายความว่าอย่างไร เราจะไม่มีวันเข้าใจลักษณะที่แท้จริงของคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่ได้ ผมพยายามทำความเข้าใจอยู่หลายปีว่าลักษณะของคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่เป็นอย่างไร และก็ไม่มีอะไรคืบหน้าจนกระทั่งผมเริ่มคิดเรื่องพระบัญญัติที่ว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ลึกซึ้งมากขึ้น

แนวคิดของเปาโลเกี่ยวกับคริสตจักรนั้นสามารถรวบรวมใหม่ได้จากจดหมายของเขา กล่าวกันว่าจดหมายของเขาเป็น “จดหมายเฉพาะกาล” ในแง่ที่ว่า จดหมายแต่ละฉบับเขียนถึงที่ประชุมหนึ่งโดยเฉพาะด้วยจุดประสงค์เฉพาะ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่งานเขียนที่เป็นระบบตามหัวเรื่อง เช่น คริสตจักร ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องค้นหาข้อความในที่ต่าง ๆในงานเขียนของเขาที่สอนเกี่ยวกับคริสตจักร ดีที่คำสอนของเขาเกี่ยวกับคริสตจักรซึ่งก็คือพระกายของพระคริสต์ มีรวมอยู่ในสองสามที่ เช่น 1 โครินธ์ 12

หลังจากที่ผมได้ใช้เวลาหลายปีพิจารณาดูคำสอนของเปาโลเกี่ยวกับคริสตจักร วันหนึ่งผมได้ตระหนักว่าทุกวันนี้เราไม่มีคริสตจักรอย่างที่เปาโลมองเห็น เว้นแต่ว่าเราจะลดความหมายของคริสตจักรลงให้กลายเป็นองค์กรนามธรรม แต่แม้ว่าเราจะเข้าใจแล้วว่าคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่คืออะไรโดยการศึกษา 1 โครินธ์ 12 เราจะพบคริสตจักรเช่นนี้ได้ที่ไหนในปัจจุบันนี้? จากการสังเกตของผมแล้ว คริสตจักรแบบนี้ไม่มีอยู่จริงในปัจจุบัน ยกเว้นในทีมหรือกลุ่มเล็ก ๆ เท่านั้น

ในคำสอนของเปาโลเกี่ยวกับคริสตจักรนั้น คุณลักษณะสำคัญของคริสตจักรก็คือ บทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักร ดังที่เห็นใน 1 โครินธ์ 12:13-14

> เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียว เราทุกคนจึงได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นยิวหรือกรีก ไม่ว่าจะเป็นทาสหรือไท เราทุกคนก็ได้ดื่มจากพระวิญญาณองค์เดียวกัน เพราะว่าร่างกายไม่ได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียว แต่มีหลาย ๆอวัยวะ (1 โครินธ์ 12:13-14 ฉบับ NASB)

ในสองข้อถัดไป (ข้อ 15, 16) เปาโลให้ภาพที่น่าสนใจเกี่ยวกับร่างกาย ที่เท้าพูดถึงมือและหูพูดถึงตา ภาพนี้จะเข้าใจไม่ได้จนกว่าเราจะเห็นว่าอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายเกี่ยวข้องต่อกันและกันอย่างไร ภายในร่างกายนี้แหละที่การ*เหมือนตนเอง* มีความหมายอย่างสมบูรณ์ที่สุด ถ้าปลายนิ้วของคุณถูกประตูกระแทก ทั้งร่างกายของคุณจะตอบสนองด้วยความปั่นป่วนอย่างมาก คุณจะส่งเสียงร้อง แล้วตาของคุณจะเริ่มน้ำตาไหล มันก็แค่นิ้วเล็ก ๆ ทำไมจะต้องร้องลั่นด้วย? แต่ปฏิกิริยาจะเกิดขึ้นทันที มืออีกข้างของคุณจะช่วยประคบประหงมนิ้วนี้ เท้าของคุณจะกระโดดอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง หัวใจของคุณจะเต้นแรง หน้าของคุณก็เปลี่ยนสี ทั้งร่างกายของคุณจะตอบสนองต่อความเจ็บปวดกับนิ้ว ๆเดียว นั่นคือการ*เหมือนตนเอง*จริง ๆ

เรารู้สึกอย่างเดียวกันนั้นไหมเมื่อเกิดอุบัติภัยขึ้นกับคนอื่น ๆ? ถ้ามีใครได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ เราจะพูดไหมว่า “พี่ชายที่น่าสงสาร” หรือ “น้องสาวที่น่าสงสาร” แล้วเราก็ไปต่อ? นี่เป็นเหมือนกับร่างกายที่ไม่ตอบสนองเมื่อนิ้วได้รับบาดเจ็บ ถ้าการตอบสนองของผมมีน้อยมากต่อสถานการณ์เลวร้ายของคุณ ก็แสดงว่าผมไม่ได้เห็นคุณเป็น*เหมือนตัวของผมเอง* และผมก็ไม่มองคุณเป็นเหมือนตัวผม

ในคริสตจักรทุกวันนี้ เราเห็นความสัมพันธ์ต่อกันแบบที่เปาโลพูดถึงนี้ที่ไหนบ้าง? เมื่อเปาโลกล่าวว่าเท้าหรือหูก็เป็นส่วนหนึ่งของร่างกายไม่ต่างไปกว่ามือหรือตานั้น เขากำลังพูดเกินจริงไปไหมถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้สำหรับคริสตจักร? เปาโลไม่ได้พูดเกินจริง ถ้าคุณทำอะไรหล่นโดนนิ้วเท้าของคุณ ร่างกายของคุณทั้งหมดจะตอบสนอง เพราะนิ้วเท้าเชื่อมต่อกับส่วนอื่น ๆของร่างกายโดยผ่านระบบประสาท ระบบประสาทของคริสตจักรก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเรารับบัพติศมาเข้าในกายเดียวกัน (1 โครินธ์ 12:13)

ผู้คนในโลกต่างตื่นเต้นกับความผูกพันระหว่างมนุษย์ ก็ดูการแข่งขันฟุตบอลเป็นตัวอย่าง บรรดาแฟนฟุตบอลและฮ็อกกี้จะกระโดดโลดเต้นเมื่อยิงได้ประตู ตอนที่ผมอยู่บนเที่ยวบินจากมอลทรีออลไปแวนคูเวอร์ เครื่องบินแวะจอดที่เมืองแคลแกรี่ เราลงจากเครื่องแล้วเดินไปห้องรับรองในสนามบินซึ่งมีจอทีวีที่กำลังถ่ายทอดการแข่งขันฮ็อกกี้ระหว่างประเทศแคนาดากับอเมริกา ผมไม่ได้สนใจกีฬาฮ็อกกี้ร้อนแรงเหมือนผู้ที่กำลังชมการแข่งขันกันอยู่ เมื่อใดก็ตามที่ทีมแคนาดาทำประตูได้ ก็จะมีเสียงเฮกันใหญ่ ยังกับว่าแฟน ๆเหล่านี้เป็นคนทำประตูเสียเอง แต่เมื่อทีมอเมริกาทำประตูได้ พวกเขาก็จะพากันเงียบกริบหรือไม่ก็พากันโอดโอย

ผมประทับใจที่บรรดาแฟนฮ็อกกี้มีความรู้สึกร่วมกันมากกว่าคริสเตียนมีด้วยกันเองเสียอีก” เมื่อมีสิ่งดี ๆ เกิดขึ้นกับคุณ คริสตจักรจะชื่นชมยินดีไหม? เมื่อคุณต้องเจอกับเหตุการณ์ที่เลวร้าย คริสตจักรรู้สึกถึงความเจ็บปวดของคุณไหม? อาจมีคำพูดที่แสดงความเห็นใจ แต่คำพูดจากใจจริงไหม? ผมกำลังพูดเกินจริงไปไหมเมื่อผมบอกว่า ทุกวันนี้ไม่มีคริสตจักรตามแบบพระคัมภีร์ใหม่ที่บรรดาสมาชิกมีความผูกพันต่อกันและกัน

โดยพระวิญญาณ จนเหมือนว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณก็เกิดขึ้นกับทุกคน?

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระวิญญาณ

"จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" เป็นไปได้ก็โดยการทำงานของพระวิญญาณเท่านั้น ถ้าหากปราศจากพระวิญญาณ คุณก็สามารถรักได้ในระดับหนึ่ง แต่ไม่สามารถรักได้ "เหมือนรักตนเอง" นั่นยังหมายความด้วยว่าจะไม่สามารถไปถึงความรอดได้ถ้าปราศจากพระวิญญาณ เราสามารถพูดอย่างเดียวกันนี้ได้กับคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่ว่า ถ้าปราศจากพระวิญญาณแล้ว คริสตจักรจะกลายเป็นเพียงองค์กรหนึ่งเท่านั้น แม้ว่าอาจเป็นองค์กรที่มีประสิทธิภาพ แต่โลกก็มีองค์กรมากมายเกินไปแล้ว ถ้าปราศจากความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระวิญญาณ สิ่งที่เรามีอยู่ก็คือองค์กรที่มีอุดมการณ์ ไม่ใช่คริสตจักรตามพระคัมภีร์ใหม่ซึ่งสมาชิกรักกันและกันเหมือนรักตนเอง

อีกแง่มุมหนึ่งของคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ที่เรามักจะมองข้ามก็คือแนวคิดเรื่อง*ในพระคริสต์* เราอยู่ในพระคริสต์ เพราะเราได้รับ*บัพติศมา*โดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าในกายเดียว (1 โครินธ์ 12:13) นั่นคือเข้าในพระกายของพระคริสต์ และตอนนี้เราเป็นอวัยวะของกายนี้ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนี้ไม่ใช่อุดมการณ์ที่เป็นเชิงทฤษฎี แต่เป็นสิ่งสามารถนำไปปฏิบัติได้ คำสอนในพระคัมภีร์ใหม่อีกหลายแง่มุมยังคงเป็นเชิงทฤษฎีสำหรับเราเช่นกัน จนกว่าเราจะเข้าใจหลักการของการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

เนื่องจากเราช้าในการเข้าใจเรื่องฝ่ายวิญญาณ เปาโลจึงอธิบายแนวคิดเรื่อง "ในพระคริสต์" โดยใช้แนวคิดที่คล้ายกันกับ "ในอาดัม" ซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของมนุษย์เราในระดับกายภาพ บางทีนี่อาจเป็นสิ่งที่ทำให้ชาวแคนาดาเป็นหนึ่งเดียวกันกับทีมฮ็อกกี้ของพวกเขาซึ่งถือกันว่าเป็นทีมที่ดีที่สุดในโลก ชาวแคนาดามีภาคภูมิใจและรู้สึกผูกพันกับทีมฮ็อกกี้ของพวกเขา อัตลักษณ์ร่วมในอาดัมมีหลายรูปแบบ เช่น อัตลักษณ์ทางเชื้อชาติ แต่โดยการทำงานของพระวิญญาณ เราจึงมีอัตลักษณ์ร่วมในพระคริสต์

ในการให้ เราก็ได้รับ

แม้ในระดับทางฝ่ายวิญญาณก็มีแง่มุมทางฝ่ายเนื้อหนังด้วย นั่นคือฝ่ายเนื้อหนังในความหมายเฉพาะที่แม้แต่ผู้ที่เป็นฝ่ายเนื้อหนังก็เข้าใจได้ง่าย ตัวอย่างเช่น ลูกา 6:38 กล่าวว่า "จงให้ แล้วท่านจะได้รับ" ซึ่งแม้แต่คนทางโลกก็สามารถเข้าใจได้ เพราะเมื่อคุณให้ คุณไม่เพียงแต่ได้รับ แต่จะได้รับมากกว่าที่คุณได้ให้ ในการให้กับคนอื่นก็เท่ากับว่าคุณกำลังให้กลับคืนกับตัวเอง แต่มีความแตกต่างอย่างหนึ่ง นั่นก็คือสิ่งที่คุณให้ไปนั้นจะกลับคืนมาหาคุณพร้อมกับดอกเบี้ย หลักการที่น่าทึ่งนี้เป็นไปได้เพราะพระเจ้าต้องการให้คุณรู้ว่า เมื่อคุณรักเพื่อนบ้านของคุณเหมือนคุณรักตัวเองนั้น คุณก็กำลังรักตัวเองด้วย หลักเดียวกันนี้ยังใช้ได้กับการให้อภัย

ด้วย คือถ้าคุณให้อภัย คุณก็จะได้รับการอภัย ถ้าคุณไม่ให้อภัย คุณก็จะไม่ได้รับการอภัย (มัทธิว 6:14–15)

พระเจ้าทรงมองว่าทุกคนที่คุณพบเป็นเหมือนส่วนขยายของตัวคุณเอง แม้ว่าคุณอาจไม่เห็นเช่นนั้นก็ตาม เมื่อคุณให้กับคนอื่นคุณจะได้รับกลับคืนเพราะเขาเป็นเหมือนตัวคุณเอง แต่ถ้าคุณหวงบางสิ่งไว้ คุณจะสูญเสียมันไป เพราะคุณไม่ได้ให้สิ่งนั้นกับตัวคุณเองในอีกคนหนึ่ง วิธีคิดแบบนี้ต้องมีการเปลี่ยนแปลงความคิดเสียใหม่! เราต้องคิดอย่างความคิดของพระเจ้า เพราะความคิดของพระองค์นั้นสูงกว่าความคิดของเรา พระเจ้าทรงเห็นคนอื่นเป็นผม ถ้าผมไม่ให้อภัย ผมก็จะไม่ได้รับการอภัย ถ้าผมให้อภัย ผมก็จะได้รับการอภัย ถ้าเงิน 100 บาท[66]ในกระเป๋าของผมยังคงอยู่ในกระเป๋าของผม ผมจะสูญเสียมันในวันพิพากษา แต่ถ้าผมเอาเงินนี้ใส่ในกระเป๋าของคุณ ผมก็จะได้มันมาและได้ยิ่งมากกว่านั้น (ลูกา 6:38) ถ้าผมรักษาชีวิตของผมไว้เพื่อตัวเอง ผมก็จะสูญเสียมัน (มาระโก 8:35, ลูกา 9:24)

บางคนอาจพูดว่า “อย่าเอาปัญหาของคุณมากวนใจผม ผมอยากมีความสุขกับชีวิต ให้ผมได้อยู่อย่างสงบเถอะ” ถ้าคุณพูดปัญหาของคุณกับผม มันจะใช้เวลาของผม ซึ่งหมายความว่าผมจะสูญเสียส่วนหนึ่งของชีวิตไป” แต่ในการให้นั้นแหละผมจะได้รับ เวลาที่ผมใช้ไปกับการดูทีวีนั้นก็สูญเสียไปชั่วนิรันดร์ แต่เวลาที่ผมใช้กับคุณเพื่อช่วยคุณคือเวลาที่ผมจะได้รับชั่วนิรันดร์ นั่นเป็นการกลับกันกับความคิดของมนุษย์อย่างน่าทึ่ง!

การให้เป็นหนทางที่จะได้ทรัพย์สมบัติในสวรรค์ (ลูกา 18:22) นี่เป็นเรื่องยากที่เราจะเข้าใจ เพราะตามหลักเหตุผลของมนุษย์แล้ว ถ้าคุณให้สิ่งที่คุณมีออกไป คุณจะไม่มีอะไรเหลือเลย แต่คำสอนในพระคัมภีร์นั้นคุณจะรักษามันไว้จนชั่วนิรันดร์ สิ่งที่คุณให้ไปนั้นจะบันทึกไว้ในสวรรค์ ในการให้กับผู้อื่นนั้น ก็เท่ากับคุณได้ให้กับตัวคุณเองแล้ว แต่สิ่งที่คุณเก็บไว้เพื่อตัวเองบนโลกนี้ ในที่สุดคุณก็ต้องทิ้งมันไว้ข้างหลัง

สมการฝ่ายวิญญาณ

เมื่อเราเห็นว่าสิ่งที่เราทำกับคนอื่นนั้น เรากำลังทำกับตัวเราเอง ความคิดของเราจะตรงกันข้าม และกำแพงต่าง ๆจะถูกทลายลง เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ เราจะเห็นคณิตศาสตร์ฝ่ายวิญญาณที่อยู่เบื้องหลังหลักการนี้ จงพิจารณาสามคำกล่าวนี้

1. ท่านจงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสิ้นสุดใจของท่าน
2. ท่านจงรักเพื่อนบ้านของเหมือนรักตนเอง
3. จงรักกันและกันเหมือนที่เราได้รักท่าน”

[66] ในต้นฉบับคือ 10 ดอลลาร์

แต่ละคำกล่าวถูกต้องตามพระคัมภีร์ เมื่อคุณพิเคราะห์คำกล่าวเหล่านี้ คุณจะเห็นสมการที่เชื่อมโยงกัน การรักเพื่อนบ้านของคุณเหมือนรักตนเองก็คือการรักเขาด้วยสุดใจของคุณ คำกล่าวที่สามว่า “เหมือนที่เราได้รักท่าน” นำพระคริสต์เข้ามาในภาพและยกมาตรฐานของคำว่า “รักกันและกัน” และ “รักเพื่อนบ้านของท่าน” ดังนั้นเราจึงเห็นความเชื่อมโยงระหว่าง “เหมือนที่เราได้รักท่าน” กับ “ด้วยสุดใจของท่าน” และ “เหมือนรักตนเอง” เนื่องจากคำกล่าวทั้งหมดนี้แสดงถึงความรักที่ให้ตัวเองทั้งหมด คำกล่าวแรก “ท่านจงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน” เห็นได้จากความจริงที่ว่า สิ่งที่คุณทำกับเพื่อนบ้านของคุณ ก็เท่ากับคุณทำกับตัวคุณเอง และเหนือสิ่งอื่นใด คุณก็กระทำต่อพระเจ้าซึ่งซ่อนพระองค์อยู่ในเพื่อนบ้านคนนั้น

อีกสมการหนึ่งก็คือว่า พระเจ้าทรงรักเราเหมือนทรงรักพระองค์เอง หลักการที่น่าทึ่งนี้พบได้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 32:10 (ฉบับ NASB)

> พระองค์ทรงพบเขาในถิ่นรกร้าง
>
> และในที่ทิ้งร้างของถิ่นทุรกันดาร
>
> พระองค์ทรงโอบล้อม พระองค์ทรงดูแลเขา
>
> ทรงปกป้องเขาดังแก้วตาของพระองค์

พระเจ้าทรงพบอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารและทรงดูแลเขา แม้กระทั่งทรงปกป้องเขาดั่งแก้วตาของพระองค์ ก็เช่นเดียวกับร่างกายที่ตอบสนองต่อนิ้วที่เจ็บ ดังนั้นพระเจ้าทรงถือว่าอิสราเอลเป็นดั่งแก้วตาของพระองค์ ซึ่งเป็นส่วนที่รู้สึกไวที่สุดของร่างกาย เม็ดทรายเพียงเม็ดเดียวก็สามารถทำให้ตาระคายเคืองได้ สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงห่วงใยคุณขนาดไหน ที่คุณเป็นที่รักของพระองค์เหมือนดังกับแก้วตาของพระองค์

เราเห็นสิ่งนี้เช่นกันในสดุดี 17:8 (“ขอทรงรักษาข้าพระองค์ดังแก้วตาของพระองค์”) และเศคาริยาห์ 2:8 กล่าวว่า (“ผู้ใดแตะต้องเจ้า ก็แตะต้องแก้วพระเนตรของพระองค์”) ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเรานั้นเห็นได้จากความรู้สึกไวอย่างมากของพระองค์ต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรา ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับประชากรของพระองค์ก็เกิดขึ้นกับพระเจ้าอย่างมาก พระองค์ทรงห่วงใยในความต้องการและความทุกข์ของเรา เพราะในความทุกข์ใจทั้งสิ้นของประชากรของพระองค์นั้น พระเจ้าทรงทุกข์พระทัย (อิสยาห์ 63:9)

สี่ประเด็นเกี่ยวกับ “เหมือนที่เราได้รักท่าน” มีความหมายกับเราอย่างไร

ประเด็นแรก เมื่อพระเยซูตรัสว่า “จงรักกันและกันเหมือนที่เราได้รักท่าน” (ยอห์น 15:12) พระองค์กำลังตรัสในฐานะเป็นผู้ที่ได้ทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงบอกให้เราทำ ในฐานะที่ทรงเป็นเครื่องบูชาที่ปราศจากบาปเพื่อเห็นแก่เรานั้น พระองค์เองได้ทรงกระทำตามบทบัญญัติที่สรุปเป็นการรักเพื่อนบ้าน

ประเด็นที่สอง “เหมือนที่เราได้รักท่าน” เป็นมาตรฐานที่สูงในการที่เราจะรักกันและกัน คำว่า “เหมือนที่เราได้รักท่าน” เผยให้เห็นถึงความรักอันเต็มเปี่ยมและการให้ตัวเอง และพระเยซูทรงแสดงให้เห็นเป็นตัวอย่างที่ได้ทรงรักเราและประทานพระองค์เองเพื่อเรา (กาลาเทีย 2:20)

ประเด็นที่สาม “เหมือนที่เราได้รักพวกท่าน” เผยให้เห็นความจริงว่า พระเยซูทรงรักผมทุก ๆขณะในทุก ๆ วัน ความรักของพระองค์ที่มีต่อผมนั้นมีต่อไปเรื่อย ๆ ไม่มีอวัยวะส่วนใดของร่างกายที่เป็นส่วนของร่างกายแค่เพียงบางเวลาเท่านั้น มันจะต้องเชื่อมต่อกับร่างกายอยู่เสมอ ถ้ามันเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายที่มีชีวิต เพราะผมอยู่ในพระคริสต์และได้รวมเป็นหนึ่งกับพระองค์โดยพระวิญญาณ ผมจึงดำเนินชีวิตด้วยความมั่นใจในความรักของพระองค์ที่ทรงมีต่อผมทุก ๆขณะในทุก ๆวัน

ประเด็นที่สี่ “เหมือนที่เราได้รักเจ้า” แสดงถึงการเป็นเหมือนอย่างสมบูรณ์ของพระเยซูกับเรา การเป็นเหมือนนี้เห็นได้จากคำกล่าวอื่น ๆ เช่น “ผู้ที่รับท่านก็รับเรา” (มัทธิว 10:40) และ “ผู้ที่ปฏิเสธท่านก็ปฏิเสธเรา” (ลูกา 10:16) การเป็นเหมือนนี้ขยายไปถึงแม้แต่พี่น้องที่เล็กน้อยที่สุดของพระองค์ด้วย (มัทธิว 25:31-46 อุปมาเรื่องแกะและแพะ) คริสเตียนบางคนคิดว่าพระคริสต์จะทรงเป็นเหมือนบรรดาผู้นำคริสตจักรหรือบรรดาคนฝ่ายวิญญาณอย่างชัดเจนมากกว่า แต่ความจริงก็คือ สิ่งใดก็ตามที่กระทำกับพี่น้องที่เล็กน้อยที่สุด ก็ได้ทำกับพระองค์ด้วย

ห้าประเด็นเกี่ยวกับ การเป็นเหมือนของพระเจ้าและของพระเยซูกับเราอย่างไร

ต่อไปนี้เราจะสรุปหลักฐานตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเป็นเหมือนของพระเจ้าและพระเยซูกับเราในห้าประเด็น สิ่งนี้จะทับซ้อนกับบางประเด็นในส่วนก่อนหน้านี้ เนื่องจากการเป็นเหมือนกันนี้ที่เมื่อเรารักเพื่อนบ้านของเราเหมือนรักตนเอง เราก็รักพระเจ้าและพระคริสต์ สิ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้เป็นข้อมูลที่ยังไม่ครบถ้วน แต่เพียงเผยให้เห็นความจริงที่สำคัญบางประการเท่านั้น

1. พระฉายา[67]ของพระเจ้า สิ่งที่ผมกระทำกับเพื่อนบ้านของผม ก็ทำกับพระเจ้าเองด้วย เพราะเพื่อนบ้านของผมมีพระฉายาของพระเจ้าเพราะการทรงสร้างและการทรงไถ่ (ปฐมกาล 1:27 และยากอบ 3:9) พระฉายาของพระเจ้าในมนุษย์ไม่ได้ถูกลบออกไป แต่ปรากฏให้เห็นพระสิริอย่างสมบูรณ์ในมนุษย์ (1 โครินธ์ 11:7)

2. สิ่งที่เรากระทำหรือไม่ได้กระทำต่อพี่น้องผู้เล็กน้อยที่สุดนั้น เราก็กระทำหรือไม่ได้กระทำต่อพระเยซูเอง (มัทธิว 25:31-46 อุปมาเรื่องแกะและแพะ) เมื่อเปาโลกำลังข่มเหงพวกคริสเตียน เขาก็กำลังข่มเหงพระคริสต์เอง (กิจการ 9:4-5) สิ่งที่คุณกระทำต่อผู้เชื่อ คุณก็กระทำต่อพระคริสต์ เพราะเพื่อนบ้านนั้นถูกระบุว่าเป็น

[67] หรือรูปเหมือน

เหมือนกับพระคริสต์ การเป็นเหมือนนั้นชัดเจนถึงขนาดที่เผยให้เห็นการแทนกันคือ “ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเราด้วย” (มัทธิว 10:40) และ “ผู้ที่ปฏิเสธท่านทั้งหลายก็ปฏิเสธเราด้วย” (ลูกา 10:16)

3. มีการเป็นเหมือนกับพระคริสต์อย่างสมบูรณ์ เพราะเราอยู่ในพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5:17; โรม 12:5) สิ่งที่เรากระทำต่อผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ ก็เท่ากับกระทำต่อพระคริสต์เอง

4. พระคริสต์ทรงเป็นเหมือนกับเรา เพราะเราเป็นอวัยวะของพระกายของพระองค์ ซึ่งก็คือคริสตจักร (1 โครินธ์ 12:27; โคโลสี 1:18, 1:24) เราได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณเข้าในพระกายของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 12:13) ทำให้เราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระองค์ (โรม 6:4-5) และกับกันและกัน ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระคริสต์ของเราก็ยังเห็นได้จากความจริงที่ว่าเราได้หมั้นไว้กับพระองค์ (2 โครินธ์ 11:2)

5. ร่างกายของผู้เชื่อเป็นพระวิหาร ซึ่งเป็นที่สถิตอยู่ของพระเจ้า สิ่งที่เรากระทำต่อผู้เชื่อนั้นก็กระทำต่อที่สถิตอยู่ของพระเจ้า และกระทำกับพระเจ้าเอง (1 โครินธ์ 3:16-17, 1 โครินธ์ 6:19-20) การทำให้ถูกต้องอันควรกับร่างกายเป็นสิ่งที่คนนั้นควรรับรู้ด้วยตามในพระคัมภีร์ ดังนั้นเราจะต้องเคารพความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของร่างกายนี้ การทำร้ายร่างกายของตนเอง (เช่น ความตะกละตะกลามในการกินดื่มมากเกินไป หรือการใช้สิ่งเสพติด) ถือเป็นการกระทำต่อพระเจ้าและที่สถิตอยู่ของพระองค์

บทเรียนส่วนตัว

ในช่วงเริ่มต้นชีวิตคริสเตียนของผม ผมพยายามอย่างหนักที่จะเป็นคริสเตียนที่ดี ผมพยายามอย่างเต็มที่อยู่สามปีแต่ก็ล้มเหลว ในความท้อแท้และสิ้นหวังนั้นผมได้คุกเข่าต่อพระเจ้าและพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เสียใจที่ไม่สามารถจะดำเนินชีวิตตามที่พระองค์ได้ทรงเรียกข้าพระองค์ให้ดำเนินได้ และข้าพระองค์ไม่อยากทำให้พระนามของพระองค์เสื่อมเสีย” คนอื่น ๆคิดว่าผมเป็นคริสเตียนที่ดี แต่ความเป็นจริงก็คือ ผมไม่สามารถดำเนินชีวิตตามที่พระเจ้าทรงต้องการได้ ผมจึงพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า สิ่งดีที่สุดที่ข้าพระองค์สามารถทำให้พระองค์ได้คือ หยุดเรียกตัวเองว่าคริสเตียนและออกจากคริสตจักรไปเลย” แล้วพระเจ้าก็ทรงเมตตาสำแดงกับผมว่า ผมกำลังพยายามดำเนินชีวิตภายใต้บทบัญญัติและพยายามทำตามบทบัญญัติด้วยกำลังของผมเอง หลังจากผ่านไปสามปี ผมก็หมดแรงและไม่สามารถทำต่อไปได้ ผมจึงมอบชีวิตของผมให้พระวิญญาณทรงควบคุม และจากนั้นไม่นานทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

ผมคิดว่าทุกคนต้องผ่านกระบวนการเรียนรู้นี้ ผมรู้เรื่องพระวิญญาณ แต่ผมไม่ได้ถูกสอนให้พึ่งพาพระวิญญาณทุก ๆขณะ แต่วันหนึ่งผมได้เปิดชีวิตของผมกับพระเจ้าและพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดทรงควบคุมชีวิตของข้าพระองค์ด้วย” และพระองค์ก็ทรงทำ หลังจากนั้นสิ่งต่าง ๆก็เปลี่ยนไปมาก พระองค์ทรงให้เกียรติความพยายามของผมที่จะดำเนินชีวิตให้ดีที่สุดเท่าที่ผมจะทำได้ และผมได้มีประสบการณ์กับการอัศจรรย์

มากมายเช่นเดียวกับชนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาไม่ได้เป็นประชากรที่เชื่อฟังเสมอไป แต่พวกเขาก็มีประสบการณ์กับการอัศจรรย์มากมายด้วยพระเมตตาของพระเจ้า นี่เองผมจึงสามารถแบ่งปันคำพยานของผมในหนังสือ “ข้าพเจ้ามารู้จักพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้อย่างไร” ซึ่งเล่าถึงการอัศจรรย์ที่น่ามหัศจรรย์มากมายของพระเจ้า

พระเจ้าทรงทราบว่าผมได้พยายามอย่างหนักที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียน ในที่สุดเมื่อผมจำนนต่อพระองค์ พระองค์ก็ทรงนำผมออกจากช่วงพันธสัญญาเดิมในชีวิตและเข้ามาสู่ช่วงพันธสัญญาใหม่ นั่นไม่ได้หมายความว่าปัญหาฝ่ายจิตวิญญาณของผมทั้งหมดจะถูกแก้ไขในพริบตาเดียว เพราะพระวิญญาณยังคงทำงานอยู่ในเรา แต่ในส่วนของเรา เราจะอยู่เฉยไม่ได้ เรายังต้องพยายามที่จะเข้าไปทางประตูแคบ แต่เมื่อเราตั้งใจแน่วแน่ที่จะติดตามพระเจ้า พระองค์จะประทานกำลังให้เราทำได้แม้แต่เรื่องการมอบของเราต่อพระองค์

ผมหวังว่าคุณจะเห็นความงดงามของการดำเนินชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ การเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณไม่ใช่เพียงแค่เรื่องของการพูดภาษาแปลก ๆ หรือการประกาศสั่งสอนพระกิตติคุณเท่านั้น แต่เป็นวิธีคิดแบบใหม่ทั้งหมด เราเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้คนในแบบใหม่ และมุ่งหวังให้เกิดสังคมและชุมชนใหม่ของคนของพระเจ้าที่ส่องดั่งดวงสว่างในความมืดมิดของโลกนี้

บทที่ 15

กฎทองและการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่

“กฎทอง”

เราจะเริ่มบทสุดท้ายนี้ด้วยสิ่งที่เรียกกันโดยทั่วไปว่ากฎทองซึ่งพบในมัทธิว 7:12 (และลูกา 6:31) กล่าวว่า

> “ฉะนั้นในทุกสิ่ง ก็จงปฏิบัติกับคนอื่นเหมือนอย่างที่ท่านปรารถนาให้พวกเขาปฏิบัติกับท่าน เพราะนี่คือคำสรุปของบทบัญญัติและของผู้เผยพระวจนะ”

กฎทอง[68]นี้ยังพบได้ทั้งในปรัชญาจริยธรรมของจีนและตะวันตก แต่อยู่ในรูปเชิงลบว่า “อย่าทำกับคนอื่นในสิ่งที่คุณไม่อยากให้คนอื่นทำอย่างนั้นกับคุณ” ฮิลเลล[69]รับบีผู้มีชื่อเสียง ที่รู้จักกันดีจากหลักคำสอนกฎทองของเขาที่ว่า “สิ่งใดที่น่ารังเกียจสำหรับคุณ คุณก็อย่าทำอย่างนั้นกับเพื่อนมนุษย์ของคุณ” (ชับบัท, 31a)

แต่พระเยซูทรงให้กฎเกณฑ์นี้ในรูปเชิงบวกคือจงทำกับผู้อื่นอย่างที่คุณอยากให้ผู้อื่นทำกับคุณ นี่จึงเปลี่ยนลักษณะพื้นฐานของกฎเกณฑ์นี้ รูปเชิงบวกรวมถึงเชิงลบเป็นกรณีพิเศษ แต่จะไปไกลกว่าเชิงลบ

ในรูปเชิงลบนั้นทำได้ง่าย ถ้าคุณไม่อยากให้คนอื่นติเตียนคุณ คุณก็อย่าติเตียนคนอื่น ถ้าคุณไม่อยากให้คนอื่นหยาบคายกับคุณ คุณก็อย่าหยาบคายกับคนอื่น อย่าทำสิ่งที่คุณไม่อยากให้คนอื่นทำกับคุณ คุณหว่านอะไรไปก็จะเก็บเกี่ยวอย่างนั้น ดังนั้นอย่าหว่านสิ่งที่คุณไม่อยากจะเก็บเกี่ยว

เมื่อผมค้นดูงานเขียนหลายเล่มของบรรพชนก่อนข้อตกลงแห่งไนซีนเพื่อดูว่าพวกเขาพูดอย่างไรถึงกฎทองนี้ แต่ผมรู้สึกผิดหวังที่เห็นว่าเมื่อพวกเขากล่าวถึงกฎเกณฑ์นี้ มันอยู่ในรูปเชิงลบซ้ำแล้วซ้ำอีก ผมหาข้ออ้างอิงถึงรูปเชิงบวกตามที่พระเยซูทรงสอนได้ยากมาก ในส่วนของบรรพชนแห่งไนซีนและหลังข้อตกลงแห่งไนซีนนั้น ใน*คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคริสเตียนโบราณ*[70] 29 เล่ม มีบรรพชนเพียงสองคนเท่านั้นที่กล่าวถึงกฎทอง

---

[68] หลักประพฤติที่ให้ปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนที่ปฏิบัติต่อตัวเอง

[69] Hillel; Shabbat, 31a

[70] Ancient Christian Commentary on Scripture

ในรูปเชิงบวก แต่พวกเขายกเพียงแค่คำตรัสของพระเยซูมาอ้างอิงโดยไม่ได้อธิบายว่ากฎดังกล่าวหมายถึงอะไรในทางปฏิบัติ

การเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่โดยการปฏิบัติตามกฎทอง

การดำเนินชีวิตอย่างคริสเตียนที่แท้จริงนั้น เราจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงความคิดของเรา เปาโลพูดถึงเรื่องนี้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงความคิดจิตใจใหม่ (โรม 12:2) นั่นไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นในพริบตาโดยการสั่ง แต่เกิดขึ้นได้ด้วยวิธีการหรือกระบวนการทางจิตวิญญาณ นั่นก็คือ การปฏิบัติตามกฎทองด้วยความช่วยเหลือของพระวิญญาณ

การใช้กฎทองนั้นเปลี่ยนแปลงจิตใจของเราอย่างไร? เมื่อคุณรู้สึกท้อแท้ใจ คุณอยากจะให้คนอื่นทำอะไรให้คุณบ้าง? ก็อยากให้มาหนุนใจคุณ! แล้วคุณก็เริ่มคิดที่จะทำเพื่อคนอื่นอย่างที่คุณอยากให้คนอื่นทำให้คุณ หากคุณต้องการให้ใครสักคนมาหนุนใจคุณ ก็จงออกไปหนุนใจใครสักคน แล้วคุณจะได้รับในสิ่งที่คุณให้นั้น

บางคนหมดกำลังใจเพราะมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับตัวเองและความซึมเศร้าของพวกเขา เมื่อคุณอยู่ในสภาพเช่นนี้ คุณอยากให้คนอื่นทำอะไรให้คุณบ้าง? “ฉันอยากให้ใครสักคนกอดฉันและให้ฉันซบไหล่ร้องไห้” ถ้าเป็นแบบนั้น ก็จงโอบไหล่คนที่ท้อแท้ เมื่อความคิดของคุณเปลี่ยนไป คุณก็จะทำเพื่อคนอื่นเหมือนที่คุณอยากให้คนอื่นทำเพื่อคุณ แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้ทำอะไรให้คุณเลย คุณก็จะริเริ่มทำบางอย่างเพื่อพวกเขา คุณหว่านเมล็ดของผลที่คุณจะเก็บเกี่ยว

ความงดงามของเรื่องนี้ก็คือ มันดึงคุณออกจากการรักตัวเองและสอนให้คุณรักคนอื่น ถ้าคุณพูดกับตัวเองว่า “ฉันรู้สึกเหงา ถ้ามีใครมาเยี่ยมฉันบ้างก็จะดี” แต่คุณก็นั่งหวังอยู่อย่างนั้น คุณจะยิ่งหดหู่มากขึ้นเพราะใจคุณมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับความเหงาของตัวเอง หากคุณต้องการให้ใครสักคนมาเยี่ยมคุณ ก็จงออกไปเยี่ยมใครสักคน คุณแก้ปัญหาความเหงาไม่ใช่ด้วยการเอาใจมัน แต่ด้วยการไปเยี่ยมคนที่เหงา เมื่อคนเหงาสองคนมาอยู่ด้วยกัน ก็จะไม่มีใครเหงาอีกต่อไป

ลักษณะที่ออกมาของกฎทอง

ทำไมพระเยซูจึงไม่ให้กฎทองไปเลยว่า “จงปฏิบัติต่อคนอื่นอย่างที่ท่านต้องการปฏิบัติต่อตัวท่านเอง” ในเมื่อโดยหลักแล้วนี่เป็นสาระสำคัญของกฎนี้? ปัญหาก็คือ มีหลายสิ่งที่คุณไม่สามารถทำให้ตัวคุณเองได้ ถ้าคุณกำลังอดอยาก กฎทองนี้จะใช้ไม่ได้ผล เพราะคุณไม่มีอาหารที่จะเลี้ยงตัวคุณเอง คุณไม่มีทางช่วยเหลือตัวเองได้ ดังนั้นคุณจึงต้องมีบางคนมาช่วยคุณ

การเข้าใจกฎทองในรูปเชิงบวกตามที่พระเยซูทรงสอนนั้น เราต้องตระหนักว่ากฎทองนี้เน้นไปที่ “คนอื่น” ด้วยท่าทีที่ลืมตัวเอง จิตใจที่ถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ในพระคริสต์จะสามารถลืมตัวเองได้ เพราะมั่นใจว่าพระเจ้าจะไม่มีวันลืมประชากรของพระองค์เลย (อิสยาห์ 49:15-16) แล้วพระเยซูไม่ได้ให้เราแน่ใจหรือว่า พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมสิ่งจำเป็นต่าง ๆให้เรา (มัทธิว 6:25-34)? กฎทองนี้จะช่วยให้เรามุ่งความสนใจไปที่ผู้อื่น โดยไม่คิดถึงผลประโยชน์ส่วนตัว

เราทำให้กับคนอื่นในสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถจะทำให้ตัวเองได้ ในบางสถานการณ์ คน ๆหนึ่งไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ถ้าเขาอยู่ในคุก เขาก็ไม่สามารถเยี่ยมตัวเองได้ แต่ต้องการใครสักคนไปเยี่ยมเขา ถ้าเขากำลังอดอยาก เขาก็ต้องการใครสักคนที่จะให้อาหารเขา ความงดงามของกฎทองนี้ก็คือ มันช่วยให้เราเลิกเห็นแก่ตัวและหันมาใส่ใจคนอื่นมากขึ้น เมื่อเราไม่ได้เป็นศูนย์กลางความคิดของตัวเราเองอีกต่อไป เราจึงสามารถเอาอย่างความเมตตาที่เห็นในอุปมาเรื่องแกะและแพะได้

> เพราะเมื่อเราหิว ท่านก็ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นคนแปลกหน้า ท่านก็ต้อนรับเรา เราเปลือยกาย ท่านก็ให้เสื้อผ้าเราคลุมกาย เราเจ็บป่วย ท่านก็มาเยี่ยมเรา เราอยู่ในคุก ท่านก็มาหาเรา (มัทธิว 25:35,36 ฉบับ ESV)

สองขั้นตอนของกฎทอง

ขั้นตอนแรกของกฎทองมีดังนี้ คุณรู้สึกเหงาและท้อแท้ใจ คุณก็เลยจัดการกับมันโดยออกไปเยี่ยมเยียนคนที่เหงาและไปหนุนใจคนที่ท้อแท้ใจ ในขั้นตอนที่สอง ความสนใจไม่ได้อยู่ที่ตัวคุณเองอีกต่อไป เพราะว่าคุณไม่ได้เป็นคนที่หิว หรือกระหายน้ำ หรือต้องการความช่วยเหลือ ดังนั้นให้คุณลองนึกภาพตัวเองว่าอยู่ในสถานการณ์ของคนที่หิวและกระหายน้ำแล้วถามว่า “ถ้าฉันอยู่ในสถานการณ์เดียวกับเขา ฉันอยากให้มีใครสักคนทำอะไรให้ฉันบ้าง?”

ในขั้นแรก คุณอยู่ในสถานะที่ต้องการความช่วยเหลือ ดังนั้นคุณจึงทำให้คนอื่นในสิ่งที่คุณอยากให้คนอื่นทำให้คุณ ในขั้นที่สอง คุณไม่ได้อยู่ในสถานะที่ต้องการความช่วยเหลือ แต่ไปอยู่ในสถานการณ์ของคนอื่น และทำให้เขาในสิ่งที่เขาทำเองไม่ได้

ชาร์ล โคลสัน[71] เป็นผู้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษากฎหมายพิเศษของประธานาธิบดีริชาร์ด นิกสัน ได้ถูกจำคุกเนื่องจากมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีวอเตอร์เกท เมื่ออยู่ในเรือนจำ เขาก็เริ่มเข้าใจความต้องการของเพื่อนนักโทษและความต้องการที่จะให้มีใครมาเยี่ยมพวกเขา พวกเขาถูกสังคมปฏิเสธ พวกเขาจึงหวังว่าจะมีใครสักคนมา

[71] Charles Colson

แสดงความห่วงใยพวกเขา เมื่อโคลสันถูกปล่อยตัวจากเรือนจำ เขานึกถึงความเจ็บปวดที่เขาเคยเผชิญเมื่อเป็นนักโทษ และได้เริ่มงานพันธกิจในเรือนจำซึ่งได้ขยายออกไปยังหลายส่วนของโลก

เราอาจเริ่มด้วยสิ่งที่ไม่ได้ใหญ่โตอย่างพันธกิจในเรือนจำ โดยการเข้าใจความต้องการของคนในครอบครัวของเรา เมื่อผมรู้สึกกระหายน้ำและอยากให้ใครสักคนให้น้ำผมดื่ม ผมก็สามารถพูดกับตัวเองว่า “ผมจะให้น้ำทุกคนดื่ม!” แทนที่จะรู้สึกไม่พอใจที่ไม่มีใครมาทำให้ผม ผมก็จะให้น้ำทุกคนดื่ม ถ้าทุกคนคิดแบบนี้ คราวหน้าก็อาจมีคนมาให้น้ำผมดื่มแม้ว่านั่นจะไม่ใช่แรงจูงใจของผมก็ตาม เรามีโอกาสที่จะเรียนรู้ความรักในการให้ตัวเองในชีวิตของพระกายของพระคริสต์

จากขั้นที่หนึ่ง ไปสู่ขั้นที่สอง

ในการเรียนรู้ที่จะดูแลผู้อื่น ตอนแรกเราอาจมีแรงจูงใจจากประโยชน์ของตัวเอง ผมกำลังดูรายงานข่าวเกี่ยวกับไฟป่าในคาลิฟฟอร์เนีย มีการสัมภาษณ์ชายคนหนึ่งที่ได้ช่วยไม่ให้ไฟไหม้บ้านของอีกคนหนึ่ง เมื่อถูกถามว่าทำไมเขาจึงช่วยบ้านหลังนี้ไว้ เขาก็ตอบว่า หากวันข้างหน้าเกิดไฟไหม้ขึ้นอีกและลามมาถึงบ้านของเขา พวกเพื่อนบ้านของเขาก็จะมาช่วยเหลือเขา รายงานระบุว่าบ้านที่ถูกไฟไหม้นั้นได้รับการช่วยเหลือจากความพยายามที่ร่วมกันดับไฟ ที่จริงบ้านส่วนใหญ่ที่อยู่แนวด้านหน้าได้รับการช่วยเหลือ ชายผู้ให้สัมภาษณ์นี้มีแรงจูงใจว่า “ถ้าผมทำสิ่งนี้ให้คุณ คุณก็จะทำอย่างเดียวกันให้ผม”

ในตอนแรกการช่วยเหลือเพื่อนบ้านของเราอาจมีแรงจูงใจมาจากประโยชน์ของตนเอง แต่ประโยชน์ของตนเองสามารถเปลี่ยนมาเป็นความรักต่อเพื่อนบ้าน ซึ่งต่อมากลายเป็น “คนอื่น” ที่ต้องการความช่วยเหลือแต่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ แรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวของคุณสามารถเปลี่ยนเป็นความรักที่ให้ตัวเองได้ เพื่อวันหนึ่งคุณจะสามารถทำให้ผู้อื่นได้มากกว่าที่ใครเคยทำให้คุณ เรานึกถึงสถานการณ์ที่คนหนึ่งกระโดดลงไปในแม่น้ำเพื่อช่วยชีวิตคนกำลังจมน้ำโดยไม่คิดถึงความปลอดภัยของเขาเอง เขากำลังเสี่ยงชีวิตของตัวเองเพราะไม่มีอะไรรับประกันการรอดชีวิต ถ้าหากเขาจมน้ำตาย เขาก็ได้รักคนอื่นมากกว่าตัวเอง

การใช้กฎทองในทางผิด

กฎทองนี้ใช้ได้กับทุกสถานการณ์ไหม? แล้วสถานการณ์ที่ทำผิดล่ะ? ถ้ามีคนเห็นคุณขโมยของในร้าน คุณคงไม่อยากให้เขาไปแจ้งตำรวจ แล้วเราจะใช้กฎทองนี้เพื่อผมจะไม่แจ้งความคุณและคุณก็จะไม่แจ้งความผมไหม? มีแต่เพียงวิธีตรงกันข้ามเท่านั้นที่จะทำให้พวกเรากลายเป็นพวกหัวขโมย กฎนี้ใช้ได้กับคนบางประเภทเท่านั้น เพราะกฎนี้ยึดกับคำเทศนาบนภูเขาซึ่งกล่าวกับคนที่มีใจบริสุทธิ์และกระหายความชอบธรรม

ถ้าคุณทำบาป คุณอยากจะให้คนอื่นทำอะไรให้คุณบ้าง? จะเก็บเงียบเอาไว้หรือบอกให้คนอื่นรู้? นี่คือคุณภาพที่ชัดเจนของกฎทอง กฎทองไม่ใช่เรื่องที่เอาสองสิ่งมาทำให้เข้ากัน ถ้าคุณหลงไปจากพระเจ้าและทำบาปมากขึ้นเรื่อย ๆ คุณอยากจะให้คนอื่นทำอะไรให้คุณบ้าง? มาพูดกับคุณด้วยความรักไหม? มาเตือนคุณไหม? หรือว่ามองข้ามความผิดบาปของคุณไหม? การที่เราใช้กฎทองอย่างไรนั้น จะเผยให้เห็นอะไรมากมายเกี่ยวกับตัวเราเอง

อีกสถานการณ์หนึ่งก็คือ แล้วถ้ามีใครที่รักคุณมากกว่าพระเจ้าล่ะ? คุณจะรู้สึกมีความสุขไหมหากภรรยาของคุณรักคุณมากกว่าที่เธอรักพระเจ้า? หรือสามีของคุณรักคุณมากกว่าที่เขารักพระเจ้า? หรือว่าเขาหรือเธอรักคุณและพระเจ้าเท่า ๆกัน? ในงานแต่งงานของคุณ คุณอยากให้คู่หมั้นของคุณสัญญาอะไรกับคุณ? ให้รักคุณมากกว่าใคร ๆไหม? แม้กระทั่งมากกว่าพระเจ้าไหม? หรือคุณจะพูดว่า “ฉันต้องการให้เขาหรือเธอรักพระเจ้ามากกว่าฉัน” คุณรู้สึกดีที่พูดในสิ่งที่ถูกต้อง แต่จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อคุณถูกทดสอบ? หากคู่หมั้นของคุณ หรือสามีหรือภรรยาของคุณไปภารกิจมิชชั่นเป็นเวลาหกเดือนข้างหน้าล่ะ คุณจะรับมืออย่างไร?

เรื่องของชีซี

ผมกำลังสงสัยว่าจะมีใครสักคนไหมในโลกฆราวาสนี้ ที่ต้องการให้คนอื่น ๆรักประเทศชาติของเขามากกว่าที่พวกเขารักเขา แล้วเรื่องราวของชีซี[72]ในยุคสามก๊กในประวัติศาสตร์จีนก็ผุดขึ้นมาในใจ

ชีซีเป็นหนึ่งในที่ปรึกษาหลายคนของเล่าปี่ เล่าปี่ซึ่งเป็นขุนศึกและผู้ก่อตั้งรัฐซู่ฮั่น ไม่ได้เป็นบุคคลที่โดดเด่นในหลาย ๆด้าน แต่เขามีคุณสมบัติที่ยอดเยี่ยมอย่างหนึ่ง บางคนมีความโดดเด่นในหลาย ๆด้าน แต่ก็พังได้เพราะจุดอ่อนเพียงจุดเดียว ในขณะที่คนอื่น ๆไม่ได้เก่งในหลาย ๆด้าน แต่มีคุณสมบัติที่กู้หน้าได้อยู่อย่างหนึ่งเล่าปี่เป็นอย่างหลัง คุณสมบัติที่กู้หน้าเขาได้ก็คือ ความสามารถและความตั้งใจในการสรรหาผู้มีความสามารถมาให้คำแนะนำแก่เขา หนึ่งในผู้ที่เขาคัดเลือกมาก็คือชีซี ซึ่งเป็นนักวางแผนที่มีพรสวรรค์ เล่าปี่มีคนอย่างกวนอูกับจางเฟย[73] ที่เป็นกำลังมากกว่าเป็นมันสมอง ดังนั้นเขาจึงดีใจที่ได้พบกับคนที่เหมาะอย่างชีซี

แต่ศัตรูตัวฉกาจของเล่าปี่อย่างโจโฉ ก็หมายตาชีซีเช่นกัน โจโฉก็กำลังตามหาคนเก่งเช่นกัน แต่ลักษณะนิสัยที่น่ารังเกียจของเขาทำให้หลายคนไปอยู่ข้างเล่าปี่ซึ่งเป็นสุภาพบุรุษที่น่านับถือ ดังนั้นโจโฉจึงออกอุบายที่จะให้คนเก่งเหล่านี้แปรพรรคจากเล่าปี่ เขาพบว่าแม่ของชีซีอาศัยอยู่ในดินแดนของเขา เขาจึงปลอมจดหมาย

---

[72] หรือตันฮก (Xu Shu)

[73] หรือ เตียวหุย

จากแม่เขียนถึงชีซีบอกให้เขากลับไปเยี่ยมเธอ ชีซีได้รับจดหมายฉบับนี้ และเนื่องจากเขารักภักดีต่อแม่ของเขา เขาจึงรีบไปเยี่ยมแม่ด้วยความกตัญญูกตเวที

มีเหตุการณ์หนึ่งที่สะเทือนอารมณ์ในสามก๊กก็คือ เล่าปี่ขอร้องชีซีไม่ให้ไปและยังยื้อยุดม้าของเขาไว้ แต่ชีซีก็ตั้งใจแน่วแน่ที่จะจากไป เพราะเขารู้สึกว่าหน้าที่อันดับแรกของเขาก็คือดูแลแม่ของเขา แต่เมื่อเขาเห็นความเจ็บปวดของเล่าปี่ ชีซีจึงบอกเล่าปี่ถึงชายคนหนึ่งชื่อจูกัดเหลียง ที่จะสามารถช่วยเล่าปี่ก่อตั้งก๊กของเขาได้ จากนั้นชีซีก็จากไป

เมื่อเขาเข้าไปในดินแดนของโจโฉ เขาก็พบกับแม่และพูดกับแม่ว่า “แม่เรียกให้ผมมา ผมก็รีบกลับมาหาแม่” แม่ตอบว่า “แม่ไม่เคยเรียกให้เจ้ามา” ชีซีตอบว่า “นี่ยังไง จดหมายที่แม่เขียนถึงผม”

แม่ของเขาตอบว่าเป็นจดหมายปลอม แทนที่จะดีใจที่ได้เห็นหน้าลูกชายของเธอ เธอกลับตำหนิเขาว่า “เจ้าไม่ควรทิ้งเล่าปี่มาเลย เพราะเล่าปี่เป็นคนดีที่ประเทศจีนต้องการเขา เจ้าควรอยู่กับเขาเพื่อช่วยเขาก่อตั้งแผ่นดินที่เป็นธรรมและชอบธรรม เจ้าให้ลำดับความสำคัญผิดไปแล้ว” แล้วเธอก็ฆ่าตัวตาย! ใจของชีซีแตกสลาย แต่เขาไม่สามารถกลับไปหาเล่าปี่ได้ เพราะเขาติดกับอยู่ในดินแดนของโจโฉ

ช่างเป็นความมุ่งมั่นอะไรเช่นนี้! แม่ของเขาไม่อยากให้ลูกชายของเธอรักเธอมากกว่าประเทศชาติ มากกว่าราชอาณาจักร มากกว่าสวัสดิภาพของประชาชน เพื่อแสดงถึงความมุ่งมั่นของเธอ เธอจึงฆ่าตัวตาย มีคริสเตียนสักกี่คนที่มีความมุ่งมั่นที่แรงกล้าอย่างเดียวกันนี้? ก่อนหน้านี้เราถามว่า คุณอยากจะให้คนอื่นทำอะไรให้กับคุณบ้าง? ถ้าคุณเป็นแม่ คุณอยากให้ลูกชายของคุณรักคุณมากกว่าพระเจ้าไหม? หรือรักคุณเท่า ๆกับรักพระเจ้า? หรือรักคุณน้อยกว่าพระเจ้า?

การให้พระเจ้ามาก่อนแต่เพียงในนาม

ครั้งหนึ่งผมได้สัมภาษณ์สามีภรรยาคู่หนึ่งที่สมัครเข้ามาอบรมเพื่อรับใช้เต็มเวลา สามีนั้นให้กับพระเจ้าทั้งหมด ผมจึงสัมภาษณ์ภรรยาว่า “ช่วยบอกลำดับความสำคัญของคุณให้ผมทราบด้วย” ผมต้องแปลกใจที่เธอให้ลูก ๆมาเป็นอันดับแรก ให้สามีของเธอเป็นอันดับสอง และให้คริสตจักรเป็นอันดับสาม และแน่นอนว่าให้พระเจ้าอยู่เหนือทั้งหมด อย่างน้อยก็แต่เพียงในนาม การที่พูดว่าพระเจ้ามาเป็นอันดับแรกนั้นเป็นเรื่องง่าย แต่เมื่อการทดสอบมาถึง คุณจะทำอย่างไร? สุดท้ายภรรยาไม่ได้ถูกรับเข้าในการอบรมเพื่อรับใช้ (ซึ่งทำให้สามีของเธอผิดหวังมาก) เพราะเราไม่สามารถจะให้ใครรับใช้พระเจ้าโดยให้ลำดับความสำคัญที่ผิดได้ เราเห็นคุณภาพที่ชัดเจนของกฎทองอีกครั้ง

“คนอื่น” ในกฎทองนั้นรวมถึงคนที่ใกล้ชิดเราที่สุดก่อนเป็นอันดับแรก ผมอยากให้พวกเขารักผมมากกว่าพระเจ้าไหม? ถ้าผู้นำคริสตจักรคิดเช่นนี้ ลำดับความสำคัญของเขาก็กลับกัน ผมไม่ต้องการให้ใครมารักผมมากกว่าพระเจ้า เมื่อผู้คนมาทุ่มเทให้ผมมากเกินไป ผมก็จะผลักไสพวกเขาออกไป ผมไม่อยากให้ภรรยารักผมมากกว่าพระเจ้า ผมจะแนะให้เธอออกไปรับใช้พระเจ้าในทางใดทางหนึ่ง ผมก็สามารถทำอาหารและล้างจานเองได้เป็นบางครั้ง มันน่าเสียดายที่จะให้คนที่ได้รับการอบรมเพื่อรับใช้พระเจ้ามาทำอาหารและซักเสื้อผ้าให้ผม ในเมื่อเธอสามารถให้ในความต้องการทางฝ่ายวิญญาณของคนอื่นได้ มันคงจะเป็นความเห็นแก่ตัวของผมที่จะให้เธอมาคอยดูแลผมในขณะที่คนอื่น ๆ ไม่ได้รับคำหนุนใจและคำสอนที่เธอสามารถให้ได้

เราอยากให้คนอื่นรักเราเพราะเราอยากครอบครองพวกเขา พ่อแม่มักจะทำอย่างนี้กับลูก ๆของพวกเขา มันเป็นการเรียกร้องของคนที่อยู่ใกล้ชิดกับเราที่สุด ไม่ว่าจะเป็นพ่อหรือแม่ ลูกชายหรือลูกสาว พี่ชายหรือพี่สาว สามีหรือภรรยา ที่ทำให้เราเชื่อฟังพระบัญญัติให้รักเพื่อนบ้านที่ขัดสนได้ยาก แต่ถ้าเราสอนให้ลูก ๆของเรารักพระเจ้าก่อนและก่อนสิ่งใดอื่น สิ่งนี้จะไม่ทำให้ความรักของเราที่มีต่อกันลดน้อยลง แต่จะทำให้ความรักของเราแรงขึ้น

เกลียดชังครอบครัวของเราไหม?

พระเยซูตรัสในลูกา 14:26 ดังนี้

> ถ้าผู้ใดมาหาเราและไม่เกลียดชังบิดาและมารดา ภรรยาและบุตร และพี่น้องชายและหญิง และแม้แต่ชีวิตของตนเอง เขาจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ (ฉบับ ESV)

ข้อนี้เป็นเหมือนก้างที่ติดอยู่ในคอของเราเพราะคำว่า *“เกลียดชัง”* แต่เราต้องไม่หนีจากมัน เพราะเมื่อพระเยซูใช้คำที่แรงอย่างเช่น เกลียดชัง ก็แสดงว่าจะต้องมีเหตุผลที่ดีในเรื่องนี้ เราพบคำที่น่ารังเกียจและสงสัยว่าทำไมการรักเพื่อนบ้านจึงไม่ได้รวมคนที่อยู่ใกล้ชิดเราที่สุด เช่น สามี ภรรยา พ่อ แม่ ลูก ความจริงก็คือ เราต้องจัดการกับคำว่าเกลียดชัง เราจะทำอย่างไรกับมัน? ทำให้มันเจือจางลงไหม? คู่มืออธิบายหลายฉบับเข้าใจคำ “เกลียดชัง” ว่าหมายถึง “รักน้อยลง” และพวกเขายังอ้างมัทธิว 10:37 ที่ว่า “ผู้ใดรักบิดามารดามากกว่าเรา ก็ไม่มีค่าควรกับเรา” เพื่อมาสนับสนุน

แต่การไม่มีคำว่า*เกลียดชัง* ในมัทธิว 10:37 ก็ไม่ได้ทำให้คำว่า*เกลียดชัง*ในลูกา 14:26 หายไป ถ้าคุณค้นหาคำว่า*เกลียดชัง*ในภาษากรีก หรือในภาษาฮีบรูที่เทียบเท่ากัน คุณจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงความจริงที่ว่า คำว่า

*เกลียดชัง*นั้นหมายถึงเกลียดชังจริง ๆ ไม่ใช่ “รักน้อยลง” ผมได้ยืนยันเรื่องนี้โดยค้นดูในพจนานุกรมหลายเล่ม รวมถึงพจนานุกรมภาษากรีก–อังกฤษฉบับ BDAG และพจนานุกรมภาษาฮีบรู–อังกฤษฉบับ BDB[74]

หลักการในการตีความคือการดูว่า ผู้เขียนใช้คำเดียวกันในที่อื่นอย่างไรในงานเขียนของเขาเอง ลูกาใช้คำ “เกลียดชัง” หลายครั้งและไม่เคยมีความหมายอื่นใดที่น้อยกว่าเกลียดชัง ตัวอย่างเช่น ลูกา 1:71 (เรารอดพ้นจากพวกศัตรูและจากผู้ที่เกลียดชังเรา) ลูกา 6:22 (ท่านทั้งหลายเป็นสุข แม้มีคนเกลียดชังท่าน) ลูกา 6:27 (จงทำดีกับคนที่เกลียดชังท่าน) ลูกา 19:14 (คนในปกครองของเขาเกลียดชังเขา) พจนานุกรมฉบับ BDAG ให้คำนิยามคำภาษากรีกคำ “เกลียดชัง” ในข้อเหล่านี้ว่า *เกลียด ชัง ชิงชัง*

ในลูกา 14:26 คำว่า “เกลียดชัง” อยู่ในกาลปัจจุบันต่อเนื่อง ดังนั้นจึงเป็นความเกลียดชังที่ต่อเนื่อง ไม่ใช่ความเกลียดชังเพียงครั้งเดียว ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่าสาวกจะต้องเกลียดชังชีวิตของตนเอง ซึ่งก็สอดคล้องกับยอห์น 12:25 (คนที่เกลียดชังชีวิตตัวเองจะรักษาชีวิตนั้นไว้นิรันดร์) ที่ใช้คำ “เกลียดชัง” คำเดียวกัน

ข้อเท็จจริงที่ว่ามัทธิว 10:37 ซึ่งเป็นรูปแบบที่เบากว่าของลูกา 14:26 นั้นไม่ได้ปฏิเสธหรือลบล้างลูกา 14:26 มัทธิว 10:37 ไม่สามารถตีความได้ว่าเราสามารถรักพ่อหรือแม่ในระดับเดียวกับพระเจ้าได้ การตีความดังกล่าวนั้นเป็นไปได้หากเรามีแค่มัทธิว 10:37 เท่านั้น แต่ลูกา 14:26 ตัดโอกาสนั้นให้ตกไป

คำว่า “*น้อยลง*” มีความหมายที่ใกล้เคียงหรือเทียบเคียงมากกว่าความหมายที่สมบูรณ์ ถ้าเรารักใครสักคนน้อยกว่าพระเจ้า น้อยกว่าแค่ไหนหรือ? น้อยกว่าหน่อย น้อยกว่าบ้าง หรือน้อยกว่ามาก? ทั้งหมดนี้ล้วนอยู่ในขอบเขตความหมายของคำว่า “น้อยลง” และในทางกลับกัน “เกลียดชัง” ไม่ใช่คำที่เทียบเคียง แต่เป็นคำตรงข้ามกับความรักโดยสิ้นเชิง การเปรียบเทียบว่า “รักน้อยกว่า” อาจใช้ได้ในบางสถานการณ์ แต่ยังมีสถานการณ์อื่น ๆที่บังคับให้เราต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นในกรณีของครูคนหนึ่งที่ผมรู้จักเป็นการส่วนตัวในประเทศจีน เย็นวันหนึ่งหลังเลิกงาน พระเจ้าทรงบอกเขาในนิมิตให้ไปประกาศพระกิตติคุณ เมื่อเขาบอกเรื่องนี้กับภรรยา เธอจึงบอกให้เขาเลือกระหว่างเธอกับพระเจ้า เพราะเขาไม่สามารถจะมีทั้งสองอย่างได้ เมื่อเขาประกาศว่าเขาเลือกพระเจ้า ภรรยาของเขาก็บอกให้เขาออกไปจากบ้าน เพราะเธอคิดว่าเขาเกลียดชังเธอ

พวกเลวีฆ่าพี่น้องของตน

ในการศึกษาข้อความจากพระคัมภีร์ใหม่ เรามักจะต้องพิจารณาถึงความเกี่ยวโยงกับพระคัมภีร์เดิม ที่มาในการพิเคราะห์ของเราเรื่อง “เกลียดชัง” มาจากเรื่องราวของลูกวัวทองคำในอพยพ 32 ข้อ 26 เป็นต้นไป และโดยเฉพาะสิ่งที่พวกเลวีได้ทำในเหตุการณ์นั้น โมเสสเพิ่งลงมาจากภูเขา เมื่อเขาเห็นเหตุการณ์วุ่นวายที่คน

[74] Bauer, Danker, Arndt, Gingrich; Brown-Driver-Briggs

อิสราเอลทั้งชาติกำลังกราบไหว้ลูกโคทองคำ โมเสสจึงพูดกับคนทั้งชาติว่า “ใครที่อยู่ฝ่ายพระยาห์เวห์ จงมาหาเรา!” (ข้อ 26) บุตรชายเลวีทุกคนตอบรับการเรียกนี้และพากันมาหาโมเสส จากนั้นโมเสสจึงบอกพวกเขาว่าตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์แล้วแต่ละคนจะต้อง “เหน็บดาบไว้ที่ต้นขาของเขา และไปตามประตูในค่าย แล้วฆ่าทุกคนที่เป็นพี่น้อง ทุกคนที่เป็นพื่อน และทุกคนที่เป็นเพื่อนบ้านของเขา” (ข้อ 27 ฉบับ NASB) ความรักต่อเพื่อนบ้านตอนนี้แสดงออกมาอย่างสุดโต่ง ไม่เหลือชีวิตของผู้ที่กระทำผิดไว้เลย แน่ทีเดียวที่ในวันนั้นเอง มีผู้ชายประมาณ 3,000 คนล้มตายด้วยดาบ (ข้อ 28) ดาบของคนเลวีโชกด้วยเลือดของญาติพี่น้องที่ใกล้ชิดที่สุดของพวกเขา

ในยุคพระคัมภีร์ใหม่ การฆ่าเพื่อนบ้านด้วยดาบไม่ใช่สิ่งที่เราทำกันจริงๆ แต่มีคำถามที่คล้ายกันเกิดขึ้นว่า ถ้าคุณหันเหไปจากพระเจ้า ทิ้งการมอบของคุณ ทิ้งความเชื่อของคุณ และชักจูงคนอื่นให้หลงผิดไป คุณอยากให้เพื่อนบ้านของคุณทำอะไรให้คุณบ้าง?

ในเรื่องราวของลูกวัวทองคำ เราเห็นการมอบที่สุดโต่งในหมู่ชาวเลวี มีเรื่องที่คล้ายกันในช่วงต้น เมื่ออับราฮัมกำลังจะฆ่าอิสอัคลูกชายของเขาเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า (ปฐมกาล 22) อับราฮัมรักลูกชายของเขามากแค่ไหน? รักสุดหัวใจและสุดจิตวิญญาณของเขา ถ้าพระเจ้าทรงอนุญาตเขาก็ยินดีที่จะตายแทนอิสอัค เขาคงยอมสละชีวิตของตนเองที่แท่นบูชา หากนั่นจะทำให้ลูกชายของเขามีชีวิตอยู่ได้ อิสอัคอายุยังน้อยและยังมีอนาคตที่สดใส แต่อับราฮัมมีอายุมากกว่า 100 ปีแล้ว แต่เนื่องจากพระเจ้ากำลังทรงทดสอบอับราฮัมไม่ใช่อิสอัค จึงต้องเป็นอิสอัคที่จะถูกถวายบูชา อับราฮัมรักอิสอัคหมดชีวิตของเขา แต่เขารักพระเจ้ายิ่งมากกว่า

ตอนนี้เราเห็นว่า “เกลียดชัง” หมายความว่าอย่างไรจริงๆ อย่างน้อยที่สุดก็รวมถึงการรักพระเจ้ามากกว่าใครๆ มากกว่าแค่ไหนหรือ? ก็ถึงขนาดที่ผู้สังเกตการณ์จะถือว่าการกระทำของคุณเพื่อพระเจ้านั้นเป็นการเกลียดชังผู้อื่น เมื่อชาวเลวีฆ่าคนที่พวกเขารักโดยเชื่อฟังตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ ในความหมายที่แท้จริงนั้นพวกเขากำลังเกลียดชังคนเหล่านั้น ชาวเลวีไม่ได้แค่พูดกับพวกเขาว่า “คราวนี้เราจะปล่อยเจ้าไป คราวหน้าก็อย่าทำอีก” เฉลยธรรมบัญญัติ 33:9 กล่าวว่าชาวเลวีแต่ละคน “ไม่เห็นแก่พี่น้องของเขา และไม่รู้จักลูกของตน”

เนื่องจากผู้กราบไหว้รูปเคารพ 3,000 คนถูกสังหาร คนที่เหลือของชาติจึงรอดพ้นจากความหายนะต่อไป ผู้อธิบายพระคัมภีร์บางคนได้ตั้งข้อสังเกตว่า 3,000 คนจาก 2 ล้านคนนั้นไม่ใช่เปอร์เซ็นต์ที่สูง

สิ่งที่พวกเขาได้กระทำนั้น พวกเลวีจึงได้รับการแต่งตั้งให้รับใช้พระเจ้าและกลายเป็นเผ่าของบรรดาปุโรหิต เพราะการมอบของพวกเขา พวกเขาจึงได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ดังที่ว่า “วันนี้พวกท่านได้ถูกตั้งให้รับใช้พระยาห์เวห์” (อพยพ 32:29 ฉบับ ESV, ฉบับ HCSB มีคำว่า “อุทิศตนแด่พระเจ้า”) พระเจ้าประทานพระพรแก่พวกเขาในพันธกิจรับใช้ พวกเลวีเป็นผู้รับใช้พิเศษของพระยาห์เวห์พระเจ้า เพราะพวกเขาได้พิสูจน์ให้เห็นถึงการมอบและความสัตย์ซื่อของพวกเขา

ในทำนองเดียวกับในลูกา 14:26 การมอบของคุณกับพระเจ้าทำให้คุณเป็นสาวก และถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ในอาณาจักรของพระเจ้า บางคนได้สังเกตว่า 3,000 คนที่ถูกพวกเลวีฆ่าตายนั้นมีจำนวนเท่ากับ 3,000 คนที่เพิ่มเข้ามาในอาณาจักรของพระเจ้าในวันเพ็นเตคอสต์ (กิจการ 2:41) คนพวกแรกถูกฆ่าโดยพวกเลวี ส่วนคนพวกหลังได้มีชีวิตทางพวกเลวีใหม่ซึ่งเป็นสาวกของพระเยซู เนื่องจากคริสเตียนก็คือเลวีใหม่ ดังที่กล่าวว่า "พระองค์ได้ทรงตั้งเราให้เป็นอาณาจักร เป็นพวกปุโรหิตของพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์" (วิวรณ์ 1:6)

เราจะตอบสนองต่อการทรงเรียกไหม ว่าใครอยู่ฝ่ายพระเจ้า? เรากลัวที่จะเป็นคนที่ผิดไปจากธรรมดาหรือสุดโต่ง แต่ถ้าคุณยอมทำตามคนหมู่มาก คุณก็จะไม่ต่างจากคนอื่น ๆ ในทางกลับกัน คนที่สุดโต่งจะโดดเด่นออกมาจากคนหมู่มากและดึงดูดความสนใจจากพวกเขา

พระเยซูตรัสว่า โลกเกลียดชังเรา และทั้งนี้แม้ว่าเราจะรักคนในโลกนี้ แต่โลกนี้เกลียดชังผู้มีใจรักมนุษย์ด้วยกันที่ห่วงใยคนอื่นจริง ๆหรือ? โลกไม่ได้เกลียดชังคนที่บริจาคให้กับการกุศล แต่จะเกลียดชังผู้ที่รักพระเจ้าและคนที่ผิดไปจากธรรมดาและยอมประนีประนอม โลกยอมรับศาสนาก็เมื่อมันเหมาะกับจุดประสงค์ของศาสนา แต่จะต่อต้านผู้ที่ให้พระเจ้าและพระคริสต์อยู่เหนือสิ่งใด พระเยซูตรัสว่า "คนทั้งหลายจะเกลียดชังพวกท่านเพราะเรา" (มาระโก 13:13; มัทธิว 10:22; ยอห์น 15:18; 17:14) เราอยากให้มีคนชอบเรา ไม่ใช่เกลียดชัง แต่พระเยซูตรัสว่า ถ้าเราเป็นสาวกของพระองค์อย่างแท้จริง เราจะถูกเกลียดชัง

มีเหตุการณ์หนึ่งที่น่าทึ่งในช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงในประวัติศาสตร์จีน (ศตวรรษที่ 8 ถึง 5 ก่อนคริสตกาล) มีข้าราชการคนหนึ่งชื่อสีชี่ อาศัยอยู่ในมณฑลเว่ย เขาเป็นไต้ฟู (ข้าราชการชั้นสูง) เขามีลูกชายชื่อโหวที่สมคบคิดกับโจวชี่เพื่อลอบสังหารขุนนางคนหนึ่ง เมื่อสีชี่ทราบแผนการนี้ เขาก็สั่งประหารลูกชายของเขา! จากเหตุการณ์นี้จึงมีสุภาษิตจีนว่า ต้ายี่เมี่ยชิน[75] (ยึดมั่นในความถูกต้องเหนือสวัสดิภาพของครอบครัวตนเอง) การประหารชีวิตบุตรชายเพื่อชดใช้ความผิดของเขานั้นเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยนัก ไม่เฉพาะแต่ในประเทศจีนเท่านั้น แต่ในประวัติศาสตร์โลกด้วย สิ่งนี้ทำให้เหตุการณ์ของพวกเลวีในอพยพ 32 น่าทึ่งยิ่งขึ้นเมื่อเราพิจารณาถึงขอบเขตที่กว้างมากของการสังหารนี้

คำพูดที่ขัดกับความรู้สึกซึ่งผิดธรรมดา

แต่ถ้าเราดำเนินชีวิตโดยให้พระคริสต์เป็นองค์เจ้านายและเชื่อฟังคำสอนของพระองค์ด้วยการมอบอย่างทั้งหมด เราจะมีประสบการณ์กับคำพูดที่ขัดกับความรู้สึกซึ่งผิดธรรมดา คือในการเกลียดชังคนที่เรารักและในการรักพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใดนั้น ความรักของพระเจ้าจะเสริมกำลังให้เรารักพวกเขาในระดับใหม่ทั้งหมด นั่นคือระดับจิตวิญญาณ พระองค์จะทรงเทความรักของพระองค์เองเข้าในใจของเรา (โรม 5:5) ซึ่งมีคุณภาพและ

[75] Shi Que, state of Wei, Hou, Zhou Xu; da yi mie qin

ความเข้มข้นใหม่ นั่นคือแทนที่จะรักพวกเขาน้อยลง เราจะรักพวกเขามากขึ้น*ด้วยความรักของพระเจ้าเอง* คริสเตียนจำนวนมากเคยประสบกับคำพูดที่ขัดกับความรู้สึกนี้ และรู้ว่ามันเป็นจริง เรื่องนี้สัมพันธ์กับหลักการที่ว่า เราจะสูญเสียสิ่งที่เรายึดติดในความรักทางโลก แต่ถ้าใครเกลียดชังชีวิตของตนเองและของคนที่ตนรัก เขาก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้ชั่วนิรันดร์ (ยอห์น 12:25; มัทธิว 10:39; 16:25)

พระเจ้า คือบทสรุปของความรักและการมอบทั้งหมด

เราถูกเรียกให้รักพระเจ้าด้วยทั้งหมดของเรา และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง ซึ่งในทางปฏิบัติหมายถึงการรักเพื่อนบ้านมากกว่ารักตัวเราเอง ความคิดของเราจะต้องมุ่งไปที่ผู้อื่น โดยมีพระทัยของพระคริสต์ด้วยการทำงานของพระวิญญาณ แต่ความรักของเราที่เรามีต่อเพื่อนบ้าน แม้แต่คนที่เรารักที่สุด ก็จะต้องไม่มากไปกว่าหรือเท่ากับความรักที่เรามีต่อพระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าเป็นแหล่งที่มาและจุดหมายสูงสุดของความรักที่แท้จริง พระองค์เป็นแหล่งที่มาและเป้าหมายสูงสุดของความรักที่แท้จริง พระองค์เป็นแหล่งที่มาของความรักที่ทำให้เกิดการมอบ